DİJİTAL KÜTÜPHANE KANALI

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

https://rantey.org

Yedek ve Duyuru Kanallarımız
Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

• Telegram: https://t.me/birkitapbir

• WhatsApp Kanalımız : https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4IvMoc0Y

ATTOLYA KRALI

MEGAN WHALEN TURNER

Çeviren: Ebru Nirvanlı

LIBRARY
Ücretsiz Eğitim Kütüphanesi - http://ranley.org

ATTOLYA KRALI

MEGAN WHALEN TURNER

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

YAYIN NO: 451

ATTOLYA KRALI
Megan Whalen Turner

Özgün Adı: *The King of Attolia*

© Megan Whalen Turner
Akçalı Telif Hakları Ajansı aracılığıyla;
© Bilge Kültür Sanat Yayın Dağıtım San. ve Tic. Ltd. Şti.
Sertifika No: 16228

1. Basım, Temmuz 2011

ISBN: 978 - 605 - 5506 - 51 - 3

Yayın Yönetmeni: *Ümit Derinöz*
Yayına Hazırlayan: *Nurten Hatırnaz*
Baskı: *Yaylacık Matbaası*
Litros Yolu Fatih San. Sit. No: 12/197-203 Topkapı
Tel: (0212) 612 58 60
Kapak Baskı: *Şekil Ofset*
Cilt: *Yedigün Mücellithanesi*

KARAKEDİ YAYINLARI
Nuruosmaniye Cad. Kardeşler Han No: 3 Kat: 1 34110 Cağaloğlu / İSTANBUL
Tel: (0212) 520 72 53 - 513 85 04 Fax: (0212) 511 47 74
bilge@bilgeyayincilik.com www.bilgeyayincilik.com

Karakedi, Bilge Kültür Sanat Yayın Dağıtım San. ve Tic. Ltd. Şti.'nin markasıdır.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

ATTOLYA KRALI

MEGAN WHALEN TURNER

Çeviren
Ebru Sürmeli

Ücretsiz PDF Kita... https://rantey.org

Kral tek başına kapı eşiğinde dikiliyordu. Rahipler ve rahibeler tarafından bütün Attolya topraklarına atanan hükümdar, halkın resmî hamisi, baronların teker teker itaat yemini ettikleri lortları, ülkenin tartışmasız, rakipsiz ve mutlak hâkimi. Dudağındaki koyu şişlik, yakasındaki işlemenin moruyla aynı renkteydi.

"Senin yerinde başkası olsa, önümde diz çökerdi," dedi kral ve donup kalan Costis sarsak hareketlerle diz çöktü. Başını da eğmesi gerekirdi, fakat gözlerini kraldan bir türlü ayıramıyordu. Kral da aynı şekilde bakışlarını sabitleyince Costis dayanamayıp başını eğdi.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

• BAŞLANGIÇ •

KRALİÇE BEKLEDİ. Pencerenin önünde oturmuş, kent ışıklarının alaca karanlığın son aydınlığında parlamasını izliyordu. Güneş saatler önce batmış fakat hava tamamen kararmamıştı. Bu gece koyu karanlık, aydınlatılmamış kuytu köşelerin dışında çökmeyecekti. Aplikler bütün gece boyunca yanacak ve insanlar bir kutlamadan diğerine gezip, en sonunda doğan güneşi ve yeni günü karşılayarak yalpalaya yalpalaya evlerine döneceklerdi. Şarap, müzik ve dansla geleceğinden umut kestikleri günü kutluyorlardı; kraliçenin düğününü. Kraliçe pencerenin önünde oturmuş, müziği dinliyor ve kocasının gelişini bekliyordu.

Attolya'da düğün gecesi kadın, kocasının yanına giderdi. Eddis'teyse, erkek karısına. Eddis geleneğine sadık kalmaya karar vermişlerdi. Eddisliler bunu, kraliçenin kocasının Eddis geleneklerine boyun eğişi olarak görecekler, Attolyalılar ise kraliçelerinin Attolyalı bir kadının geleneksel görevlerinden kaçınmayı başardığı şeklinde yorumlayacaklardı. Burada gölgelerin ve içerikten uzak geleneklerin bir dansı vardı; ancak hepsinin ötesinde iki insanın evliliği söz konusuydu. Bugün kraliçe, ülkesinin egemenliğini, bunun için her şeyden vazgeçen Eugenides'e bırakacak ve onu kral yapacaktı.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rentelyord

Sarayın masalarla ve renkli kâğıt gölgeliklerle kaplı parlak apliklerle dolu açık avlusunda, Eddis Büyükelçisi Ornon, esnemesini ve Eddis Hırsızı'nı bekleyen geleceği aklına gelince yayılan gülümsemesini bastırdı. Eugenides'le ikisi eski hasımlardı ve Hırsız'ın hükümdarlık sorumlulukları yüzünden elinin kolunun bağlanması fikri, Ornon'un yüreğini ısıtıyordu. Eddis kraliçesi onun zihnini odanın diğer ucundan okudu ve öyle bir bakış fırlattı ki, Ornon oturuşunu düzeltip şarabından bir yudum almak ihtiyacı hissetti ve gülümsemesini yemek arkadaşına çevirdi.

Sarayın surlarında nöbet tutan genç muhafız bakışlarını Attolya kraliçesinin penceresinden gördüğüyle aşağı yukarı aynı kent manzarasına dikti. Kutlamaları kaçırıyordu, ama alkol ve gürültülü sohbetlerle arası pek olmadığı için bunu umursamıyordu. Sarayın yukarı kısımlarında görevlendirilmekten hoşnuttu. Bu yalnızlık, kışlanın ve silah arkadaşlarının gürültüsünden uzakta geçirdiği bu zamanlar ona düşünme fırsatı veriyordu. Saray surlarının üst kısımlarındaki bu görevler en sevdikleriydi. Tetikte olmasını gerektiren bir tehlike yoktu; limana yaklaşan Sounis gemileri ya da vadinin diğer ucundaki tepelerden inen ordular yoktu. Attolya'nın en tehlikeli düşmanı hâlihazırda sarayın içindeydi ve artık düşman da sayılmazdı. Costis, bu gece nöbeti boyunca uyuyabilirdi. Gene de esas duruşa geçti ve komutanı yanına yaklaştığında tetikte gözükmeye çalıştı.

"Costis," dedi komutan, "şöleni kaçırıyorsun."

"Siz de öyle, efendim."

"Önemli değil." Komutanın sesinde bir duygu emaresi yoktu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Gecenin ilerleyen saatlerinde, saraydaki resmî ziyafetin son bulduğu ve kent sokaklarında gürültüsü dinmeyen kutlamaların devam ettiği sırada, arşiv sekreteri masasının üstündeki kâğıtları tembel tembel karıştırdı. Herkesten çok onun, yeni kraldan korkması için sebepleri vardı. Kraliçeyi yalnız bulduğunda kralın yetkisini nasıl kısıtlayabilecekleri konusunda konuşmaya çalışmıştı. Eugenides gençti; gerekli eğitimi almamıştı, fevriydi ve saftı. Eddisli danışmanların gücü azaldığında, kralı denetim altında tutmak kolaylaşacaktı. Bu teklifi duyunca kraliçenin gözlerinde beliren bakış, Relius'a yetkisini aştığını anında anlatmıştı. Özür dileyerek huzurdan çekildi. Kralın kaderini kraliçeye bıraksa da, içten içe kraldan korktuğu konusunda kendisine yalan söyleyecek değildi.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

• Birinci Bölüm •

Costis odasında oturuyordu; önündeki masada komuta ettiği askerlerle ilgili bir rapor içermesi gereken bir kâğıt vardı. Costis raporun ilk birkaç satırının üstünü çizmiş ve babasına hitaben bir mektup yazmaya başlamıştı. Mektup, "Davranışlarımın nedenini izah etmem gerekiyor, efendim," diye başlıyor ve orada bitiyordu. Costis davranışlarının nedenini izah edemiyordu. Elleriyle yüzünü sıvazladı ve bir kez daha, kederli düşüncelerini toparlayıp soğuk sözcükler ve düzenli cümleler oluşturmaya çalıştı.

Bakışları yattığı odanın karışıklığında gezindi. Ufak giysi sandığının içindekiler yere boca edilmiş, kol düğmelerinin, düğmelerin ve broşların durduğu tabla yatağın yanında yere devrilmişti. Kol düğmeleri, yedek düğmeleri ve inandığı tanrının ufak heykeli sağa sola dağılmıştı. Kitapları ortada yoktu. Costis'in üç tane kitabı vardı. Odasındaki cüzdanda tuttuğu parası da kaybolmuştu. Paraya yazık olmuştu. Arkadaşı Aristogiton'a verebilirdi. Kılıcı da duvardaki yerinden alınmıştı. Oysa onu da Aris'e verebilirdi.

Costis'i, kollarına yapışıp talim alanından buraya sürüklercesine getiren iki asker giderken odadaki bütün kesici

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://ranley.org

cisimleri de yanlarında götürmüşlerdi. Bunlar hayatları boyunca Muhafız Alayı'nda hizmet vermiş kıdemli askerlerdi. Ufak sandığını karıştırmışlar, battaniyesinin yanı sıra ince şiltesini de dar karyoladan aşağı atmışlardı. Bir tanesi, Costis'in kılıcını duvardan indirip pencere pervazında duran bıçağını alırken, diğeri de bu sırada, odasındaki kâğıtları, belgeleri avucunda dertop ederek toplamıştı. İşlerini bitirdiklerinde de Costis'in suratına bile bakmadan çıkıp gitmişlerdi. Costis tabureyi tekrar üç bacağı üstüne yerleştirdi. Askerler, broşlarını almamışlardı; gündelik kullandığı sade broşu ve kehribarlı şık broşunu. Costis buna bir parça şaşırmıştı. Şık olanı, lades kemiği şeklinde, on santim uzunluğunda ve buğday sapı kalınlığında bir broştu. Costis istediği takdirde, bu broşu kılıç kadar tehlikeli bir silaha dönüşebilirdi. Daha ufağı bile iş görürdü aslında; doğru noktaya saplanacak beş santimlik bir broş yeterliydi.

Costis yaka iğneleriyle yapabileceklerini, bir amaç gütmeksizin kafasından geçirirken, kapı aralığını örten perde çekilmiş ve askerlerden birisi geri dönmüştü. Adam yerde duran döküntüleri ayağıyla şöyle bir karıştırıp yaka iğnelerinin yerini çabucak bulmuştu. Broşları topladı ve başka iğne kalıp kalmadığını görmek için yeri bir kez daha kontrol etti. O sırada sandalet bağcıklarını gördü ve bunları da aldı. Costis'e bir bakış daha fırlatıp başını nefretle salladıktan sonra odadan çıkıp gitti.

Costis bakışlarını tekrar önündeki mektuba çevirdi. Bu elinde kalan neredeyse tek kâğıt parçasıydı. Elinde kalan son kâğıdı boşa harcamasa iyi olacaktı; ama kendisine bile açıklayamazken, davranışlarının nedenini babasına nasıl izah edeceğine dair en ufak bir fikri bile yoktu. Ettiği kutsal yemine,

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://metex.org

tek hareketle ihanet etmiş; mesleki başarısını, kendisinin ve belki de ailesinin hayatını mahvetmişti. Yaşadıklarına bakıyor ve garip bir şekilde hatırladıklarının gerçek olamayacağını düşünüyordu.

Vakit öğleden sonraydı. Sabahtan beri mektupta tek satır ilerleme kaydedememişti. Güneş kışla binalarının çatısını aşmış ve oda, kışla binalarının arasındaki dar bir avluya düşen güneş ışıklarının vurmasıyla loş bir ışığa bürünmüştü. Costis kraliçeyi bekliyordu. Kraliçe evlendiğinden bu yana ilk kez sarayı terk edip ava çıkmıştı. Öğlen yemeğini kır köşklerinden birinde yemesi ve ikindi sularında saraya dönmesi bekleniyordu.

Costis taburesinden kalktı ve yüzüncü, belki de bininci kere odada volta atmaya koyuldu. Kraliçe döndüğünde idama mahkûm edilmesi kaçınılmazdı. Costis'in bir komploya iştirak ettiği ya da ailesinden tek kişinin bile bu hareketini önceden bildiği kanaatine varılırsa, en iyi ihtimalle idam edilecekti. Böyle bir şey olduğunda, ailesi Gede Vadisi'ndeki Pomea'nın biraz dışında bulunan çiftliklerini terk etmek zorunda kalacaktı. Arazileri saraya devredilecek ve aile fertleri de artık toprak sahipleri sınıfından çıkıp *okloi*[1] –şansları yaver giderse tacir, gitmezse dilenci olacaklardı.

Elbette, Costis olayların nasıl gelişeceğini bilemiyordu. Felaketin bu derece eşiğine geleceği aklının köşesinden bile geçmemişti, fakat hakikatin hiçbir önemi kalmamıştı artık. Costis odasından alınan belgeleri geçirdi aklından ve ihanet planlarıyla karıştırılabilecek bir şeyler yazılı olup olmadığını hatırlamaya çalıştı. Arşiv sekreteri tek kelimede bile ihanet

1 Yunanca 'halk' anlamında (ç.n.)

Çeviri - DH Kitap Arşivi - https://rantey.org

bulabilirdi. Plana dair tek bir imayla, Costis sabahleyin asılarak idam edilmek yerine işkenceye maruz kalabilirdi. Costis işkence başlarsa, zaten baştan beri pek önemi olmayan hakikatin tamamen unutulacağının farkındaydı.

Pencereye yaklaşıp karşısındaki kışla binalarına düşen gölgeleri izledi. İkindi borazanları yakında çalmaya başlayacak ve nöbet değişimi yapılacaktı. Costis'in saray surlarında görev yapması gerekiyordu aslında. Arkasında, kapı eşiğindeki perde halkalarının rayda çekilerek açıldığını işitti. Kendisini saraya götürmek için gelen askeri görmek için arkasını döndü.

Kapıda muhafız filan yoktu. Kral tek başına kapı eşiğinde dikiliyordu. Rahipler ve rahibeler tarafından bütün Attolya topraklarına atanan hükümdar, halkın resmî hamisi, baronların teker teker itaat yemini ettikleri lortları, ülkenin tartışmasız, rakipsiz ve mutlak hâkimi. Dudağındaki koyu şişlik, yakasındaki işlemenin moruyla aynı renkteydi.

"Senin yerinde başkası olsa, önümde diz çökerdi," dedi kral ve donup kalan Costis sarsak hareketlerle diz çöktü. Başını da eğmesi gerekirdi, fakat gözlerini kraldan bir türlü ayıramıyordu. Kral da aynı şekilde bakışlarını sabitleyince Costis dayanamayıp başını eğdi.

Kral masaya doğru yaklaşınca Costis göz ucuyla, kralın elinde bir testi tuttuğunu gördü; tek parmağını testinin kulpuna geçirmiş, kanca gibi yaptığı diğer iki parmağına da iki kupa takmıştı. Kral ilkin testiyi masaya yerleştirdi ve iki kupayı masanın üstünde tuttu. Elinin bir hareketiyle kupalardan birini havaya fırlattı ve diğerini özenle ahşabın üstüne yerleştirdi. Bu sırada düşüşe geçen kupayı yakalayıp itinayla eşinin yanına bıraktı. Hareketleri gayet rahattı; nesneleri

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://kanteyong

havaya fırlatıp yakalamak onun için son derece doğalmış gibiydi. İşin aslı, bu gereksinimden doğan bir durumdu çünkü kralın tek eli vardı.

Costis utançtan gözlerini yumdu. O gün boyunca yaşanan kâbusa benzeyen ve gerçek dışı olayların hepsi korkunç bir şekilde gerçekti; kralın ağzının kenarındaki morluk, şaşmaz ve tartışılmaz şekilde Costis'in yumruğunun eklem izlerini taşıyordu.

Eugenides, "İki aydan az bir süre önce," dedi, "şahsımı ve tahtımı hayatın pahasına koruyacağına dair yemin ettin, doğru mu?"

Costis'in eli kolu boşaldı.

"Evet, ettim."

"Benim bilmediğim bir Attolya geleneği miydi bu? Kendimi savunmam mı bekleniyordu?" Kralın tek eli yoktu; kendisinden hem daha uzun hem de daha iri, eli kolu tam bir adam karşısında kendini müdafaa edemezdi.

"Affınızı rica ediyorum."

Bunlar bir beyefendinin ağzına yakışan sözlerdi. Bu şartlar altında, Costis'e bile garip geldiler ve kral komik bulmadığı halde güldü. "İnsanları artık iyilik olsun diye affetmiyorum, Costis. Son zamanlarda birini affettiğimde, bunun çok ciddi sonuçları olabiliyor. Kraliyet affı seni idamdan kurtarabilir."

Kraliyet affı söz konusu bile değildi. "Yalnızca üzgün olduğumu söylemek istedim," dedi Costis, açıklanamazı açıklamaktan aciz bir şekilde. "Ben asla, hiçbir zaman, ben... ben..."

"Genelde sakatlara saldırmıyorsun, öyle mi?"

Costis'in utancı boğazına bir düğüm gibi oturmuştu. Kupaya dökülen şarap sesini duydu.

"Şilteyi yatağına geri koyup otur ve iç şunu."

Kitap Kurdu - http://kitapkurdu.org

Costis gergin hareketlerle, söylenileni yaptı. O kupayı alıp sarsak hareketlerle kralın karşısına oturuncaya kadar, kral tabureye yerleşmiş, arkasını duvara yaslamış ve bacaklarını uzatıp ayaklarını üst üste atmıştı. Costis elinde olmadan, onun karıştığı bar kavgasından yeni çıkan bir matbaacı çırağına benzediğini düşündü. Zerre kadar kral havası yoktu. Elindeki kupadan bir yudum aldı ve alır almaz da şaşırarak kupanın içine kaydırdı bakışlarını. Şarap soğuktu. Tatlı ve kaygan bir tadı vardı; sıvı güneş ışığı gibi. Costis hayatı boyunca böyle güzel bir şey tatmamıştı.

Kralın gülümsemesi ağır ağır yayıldı yüzüne. "Kraliyet imtiyazlarından birisi işte. Şaraptan bahsediyorum. Dikkatli olsan iyi edersin bu arada; su katılmamıştır. Bugün yemek yedin mi?"

"Hayır, majesteleri."

Kral başını çevirip perdeye doğru seslendi. Birkaç saniye sonra koridordan ayak sesleri duyuldu ve perde kenara çekildi. Laecdomon, Aristogiton'un mangasındaki askerlerden birisi, kapı eşiğinde belirdi. Aris, Costis'in arkadaşıydı. Mangasıyla birlikte kapının dışında nöbet tutmak onun için hoş değildi.

Kral yemek salonundan yiyecek bir şeyler getirilmesini istedi. Laecdomon halinden hiç hoşnut olmayan bir tavırla başını eğdi ve çıkıp gitti.

"İşte, hiçbir işe yaramayan sadık bir hizmetkâr," dedi kral, bakışlarını Costis'e çevirirken. "Yiyeceğin benim için olduğunu sanacak ve sıkı sıkıya kapalı bir kavanoz içinde zeytin, yanında da sert ekmek getirecektir."

Costis, kralın Laecdomon hakkındaki bu görüşüne katılmadan edemedi. Bu muhafızdan hiçbir zaman fazla hazzetmemişti. Bir parça aşık suratlı, bir parça soğuk biriydi ve

Üretsiz E-Kitap Arşivi http://kitap.tc/yog

Costis, Laecdomon kendi mangasında olmadığı için seviniyordu. Aris'in de bu adamdan hoşlandığı söylenemezdi; ama o daha ziyade kendi mangasındaki Legarus'tan, kendi taktığı isimle, Müthiş Yakışıklı Legarus'tan yakınırdı. Güzel bir yüze sahip olmanın yanı sıra Legarus, Aristogiton'un aksine, toprak sahibi bir aileden geliyordu. Ailesinin toplumsal statüsü ne olursa olsun, Legarus asla manga komutanı olamayacaktı ve bu da Aristogiton'un mangasında zaman zaman gerilime yol açıyordu.

Kral, Costis'in dağılan düşüncelerini böldü.

"Söyle bakalım, Costis, insanlar bana yiyemeyeceğim yiyecekleri ikram etmekte ve sonra da, ekmeğimi kendi başıma kesemeyeceğimi ya da kavanozu açamayacağımı, ekmeğime krem peynir süremeyeceğimi hatırlattığımda, incinmiş masumlar gibi bakmakta neden ısrar ediyorlar?"

Çünkü siz Attolya kraliçesini kaçıran, sizi kocası olarak kabul etmeye zorlayan ve kral olmayı hak etmeyen sonradan görme bir dağlısınız da ondan, cevabı geçti Costis'in aklından. Ama onun yerine, "Bilmiyorum, majesteleri," dedi.

Aklından geçenleri tahmin eden Eugenides, bunları çok komik bulmuş gibi güldü. Costis şaraptan bir yudum daha alarak pembeleşen yanaklarını gizlemeye çalıştı. Şarap ağzında serin bir tat bıraktı ve midesine oturan çaresizlik yumrusunu biraz gevşetti.

"Nerelisin, Costis?"

"Ortia, majesteleri. Pomea'nın yukarısındaki Gede Vadisi'nden."

"Çiftliğiniz büyük mü?"

"Büyük değil ama uzun yıllardır ailemin elinde."

"Ormentides Malikanesi, değil mi?"

Üniversiteli Arkadaş Kütüphanesi / rantey.org

"Evet."

"Ailenin küçük oğlu musun?"

"Babam öyle."

"Hizmetlerin karşılığında toprak almayı mı umuyordun?"

Costis konuşamadı. Başıyla onaylayabildi ancak.

"Costis."

Costis başını kaldırıp baktı.

"Önceden planlanmış bir ihanet değilse, kraliçe çiftliği ailenin elinden almayacaktır."

Costis başıyla onayladı; suçun gerçek niteliğinin nasıl bir izlenim bıraktığı karşısında pek bir önem taşımadığını kelimelere dökememişti.

"Ben kralım," diye hatırlattı Eugenides yumuşak bir tavırla.

Costis başını evet anlamında sallayıp şaraptan bir yudum daha aldı. Eugenides, Attolya'nın hükümdarı idiyse, neden ikisi de karşılıklı oturmuş kraliçenin dönmesini bekliyorlardı. Kral, Costis'in aklından geçenleri gene tahmin ettiyse bile, bu sefer belli etmedi. Bacaklarını geri çekti ve Costis'in kupasını doldurmak için ayağa kalktı. Costis ürperdi, kralın kendisine hizmet etmesine izin verip vermemekte kararsızdı. Oturması söylendiğinde ayakta durması, kralın şarabından kendine servis yapması mı gerekiyordu? Hangisinin daha doğru olduğuna karar veremeden, Eugenides testiyi masaya bıraktı ve zarif bir hareketle tekrar tabureye oturdu.

"Çiftliğinizden bahsetsene biraz," dedi kral.

Tereddütle, günün geri kalanı kadar gerçek dışı görünen bu sohbette kendinden emin olamayan Costis rütbe eğitimine sığınıp kendisine söylenileni yaptı. Zeytinliklerden bahsetti, mısır mahsulünden, babası ve küçük kız kardeşiyle paylaştığı evden. Konuşmasının arasında şarabını yudumladı, kral

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://arsiv.org

da kupasını doldurdu. Bu hareket Costis'i ikinci seferinde daha az şaşırtmıştı. Çiftliği düşünürken, Costis rahatlamış, kelimeler ağzından daha kolay dökülür olmuştu. Babası ailenin başı olan kuzeniyle tartışmış ve Costis küçükken aile evlerinden taşınmışlardı.

"Tartışmayı baban mı kaybetti?"

Costis omuz silkti. "Babam aile kavgasında haksız çıkmaktan daha kötüsünün haklı çıkmak olduğunu söylemişti. Bir su bendinin bahar gelince dayanmayacağını iddia etti ve bent gerçekten dayanmayınca da, evi terk ettik."

"Haksızlık etmişler."

Costis tekrar omuz silkti. Onun için bir mahzuru yoktu. Taşındıkları ev ufaktı, çiftliği işletenlerden birinin kalması için inşa edilmişti. Costis kuzenlerinden uzaklaştıkları için sevinmişti.

Kral anlamış gibi başıyla onayladı. "Ben de kuzenlerimle geçinemezdim. Bir keresinde kafamı yağmur oluğuna soktular ve benden ailem hakkında ağza alınmayacak küfürler etmemi istediler. Bunu da senden başkasına itiraf edecek değilim." Eugenides şarabından bir yudum aldı. "Son zamanlarda aramız daha iyi, kuzenlerimle benim demek istiyorum. Belki yıllar geçtikçe sizin aranızda da benzer bir şeyler yaşanır."

Costis kupasındaki şarabı bitirdi ve aralarında böyle şeyler geçen kuzenlerini bağışlaması için insanın nasıl birisi olması gerektiğini düşündü. Omuz silkti. Kral bir çocuğa tavsiyelerde bulunan yaşlı bir adam gibi davranıyordu. Halkın resmî babası, Costis'ten daha gençti; üstelik Costis birlik komutanı olmak için çok gençti. Zaten, Costis yarın ölecektiyse, kuzenleriyle arasındaki ilişkinin olgunlaşma şansı da olmayacak demekti. Kral da aynı sebeple, bu utanç verici itirafta bulunmaktan çekinmemişti.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

Kral, Costis'in kupasını tekrar doldurdu.

Yerine oturduğunda, "Hemen pes etme, Costis," dedi. "Bana neden vurduğunu söylesene?"

Costis ağzındaki şarabı yuttu.

"Yoksa olanları şöyle bir hatırlamaya gerek var mı? Arkadaşınla ikiniz, büyük olasılıkla sevgili yardımcım Sejanus'tan duyduğunuz hakaretleri tekrar ede ede giriş kapısından içeri girdiniz. Anladığım kadarıyla, Sejanus dün gece Muhafız Alayı'ndan eski bir arkadaşıyla içmeye gitmiş. Aristogiton eğlenceyi kaçırmış olmalı. O gece nöbetçi miydi?"

"Aristogiton bir *okloi*'dir. Ailesinin kendisine ait bir arazisi yok. Sejanus hayatta onunla aynı masaya oturup içmez."

"Senin ailense *patronoi*[2]? Aris'le ikiniz de arkadaşsınız?"

"Evet."

"Girişteki o kemerli koridorun bütün konuşmaları gayet güzel iletmesi büyük talihsizlik tabii. Duymamış gibi yaparak yüce gönüllülük gösteriyordum aslında."

"Öyle, majesteleri."

"O sırada Teleus'la konuşuyordum sanırım? Seslenip sizi yanımıza davet etti. Tatsız durumu düzeltmeye çalışıyorduk, hatırladın mı? Benim muhafız birliğiyle talim yapmamın doğru olup olmadığını tartışıyorduk."

"Evet, majesteleri."

"Ve sen de..." diye konuşması için onu teşvik etti kral.

"Size vurdum, majesteleri." Costis içini çekti.

Costis, kralın yakasına yapıştığı gibi onun şaşkın suratına yumruğu çakmış ve talim alanının tozlu zeminine devirmişti. Kral yerde yuvarlanınca bembeyaz gömleği kirlenmiş, homurdanarak küfürler etmişti.

2 Yunanca 'toprak sahibi bey' anlamında (ç.n.)

Dorotea PDF Kitap Arşivi https://rantey.org

"Bunu neden yaptın Costis?"

"Bilmiyorum."

"Birine vurup da bunun nedenini nasıl bilmezsin?"

Costis başını iki yana salladı.

"Söylediğim bir şey yüzünden olmalı. Haksız mıyım?"

"Bilmiyorum." Aslında biliyordu. Kral, Teleus'a kraliçelerinin kaçırılmasına izin verecek kadar beceriksiz askerleri olduğu için üzüldüğünü söylüyordu.

"Kabul etmek zorundasın, Costis, burnunuzun dibinden kraliçenizi kaçırdım."

"Söylediklerinizle bir alakası yoktu, ma-majesteleri; dediğinizde kesinlikle haklıydınız," dedi Costis, kraldan nefret ederek.

"Öyleyse neden yaptın?" diye üsteledi kral, sade bir dille. "Söyle bana, Costis, neden?"

Costis bunun üstüne söylediği şeyi neden söylediğini bilmiyordu. Tek nedeni ölecek olması ve yalan söyleyerek ölmeyi istememesiydi.

"Kral olduğunuz hiç belli olmuyor çünkü," dedi.

Kral yüzünde şaşkın bir ifadeyle Costis'e bakakaldı.

Costis işi orada bırakmadı, konuştukça öfkesi alevleniyordu. "Sejanus sizin geri zekâlı olduğunuzu söylüyor ve haklı da. Bırakın kral olmayı, kral gibi görünmeyi bile bilmiyorsunuz. Kral gibi yürümüyorsunuz, kral gibi ayakta durmuyorsunuz, tahtta oturuşunuz bile meyhanede oturan bir matbaacı çırağına benziyor."

"Yani?"

"Yani mi?"

"Sen de beni kuzenlerinden birine mi benzettin?"

Costis ısrarla konuşuyordu. "Yanisi, Teleus'un söylediği her şey doğruydu. Muhafızlarla birlikte talim yapmak istemeniz

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - kitapsanayi.org

bile çok saçma. Avluda diğer beceriksiz soylularla birlikte talim yapsanız daha iyi olur; dilerseniz Eddisli askerlerle de talim yapabilirsiniz."

"Sarayda bir tane bile Eddisli asker yok," diye araya girdi kral hatırlatmak için.

"Buradan yarım saat uzaklıktaki Thegmis limanındalar. Ülkenin her yanına hastalık gibi yayılmış durumdalar. Onları çağırabilirsiniz. Biz Kraliçenin Muhafızlarıyız, bırakın işimizi yapalım. Teleus *haklıydı*. İşimize karışmaya kesinlikle..."

Ağzından çıkanları duyup afallayan Costis kupasından bir yudum daha almak için kaldırdı ve kupanın içine bakakaldı. Kupayı parmak uçlarında yuvarlarken bir yandan da düşünmeye çalışıyordu. Kral kadehini kaç kez doldurmuştu? *Yemek yedin mi?* diye sormuştu, hâlâ gelmeyen ve kısa sürede gelmeyeceğini bildiği yemeği söylerken. Kaç kupa su katılmamış şarap içmişti? Eklemlerini yumuşatmaya ve başını döndürmeye yetecek kadar içtiği kesindi. Dilinin dolaşmaya başlamasına yetecek kadar. Başını kaldırdı ve yumuşak bir ifadeyle soru sorar gibi bakan kralın bakışlarıyla karşılaştı.

Sejanus ne derse desin, kral geri zekâlı filan değildi. Üçkâğıtçının tekiydi.

"Bunu yapmanı senden kim istedi?" diye sordu kral fısıldar gibi bir ses tonuyla.

"Hiç kimse!" diye parladı Costis.

"Teleus mu?" diye ısrar etti kral. "Teleus yaptırdı dersen, affedilmeni sağlarım."

"Hayır!" diye haykırdı Costis. Ellerini yumruk yapıp ayağa fırladı. Elindeki kupa yere düşüp paramparça oldu. Yüzünde öfkenin ve şarabın ateşini hissedebiliyordu. Kapı eşiğindeki perde aniden çekilerek açıldı.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi, https://rantey.org

Kraliçe avdan dönmüştü.

Costis bir darbeyle ciğerleri boşalmış da boğulacakmış gibi bir ses çıkardı. Kraliçenin geldiğini duymamıştı. Taburedeki yerinden kıpırdamayan Eugenides'e baktı. Kral, Costis'in çıkardığı gürültüden etkilenmişe benzemiyordu. Koridordaki ayak seslerini duymuş olmalıydı. Yaklaşan kişi duymasın diye fısıldar gibi konuşmuştu. Fakat gelenlerin Costis'i duyduklarına şüphe yoktu. Krala bağırdığını, şarap kupasını yere atıp kırdığını işitmişlerdi. Şimdi de kralı tehdit eder gibi tepesinde dikildiğini görebiliyorlardı.

Costis güç bela bir nefes çekti. Kralı oracıkta öldürebilirdi. Oracıkta ağlayabilirdi. Kraliçenin önünde diz çöktü ve başını yerlere kadar eğdi. Hâlâ yumruk şeklinde sıktığı elleriyle yüzünü örttü. Öfke ve ızdırap veren bir utançla sıktığı parmak eklemleri bembeyaz olmuştu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

• İKİNCİ BÖLÜM •

COSTİS, başının tepesinde konuşan kraliçeyi duydu. "Bir muhafızla konuşmak için neden kışla binasına gelmek zorunda kaldığımı söyler misin?"

Ve Eugenides'in gayet sakin cevap verdiğini: "Ayağına çağırtabilirdin."

"Sen de peşinden mi gelecektin? Köpeği takip eden kuyruk gibi."

"Zerre kadar krala benzemiyormuşum, öyle mi? Biraz önce Costis söyledi."

"Birçok açıdan kral gibi değilsiniz, kralım. Bir muhafızın size bunu söylemesine izin vermeniz de bunu İspatlıyor."

Eugenides bu azarı itirazsız kabul etti.

"İdam emri vermemişsiniz," dedi kraliçe.

Costis yüzüstü kraliçeye doğru sürünmemek için kendini zor tuttu. Kendini hiç bu kadar çaresiz hissetmemişti. Örümcek ağına yakalanan bir sinek gibi, çırpındıkça daha beter batıyordu.

"Vermedim," dedi kral. Costis sessizce umut etti. "Asmak istemiyorum." Costis'in umutları paramparça oldu. Yüreğinin

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://pdfsiz.org

bir köşesinde, kralın aile çiftliklerini kaybetmelerine izin vermeyeceğine inandığı için kendine lanet okudu.

"Adaletin işleyişini sekteye uğratmanıza izin veremem," diye uyardı kraliçe.

"Peki öyleyse," dedi kral lakayt bir tavırla. "İkisini de as o zaman."

"Onu ve onunla birlikte sadık hizmetkârlarımdan hangisini kralım?" Kraliçenin sesi bir an için bile olsa yükselmemişti; ağzından çıkan her kelime iyi seçilmiş ve sakince ifade edilmişti. Kraliçenin öfkesi dizlerinin üstünde durmayı sürdüren Costis'i tir tir titretti.

"Teleus'u," dedi kral, omzunu silkerek, ama kraliçeden bir cevap gelmedi.

"Önceden planlanmıştı öyleyse," dedi kraliçe en sonunda.

Tanrı aşkına, önceden planlanmış bir hareket yoktu ortada. Costis kendini iterek doğruldu.

"Kraliçem." Costis elinden geldiğince soğukkanlı konuşmaya çalıştı ve bakışlarını ona doğru çeviren kraliçenin yüzüne baktı. Kraliçenin dikkatini üzerine çekmektense, ölmeyi yeğlerdi.

"Bir şey mi söylemek istedin?" Kraliçe sanki köpeği birden ayağa kalkmış ve sesini duyurmaya çalışmış gibi konuşuyordu.

Costis, ona kraliçem diye hitap etmekle hata yapmıştı; majesteleri, demesi gerekirdi. Kim tarafından hitap edilirse edilsin kraliçe her zaman majesteleriydi. Ancak Costis kraliçeye ihanet ettiyse, artık onun kraliçesi değildi. Bu düşünce yüreğine bir bıçak gibi saplandı. Costis seçildiğinden beri kraliçeye, Muhafız Alayı'nın bütün askerleri gibi tam bir sadakatle hizmet etmişti. Teleus onu, birçok acemiden daha genç yaşta birliğe seçmişti ve bir asalak bir eğitimi tamamladıktan

sonra da Kraliçenin Muhafızları arasına almıştı. Konuştuğu sırada bakışlarını kraliçenin gözlerinden çekmedi.

"Majesteleri, lütfen, bir aptallık etmiş olabilirim, ama asla ihanet etmedim. İspat etmeme izin verin, edebilirsem tabii. Benim hatam yüzünden, komutanı idam etmeyin lütfen." Çiftlikten bahsedemeyecek kadar korkmuş durumdaydı.

"Ne teklif ettiğinin farkında mısın sen?" diye sordu kraliçe.

"Hayır, majesteleri," diye itiraf etti Costis, fısıldarcasına. Ayrıntıları bilmiyordu ve şu anda nasıl tahmin etmeye çalışacağından da emin değildi. Yüzü korkudan kireç gibi bembeyaz kesilmişti. "Ama her şeyi yapmaya hazırım."

"Pekâlâ," dedi kral lakayt bir tavırla, sanki satranç oyununu kaybediyormuş gibi bir havadaydı. "Teleus asılmasın o zaman. Ama yetkili subayını asmadan, Costis'i nasıl asacaksın çok merak ediyorum?"

Kraliçe ona bakmak için döndü. "Ben de seni asarım o zaman," dedi.

Eugenides başını kaldırıp kraliçeye baktı. "O şansını kaybettin," dedi.

Kraliçe elini kaldırıp bir an için gözlerini kapattı. "Her zaman gayet iyi işleyen karar verme yeteneğimi böylesine bulandırmış olman dikkat çekici," dedi kraliçe. "Önerin nedir?"

"Onun karşılığında Teleus için anlaşma yapmak istiyorum. Teleus'un sadakati karşılığı Costis'in hayatı."

"Devam et," diye teşvik etti kraliçe.

"Teleus onu çok beğeniyor. Thegmis Savaşı'nda büyük başarı gösterdi ve manga komutanı atandığında adını sana duyurdu."

Costis irkildi; adının bir gün kraliçenin kulağına gideceğini hayal etmişti elbette, ama bu şekilde değil.

Bu örnek sayfa kitabın asıl yapısını yansıtmamaktadır.

"Teleus beni korumayı garanti ederse, Costis'in hayatını bağışlamaya hazırım."

"Teleus senin muhafızlarının komutanı. Görevleri arasında seni korumak zaten var."

"Senin muhafızlarının," dedi kral.

"Senin de muhafızların," diye ısrar etti kraliçe.

"O halde yiyeceğime konulan kumu nasıl açıklıyorsun? Yatağımdaki yılanları? Merdivenden ineceğim sırada kazara kürek kemiklerimin arasına indirilen dirsek darbelerini?"

"Yılan mı?" diye tekrar etti kraliçe.

"Siyah olanlardan. Zehirsiz cinsten."

Costis bu sözleri takip eden türden bir sessizlikle ilk kez karşılaşıyordu. Sessizlik devam etti, sanki Costis birden bire sağır kesilmişti; bir tapınakta ayin sırasında yaşanan sessizlik gibiydi, tek farkı çok daha derin olmasıydı.

"Teleus." Kraliçe nihayet konuştuğunda, son harfi tıslamaya dönüşen bir fısıltı çıkartabilmişti.

Costis perdenin halkalarının rayda kayışını duydu. Teleus büyük olasılıkla koridorun hemen dışında duruyordu. Costis başını kaldırsa komutanın yüzüne bakabilirdi, başı yerde duran ellerinin arasına inmeden önce ancak birkaç saniyesi vardı.

Sejanus hizmetkârları tarafından krala yapılan eşek şakalarından bahsetmişti. Yemek salonundaki masalarda oturup dinlerken bunlar çok komik geliyordu. Şu andaysa o kadar komik değillerdi. Birileri kralın yemeğine kum karıştırabiliyorsa, zehir de koyabilirdi. Yatağına kara yılan koyan kişi engerek de yerleştirirdi. Merdivenlerden aşağı yuvarlamayı başardıkları takdirdeyse... Attolya'nın çeşitli bölgelerine dağılmış Eddis askerleri vardı. Eddis'le tekrar savaşa girildiği takdirde bu askerlerin verebilecekleri zarardan kimsenin şüphesi

Bu kitap kitapyurdu.com'dan satın alınmıştır.

yoktu. Kral tahta çıktıktan birkaç ay sonra şüpheli bir şekilde ölürse, bir savaş çıkacağı kuşkusuzdu.

"Ama en müthişi," dedi kral, "ben geçtiğim sırada, av köpeklerinin avluya salıverilmesiydi."

Av köpekleri olayından bütün sarayın haberi vardı. Sejanus gözüyle gördüğü bu olayı anlatırken muhafızlar az kalsın gülmekten katılacaklardı. Sejanus, saray kapılarının dışında köpeklerin tasmalanmasını ve sürüklenerek götürülmesini bekleyen kralın yüzünün korkudan kireç gibi bembeyaz kesildiğini söylemişti. Kral köpeklerin bakıcısına bu olay bir daha tekrarlandığı takdirde bütün köpekleri koyun gibi boğazlatacağını söyleyerek tehdit etmişti.

"Teleus?" diyerek bir cevap istedi kraliçe.

"Haberim yoktu, majesteleri," dedi Teleus, ama bu şekilde bir mazeret ileri sürmüyor, yalnızca beceriksizliğini itiraf ediyordu.

"Neden daha önce söylemedin?" diye sordu Attolya krala.

Kral ağır ağır konuşarak cevap verdi. "Kendi Muhafız Alayı'mdan bir asker tarafından yere serilmemiştim henüz."

Sejanus, kralın kraliçeye bu tatsız şakalardan bahsedemeyeceğini çünkü hizmetkârlarını idare edemeyecek kadar beceriksiz olduğunu kabul etmesinin mümkün olmadığını söylüyordu. Hizmetkârlarının şiddeti giderek artan şakalarını fark etmemiş gibi davranıyordu. Kendi muhafızlarından birinin saldırısına uğraması, kraliçenin görmezden gelebileceği bir mesele değildi.

"Anlaşma yapıyor muyuz, öyleyse?" diye sordu kral. "Teleus, ben Costis'in hayatını bağışlayacağım, sen de işini yapmaya başlayacaksın."

Costis, Teleus ağzını açmadan onun ne cevap vereceğini biliyordu. Komutanın yeni krala duyduğu nefreti bilmeyen

Ödevdair - Yeni Kral - http://ödev.org

yoktu. Bırakın Costis'in hayatını, cehennem ateşinde kavrulacak olsa, kraldan bir bardak su kabul etmezdi. Costis, Teleus'un hayatını yöneten katı kurallara göre başına gelecekleri hak etmişti ve Costis'in bile buna karşı çıkması mümkün değildi. Tören alanında kurulacak darağacını, babasını utanç içinde bırakarak asılmanın nasıl bir şey olduğunu hayal etti tekrar.

"Anlaşmayı kabul et, Teleus," diye emretti kraliçe birdenbire.

"Kraliçem?" Teleus kulaklarına inanamıyordu.

"Kabul et."

"Siz nasıl isterseniz, kraliçem," dedi komutan, en az Costis kadar afallayarak.

"Bu sabah kılıç talimi için birini mi talep ettin?" diye sordu kraliçe, başını çevirip Eugenides'e bakma zahmetine katlanmadan.

"Evet, istedim."

"Costis gayet iyi iş görecektir," dedi kraliçe ve hışımla odadan çıkıp gitti. Perdenin halkaları bir kez daha rayda kaydı. Deri perde düştü ve etraf koridorda yürüyen ayak sesleri dışında sessizliğe büründü.

Costis iki büklüm olmuş, gözlerini örttüğü ellerinin arasındaki karanlığın içinde şaşkın şaşkın göz kırpıştırıyordu. Ayak sesi kalabalığı koridorun diğer ucuna ulaştığında, Costis nihayet ellerini gözlerinden çekip dizlerinin iki yanında yere saldı. Sanki deprem olmuş da geçtiğinden emin değilmişçesine, avuçlarını hafifçe ahşap yer döşemelerinin üstüne yerleştirdi. Costis yavaşça doğrulup oturdu. Deprem gerçekten de henüz bitmemişti. Kral tahtının üstündeki yerinden

kıpırdamamıştı, bacaklarını öne uzatmaya ve ayak bileklerini kavuşturmuş oturmaya devam ediyordu.

Kral yüzünü ovuşturdu, parmakları dudağının kenarındaki morluğa gelince yavaşladı.

Nihayet, "Dehşet vericiydi, ama heyecana alışkınsındır sanırım," dedi.

Costis suratında boş bir bakışla kalakalmıştı.

"Teleus'u asla idam etmezdi. Yerini doldurması mümkün değil."

Kral sanki kraliçenin en önemli destekçilerinden birinden kurtulmaya çalışmamış da, Costis'in hayatını kurtarmak için Teleus'un hayatını tehlikeye atmış gibi davranıyordu. Costis aslında neler olup bittiğini gayet iyi biliyordu.

"Sana çiftliği elinizden almayacağını söyledim, değil mi?" dedi Eugenides ve asaletten tamamen yoksun bir ifadeyle sırıtıp odadan çıktı.

"Beni astırmadığına hâlâ pişman mısın?"

Attolya onun içeri girdiğini duymamıştı, ama Eugenides konuşmaya başlamadan önce masanın üstündeki mürekkep şişesini ahşabın üstünde kaydırarak geldiğini haber verdi. Her ayrıntıyı incelikle düşünüyordu. Attolya arkasını dönmedi.

"Tek darbeyle kellesini kaybeden birçok insan var," dedi Attolya.

Eugenides yere bir minder fırlattı ve oturmak için Attolya'nın yanından geçip ayaklarının dibinde mindere yerleşti. "Senden sürekli özür dileyip duramam," dedi.

"Nedenmiş?" diye sordu Attolya, Eugenides'in başının üstünden.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Şey," dedi kral dalgın bir tavırla, "sıkıcı olurdu herhalde."

Özür dilemesi gereken şeyler yapmaktan vazgeçeceğini düşünmek boşuna olurdu. "Neler oldu?" diye sordu kraliçe soğuk bir tavırla. Eugenides omuzlarını düşürüp kamburlaştı ve sicimleri tek tek ayırarak ayak bileğinin altındaki minderin püskülüyle oynamaya başladı.

"Teleus'a kızgındım. Costis imdadına yetişti." Püskülü yeniden karıştırdı. "Zavallı Costis'i asacağını sandım bir an."

"Teleus'un ayağına güzelce bağlamamış olsan, asacaktım da."

"Onu suyun dibine çekecek bir çapa gibi," diye onayladı kral.

"Teleus konusunda anlaştık sanıyordum."

"Anlaştık. Anlaşma devam ediyor," diye onu temin etti kral.

"Ne yani, onun hayatını alçak ve sefil bir hainin hayatını kurtarmak için tehlikeye attın, öyle mi?"

"Biraz önce ondan sadık bir hizmetkâr diye bahsediyordun."

"Eskiden sadıktı, evet, artık değil. Tekrar gözüme girmesini sağlayamazsın."

"Elbette," dedi kral alçak gönüllülükle.

Attolya sinirinden iç geçirdi ve istemeye istemeye gerçekte ne olduğunu sordu. "Yalan mı söyledin?"

"Ben asla yalan söylemem," dedi kral gücenmiş gibi. "Ne konuda?"

"Kum, yılan."

Asla yalan söylemeyen bir genç adam için, bu sorudan hiç alınmışa benzemiyordu. "Bunu Relius'a sormalısın. Arşiv sekreterin haftalardır bir şeylerden şüpheleniyor ve gerçeği öğrenmek için kendini yırtıp duruyordu."

"Neden bir şey söylemedin öyleyse?"

Içeriği Telif Hakkı Yasası'yla korunmaktadır. http://rantey.org

"Mutfak çalışanlarının ya da muhafızların idam edilmesini istemedim."

"Onları hak ettikleri cezadan kurtarmaya mı çalışıyorsun?"

"Ah, hayır," dedi kral, "en çok hak edenlerin cezalandırıldıklarından emin olmak istiyorum, o kadar."

"Kim olduklarını söyle öyleyse, cezalandırılacaklarından emin olabilirsin."

Eugenides başını iki yana sallamakla yetindi ve Attolya da o an için pes etti.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

• ÜÇÜNCÜ BÖLÜM •

ERTESİ SABAH kışla hizmetlilerinden birisi kapıyı vurunca, Costis her zamankinden erken uyandı.

"Komutanın emri," diye seslendi. "Şafak borazanları çaldığında, nöbeti olanlar hariç herkes, tam tekmil üniformalı tören alanında toplanacak." Costis aynı talimatın başka birisi tarafından koridorun aşağısında da tekrarlandığını işitti.

"Kralla kılıç talimi yapacaktım," dedi ters ters.

"Komutan size, bugün talim olmadığını, kraldan yarın başlamanızı rica ettiğini iletmemi söyledi."

"Pekâlâ, teşekkür ederim," dedi Costis ve çocuk sonraki kapıya yöneldi. Costis battaniyeyi kenara iterek ayağa kalktı. Aris önceki gece odasını toplamasına yardım etmişti ve her şey artık yerli yerindeydi. Kırık şarap kupasının parçaları bir köşede toplanmıştı. Kralın boş şarap testisi, kalan kupayla birlikte masanın üstünde duruyordu. Costis zaman bulduğunda onları, sarayın mutfağına taşısa hatta hizmetlilerden biriyle gönderse iyi olacaktı.

Costis üstünü değişti. İç gömleğini, deri tuniğini giydi; belinden sarkan zincir eteğinin altına da deri bir pantolon geçirdi. Alt bacağına ve omuzlarına koruyucu birer zırh geçirdi;

Bu kitap PDFKitabı.com tarafından hazırlanmıştır.

omuzlarından sarkan ve kollarının altında bağlanan bir göğüs ve sırt zırhı taktı. Aris önceki gece aparatlarını geri getirmişti. Kralın Costis'ten intikamını sabahki kılıç taliminde alacağı konusunda Aris'le aynı görüşteydi; ancak kral beklemek zorundaydı anlaşılan.

Costis çeliğini kontrol etmek için kınından çektikten sonra, kılıcını kemerine taktı. Pelerininin yakasındaki zincir omuz zırhlarına tutturulmuştu; böylece pelerin kollarına dolanmadan sırtından aşağı sarkıyordu. Tabanca taşımıyordu, görev yapmayacaktı. Bütün askerlerin kendine ait kılıçları vardı, ama tabancalar kraliçeye aitti ve cephanelikte kilit altında tutuluyordu. Yalnızca kraliçenin yanında görev yapan muhafızlar tabanca taşıyordu ve nöbete başlarken teslim alıp görevleri bitince de geri veriyorlardı.

Üstünü değiştirince Costis alt kata inip kışla binalarının arasında kalan avluya çıktı. Avluda başka askerler de vardı ama hiçbirisi Costis'le muhatap olmadı. Başlarını çevirdiler ve Costis çeşmeye yöneldiğinde birkaç adım geri çekildiler. Costis yüzüne biraz su çarptı ve ufak kovayı kullanarak su içti; sanki dar avlunun öbür tarafında çok ilginç bir şey görmüş gibi, diğer muhafızlara bakmamaya özen gösterdi. Mangasını bulmak ve belirlenen saatte tören alanında hazır olmalarını garantilemek için kışla binasına yollandı. Özellikle Diurnes sabahları çok ağırcanlı olabiliyordu.

Ne var ki, bu sabah adamları çoktan kalkmış, hazırlanmışlardı ve soru soran gözlerle Costis'i bekliyorlardı. Costis onları hafif bir baş hareketiyle selamlayıp tören alanına yönlendirdi. Costis'in mangası Sekizinci Bölük'teydi. Şafak borazanları surlardan yankılandığında, Costis tören alanı boyunca düzenli saflar halinde dizilmiş komutanlarını bekleyen

Ücretsiz Tanıtım Kitap Alıntı - İşbu Kitap Yayınevi

binden fazla askerden biri olarak mangasının yanında hazır olda dikiliyordu.

Teleus onları fazla bekletmedi. İşaret verildi ve bölük komutanları teker teker hazır ol emri verdiler. Bittiğinde geniş tören alanında uzaktaki kuş ötüşlerinden ve saray surlarının diğer tarafından gelen şehrin uyanırken çıkardığı boğuk gürültüden başka ses duyulmuyordu. Tören alanında Teleus sesini yükselterek, "Costis Ormentiedes," diye seslenene kadar kimse kıpırdamadı ya da konuşmadı.

Costis etrafındaki askerler arasında dolaşan ürpertiyi hissetti. Birlik komutanını yan gözle izlemek için başını hafifçe çeviren Duirnes dışında kimse ona bakmaya cesaret edememişti. Costis'in ne yapması gerektiğine dair en ufak bir fikri yoktu ve bölük komutanının sıranın sonuna yaklaştığını görünce rahatladı. Bölük komutanı başıyla bir hareket yaptı ve Costis sıradan çıkıp alanın ortasına uygun adımla yürüdü.

Bölük komutanıyla Costis, topuklarını yere vura vura ilerlediler ve platformun altına gelince başlarını kaldırıp komutanlarına baktılar.

Birkaç kelimeyle komutan Costis'i manga komutanlığı görevinden aldı.

"Kralın talimatıyla, ona hizmet yeminini tutma yükümlülüğün kaldırıldı. Eşyalarını alıp bu sabah saraydan ayrılmakta serbestsin. Ayrılmayı seçiyor musun?"

Costis böyle bir soruyla karşılaşmayı beklemiyordu. Teleus'un kendisini Muhafız Alayı'ndan krala eşlik etmesi için ayırdığını sanmıştı. Aniden kalmakla gitmek arasında bir seçim şansı verilmişti. Dili tutulmuştu sanki ve konuşabilmek için kendini zorlaması gerekti. "Kalacağım, efendim." Teleus bakışlarını çekmeyince Costis sesinin çıkmadığını fark etti. "Kalacağım, efendim!" diye bağırdı bu sefer.

Üyesi olduğunuz kütüphaneden ücretsiz indirildi. www.kitapyurdu.org

Teleus başını kaldırıp tören alanına seslendi. "Kralın talimatıyla, hepinizin hizmet yeminini tutma yükümlülüğünüz kalkmıştır. Birliğinden ayrılmayı tercih eden her asker, hiçbir cezayla karşılaşmadan eşyalarını toplayıp saraydan ayrılabilir." Tören alanında kimse yerinden kıpırdamadı.

"Kararınızı gözden geçirmeniz için size zaman verilecek," dedi Teleus. Başıyla tekrar bir işaret yapınca Costis sırasına geçti ama mangasına dönmedi. Bölük komutanını sıranın sonuna kadar takip etti ve oradaki görevlendirilmemiş askerlerin yanında yerini aldı. Muhafızlar esas duruşu bozmadılar. Birkaç dakika geçti, ardından birkaç dakika daha. Birkaç cüretkâr asker sıra arkadaşlarına dönüp fısıldayınca çok sessiz bir mırıltı oldu. Botların yere sürtünmesinden çıkan belli belirsiz bir hışırtı duyuldu. Bölük komutanlarından birisi bağırarak askerlere kendilerine çekidüzen vermelerini söyleyince hışırtı hemen kesildi.

Askerler beklemeye ve güneş de, ışıkları tören alanının batı tarafına vurana kadar gökyüzünde yükselmeye devam etti. Şafak saatlerinde serin alanda duranlar silah arkadaşlarının güneşteki yerlerini kıskanıyorlardı; ancak serinlik geçip güneş de yükselmeye ve Saray Muhafızları hazır olda dikilmeye devam ettiklerinde kıskançlık kalmadı. Nöbet değişimi sırasında bölük komutanları askerleri göreve çağırdılar; ama diğerleri yerlerinde kaldı. Nöbeti teslim edenler ikili gruplar halinde geldiler ve sessizce sıradaki boşlukları doldurdular. Askerlerinin önündeki yerinden ayrılmayan Teleus bir kez daha krala hizmet etmek istemeyen varsa gidebileceğini söylediyse de kimse yerinden kıpırdamadı. İkindi olmuştu ve gün ilerliyordu. Nöbet değişimi yapıldı; görevli olanlar dinlenme fırsatı buldular. Bazılarının artık sıcağa ve su kaybına dayanacak halleri kalmamıştı. Devrilen bir ağaç

Bayanlar için Kitap Forumu - kitapforum.net

gibi dizlerinin üstüne çöktüler. Bölük komutanları bayılanların alandan taşınması emrini verdi, ama kendilerine gelenler, tekrar eski sıralarına döndüler.

Mevsimlerden yazdı ve gündüzler uzun sürüyordu. Güneş nihayet ufukta alçalmaya ve gölge tören alanının batı duvarından tırmanmaya başladı. Askerlerin teri soğudu. Bir akşam meltemi askerlerin sırtlarında nahoş bir soğukluk hissi bıraktı ve adamlar oldukları yerde ürperdiler; ama yerlerinden kıpırdamadılar. Güneş biraz daha alçaldı.

Çalınan borazanlar gündüz nöbetinin bitip akşam nöbetinin başladığını haber verdi ve Teleus nihayet, "Kralımız sen çok yaşa!" diye bağırdığında, Muhafız Alayı'ndaki bütün askerlerin yeminlerini yeniden gözden geçirmek için bolca vakitleri olmuştu.

"Kralımız sen çok yaşa!" diye karşılık verdi muhafızlar ve gitmelerine izin verildi.

Sessizlik içinde, ağır adımlarla kışla binalarına dönüldü. Binanın avlusuna vardıklarında, birkaç tanesi inildeyerek tutulan kaslarını rahatlatmak için kollarını salladı. Costis kapıya yöneldi; niyeti Teleus'un uyguladığı cezanın yol açtığı fırtına bir parça şiddetini kaybedene dek odasına çekilmekti. Muhafız alayıyla eninde sonunda yüzleşmek zorunda kalacağını biliyordu; ama şu an için bundan kaçınmak niyetindeydi.

Kapının hemen girişinde dört beş asker dikilmiş konuşuyorlardı; Costis aralarından geçemedi. Arkalarından süzülmeye çalışırken içlerinden birinin; "Bunun için kime teşekkür edeceğimizi biliyoruz," dediğini duydu Costis ve bir anda irkildi.

Topluluğun arasından bir el uzanıp Costis'i durmaya zorladı. "Ah, bilemiyorum, Seprus, bütün suçu zavallı Costis'e atmamız doğru olur mu?" El de, ses de Sejanus'a aitti. Krala hizmet etmek üzere görevlendirilmesinden önce, Kraliçe'nin

Muhafız Alayı'nda subaydı. Baron Erondites'in küçük oğluydu ve Erondites'in kraliçeye yakınlığı değil, nüfuzu sayesinde bu göreve seçilmişti.

Sejanus'un kışla binasında ne işi olduğunu ancak tanrılar bilirdi; ama Costis'in yol açtığı rezaleti ve Teleus'un uyguladığı cezayı bütün saray öğrenmiş olmalıydı. Muhafız alayı bütün gün sarayın gözleri önünde avluda dikilmişti. Duymayan birileri kalmış olamazdı; canı istediği takdirde ve o sırada krala hizmet etmediği sürece Sejanus'u kışlaya gelmekten alıkoyabilecek bir şey de yoktu.

"Bütün suçu bardağı taşıran son damlaya nasıl atarız, beyler?" Sejanus, Costis'in saçını küçük bir çocukmuş gibi karıştırdı. "Kral sonunda sinirine hâkim olamadıysa, yatağına konulan kumu suçlamalısınız. İnsanın yatağında kumla uyuması çok sinir bozucu olabilir, hele bir de yatakta yapayalnızsa." Etrafındaki askerler gülüştüler. Sejanus, Costis'i merdivenlere doğru ittirdi ve diğerleri, eski komutanlarının, kralları, kum ve kralın uyku koşulları hakkında yaptığı yorumlara kendilerini kaptırmışlarken Costis de minnettarlıkla yoluna devam etti.

"Belki sinirini bozan başka şeyler de olmuştur?" diye sordu muhafızlardan birisi Sejanus'a.

"Ben nereden bileyim?" dedi Sejanus, soğukkanlı gülümsemelerinden birisiyle.

"Relius mutlaka duyacaktır," dedi muhafız. "Sabah olmadan Relius'un kulağına gider." Biraz daha gülüşüldü. Arşiv sekreterinin istediği istihbaratı toplamakla görevlendirebileceği bir casus ordusu vardı.

Merdivenlere ulaştığında, Costis görüş alanından çıktı ve elini geri uzatıp Sejanus'un çevresini saran tecrübeli ama fazla kıdemli olmayan askerlerinin arasında dikilen Aristogiton'u

Bu yazı, Kitapsiz Kitapsız Kitapsız'a aittir.

kolundan çekti. Aris kolunu silkip kurtardıysa da Costis dirseğinden tekrar yakalayıp hızla çekiştirdi ve Aris nihayet direnmeyi bıraktı.

Buna rağmen, Costis arkadaşını karanlığın içinden merdivenlerin tepesine kadar neredeyse çekiştire çekiştire çıkarmak zorunda kaldı. Sundurmanın hemen altında durdu. Aris'in yukarı kaldırdığı yüzüne bir apliğin ışığı vuruyordu. Birkaç basamak yukarıda duran Costis arkadaşının yüzüne doğru eğildi.

"Söyle," dedi sert bir fısıltıyla, "Sejanus'un krala yaptığı eşek şakalarından haberin olmadığını söyle bana."

"Nasıl haberim olabilir?"

"Bana yalan söyleme, Aris. Suratını gördüm!"

"Ben..."

"Ne yaptın?"

Aris başını sıvazladı. "Kralın aslan avlusunda av köpeklerini denetlemek istediğini söyleyen mesajı ben iletmiş olabilirim."

"Olabilirim de ne demek?"

"Katlı bir kâğıtta yazılıydı. İçinde ne yazdığını nereden bilebilirim?"

"Ama bir terslik olduğunun farkındaydın, değil mi? Kral seninle neden mesaj göndersin? Mesajı sana kim verdi?"

"Costis..."

"Kim? Ayrıca mesajı neden teslim ettin, seni geri zekâlı?"

"Ne yapacaktım, olmaz mı diyecektim?"

"Olmaz demek aklının köşesinden bile geçmedi değil mi?"

"Senin aklına gelirdi elbette, Costis, çünkü sen bir okloi değilsin. Mesajı götürmemi kimin istediğini mi öğrenmek istiyorsun? Babamın vergilerini ödediği adamın küçük oğlu. Ne yapacaktım? Sen olsan ne yapardın?" Aris ellerini pes

Türkiye İş Bankası Kültür Yayınları

edercesine kaldırdı. "Ne yapardın biliyorum; hayır derdin ve sonuçlarına katlanırdın çünkü sen onurlu bir insansın. Özür dilerim, Costis, maalesef ben senin gibi değilim."

"Şey, belki ben de değilimdir," diye parladı Costis. "Yoksa bir adamı korumak için kutsal bir yemin edip ondan sonra da onu sırtüstü yere devirmezdim."

Aris pöhledi.

Costis birkaç saniye sinirinin yatışmasını bekledi. Kendini hiç böyle, sağlıklı düşünme becerisini kaybedecek kadar telaşlı hissetmemişti. Diğer askerlerin sık sık böyle durumlara düştüklerini biliyordu, ama bu duygudan hiç hazzetmemişti. "Ne yapacaksın peki?" diye sordu Costis. Aris omuz silkmekle yetindi.

"Relius mesajı kimin ilettiğini öğrenecektir, belki de çoktan biliyordur. Relius'un kulağına gitmeden komutana anlatmak zorundasın."

"Böyle bir durumda ailemin başına neler gelir?" diye sordu Aris.

"Komutana söylemezsen senin başına ne gelecek peki?"

Aris durumu bir daha değerlendirdi. "Söylesem iyi olacak galiba."

Omuz silkme sırası Costis'teydi. İkiyüzlü davranmak istemiyordu. "Sanırım en doğru hareket bu olacak."

"Tabii, tabii," dedi Aris, "en azından onurum yerlerde sürünmemiş olacak."

"Ve bu da yabana atılacak bir şey değil bence," dedi Eugenides.

Kralın sesini duyan Aris ve Costis aynı anda yerlerinden sıçradılar. Kral üstlerindeki sundurmada bir hayalet gibi dikiliyordu. Koyu renkli saçları arkasındaki karanlığa karışmıştı, apliğin ışığıysa beyaz gömleğine vuruyor ve ceketinin altın

Sürekli 42. Kitap Gibi - http://kitap.gen.tr

sarısı işlemeleri ışık saçıyordu sanki. Dehşet duygusuyla birkaç saniye donup kalan Aris sıçrayıp hazır ola geçti. Costis sesi duyar duymaz tanımıştı. Bakışlarını krala değil, orada olmaları gerektiğini düşündüğü yardımcılarını aramak için, kralın gerisine kaydırdı. Bir saniye sonra o da hazır ola geçti.

Sejanus kralın orada olduğunu bilseydi, alt katta, onun nasıl uyuduğuna dair dedikodu yapıyor olamazdı; ama gene aynı şekilde, kralın da yardımcıları ve Sejanus'un bilgisi dışında burada olması imkânsızdı.

Eugenides öne eğilip Aristogiton'un kulağına fısıldadı. "Sabah olunca Teleus'la konuş," dedi, ancak Costis'in de duyabileceği kadar yüksek sesle. Ardından merdiven duvarının arkasına geçip orada uzanan koridora daldı. Ayak sesi duyulmadı. Costis eğilip duvarın arkasına baktığında, kral çoktan gözden kaybolmuştu.

Costis ertesi sabah şafak borazanlarından önce uyandı ve garip bir şekilde tanıdık gelen bir dehşet duygusuyla üstünü değiştirdi. Dersini çalışmak yerine bütün günü ormanda aylaklıkla geçirdikten sonra öğretmenin yanma giderken hissettiği duygunun aynısıydı bu. Bu sabah ne yaşanırsa yaşansın, morluklar, öğretmeninin söğüt değneğinin bıraktığı izler gibi solup gidecekti ve Costis de morluklara kesinlikle yabancı değildi. Bu sabah dayak yemek yerine idama da gidiyor olabileceğini hatırlattı kendine. Ancak öğretmeniyle yüzleştiğinde midesini kaldıran dayak korkusu olmamıştı hiçbir zaman. Costis talim alanına yürürken belirgin şekilde keyifsiz hissediyordu.

Erkenden talim alanına vardı. Onunla kimse konuşmuyordu. Muhafız alayı şerefine leke sürenleri dışlardı. Komutan gelip yanında durdu, ama başıyla hafifçe selam vermenin

Ücretsiz Kitap Arşivi - yapistirfiyesi

dışında bir şey söylemedi. Kral geldiğinde, yanında muhafızları dışında dört de yardımcısı vardı. Hepsini talim alanının girişinde bırakıp meydanı tek başına yürüyerek geçti. Costis ile Teleus'un yanına varınca, ikisine de bir baş hareketiyle selam verdi. Yanında talim kılıcı vardı ve eliyle davet işareti yapabilmek için kılıcı sağ kolunun altına sıkıştırmıştı. Costis irkildi. Komutan, Muhafız Alayı'ndan birisinin talim kılıcına böylesine lakayt muamele ettiğini görse kendini hakarete uğramış hissederdi.

"Başlangıç alıştırmasıyla başlayalım mı?"

Costis emre itaat ederek, basit hamle ve savuşturma alıştırması için gereken duruşu aldı. Kralın bir asker olmadığını biliyordu, ama Eugenides'in en azından temel kılıç eğitimini tamamlamamış olması onu şaşırtmıştı. Belki de sağ eliyle birlikte kılıç kullanma becerisini de kaybetmişti; ama Costis kralın sol eliyle kılıç kullanmayı öğrenmiş olduğunu sanıyordu. Kraliçe onu sarayında izinsiz dolaşırken yakaladığından ve elini kestirdiğinden bu yana öğrenmek için bol bol vakti olmuştu. O zamanlar, kraliçesiyle birlikte Attolya tahtını çalmasından önce, Eugenides Eddis Hırsızı'ydı.

Teleus geri çekilip izlemiyormuş gibi yaptı. Muhafız alayının geri kalanı da aynı şekilde davrandılar. Costis'in ensesindeki tüyleri diken diken olmuştu.

"Gardın düşük," dedi Eugenides ve Costis bakışlarını etrafındaki muhafızlardan çekip karşısındaki krala yöneltti. Eugenides tek kaşını kaldırdı. Costis başının tiksintiyle sallanmasını önlemek için çenesini hafifçe eğmek zorunda kaldı. Çok yetenekli bir kılıç ustası olduğu söylenemezdi ve çevresindeki kıdemli askerlerin deneyimine de sahip değildi, ama başlangıç alıştırması yaptığı günleri çoktan geride bırakmıştı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Eugenides onun zihninden geçenleri okumuş gibi tuhaf bir ifadeyle gülümsedi. Costis dişlerini sıkıp kılıcını düzeltti ve bakışlarını kralın tuniğinin önündeki işlemelere sabitledi.

Kral kıpırdamadı. Kral kılıcını hâlâ kolunun altında tutarken, Costis kılıcını uzatmış duruyordu. Costis'in kolu ve omzu yanmaya başlamıştı. Tahta talim kılıcı, sahici bir kılıç kadar ağırlaşmıştı ve zaman uzadıkça onu böyle tutmak çocuk oyuncağı kadar kolay değildi artık. Özellikle de kaslarının evvelki günkü hareketsiz bekleyiş yüzünden tutulduğu düşünülürse.

Nihayet kral da pozisyon aldı. Costis'in kılıcını yana ittirdi ve rakibinin kaburgalarının birkaç santim önünde duracak şekilde hamleyi tamamladı.

"Tekrar?" dedi.

Costis yeniden gardım aldı ve bu böyle sürdü gitti. Kralın belki dövüşüyor gibi yapıp, Muhafız Alayı'nda herkesin beklediği şekilde, Costis'e dayak atacak becerisi olmayabilirdi; ama kaslarını hareket ettiremeyeceği ve hareketsizliğin gerektirdiği çabayı saklamayacağı noktaya kadar gerecek şekilde üst üste deneme yapabiliyordu. Costis harcadığı çabayı belli etmemeye kararlıydı. Elindeki kılıcın ucuna yoğunlaştı ve bütün iradesini onu kıpırdatmadan tutmak için harcadı; en ufak bir titreme bile Costis'i ele verebilirdi.

Kral, bir kez nezaketen gülümsemiş ve ardından kendini tamamen elindeki işe adamıştı. Böyle yoğunlaşması, durumu daha da güçleştiriyordu. Kral kahkahalarla gülseydi, Costis sinirlenecek ve sinirinden güç alacaktı; ancak Eugenides kılıcıyla hamle yapıp tekrar geri çekilirken, kılıçlar birbirine çarptığında çıkan *tak* sesiyle belirginleşen savunması, hamlesi ve tekrar hazırlanması sırasındaki sakin tavrı inanılacak gibi değildi. *Tak*, hamle hazır. *Tak*, hamle hazır.

Bu örnek sayfa, kitabın tamamını yansıtmayabilir.

Costis başını arkaya atıp ulumak istedi. Tanrılar Attolya'ya bu kralı mı layık görmüşlerdi?

Sonunda çevrelerinde talim yapan askerler işlerini bitirip uzaklaşmaya başladılar. Costis her tekrarın son olacağını umuyordu, ama kral gayet sakindi ve her seferinde yalnızca "Tekrar?" diyordu.

Diğer askerler alandan ayrılmışlardı. Sarayın duvarlarıyla kışla binaları arasındaki meydanda Costis ve kraldan başka kimse kalmamıştı. Teleus'la kral yardımcıları da giriş kapısında bekliyorlardı. Kral yardımcılarından bir tanesi yaklaştı. Şık kıyafetleri ve iri yarı yapısıyla kraldan neredeyse Costis kadar uzundu.

"Majesteleri?" dedi sakin, ukala bir ses tonuyla.

Eugenides kılıcını indirdi ve Costis'ten bir adım uzaklaşıp bakışlarını, boşalan açıklık alanda dolaştırdı. Başını kaldırarak güneşin konumuna baktı.

"Zaman nasıl da geçmiş," dedi kral uysal bir tavırla. "Teşekkür ederim, Costis." Bir baş hareketiyle Costis'i azat etti. Costis bir adım gerilerken neredeyse yere düşecekti. Kral onun tökezlediğini görünce tek kaşını kaldırdı. Costis kralın ilgisinin aldığı zevki gizlediğinden emindi. Kralın önünde eğildi ve uzun adımlarla uzaklaştı. Arkasından kralın Teleus'la konuştuğunu işittiyse de, ne konuştuklarını duymaya çalışmadı.

Talim alanından yemek salonuna geçti, kapı eşiğinde bir an tereddüt etti. Kimse Costis'e selam vermemişti. Suratına bile bakmamışlardı. Etrafa bakındıysa da Aristogiton'u göremedi. Costis onun nöbetçi olduğunu umuyor ama bir yandan da, Aris'in bu duruma düşmekten özellikle kaçındığından şüpheleniyordu; Aris arkadaşını herkesin içinde görmezden gelmeyi de, onunla aynı kefeye konulmayı da istememişti anlaşılan. Costis mutfağa yöneldi ve orada toplanan

Ücretsiz PDF Kitap Ağı | https://kitap.ag

adamlar yolundan çekildiler. Bir kâse yulaf ezmesi, yoğurt ve bir avuç kuru meyve alıp odanın kenarındaki uzun masaya oturdu.

Önündeki yemeğe baktı, ama canı hiç yemek istemiyordu. Ayağa kalkıp orayı terk edemeyecek kadar da gururluydu.

Yanında masaya, özellikle sert bir tavırla bir kâse konuldu. Ahşaba çarpan ahşap kâsenin sesi, tapınak kapısının vuruluşu gibi yanma birinin oturduğunu haber verdi.

"Aris, aptallık etme."

"Değişmek için biraz geç kaldım," dedi Aris, sırayı aşıp Costis'in yanma yerleşirken. Karşı çıkan olursa diye bakışlarını meydan okurcasına salonda dolaştırdı. Aksine, birkaç saniye sonra, diğer muhafızlardan birisi oturduğu masadan kalkıp salonu aştı ve onlara katıldı.

"Sanki," dedi sıraya otururken, "hepimiz, kralı sırtüstü yere serilmiş görmeyi istemiyormuşuz gibi."

Teker teker diğer manga komutanları da gruba katıldı ve Costis, bir utançtan diğerine geçiş yaptı. Yenisi daha az acı veriyordu, ama daha keskindi; arkadaşları kralla yaptığı kılıç talimiyle dalga geçiyorlardı. Costis dirseklerini masaya koyup çenesini ellerine dayadı. Masanın geri kalanını özellikle görmezden gelmeye çalışıyordu, ama dizlerindeki zayıf hissin rahatlama olduğunun farkındaydı. Artık bir mangası yoktu; ama Muhafız Alayı'nın bir parçasıydı, dışlanmış bir asker değildi.

Diğer komutanlar yemeklerini yiyip kalktılar. Aris biraz daha kaldı. "Yesen iyi olur," diye uyardı Costis'i.

"Olur, yerim," diye söz verdi Costis. Başta kendini kahvaltı edemeyecek kadar kötü hissediyordu ve sonra da utanmıştı. "Sence neden böyle bir şey yaptılar?" diye sordu, dışlanmaktan kurtulduğu için seviniyordu, ama kafası karışmıştı.

Güçlü PDF Kitap Arşivi - https://kitkey.org

"Seni seviyorlar," dedi Aris. "Sana saygı duyuyorlar."

"Neden?" diye sordu Costis, herhangi bir konuda kendisine hayranlık duyulabileceğine inanamıyordu.

Aris başını ellerinin arasına aldı; bu derece saf olabileceğine inanamıyormuş gibi. "Costis seninle, diyelim ki, Yüzbaşı Enkelis gibi birisi arasındaki fark bu. Thegmis'in ardından terfi etmeyi beklemiyordun; yalnızca görevini yaptığını söyledin. Enkelis takdir toplamayacaksa parmağını bile oynatmaz. Günün birinde komutan olmak istiyor, o yüzden de herkesten iyi olduğunu göstermek peşinde. Sense yalnızca daha iyi olmak istiyorsun ve bu yüzden herkes senin bir gün bölük komutanı, yüzbaşı ve hatta muhafız komutanı bile olacağına inanıyor. Senin muhafızların komutanı olmanı istiyorlar. Enkelis'i hiçbir zaman istemeyecekler." Aris kupasındakileri bitirip ayağa kalktı. "Birazdan görev başı yapacağım. Bir şeyler yemek zorundasın."

Costis bu öğüde hemen uymadı. Dalgındı. Çok geçmeden omzunda bir el hissetti.

"Yıkan ve üstünü değiş," dedi Teleus. "Kral seni görmek istiyor."

Costis suratında şaşkın bir ifadeyle bakakalmıştı.

"Oyalanma," diyerek acele ettirdi Teleus.

Nihayet iştahı açıldığı için, kahvaltısına pişmanlık dolu son bir bakış fırlatan Costis salondan çıktı. Teleus başında dikilirken cebine kuru bir incir bile atamamıştı. Odasına koşup eşyalarını aldı ve koltuğunun altına sıkıştırıp merdivenlerden aşağı banyolara yöneldi.

Muhafız banyoları kışla binalarından birisi büyüklüğünde bir binada yer alıyordu. Saray halkının kullanımına ayrılmış bölümler kadar zarif bir kubbesi yardı; ama içi oldukça

Görsel2 PDF Kitap Arşivi - https://kitleyiz.org

sadeydi. Buhar banyosu ve ardından da keselenmek için vakti yoktu. Costis kıyafetlerini bir sıranın üstüne fırlattı ve bir kova sıcak su alıp alelacele kafasından aşağı boşalttı. Taş maşrapada duran sabunla vücudunu ovaladı. Köpük çıkmadı. Aris banyolarda bulundurulan sabunların sabun değil taş olduklarını ve köpürerek değil, deriyi kazıyarak kiri çıkardıklarını söylemişti. Durulanmak için bir kova daha su aldı ve kaymamaya özen göstererek mermer zeminde gerisin geri yürüyüp çıktı.

Kurulanması için elinde bir havluyla bir uşak belirdi ve Costis'in giyinmesine yardım etti. Göğüs zırhı takılınca, uşak geri çekildi ve Costis çaresiz bir tavırla omuzlarını silkti. "Bozukluk yok. Kusuru bakma." Bütün parasını almışlardı. Bir sonraki maaş gününe kadar beş parasızdı.

Uşak önemli değil dercesine bir el hareketi yaptı ve Costis aceleyle koşturdu.

Teleus saraya ulaşana kadar önden gitti. Komutanını takip ederken, Costis endişeliydi ve kendisini nelerin beklediğini merak ediyordu. Komutan, kralın onu görmek istediğini ve kahvaltıdayken beklediğini söylemişti yalnızca. Gergin gergin, Teleus'un peşinden sarayın, ilkin tanıdık gelen daha sonra giderek yabancılaşan, koridorlarından ve salonlarından geçti. Sekizinci Bölük'e dâhil olduğundan, Costis daha önce sarayın içlerine hiç girmemişti. Kapılardan bazılarında muhafızlar vardı ve hepsi Teleus'u selamladılar ve Teleus da geçerlerken başıyla selamlarına karşılık verdi. Nihayet dar bir avludan geçip kraliçenin bahçesine bakan terasa açılan kemerli bir koridoru aştılar. Orada kraliçenin yardımcıları, üstünde tabaklar ve kahvaltılıklar olan masa vardı ve kraliçe masada tek başına oturuyordu.

Sayfalık PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

Kraliçe başını kaldırıp Teleus'a baktı, ama bir şey söylemedi. Teleus kemerli kapıya yakın bir yere geçti ve beklemeye başladı. Costis de aynı şeyi yaptı.

Kral peşinde muhafızları ve yardımcılarından oluşan bir grupla geldi. Saçları ıslaktı ve yağlanmamıştı. Cildi yeni keselenmiş gibi pırıl pırıldı. Yanından geçerken Costis'i fark etti ve Costis'in önce gelerek kendisini alt ettiğini kabul edermiş gibi hafifçe gülümsedi.

"Geç kaldın," dedi Attolya, kocasına.

"Özür dilerim," dedi kral. Yardımcılarından birisi sandalyesini çekti ve kral da masaya oturdu. Yardımcıları eğilip geri çekilerek, kralla kraliçeyi muhafızlar dışında masada yalnız bıraktılar.

"Kemerin ceketine uymamış," dedi kraliçe.

"Senin de fark ettiğin üzere, geç kalmıştım." Eugenides başını eğip kemerine baktı. Ceketi sarıydı, kemeri de öyle; ama tonları farklıydı. "Yardımcılarım beni aptal durumuna düşürme çabalarında bu sabah da başarılı oldular."

"Yardımcılarından memnun değil misin?" diye sordu kraliçe. Costis'in ensesindeki tüyler, kraliçenin beklentilerini karşılamayan kadın veya erkeğin kaderini düşününce diken diken oldu.

"Yok, hayır," dedi kral. "Adamları yağda kızartmaya gerek yok. Eminim zamanla zevkleri gelişecektir."

"Belki de kanaryaya yakışacak renkte kıyafetler sipariş etmeseydin iyi olabilirdi?"

Kral başını bir tarafa yatırdı ve sanki nasıl karşılık vereceğini düşünüyormuş gibi bir süre kraliçeye dikti bakışlarını. "Haklısın," diye kabul etti, ifadesiz bir sesle. "Siyah işlemeli, siyah Eddis tuniğinden ve siyah botlardan başlamasam iyi olacak.

Kıtada yaptıkları gibi saçımı pudralayıp ağartabilirim ve sen de babamla evlendiğini hayal edersin."

Kraliçe etraflarındaki muhafızları elinin bir hareketiyle uzaklaştırdı ve askerler, konuşulanları işitemeyecekleri bir mesafeye çekildiler; ama çekilmeden hemen önce kraliçenin krala babasının en azından saygınlığı olduğunu söylediğini duydular.

"Üstelik kahvaltıya da asla geç kalmazdı," diye fikrini söyledi kral, bir parça hamur işi alırken.

Kahvaltı bitince, kral masanın etrafmdan dolaştı ve eğilip karısının yanağına bir öpücük kondurdu. Ona sahip olduğunu bu şekilde gösterirken, kraliçe taş gibi kıpırdamadan durdu. Costis donup kalmıştı. Kendi annesinin kraliçeyi öptüğünü hayal etmeye çalıştı ve bir çocuk boyutlarına küçülmüş yetişkin bir Attolya gördü. Bu görüntü dikkatini dağıttığından, terastaki herkesin kendisine bakmakta olduğunu fark etmekte geç kalmıştı. Kral ona yaklaşmasını işaret etmişti ve tek kaşı havada bekliyordu.

Costis öne doğru yaklaştığında, kral onu tepeden tırnağa süzdü. Costis'in göğüs zırhındaki düğmeleri kontrol etmek için yaklaşarak eğildi; bu sırada Costis de düğmeleri en son ne zaman parlattığını hatırlamaya çalışıyordu. Kralın yüzünde incelemenin ardından beliren tatminsiz bakışı gören Costis parlatılmamış bir düğme ya da zırhında temizlenmeden kalmış bir leke olduğuna emin oldu.

"Şu anda bir görevin yok herhalde?"

"Yok, majesteleri."

Kral komutana hitap etti. "Ufak görev çizelgenizden kaçak iplik gibi sarkacak mı bu çocuk?"

"İşe yarayabileceği bir görev bulacağıma eminim, majesteleri."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Ben ona bir yer buldum bile," dedi kral. "Bana hizmet edebilir."

"Krala hizmet eden birimler tamamen dolu, majesteleri, ama arzu ederseniz birini genişletebiliriz."

"Yok, başkasının birliğinde olmaz."

"Costis'in birlikten ayrı hareket etmesini mi istiyorsunuz?" Teleus'un kafası karışmıştı.

"Yüzbaşı olarak... hizmet eder diye düşünmüştüm."

Teleus hayretten donup kalmıştı.

"Evet." Kral aniden karar vermiş gibi başıyla onayladı. "Onun tam yetkili yüzbaşı olarak atanmasını ve bana hizmetle görevlendirilmesini istiyorum. Bugünden itibaren her gün, ben onu görevden alana kadar. Sabahları ve öğleden sonraları. Akşamları da bana eşlik etmesini isteyecek olursam, haber vereceğim. Göreve hemen başlayabilir."

"Costis yüzbaşı olmak için gerekli eğitimi almadı," diye kibarca karşı çıktı Teleus. "Saray içindeki hizmet kuralların-dan haberi yok."

"Yaptıkça öğrenir," dedi kral ve Costis'in elinden silahını aldı. Yüzbaşılar silah taşımazlardı. Silahtan kurtulması için Teleus'a verdi ve eliyle çekilebileceğini işaret etti.

Teleus yerinden kıpırdamayınca, kral el hareketini tekrarladı; onu davetsiz bir güvercin gibi kovalıyordu. Komutan kral karşısında eğildi, Costis'ten tarafa tehditkâr bir uyarı bakışı fırlatıp geri çekildi.

"Galiba sana kendini rezil etmemeni söylemeye çalışıyordu," dedi kral ve ardından yardımcılarına döndü. "Bu sabah nereye gidiyoruz?" diye sordu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Günün sonraki saatleri de önceki gün misali kâbus ve sıra dışı geçti. Aklı başından giden Costis, kralı ve yardımcılarını takip etti; sayılamayacak kadar uzun yıllar içerisinde en azından yedi mimar tarafından inşa edilen sarayın karışık koridorlarından ilerlediler. Kralın zeytin üretimi ve vergilendirilmesiyle ilgili aldığı dersleri izledi. Ders bitince, kral Costis'e ağaç başına vergi koymanın mı yoksa yıllara göre zeytin üretimini öngörmeye çalışmanın mı daha iyi olduğunu sordu.

"Bilmiyorum, majesteleri," diye cevap verdi Costis.

"Hımm," dedi kral. "Senin bir çiftlikte büyüdüğünü sanıyordum."

Zeytin üretimi dersini Mede dersi takip etti. Kral odanın içinde alenen belli olan can sıkıntısını göstermemeye çalışarak dolanırken, Costis uyanık kalmaya çalıştı. Kral sanki ilahi bir ilhamla onun dikkatinin dağıldığını hissedebiliyordu.

"Costis, Mede dilinde *ölüm* nasıl deniliyordu, hatırlayamadım."

Costis beyninin kıvrımlarını kurcaladı, gerçekte manasını kavramadan duyduğu son birkaç kelimeyi hatırlayan kısımları araştırdı. "*Shuut*," dedi en sonunda. Alenen rahatsız olan kral ona başka bir soru sordu; nihayet Costis cevap veremeyinceye kadar, hatta bundan sonra da soru sormayı sürdürdü. '*Vurmak*' fiilinin mastar halini, 'hain' ve 'geri zekâlı' kelimelerini sordu.

"Affedersiniz, majesteleri, dersin bu kısmını kaçırmışım," dedi Costis. Öğretmenlerin hiçbirisi bunlardan bahsetmemişti.

"Hayal kuracağın yerde, çevrende olup bitenlere dikkat etsen iyi edersin. Hayatım buna bağlı olabilir, farkındasındır."

Costis öldüğünü ve farkında olmadan cehenneme düştüğünü geçirdi aklından.

En sonunda, yardımcılarından birisi öne çıkıp krala bir şeyler yemek üzere dairesine dönme zamanı geldiğini söyledi Öğretmenler büyük bir içtenlikle krala teşekkür ettiler.

Koridorda, kral yardımcılarının gerisinde kalıp Costis'in yanında yürümeye başladı.

"Mede hakkında bilmen gereken her şeyi öğrendin demek Costis," dedi kral.

"Hayır, efendim," diye karşılık verdi Costis bunun en iyi cevap olduğuna karar vererek.

Kral eliyle ağzını kapatarak esnedi. "Ben de öyle," dedi.

Bir dönemece gelmişlerdi. Önlerinde giden yardımcılar kral yetişebilsin diye nazikçe yavaşladılar. Sejanus ağzının içinde bir yön geveledi.

Kral etrafına bakındı. "Buradan gidiliyor sanıyordum," dedi o yönü göstererek.

"Hayır, majesteleri," dediler yardımcıları bir ağızdan.

Kral dairesinin girişi, kraliçeninki gibi sürekli korunuyordu. Kral nöbetçilere başıyla selam verip kapıdan geçti. Costis duraksadı; koridorda mı beklesin yoksa kralın arkasından içeri mi girsin bilemiyordu. Kürek kemiklerinin arasına yerleşen bir el onu öne doğru ittirdi. Kapıdan içeride, Costis bir muhafız odasıyla karşılaştı; oda ahşap panellerle zarifçe döşenmişti ve uzak köşedeki pencerelerden giren ışıkla aydınlanıyordu. Burası kralın özel odasının girişindeydi ve içeride başka askerler ve Teleus'un subaylarından birisi vardı. Costis, biraz da afallayarak, kendisinin de Teleus'un subaylarından birisi olduğunu hatırladı.

Odanın çevresinde hazır olda duran muhafızlar, birkaç saniye önce duvarların önünde sıralanan sıralarda oturuyor olmalıydılar. Kral eliyle hem onları selamlayan hem de rahata

geçmelerine izin veren bir hareket yaptı ve muhafızlar hazır olda kasılmayı bırakıp daha gevşek ama saygılı bir duruş aldılar. Nöbetçilerden birisi kralın sağındaki kapıyı açtı ve kral peşinde yardımcılarıyla içeri girdi. Costis duyduğu dedikodulardan ve Sejanus'un söylediklerinden, kapının arkasındaki odanın kralın yatak odası olması gerektiğini biliyordu. Başka bir giriş salonu yoktu. Bunlar muhafız odasıyla, kraliçenin şahsi alanı arasındaki iç içe geçmiş nöbetçi, giriş salonları, kabul salonları ve başka giriş salonlarıyla girilen kraliyet dairelerine benzemiyordu. Kraliçe yerleştiği kral odasından çıkmamıştı ve Eugenides de, gelenek olduğu üzere, kraliçenin odası haline gelen bölüme taşınmayı reddetmişti. Taşınmış olsa, yatak odası kraliçenin yatak odasına iç kapılarla bağlanmış olacaktı ve iki oda arasındaki gece trafiği de böyle herkesin gözü önünde olmayacak, ancak varsayımlara kalacaktı. Bu haliyle, kral kraliçeyi bir oda dolusu muhafız ve hizmetkârın arasından ve gene aynı şekilde alenen kraliçenin muhafızları ve yardımcılarının önünden geçmeden ziyaret edemiyordu. Üstelik bu ziyaretin hiç gerçekleşmediği de herkes tarafından bilinmekteydi. Kral kraliçenin odasına çok ender uğruyordu ve o da ancak gündüz zamanı oluyordu. Kraliçeyse kralı odasında hiç ziyaret etmemişti.

"İstersen gidebilirsin, Costis," diye seslendi kral içerideki odadan. "Ancak öğleden sonraki saray toplantısına geç kalayım deme sakın."

Kapı kapandı ve Costis önünde dikilirken kalakaldı. Yüzbaşıya yardım dilenircesine baktı, karşılığında onun kendisini tartan bakışlarıyla karşılaştı. Costis'in omzunun üstünden gerisindeki birliğin kıdemlilerini baktı. Kıdemliler sessiz raporlarını verirken Costis'in ensesindeki tüyler diken diken oldu. Olumlu cevap almış olmalı ki yüzbaşı gülümsedi ve Costis'e izinli olduğunu bildirdi.

"Öylece çıkıp gidiyor muyum?"

"Öyle anlaşılıyor. Öğleden sonraki saray toplantısında krala eşlik etmek üzere vaktinde gelmeyi ihmal etme. Öğleden sonra görev yapan askerlerden birinin sana kabul salonunun neresinde duracağını söylemesini sağlarım."

Costis, kralın dairesinin dışındaki koridora adım atana kadar sarayın dışına nasıl çıkacağını bilmediğinin farkında değildi. Omzunun üstünden, kralın kapısının önünde dikilen nöbetçilere baktı. Bakışları donuk bakışlarla karşılık buldu. Costis'in kafası onlara yolu sormayacak kadar çalışıyordu. Derin bir soluk alıp sarayın ana bölümüne kadar geldiği adımları takip etmeye karar verdi. Oraya vardığında aşina olduğu bölgeye girmiş olacaktı.

Güzergâhın büyük kısmını ezberlediğini fark etti. Koridorlar o kadar sık dolanıyor ve dönüyordu ki, Costis kıvrımları merak ederek, etrafındaki geçitlerde küçük bir keşfe çıkmak istedi. Şans eseri, dosdoğru sarayın ortasına çıkan geniş bir koridor buldu. Rahatlayarak, Teleus'u aramak üzere kışla binasına yöneldi.

İzinli olduğu kıymetli zamanın büyük kısmını muhafızların komutanını aramakla geçirdi. Nihayet pes etti, yemek salonundan bir parça ekmek kaptı ve kralın dairesine döndü; yolda yalnızca sarayın iç kısımlarına girmek için kullandığı girişte durduruldu. Dışarı çıkarken kimse soru sormamıştı, ama içeri kabul etmek için iznini görmek istiyorlardı. Durumu izah edince, şüpheli bakışlarla karşılaştı, fakat komutanın ofisinde görevlendirilen yüzbaşıya haber gönderildi. Teleus gerekli talimatları bırakmış olmalıydı çünkü ulak Costis'in geçmesi için gereken izinle geri döndü ve muhafızlar da yoluna devam etmesine müsaade ettiler.

Costis, kralın dairesine ulaştığında geç kalmıştı. Nerede duracağına dair talimat almaya zamanı yoktu. Costis muhafız odasına daldığı anda, kral odasından dışarı çıktı ve Costis de peşine düşmek zorunda kaldı.

Öğleden sonra toplantısı sarayın merkezindeki kabul salonunda yapılıyordu. Costis Attolya'nın taht salonuna daha önce gelmişti; ama bunu salonun üzerindeki etkisinin azalacağı kadar sık yapmamıştı. Eugenides, mozaikleri ya da çatıyı destekleyen birkaç kat yüksekliğindeki sütunları fark etmiş gibi durmuyordu.

Attolya'nın unvandan ibaret kralı, kraliçenin yanındaki tahta oturdu ve karısına gülümsedi. "Geç kalmam benim suçum değil," dedi çocuksu bir keyifle. "Costis yemeğini yedikten sonra geri gelmedi. Bekleyip durdum."

Attolya cevap vermedi bile. Costis saray nazırının tıslar gibi verdiği talimatları ve diğer muhafızların faydalı el hareketleri sayesinde, kendine duvar önünde dikilecek bir yer buldu ve hükümetin işleyişini izledi. Kraliçe her şeyi yönetiyordu. Hiç kimse krala hitap etmiyor, o da sohbetlere katılmıyordu. Costis ilgisini giderek kaybetti ve sıkılmaya başladı; ama ilgili yüz ifadesini korudu. Kral bu zahmete girmedi bile. Aslında bir baronun özellikle uzayan vergi hesaplamalarında, kral arkasına yaslandı ve gözlerini kapatıp alenen kestirmeye başladı.

Nihayet saray toplantısı son buldu. Bugün konuşma fırsatı bulamayanlar, yarın tekrar gelmek zorundaydılar. Kralla kraliçe ayağa kalktılar. Yanlarındaki yardımcıları ve muhafızların eşliğinde salondan çıktılar. Koridora gelince yan yana yürümeye başladılar.

"Toplantı sırasında sen de konuşabilirsin, biliyorsun," diye hatırlattı kraliçe, ifadesiz bir sesle.

"Konuşabilirim," dedi kral. "Artadorus'a berbere gitmesini söylemeyi geçirdim aklımdan."

"Bu çok etkili olurdu; böylece bir de uykunda konuştuğun düşünülürdü."

"Dinliyordum," dedi kral, rahatsız olmuş bir tavırla. "Daha iyi dinlemek için gözlerimi kapattım."

"Duyduklarından ne çıkardın peki?"

"Emin değilim," dedi. "Barondan tahıl vergisi raporunun bazı kısımlarını tekrar etmesini isteyebilirim."

"Bir randevu ayarlayabileceğine eminim."

"Ben de."

Nihayet serbest kalan Costis kışlaya döndü. Bütün günü savaş meydanında geçirmiş kadar bitkin düşmüştü. Düşe kalka üst kata çıktı ve dar koridordan geçerek minik fakat kendine ait özel odasına ulaştı. Kapı niyetine kullanılan deri perde açıktı. Oda bomboştu, içeride eşya kalmamıştı; yatağının üstündeki şilte bile çıplaktı, battaniyelerini almışlardı. Costis evvelki gün kralın oturduğu üç bacaklı tabureye çöktü ve şimdi ne yapacağını düşünmeye başladı.

Kışla hizmetlilerinden birisi odaya girdiğinde, daha yeni oturmuştu.

"Komutan sizi hemen görmek istiyor."

Costis çocuğa teşekkür etti ve yorgun adımlarla gerisin geri merdivenlerden inip meydandan geçerek Teleus'un yazıhanesinin ve dairesinin bulunduğu bölüme vardı. Dış surlardan yükselen bir merdiven ufak bir sundurmaya ve bir kapıya çıkıyordu. Costis kapıyı vurdu.

Teleus çalışma masasında oturmuş bir şeyler karalıyordu. Dirseğinin yanında, içinde ekmek, peynir ve bir de şarap testisiyle kadeh olan bir tepsi duruyordu. Arşiv Sekreteri Relius elinde başka bir şarap kadehiyle yakındaki bir tabureye oturmuştu. Costis'e başını eğerek selam verdi. Costis ensesinden aşağı inen soğuk ürpertiyi belli etmemeye çalıştı. Teleus yazmayı sürdürdü. Costis bekledi.

Relius, muhafızların komutanına hitaben, "Tekrar deneyecektir, biliyorsun," dedi, Costis içeri girince kesilen sohbete devam ederek. "Kendine olan güveni artınca, ikimize karşı harekete geçecektir."

"Bizler kraliçe için değerliyiz, bugüne kadar bizi nasıl kolladıysa gene kollayacaktır," dedi Teleus, önündeki planı kontrol ederek ve kaleminin ucunu mürekkebe batırarak.

"Peki ya değerli değilsek?" diye sordu Relius.

"Değerimiz olmasa bizi neden savunsun?" diye sordu Teleus.

Relius iç geçirdi. "Değerimizden kimsenin şüphesi olamaz," dedi, "ama sonuçta hiç kimse vazgeçilmez değildir. Bunu ona ben öğretmiştim. Yıllar önce." Şarabından bir yudum aldı. "Sen ayrılabilirsin," diye akıl verdi Teleus'a.

Komutan işinden başını kaldırıp baktı. "Sen de," diye karşılık verdi. "Ama ayrılmayacaksın, ben de öyle." Yazıya geri döndü.

Relius ayağa kalkıp şarap kadehini tepsiye bıraktı. Pahalı kumaştaki kırışıklıkları düzelterek, üstüne başına çekidüzen verdi. Zaten kusursuz olan saçını yatıştırdı. Ardından Teleus'un omzuna vurdu, tek kelime etmeden Costis'e gülümsedi ve çıkıp gitti. Costis beklemeye devam etti.

En sonunda Teleus tüy kalemini elinden bıraktı. "Seni orduya kabul ettiğimde, yaş sınırının bir yaş altındaydın. Senin için bir istisna yaptım, neden biliyor musun?"

"Hayır efendim."

"Dayının çiftliğinde bir yıl daha seni mahvedebilirdi ve yeteneklerinin ziyan olmasını istemedim. Gene de ziyan oldular, yanılıyor muyum? Kendini boş yere harcadın."

"Çok üzgünüm, efendim."

"Adalet aşkının bir an sağduyunu yitirmene yol açtığını düşünmek istiyorum, ama ne kadar adi olursa olsun, kendini savunmaktan aciz birine saldırmanı mazur görmek mümkün değil," ardından da ekledi, "silah arkadaşların bu davranışını ne kadar takdir etmiş olurlarsa olsunlar."

Costis ağzını açtıysa da söyleyecek bir şey bulamadı ve Teleus da çoktan tek elini havaya kaldırmıştı.

"Eşyaların yüzbaşılardan birinin odasına taşındı. Uşak çocuk sana hangi oda olduğunu gösterecek."

"Anlayamıyorum, efendim."

"Anlayamadığın nedir, yüzbaşı?"

"Ben nasıl yüzbaşı olurum, efendim."

"Kralın kaprisi yüzünden, becerilerinin çok üstünde bir rütbeye atandın. Kral ayağını kaydırmayı başarırsa, yerime muhafız komutanı sen olacaksın. Bizimle dalga geçiyor, Costis. Seninle dalga geçiyor. Kralı haklı çıkarmak istemiyorsan, işini adam gibi yap. Başkalarını da mahvetmeye çalışacaktır. Ekmeğine yağ sürmeyeceğiz. İşte görev çizelgen." Masanın üstünden bir kâğıt ittirdi. "Kralın sürekli peşinden koşturmanın yanı sıra normal bir yüzbaşının görevlerini de

yerine getireceksin. Görevini adam gibi yapmayan bir yüzbaşım olursa, başım büyük belada demektir. Çekilebilirsin."

Dışarıda basamakları inerken, Costis çizelgeye göz atmak için durakladı. Elindeki sayfaya şaşkınlıktan ağzı bir karış açık bakakaldı. Kralın onu asmasına gerek yoktu; bir aya kalmadan yorgunluktan ölecekti nasılsa. Bir an Teleus'un yanına geri dönmeyi düşündüyse de bunun boşuna olacağı sonucuna vardı. Adımları onu ağır ağır, kendisini yeni dairesine götürecek hizmetlinin beklediği kışla binasına taşıdı.

• DÖRDÜNCÜ BÖLÜM •

SABAHLEYİN Costis, komutan, kralın şaka anlayışı kendini gösteriyor derken ne kastettiğini anladı. Costis şaka yapmadığına, bariz şekilde intikam aldığına emindi.

Kılıç talimi önceki günkü kadar sıkıcı geçti. Uzun, ızdırap verici duraksamalarla başlangıç alıştırmasını üst üste tekrar ettiler. Bittiğinde, Costis yıkanmak için banyoya koşturdu ve ardından kralın muhafız odasında hazır bulunması gerekti. O günkü parolayı biliyordu, o yüzden gecikme yaşanmadı.

Kral yıkanmış, ancak henüz üstünü değiştirmemişti.

Yatak odasıyla muhafızların odası arasındaki kapı açıktı; böyle olunca, Costis kralın hazırlanması işleminin bütün aşamalarını duyma ve büyük kısmını görme fırsatı buldu. Duyduklarından krala hizmet edenler arasında tanıdık isimler olduğu sonucunu çıkardı. Hilarion, tıknaz yapılı yardımcısı, sahilde araziye sahip baronlardan birinin küçük oğluydu. Krala yanlış pantolon getirmişti ve gardıroba geri gönderildi. Başka bir baronun yeğeni olan Dionis de, yanlış gömlek getirmişti. O da, kralın yatak odasının karşısındaki muhafız odasındaki bir kapıdan geçilerek gidilen gardıroba geri gönderildi. Kralın üstüne hiçbir şey uymuyordu sanki ve

yardımcılar, muhafız odasından geçerek sağa sola koşturup duruyorlardı. Başta Costis kralın kibrini suçladıysa da, yavaş yavaş bunun Sejanus tarafından yönetilen ve kralın yardımcıları tarafından sahnelenen bir oyun olduğunu anlamaya başladı. Nöbetçi muhafızlar sahnelenen gösteriyi eğlenerek izliyorlardı. Sejanus elinde mürekkep lekeli bir kuşakla yanından geçerken Costis'e göz kırptı.

Kral gömleğini ve tuniğini kapatan uzun, önü açık, Mede tarzı bir kıyafet seçmişti. Ceketin kolları daha uzun kesilmiş olsaydı, kesik kolunun yerinde takılan kolluğu ve kancayı örtebilirdi, fakat yardımcılar terzi tarafından yanlış kesilmiş bir ceket getirmişlerdi. Kolları çok kısaydı. Yalnızca kanca değil, bütün kolluk hiç de zarif olmayan bir şekilde koldan dışarı taşıyordu. Kral ceketi geri gönderdi.

Kralın yüzüne yatıştırıcı bir ifadeyle bakan Sejanus, odadan çıkarken kollarını cekete tersten geçirdi ve konuşmadan şaşkın bakışlarını koluna dikti. Ceketin kısa kolları dirseklerine kadar çıkmıştı. Sol elindeki parmakları kıpırdattı, sonra dehşet içinde sağ eline baktı; sağ elinin parmakları kanca şeklinde kıvrılmıştı. Sol eliyle ceketin koluna yapışarak, sağ elini görünmez olana kadar geri çekti ve ardından, sol kolunun altına kıstırarak daha da gizledi; etrafa üzgün bakışlar fırlatıyordu. Muhafız odasındakilerden birisi, Costis'in omzunun üstünden bakarken gülmemek için az kalsın boğulacaktı ve kralın önünde dikilen üç yardımcı da kıpkırmızı kesilmiş ve gerilmişlerdi.

Göründüğü kadarıyla kral yardımcılarını denetim altında tutamıyordu. Onları kovabilirdi elbette; fakat Costis bunun onları kontrol altında tutamadığını kabul etmek anlamına geleceğini tahmin etti. O yüzden de Eugenides, dişlerini sıkmış oturuyor ve Sejanus'un yaptıklarını görmezden geliyordu.

Az sonra, kıyafetleri getirilip üstünü değiştirince, kral Costis'i yanına çağırdı. Evvelki gün yaptığı gibi, onu tepeden tırnağa süzdü.

"Sen tipik bir muhafız örneği misin, Costis? Buna biraz şaşırdım açıkçası. Sonuçta, sizler asker değilsiniz ve göreviniz aslında göz doldurmak olduğuna göre, senin biraz daha, ne bileyim, göz doldurmanı beklerdim."

Yardımcıların çoğu rahatsız olmuş gibi görünme inceliğini gösterdiler; Costis'in kendi günahlarının cezasını çektiğinin farkındaydılar. Hilarion görüş alanının dışında, güvenli bir yerden, sert bakışlarını krala dikmişti. Sejanus yalnızca iyi vakit geçiriyor görünüyordu. Kaşlarını kaldırdı ve Costis'in bu şakayı anlayacağından eminmiş gibi gülümsedi.

Bu şekilde, Costis yeni işlevini tereddüde yer bırakmayacak şekilde anlamış oldu. Ön plana çıkartılmıştı çünkü böylece dalga geçilme sıralamasında kraldan daha kötü konumda bir kurban bulunmuş oluyordu.

Kral Costis'i ve onun şahsında bütün muhafızları aptal durumuna düşürmeyi planladıysa, yanlış kişiyi hedef seçmişti. O gün ve ondan sonraki her gün Muhafız Alayı'ndaki askerler Costis'e, alay konusuymuş gibi değil, gerçek bir yüzbaşı gibi davrandılar. Kralın yanındayken onun şaka anlayışının kurbanı konumundaydı ama Muhafız Alayı'ndaki askerlerin gözünde durum farklıydı, Costis'ten iki kat yaşlı askerler bile ona şevkle selam veriyorlar ve efendim diye hitap ediyorlardı. Teleus bile Costis'e, diğer subaylarına ettiği şekilde muamele ediyordu. Başlangıçta, Costis gördüğü ilgiden rahatsız oldu. Kendini bir sahtekâr gibi hissetti; fakat

saygı gösterileri içtendi. Muhafızlar onun yüzbaşı olmasını istiyorlardı, taklit yüzbaşı değil ve onların bu güveni, Costis'in krala ağırbaşlılıkla katlanması için gereken gücü sağladı.

Başka bir destekçisi daha vardı; kimliği belirsiz birisi. Costis bunun Sejanus olduğunu düşündü, fakat içinde kralın dersleriyle ilgili notlar taşıyan paketleri gönderenin kralı en başarılı şekilde taciz eden kişi olduğuna dair elinde kesin bir kanıt yoktu. İlk paket Costis'in ikinci görev gününde eline ulaştı. Costis yüzbaşı olarak tahsis edilmiş dairesine geçtiğinde yatağın üzerinde kendisini beklerken bulduğu şeyi inceledi. Bez bir şeritle bağlanmış yassı bir paketti bu. Bağcığın altına katlı bir not iliştirilmişti.

"Derslerinde yardımcı olması için," dedi, "bu müsabakada başarılı olmanı isteyen birisinden." Bu, rolümü şüpheye yer bırakmayacak şekilde tanımlıyor, diye geçirdi aklından Costis. İstese de istemese de, Costis kralın rakibiydi.

Costis kumaş bağcığı açınca üstleri yazılı, düzgünce katlanmış bir dizi parşömen kâğıdı buldu. Kâğıtları pencereye taşıdı ve Mede dili dersinde alınmış ayrıntılı notları okudu. El yazısı okunaklı ama tutarsızdı, sanki tüy kalemi tutan el titriyormuş gibi. Yazan Sejanus'sa, yazdığı sırada kahkahalarla gülüyor olmalıydı. Birkaç sayfa önlü arkalı kelime listeleriyle doldurulmuştu. Costis listelere göz atıp kralın önceki gün kendisine sorduğu kelimeleri aradı. *Vurma*'nın mastarı, *hain* ve *geri zekâlı* kelimeleri listenin sonuna eklenmişti.

Costis nota bir kez daha baktı. İmzalanmamıştı. Paketi kralın öğretmenlerinden birisi göndermiş olabilirdi, ama büyük olasılıkla gönderen yardımcılarından birisiydi. Yardımcılar içinde Hilarion en yaşlısı olmasına ve bir baronun vârisi olan en genç yardımcı Philologos, en soyluları olmasına rağmen, Sejanus açık şekilde liderdi. Costis sayfalara bir

daha göz attı. Zeytin üretimiyle ilgili konularda da açıklama yapılmış olmasını diledi. Anlaşılan buna ihtiyacı olacaktı.

"Teşekkür ederim, Costis," dedi kral, ona gitmesi için izin verirken.

"Ben teşekkür ederim, majesteleri," dedi Costis ve çekildi.

Kral talim alanının ortasından yürüyerek geçti ve öbür uçtaki yardımcılarıyla buluştu. Grup halinde, bir kemerin altından geçip gözden kayboldular. Onlar gözden uzaklaşırlarken, kralın çıkışıyla serbest kalan Costis arkasındaki kemere yöneldi. Askerler kenara çekilip yol açtılar ve Costis alelacele koşturdu. Yandaki bir kapıdan geçilerek girilen büyük binaya dalıp soğuk su havuzunun etrafından dolaşacak ve buhar odasından arkasındaki soyunma odasına geçecek vakti ancak vardı. Buhar odası genelde sabahın erken saatlerinde boş olurdu ve içerideki birkaç kişi de onun kim olduğunu ve neden koşturduğunu biliyorlardı. İçeri soğuk hava estirerek geçerken küfretmek yerine ona cesaret verecek şekilde seslendiler.

Buhar odasıyla, soyunma odaları arasında, elinde Costis'in kafasından aşağı geçirmek üzere bir kova suyla bir uşak bekliyordu. Costis çarçabuk sabunlandı ve bir kova daha su döküldü. Uşak eline bir bez tutuşturdu ve böylece, Costis kıyafetlerine doğru yönelirken bir taraftan da kurulandı. Uşağın yardımıyla Costis elinden geldiğince çabuk giyindi, baldır zırhını, omuzlarına ve kollarının altına göğüs zırhını taktırdı. Uşak saçını tarayabilsin diye başını eğdi, bir yandan da aslında veremeyeceği bir bozuk para çıkarmaya çalışıyordu. Bu artık geleneksel bir hareket haline gelmişti. Uşak gülümsedi ve eliyle boş vermesini işaret etti.

Costis, süklüm püklüm bozukluğu belinden sarkan para kesesine geri attı.

"Sayende şöhret oldum," dedi adam, Costis kapıya yönelirken omzunu sıvazladı. "Kralın Şahsi Muhafızının Uşağı."

Costis, kışla binalarının arasından koşturdu, bacağına çarpmasın diye kılıcını tek eliyle sabitlemişti ve diğer eliyle de göğüs zırhını tutuyordu ki hopladıkça koltuk altlarını tahriş etmesin. Kışlanın sonuna ulaştığında, hızını yavaşlatıp majestelerinin muhafızına yakışır bir saygınlıkla yürüyebileceği en hızlı şekilde yürümeye başladı.

Merdivenlerden çıkarak sarayın üst katma ulaştı ve dolambaçlı koridorlardan ve aydınlık orta avlulardan geçerek terasa açılan kemerli koridordan önceki son açık avluya vardı. Koridorda bekleyen nöbetçi başını hayır der gibi salladı. Hayır, kral henüz kahvaltıya inmemişti. Costis en yakındaki merdivene yöneldi ve merdivenlerin dibinde sesleri dinleyerek bekledi.

Kral sabah talimine son dakikada vardı. Talim, aynı başlangıç alıştırmasının sıkıcı bir tekrarından ibaretti ve nihayet sonuna gelindiğinde, Costis'in anca yıkanmasına yetecek vakti kalmıştı. Buhar odasında dinlenmeye ya da sıcak banyoda yıkanmaya vakti yoktu. Kral, Costis'i yıkanma faslını atlamasına ve görevine mükemmelden eksik bir halde gelmesine mazeret sağlayacak kadar geç asla bırakmıyordu, o yüzden de Costis elini çabuk tuttu. Şansı yaver giderse, Costis kralın nispeten özenli ve keselenerek yaptığı banyosunu bitirmeden kralın dairesine ulaşabilecekti. Geç kaldığı takdirdeyse, kahvaltı terasında krala katılacak ve dikkat çekmeden kemerli girişin yanında yerini alacaktı. Kral Costis'in gelişini her seferinde fark ediyor, ama tek kelime etmiyordu; varır varmaz kahvaltı masasının diğer tarafından gizemli bir bakış

fırlatan kraliçe de öyle. Costis'in yapabileceği en büyük yanlış kralla aşağı inerken karşılaşmaktı. Bu krala Costis'in geç kalışı, görevini ihmal etmesi, Kraliyet Muhafızlarının en basit kurallarına bile uymaktaki beceriksizliği ve görünüşü hakkında yorum yapması için aşikâr ve büyük bir fırsat veriyordu. Kral Costis'in saçı, tokalarının parlaklığı, deri kayışların durumu –Costis'in bütün gece kusursuz hale getirmek için saatler harcadığı şeyler– hakkında yakınma fırsatını kaçırdıysa, Sejanus kralın dikkatini bu kusura mutlaka çekiyordu. Mede dili ve Attolya politik tarihi üzerine notlar gönderen bir müttefike uygun olmayan bir davranıştı bu; fakat Sejanus kralla muhafızı arasındaki yarışmayı kimin kazandığından çok eğlenceli oluşuyla ilgili gibiydi. Sejanus şaka yapmayı seviyordu. Costis ise onun bu şakalarından sıkılmaya başlamıştı.

Kahvaltıdan sonra, kral her zamanki gibi kraliçeyi öptü; Costis buna bir tülü alışamamıştı. Ardından da, aleni ilgisizliğine rağmen kralı umutsuzca eğitmeye çalışan çeşitli öğretmenlerle ve bakanlarla günlük derslerine katılmaya tenezzül etti.

Buğday üretimiyle ilgili toplantı, geçen sene ülkedeki bütün buğday tarlalarından mahsulün ezberden anlatılmasından ibaretti. Costis konuşulanlara boşu boşuna dikkatini vermeye çalıştı. Listenin yarısına gelinmişti ki kral sordu; "Buğdaylar arsındaki fark nedir?"

"Ne buyurdunuz, majesteleri?"

"Bahsettiğiniz buğday türleri diyorum, farkları nedir?"

İki adam bakıştılar. Kral bekledi; çizmeli bileğini diğer bacağının üstüne atmış, sandalyesinde kaykılmış oturuyordu.

"Pilades bu konuda daha bilgilidir. Majesteleri bir saniye izin verirler mi?"

Kral elini salladı. İki adam koşturarak çıkıp yanlarında Pilades'le döndüler; toplanmış kır saçlarıyla ve kırışık yüzünde bir sevinç ifadesiyle, iki büklüm yaşlı bir adam.

"Majesteleri ilgilenebilirler diye, yanımda bazı numuneler getirdim." Yanında taşıdığı birkaç ufak keseyi çıkarıp buğdayları avuç avuç masanın üstüne koymaya başladı. Toz bulutu havalanınca kral, elini yüzünün önünde sallayarak suratını buruşturdu. Pilades farkına bile varmamıştı. Kralın dikkatini tohumların oluşuna, miktarına, biçimlerine çekmeye çalıştı. Masaya biraz daha buğday yığdı ve her birinin avantajlarını açıkladı; hangisinin en çok mahsulü verdiğini, hangisinin en sert iklimlerde yetiştiğini ve hangisinin yaz hangisinin kış aylarında ekilebileceğini anlattı durdu. Bir çiftlikte büyüdüğünden Costis bunların çoğunu biliyordu. Bazı bilgiler yeniydi ve bir kez başlayan dersi durdurmak da anlaşılan imkânsızdı.

Böyle toplantılarda genelde pencereye yaklaşan kral, bu sefer kıpırdamadan yerinde oturuyordu. Fazla seçeneği yoktu. Sandalyesinde azıcık kıpırdayacak olsa, Pilades yanına sokuluyor, şevkle etrafında dolanıyordu. Bu şekilde geniş açıklama yapma fırsatını nadiren yakaladığı belliydi ve kralın ilgisini kaybetmemeye kararlı görünüyordu. Kral birkaç başarısız kaçma teşebbüsünde bulunduysa da, nihayetinde oturup dinlemek zorunda kaldı.

Danışmanları ve yardımcıları zevkten dört köşe olmuş, kralın başının üzerinden bakışıyorlardı. Pilades'in hızı nihayet kesildiğinde, kral ifadesiz bir yüzle ona teşekkür etti. Toplantıya başladığı iki adama da teşekkür etti ve kalan kısmına başka bir toplantıda devam etmeyi teklif etti; hatta daha iyisi, kendisine yazılı bir özet sunabilirler ve o da vakit bulduğunda bu özeti gözden geçirebilirdi. Danışmanlar kafa

sallayarak onayladılar; kral ayağa kalktı ve koridora kaçıp ellerinden kurtuldu. Koridorda kapı arkalarından kapandığında, kral eliyle yüzünü kapattı.

"İyi ki gübre türlerini sormamışım," dedi.

Costis az kalsın bir kahkaha atıyordu. Yan gözle bakınca beraberindekilerin de bunu komik bulduklarını gördü, gerçi onların sırıtmasının nedeni kralın bir söyleve daha katlanması ihtimaliydi. Kralın kafasından geçense, kendini kaybeden Pilades'in birbiri ardına çeşitli hayvan dışkılarını masanın üstüne koyması ve teker teker faydalarından bahsetmesiydi ve bu görüntüyü yalnızca Costis gözünde canlandırıyordu.

Kral, Costis'in bakışlarını yakalayınca gülümsedi. Costis başını çevirdi. Tekrar baktığında, kral artık gülümsemiyordu.

"Baylar, sanırım bu sabah için yeterince acı çektim. Pelles, randevum olan kişiye gelemeyeceğimi söyler misin?"

"Majesteleri, öğlen yemeğinden önce Baron Meinedes'le buluşacaklardı."

"Ben de buluşamayacağımı söylüyorum işte," dedi kral. "Odama geri dönüyorum."

Pelles kralın önünde eğilip izin istedi. Diğerleri koridora girip yürümeye koyuldular. İlk dönemecin ardından kral tekrar konuştu. "Dosdoğru odama gidelim beyler, lütfen."

Sejanus eğilerek, krala önden gitmesi için yol verdi. Eugenides öne geçti. Hiç duraksamadan yolu buldu ve Costis, kralın yardımcılarının ve muhafızlarının, sarayı her geçtiklerinde, kendisini gereksiz dönemeçlerden saptırarak oynattıklarının ne kadardır farkında olduğunu merak etti.

Kralın refakatçilerine yol gösterme işini güvenle üstlendiği belliydi. Ana koridora ulaştığında, burayı aştı ve dar bir geçide yöneldi; oradan da daha dar merdivenlere. Yardımcıları,

oyunlarının ortaya çıktığından endişelenirlerken, neşeleri tekrar yerine gelmişti. Kral üç kat merdiveni konuşmaksızın tırmanıp çatının yakınındaki ufak pencerelerle aydınlanan bir geçide adım attı. Koridorun iki tarafında ufak çalışma odaları vardı. Kapı aralıklarından şaşkın yüzler uzandı, ellerinde parşömenler ve yazıtlarla dolaşan adamlar hayretten donakaldılar ve kral geçerken önünde eğilerek selam verdiler. Costis'in nerede olduklarına dair en ufak bir fikri dahi yoktu. Yardımcıların da bildiğini sanmıyordu. Hepsi kralın peşinden çalışma odasına girdiler, içinden geçtiler ve önündeki balkona çıkıp durdular.

Bundan sonra gidebilecekleri bir yer yoktu; bir zamanlar iç avlu olan, şimdiyse kısmen çatıyla kaplanıp ortasında bırakılan ışık bacasıyla koridora dönüştürülen alana tepeden bakıyorlardı. Başlarının tepesindeki çatı, üstlerinde durdukları balkona yerleştirilen çatı kirişleriyle desteklenmişti.

Kraliyet dairesiyse orta avlunun diğer ucundaydı ve kanatlanıp uçmadıkları sürece bulundukları yerden oraya ulaşmaları mümkün değildi.

Yardımcıların yüzüne bir tebessüm yayıldı.

Kral kızgın bakışlarını önündeki trabzanlara dikti.

"Belki daha kısa bir yol vardır," dedi. Kralın arkasından tekrar koridora çıkarlarken ve ellerinde parşömenler ve tabletlerle dikilmeye devam eden adamların yanından geçerlerken yardımcıları hâlâ gülümsüyorlardı. Kral geçerken adamlar tekrar eğildiler. Kral aynı merdivenlerden indi, bu sefer tek kat, sola döndü, sonra tekrar sola dönüp orta avlunun etrafından dolaştı ve ardından öbür taraftaki bir koridora ulaşmak için sağa döndü. Bir kez daha sarayın bildik kısımlarına ulaşmışlardı ve buradan kralın odasına nasıl gidileceğini Costis bile biliyordu.

Gereksiz dolanmalarına rağmen, beklenenden erken varmışlardı. Koridorda bekleyen muhafızlar esas duruşa geçtiler ve içeridekilere kralın gelişini haber vermek için içlerinden biri kapıya bir kez vurdu. Kral kapıdan geçip içeri girdi ve topukları üstünde dönüp yardımcılarının karşısına dikildi.

"Dışarı," dedi.

"Majesteleri?"

"Dışarı," dedi kral. "Hepiniz." El hareketleriyle muhafızları da kapıya gönderdi.

"Majesteleri bunu kastediyor ola.."

"Majesteleri kesinlikle bunu kastediyor... üstelik majestelerinin canına tak da etti ve şimdi çekilebilirsiniz. İzin yapın. Kahve molası filan verin. Sevgililerinizle sohbet edin. Dışarı."

"Sizi yalnız bırakmamız mümkün değil," dedi Sejanus tatlı ve kışkırtıcı bir ses tonuyla.

"Majesteleri, bu hiç doğru olmaz," diye karşı çıktı manga komutanı, içlerinde gerçekten endişelenen bir tek o vardı. Görevini biliyordu ve görevleri arasında, kralı bilerek tek başına bırakmak yoktu. Teleus kellesini uçururdu.

"Beni koruma görevini, koridordan da sürdürebilirsiniz. Dairenin bu kapıdan başka girişi yok." Yardımcılarına dönüp, "Siz de bana koridordan eşlik edersiniz."

"Majesteleri, bu imkânsız," dedi Sejanus. "Sizi yalnız bırakamayız."

Kral, Sejanus'u ağzını açtığına pişman etmeye hazırlanırcasına baktı. Ardından kindar bakışları Costis'e kaydı.

"Costis kalabilir," dedi.

"Hiç sanmıyorum, majesteleri." Bunu söylerken Sejanus'un yüzüne yayılan küçümseyici gülümsemeye kral engel oldu.

"Kral kim?" diye sordu ifadesiz bir sesle, "yoksa teyit etmesi için karını mı çağırmam gerekiyor?"

Kral, kendi yardımcılarına söz geçiremediğini kraliçeye itiraf etmeyi asla göze alamazdı; fakat içlerinden hiçbirisi, Sejanus bile, onun bu blöfünü görme riskine giremedi.

"Sonunda diş gösterdi," diye mırıldandı içlerinden birisi, kapıdan geçip koridora çıkarlarken. Kapıdan en son Lamion çıktı. Arkasına baktı ve kralın sert bakışlarıyla karşılaşınca alelacele kapıyı çekip kapattı.

Eugenides, Costis'e döndü. "Bu kapıdan kimse girmeyecek, Costis. Muhafız odasının hiçbir kapısından kimse girmeyecek. Anlaşıldı mı?"

"Evet, majesteleri."

"Güzel. Önce içeri gel."

Kral yatak odasına girince Costis peşinden kapıya yöneldi.

"Şu koltuğu getirir misin, pencerenin önünde durmasını istiyorum." Bu hantalca ama aşırı ağır olmayan tekli bir koltuktu. Costis tereddüt ederek koltuğu kaldırdı ve kralın istediği yere taşıdı.

"Pencereye mi baksın, yoksa sırtı dönük mü dursun?"

"Pencereye baksın."

Kral oturdu. Costis ayakta durdu. Kral elini kaldırdı ve Costis'e bakmadan, "Şunu çıkartır mısın?" diye sordu. Parmağındaki yüzüğü kastediyordu. Saf altından, yakut taşına kazınmış mührüyle ağır bir mühür yüzüğüydü bu.

Costis itinayla yüzüğe asıldı, ama çok sıkıydı. Bir eliyle kralın bileğini tutması ve sıkı sıkıya asılarak yüzüğü çekmesi gerekiyordu.

"Özür dilerim, majesteleri," dedi, bir yandan kralın parmağına asılırken.

"Özür dilemene gerek yok," dedi kral. "Yüzük çıkarmanın mesleki eğitiminin bir parçası olduğunu sanmıyorum. Muhafız alayına, özel ceset soyma eğitimi verilmiyorsa tabii."

Costis bunu komik bulmamıştı. "Vermiyorlar, majesteleri," son bir kez asıldı ve yüzüğü çıkardı.

"Masanın üstüne bırak," dedi kral ve başını çevirdi.

Costis, Teleus'un bu genç adam gücünü kazandıkça etrafa nasıl zarar verebileceğinden endişelendiğini hatırladı. Sinirli sinirli, çalışma masasına doğru gidip yüzüğü masanın deri yüzeyine sertçe bıraktı. Kral bu hareketini görmezden geldi. Costis durmayıp odadan çıktı. Kral kapıyı kapatmasını söylememişti, o yüzden açık bıraktı. Kendisi istesin, diye düşündü, fakat kral da böyle bir talepte bulunmadı. Costis pencerenin önünde oturan kralı görmeyeceği bir nokta seçip esas duruşa geçti ve beklemeye koyuldu.

Sandalyede yer değiştirirken çıkarttığı seslerden Costis kralın yerinden kalkmadığını anlıyordu. Dakikalar geçti. Yatak odası sessizdi. Kral büyük olasılıkla kestirmeye karar vermişti.

"Costis," dedi nihayet. "Sandalyeyi yerine taşır mısın? Sonra da süs köpeklerimi içeri alsan iyi olacak herhalde."

Kralın seçkin soylulardan oluşan yardımcıları, eğitimsiz bir süs köpeği sürüsü gibi gözünün önünde canlanınca, Costis elinde olmadan gülümsedi.

Daha sonra, kendi dairesinde uyumaya hazırlanırken, Costis kralın mühür yüzüğünü kimin geri taktığını ve yardımcılarının yüzüğün nasıl çıktığını merak edip etmediklerini düşündü. Bakışları kendi sol eline, askerlerin koruyucusu, ışık ve ok tanrısı olan Miras'ın mührünün durduğu ufak bakır yüzüğe kaydı. Acemiliğinde, Costis arkadaşlarıyla birlikte Miras tapınağına katılmıştı. Hepsinin parmağında birer

bakır yüzük vardı, parmaklarını yeşil yapmasına rağmen çıkarmıyorlardı.

Çekinerek, yüzüğü başparmağıyla ittirdi; sağ elini kullanmadan çıkarmaya çalıştı. Masanın köşesine takıp boşu boşuna uğraştı. Nihayet, parmağını ağzına götürüp dişiyle çekiştirdi. Yüzüğü tükürüp avucuna ve oradan da masanın üstüne bıraktı; orada mum ışığının bakırın üstünde yansıyışını seyretti. Costis sanki mezarının üstünden birisi geçmiş gibi ürperdi. Yüzüğü tekrar parmağına taktı ve başka şeyler düşünmeye çalışarak uyumaya hazırlandı.

• BEŞİNCİ BÖLÜM •

UFAK kabul salonlarından birinde Relius kraliçeye raporunu sunmaktaydı. Geçmişte ikisi yalnız olurlardı, fakat artık bu toplantılarda kral da hazır bulunuyordu. Relius konuşurken, Eugenides çizmeli bileğini dizinin üstüne atıp oturdu ve parmaklarının arasında dolaştırdığı altın sikkeyi gözleriyle takip etti.

Bu davranışıyla ilgi çekse de, kraliçe Relius'a yönelttiği dikkatinin dağılmasına izin vermedi. Relius olabildiğince dolaylı konuşuyor, kralı tedirgin etmeden kraliçeye saray halkı arasında dolaşan entrikalar hakkında bilgi veriyordu. Eugenides'in sorumluluklarını üstlenmekten kaçınması yüzünden, başkaları bu sorumlulukları onun adına üstlenebilmek için dolaplar çevirmeye kalkışıyorlardı. Kralı yanlarına almaya, kendi çıkarlarına sözcülük etmesi için onu ikna etmeye uğraşan birkaç değişik grup vardı.

Kraliçe, Eugenides'e bir bakış fırlatıp tekrar arşiv sekreterine döndü. İki adamın da şık kıyafetlerini, onun gardırobuna uygun seçtikleri kraliçenin dikkatinden kaçmamıştı. Bunun için sanıldığı kadar ileri görüşlü hareket etmeye gerek yoktu. Yeni kralın gardırobunu genişletmesi yönündeki önerisine

rağmen, Attolya'nın kıyafetleri oldukça tekdüzeydi. İkisinin de terzi seçimlerinin birbiriyle bu derece uyumsuz olması Attolya'yı şaşırtıyordu. Eugenides'in turuncuya ton katan kırmızı ipekten Mede tarzı bol ceketi daha çok bir kaftana benziyordu. Relius ana kara tarzında giyinmişti, koyu şarap rengindeki tuniği bedenine oturacak şekilde kesilmişti ve ona uygun kadifeden kısa pelerinini yazın bile üstünden çıkarmıyordu.

Relius'un kıyafetleri gücünün bir ifadesiydi. Danışmanlar arasında bir tek o, kraliçenin hükümdarlığı boyunca görevde kalmıştı. Bir baronun villasındaki uşaklardan birinin gayrimeşru oğluydu ve Attolya, ilk karşılaştıkları anda, onun kendisine en çok ihtiyaç duyduğu şeyi öğretebileceğini anlamıştı; erkekleri ve gücü yönlendirme becerisi. Relius, Attolya'nın hocası olmuştu ve kraliçe de onu zenginlik ve nüfuzla ödüllendirmişti.

Eugenides altın parayı parmakları arasında dolaştırmaktan sıkılmıştı. Artık havaya atıp tutuyordu. Relius'un dikkatini istemeden ya da daha büyük bir ihtimalle kasıtlı olarak dağıtıyordu. Bozukluk giderek yükseklere uçmayı sürdürürken, Attolya ayağını hafifçe geri çekip kralın bileğini tekmeledi. Kral sıçrayıp hışımla kraliçeye döndü. Sikke arkasında inişe geçtiğinde de, dönüp bakmadan onu havada yakaladı.

Relius'a bir bakış fırlatıp tekrar kraliçeye baktı. Hiçbir şeyi kaçırmamıştı, kraliçe bundan kesinlikle emindi. Eugenides sikkeyi kaldırdı, bir tarafında tura, diğer tarafında Attolya'nın zambakları olan altın bir paraydı bu.

"Zambak gelirse benim dediğim olur, tura gelirse senin," dedi Eugenides ve sikkeyi yukarı fırlattı.

"Zambak gelirse senin dediğin olur, tura gelirse gene atarsın," dedi Attolya.

Sikke düştü. Eugenides bakıp parayı kraliçeye gösterdi. "Gerek kalmadı," dedi. Sikke avucunun içinde Attolya'nın zambakları üste gelecek şekilde, düz duruyordu. Eugenides parayı tekrar tekrar attı. Her seferinde zambaklar üste gelecek şekilde düşüyordu. Parayı bir kez daha atıp bu kez kapalı avucunda tuttu ve bakmaksızın ceketinin işlemeli koluna yapıştırıp elini çekti. Zambaklar gene üstteydi.

"Sanırım burada işimiz bitti," dedi Attolya. "Başka bir şey var mıydı, Relius?"

"Hayır, majesteleri."

Kral abartılı bir ilgisizlikle omuzlarını silkti ve kolundaki sikkeyi avucuna aldı. "Raporun için teşekkür ederim, Relius. Her zamanki gibi, titiz bir şekilde istihbarat vermen beni çok memnun etti." Başını hafifçe eğdi ve Relius eğilerek huzurdan çekildi.

Kral, eline geçen her fırsatta muhafızların komutanını küçük düşürüyordu; fakat arşiv sekreterine karşı daima kibardı. Bu Relius'u huzursuz ediyordu. Şimdilik kral Eddislilerin kuklasıydı, fakat zamanla bu değişecekti. Bir yıl içerisinde, Attolya'daki bazı güçler kralın iplerini eline alacaktı ve Relius bu gücün kraliçeye ait olmasını sağlamaya kararlıydı. Teleus gibi, ne pahasına olursa olsun kraliçenin tarafını tutmaya devam edecekti.

Sikke fırlatma meselesini önemsememeye ve aklından çıkarmaya çalıştı. Sirke katılan herkes para fırlatmayı öğrenebilirdi; fakat kafasını karıştıran bir şey vardı. Bu gösteri kraliçenin canını sıkmamıştı; sanki davranışlarında haklı çıkmış gibi bir hali vardı. Paranın her fırlatılışında kral daha fazla rahatsız olmuşa benziyordu. Parayı kaldırdığında neredeyse hayatından bezmiş görünüyordu, diye düşündü Relius.

Kral yardımcılarıyla birlikte çıkana kadar Relius kabul salonunun dışındaki kemerli pasajda oyalandı. Relius'un dolandığı koridoru kesen geçitte yürürken, kral parayı cebinden çıkardı. Altın sikkeye ani bir tiksintiyle baktı ve geçidin sütunları arasından avludaki bahçeyi dolduran fundalığa doğru var gücüyle fırlatıp attı.

Relius kafası karışmış halde işinin başına döndü.

Saray sessizliğe bürünüp kraliyet muhafızlarından başka herkesin uykuda olması beklenen bir saatte: "Baron Artadorus."

Bir örümcek ağını bile havalandırmayacak kadar hafif bir nefesle taşınan bu fısıltıya, boyna değen bıçağın çeliği eşlik edince baron anında uyandı.

Gece lambası sönmüştü. Baron, dudaklarını yaklaştırarak kulağına fısıldayan koyu karaltı dışında hiçbir şey seçemedi. Bu her kimdiyse, yatağın yanında dikilmiyordu, üstüne çıkmıştı. Davetsiz misafir kraliyet sarayında, baronun özel dairesinde, hatta yatak odasındaydı; yatağının üstünde oturuyordu ve buraya hiç kimseyi, yataktaki diğer kişiyi bile uyandırmadan gelmişti.

Eli olmayan bir adamın bıçağı nasıl tuttuğu sorusu bir yana, bıçağın çeliği keskindi.

"Majesteleri," diye fısıldadı, baron.

"Pilades adında bir adamla son derece ilginç bir sohbet yaptım. Onu tanıyor musun?"

"Hayır, tanımıyorum, majesteleri." Çeliğin ısısı teninin sıcaklığına yaklaşmaya başlamıştı. Baron keskin kısmın ısırışını hissedebiliyordu.

"Pilades, Tarım Bakanlığı'nda çalışıyor."

"Özür dilerim, ben..."

"Bana ülkenin farklı kesimlerinde yetişen buğdaylardan bahsetti."

"Ah," dedi baron, cılız bir sesle.

"Ah, gerçekten de. Ne zamandan beri, baron?" diye fısıldadı kral, üstüne o kadar eğilmişti ki, canına kasteden kişi değil de âşığı olsa baron onu kollarına alabilirdi. "Yetiştirdiğiniz buğday türünü ne zamandan beri farklı bildiriyorsunuz? Ne kadar vergi kaçırdınız?"

Baron gözlerini kapattı. "İlk kez oluyor, majesteleri."

"Emin misin?" Bıçak biraz daha kesti.

"Yemin ederim."

"Kayıtları kontrol edebilirim, unutma."

"Size yemin ederim, majesteleri, ilk kez yapıyorum." Gözleri göz kenarlarına kaydı, kralın yüzünü görmeye çabalıyordu. "Kraliçeye söyleyecek misiniz?"

Kral sessiz bir kahkaha attı, baronun yanağını yalayıp geçen sıcak bir esinti kadar ses çıkarmıştı.

"Bu gece burada gırtlağına bir bıçak dayadım ve sen kraliçenin yaptığın yanlışı öğreneceğinden endişe ediyorsun öyle mi? Benden korksan daha isabetli olur, Artadorus."

O halde şantaj yapıyor, diye düşündü baron. "Ne istiyorsunuz, majesteleri?"

Kral bir kahkaha daha attı; gene hiç ses çıkarmamıştı. "Vergilerini ödemekle işe başlayabilirsin," derken soluğu duyuldu.

Bıçağı baronun boynundan çekip çıt çıkarmadan yataktan kalktı. Odayı sessizce aştı, fakat kapıya ulaştığında arkasından çarparak kapattı. Yatakta baronun yanı başında uykulu bir mırıltı yükseldi; bu mırıltı karısına ait değildi, tanrılara şükür, karısı en ufak bir fısıltıyla bile uyanabilirdi.

Yatak arkadaşı baronun yanında kıpırdandı ve doğrulup oturdu. "Bir şey duydun mu?"

"Rüya görmüşsündür," dedi baron. "Uyumaya devam et sen."

Baron uzunca bir süre, yatakta uzanıp düşündü. Aptallık etmişti, orası şüphesizdi. Kralın beceriksiz, deneyimsiz, ama gene de tehlikeli olabileceğini görmemek aptallıktı. Baron Erondites'in, yeni evli olmanın kraliçenin dikkatini dağıtacağı yolundaki tavsiyesine uymak da öyle. Hiçbir zaman kraliçenin müttefiki olmayan Erondites, Artadorus'un bunca yıldır ihtiyatlı davranma uğruna kraliçeye sadık kaldığını ve açgözlülük yüzünden yolundan sapabileceğini tahmin etmişti. Kraliçeye vergi ödemekten kaçınmanın bir yolunu göstererek ve daha sonra da baronun kalkıştığı vergi sahtekârlığını haber vererek bu tuzağı kuran oydu. Baron Pilades'in ve Tarım Bakanlığı'nın adı geçmesine rağmen onların üstünde durmadı bile. Kralın bunu kendi başına öğrenmesi imkânsızdı. Kralın üzerindeki etkisini güçlendirerek ve bu baronu kraliçe aleyhine ve kralla birlikte çalışacak şekilde şantaj yapmaya hazırlayarak hainlik eden Erondites'ti. Yapılacak tek bir şey vardı. Sıcak bir gece olmasına rağmen, baron örtünün altında ürperdi.

Kraliçe kahvaltıda konuyu krala açtı.

"Baron Artadorus benimle kahvaltıdan önce görüşmek istediğini bildiren bir mesaj göndermiş. Ayrıca saray toplantısına katılmamak için de izin istiyor."

"Demek öyle?" Kral bu haberle hiç ilgilenmemiş gibiydi.

"Malikânesinde halletmesi gereken işler varmış."

"Ah?"

"Hesaplarıyla ilgili birtakım işler."

"Hım."

Kraliçe krala uyaran bir bakış fırlattı.

"Ayağına bir şey mi dolanmış?" diye sordu kral.

"Fiziksel olarak değil."

"Ah," dedi kral.

Kraliçe kollarını kavuşturup oturdu ve sonrasında kralla tek kelime konuşmadı.

"Baron bu sabah kraliçeyle görüştü. Saray toplantısına katılmamak için izin aldı," diye haberleri verdi babasıyla gözlerden ırak bir avluda buluşan Sejanus.

"Demek öyle?" dedi babası, bir parça şaşırmıştı, fakat duydukları onu tedirgin etmiş gibi görünmüyordu. "Hesapları düzeltmeye gidiyordur mutlaka. Ama bunun bir önemi yok. Bir kez yanlış yapıldı mı, düzeltse bile suç ortadan kalkmayacaktır."

"Kraliçenin öfkesini çoktan üzerine çekmiş olabilir mi?"

"Kraliçeye itirafta bulunmuş olsaydı, bundan hepimizin haberi olurdu. Hazineyi soymaya kalkışan son kişiye ne olduğunu hatırlıyorsundur eminim?"

Kralın yatağına artık yılan konulmuyor ve yemeğinden de kum çıkmıyordu. Muhafız komutanı ve arşiv sekreteri bunun için gerekli önlemleri almışlardı. Saray erkânı muzurluk yapmayı inceden inceye sürdürdü. Kralın ısrarcı yardımcılarının refakatinde tek başına yediği öğle yemekleri ısrarla, tek elli birinin yemekte zorlanacağı şekilde servis yapılıyordu. Kral sakatlığını saklamaya çalıştıkça, yardımcıları dikkatleri bu konuya çekmek için ellerinden geleni yapıyordu. Kral

ekmeğini dilimlenmiş istiyorsa, bunu özellikle dile getirmek zorundaydı. İnat eder de istemezse, Sejanus ya da Hilarion, ekmeği dilimlemeyi unuttuklarını vurgulayarak ortalığı karıştırıyorlardı. Kral kendini iki kez daha odasına kilitlemişti. Her iki seferde de kendisine yalnızca Costis'in eşlik etmesine izin verdi.

Yardımcılar, ne kadar pervasız görünürlerse görünsünler, koridorda beklerken kraliçenin geçme ihtimali karşısında ecel terleri döküyorlardı. Kraliçe, kralın yardımcılarını yanından kovduğunu biliyordu mutlaka, fakat bunu görmezden gelmeye kararlı görünüyordu; grup halinde koridorda tek ayak üstünde beklerlerken karşılaşırsa başka tabii.

"Kraliçe kralı destekliyor görüntüsü vermek zorunda," diye hatırlattı Sejanus çömezlerine. "Bunun dışında, kralı ne kadar rahatsız ettiğimizi umursamadığına eminim."

Costis vazifeli olmadığı ya da uyumadığı ender akşamlardan birinde, dairesinde Aris'le sohbet ediyordu.

"Ölünceye kadar sanırım," dedi Costis. Aris yüzbaşılık görevinin daha ne kadar süreceğini sandığını sormuştu. "Büyük olasılıkla da sıkıntıdan patlayarak öleceğim." Ayakları yastığının üstünde ve başı da kısa yatağın kenarından sarkmış halde, son derece lakayt bir şekilde yatarken, gözlerini de tavana dikmişti. Yüzündeki tiksinti ifadesini vazife başındayken saklamaya dikkat etmek zorundaydı.

"Terfinin geçici olduğunu düşünmüyorsun öyleyse?"

Costis bu fikri zihninde bir kez daha tarttı. "Yok. Beni yüzbaşı olarak bırakmayı planlıyor olamaz. Bu göstermelik bir terfi ve üstelik de saçmalıktan ibaret. Bence zamanla bu işten sıkılacaktır ve ben de manga komutanlığına geri döneceğim. Ya da emir erliğine."

"Muhafız alayından atılma ihtimalin de var."

Costis arkadaşına bakmak için gözlerini yuvarladı. Costis'in aklına getirmemeye çalıştığı şeyi Aris dile getirmişti.

Costis omuzlarını silkti; belden üstü yataktan aşağı sallanırken kolay iş değildi. "Niyeti buysa, bir an önce yapıp bitirse keşke, beni böyle öldürücü darbeyi beklerken muallâkta bırakmasa. Belki de sıkıntıdan patlayarak ölmemi bekliyordur... ya da Yüzbaşı Sejanus'u öldürmemi."

"Ne? Cesur, zeki ve yakışıklı Sejanus'umuzu öldürmek mi?"

"Çıplak ellerimle hem de," dedi Costis. "Parlatılmamış bir düğmeyi daha ya da üniformamdan sarkan bir iplikçiği daha krala hatırlatacak olursa, başparmaklarımı gözüne daldırdığım gibi onu kör edeceğim ve ne kadar yakışıklı ya da ne kadar zeki olduğu da hiç umurumda değil."

Aris kıkırdadı. "Dikkat et... hepimiz kendimize onu örnek alıyoruz, aklından çıkarma." Sejanus zengindi ve nüfuzlu bir aileden geliyordu, üstelik çevresine karşı çok bonkördü. Yüzbaşı sıfatıyla, Muhafız Alayı'ndakilerin çoğunun hayranlığı ve kıskançlığını üzerine çekiyordu.

Costis başını kaldırıp kadehin ağzından parmaklarıyla tutarak yatağın kenarından sarkıttığı şarabın son yudumunu içti. Şarabı bitirince kadehi yere koymak için kolunu indirdi. "Komik adam," diye kabul etti Costis. "Kasıkları patlayıncaya kadar güldürebiliyor insanı." Birden esnedi ve yüzünü elinin ayasıyla ovuşturdu; parmaklarını saçlarına götürerek lülelerine asıldı ve kafatasının derisinden itiraz yükselene kadar da çekiştirdi. "Fakat şakalarının, geçtiği dalgaların ve rollerin ardında garezden başka bir şey yok. Adam her şey karşısında kahkahalarla gülebilir."

Aris'e baktı. "Bunu zaten biliyor muydun?" diye sordu.

"Ona hayranlık duyuyorum," dedi Aris, "ama adamdan hiçbir zaman hazzetmedim." Aris omuz silkti. "Duygularımız karşılıklı olabilir. Onun da benden hazzetmediğine eminim."

"Al benden de o kadar," dedi Costis. "Senden, benden ve kraldan."

Aris adının kimle birlikte anıldığını duyunca yüzünü ekşitti.

Costis gülümsedi. "Ona hayranlık duymakta haklısın. Sejanus'u kastediyorum elbette, kralı değil. Kraliçenin destekçisi olan Hilarion'a, krala yapılacak saldırıların kraliçenin de işine geldiğini söylüyor. Ertesi gün, ailesi kraliçeyi hiçbir zaman tam anlamıyla desteklemeyen Dionis'in karşısına geçip rahatlıkla kralı küçük duruma düşürmenin, kraliçeyi de utandıracağını iddia ediyor ve nasıl yapıyorsa, iki halde de ikna edici olabiliyor."

"İki tarafa karşı da sadakat beslemediğini göremiyorlar mı?"

"Umurlarında olmuyor." Costis biraz durup düşündü. "Ya da Sejanus'un diline düşmekten korkuyorlar. Canını sıkan herkesi doğduğuna pişman edebilir. Philologos bu eşek şakalarından hiç hoşlanmıyor. Üstelik babasının mirasçısı, asi bir küçük kardeş değil, fakat Sejanus bir kukla oynatıcısı gibi herkesin iplerini elinde tutuyor."

"Kralın iplerini de ele geçirdi mi?"

"Kral mı?" Costis tekrar esnedi. "Şey, kralın herkesten fazla karşı koyduğu kesin. Sürekli Sejanus'u alt etmeye çalışıyor, fakat çoğu zaman tam da Sejanus'un istediğini yaptığının farkına varmıyor. Sonra birden Sejanus'u alt ediveriyor, ama sırf şansı yaver gittiği için. Sejanus'un bütün geceyi müzik odasında şaka hazırlayarak geçirdiği gün, kral o gün bahçede yürüyüş yapmaya karar verdi."

"Sejanus kızdı mı?"

"Ah, hayır, yalnızca güldü. Sürekli gülüyor zaten, şakanın kurbanı kendisi bile olsa."

"Kral ne yapıyor peki, şakanın kurbanı kendisiyse demek istiyorum?"

Costis ellerini gözünün üstüne yerleştirdi. "İlkin fark etmemiş gibi yapıyor, ama kızdığı belli oluyor çünkü yüz ifadesi onu hemen ele veriyor. Ardından zavallı aptal muhafız Costis Ormentiedes'i çağırıyor ve onu doğduğuna pişman ediyor."

"Zavallı Costis," dedi Aris.

"Gerçekten de zavallı Costis. En zor kısmı ne biliyor musun?"

"Senden duyalım," dedi Aris.

Costis arkadaşının ifadesiz ses tonuna gülümsedi. "Onun kral olduğunu ve boynunu kıramayacağını bilmek."

"Belki Sejanus'un ağabeyinin peşine düşer ve seni rahat bırakır."

"Keşke böyle bir şey yapsaydı," dedi Costis şevkle.

Sejanus'un ağabeyi, Küçük Erondites'in adı Dite'ydi. Babasının mirasına o adaydı. Babası kraliçenin en eski düşmanlarından biriyken, Dite kraliçenin en ateşli taraftarlarından birisiydi.

Dite bir şair ve müzisyendi. Sarayda ve Muhafız Alayı'nda, bestecisinin o olduğu herkes tarafından bilinen kaba bir şarkı dolaşıyordu. Costis şarkıyı o akşamın erken saatlerinde öğrenmişti. Şarkının melodisi nakarat kısımları sayesinde hemen akılda kalıyordu ve kralın düğün gecesindeki haliyle dalga geçiyor ve onu küçük düşürüyordu. Costis, insanın diline kolayca dolanan bu melodiyi, kralın yanındayken yanlışlıkla mırıldanmamak için dikkat etmek zorundaydı.

"Ah, her neyse," dedi Costis, "Sejanus'in ağabeyinin lime lime edildiğini görmekten zevk alacağını bilmeseydim, ben de Dite'ye beddua ederdim."

Sejanus kraliçeye hizmet ederek, ama babasının kendisini reddetmesine yol açmamaya çalışarak çok dikkatli bir oyun oynuyordu. Baron Dite'den nefret etmesine ve adı her geçtiğinde ondan kızgınlıkla söz etmesine rağmen onu mirasından mahrum etmemişti.

Eugenides de baronun büyük oğluna beslediği nefretini paylaşıyor gibiydi. Dite'den hoşlanmadığını saklamaya gerek duymuyordu. Dite de krala karşı nefretini açıkça belli ediyordu. Kral, Dite'yi ilkel denebilecek ölçülerde aleni şekilde aşağılıyordu. Dite, Attolya tarzına uygun, daha imalı ama aynı derecede keskin cevaplar veriyordu. Bestelediği şarkı bunun en son örneğiydi.

"Duyduğum kadarıyla kral seni ezdiği gibi, onunla da sürekli dalga geçiyormuş."

"Başının belaya girmeyeceğini sanıyor herhalde. Baron Erondites kraliçeye gidip oğlu adına kralı şikâyet edecek değil ya."

Ertesi sabah, kral kılıç talimi sırasında her zamanki gibi hevesliydi; ama düşünceleri yüzlerce kilometre uzaktaydı sanki. Costis, onun Dite'yi düşünüp düşünmediğini merak etti. Birisi o sabah talim alanında, 'Kralın Düğün Gecesi'nin melodisini ıslıkla çalmıştı. Başka şarkınınkilerle karıştırılamayacak hassas notalar, kral vardığında sessizlikte çınladı. Kral şarkıyı duymamış olamazdı, gene de duyduğunu belli etmedi. Costis kızgınlıkla iç geçirdi ve kralın tahta kılıcı Costis'in savunmasını üstten aşıp şakağından sertçe vurdu.

Costis kralın tekrar hamle yapması ihtimaline karşı gayriihtiyari geri adım atıp savunmaya geçtiyse de, kral kılıcını indirmişti ve suratında şaşkın bir ifadeyle kıpırdamadan duruyordu.

"Buz!" diye seslendi, duvar dibinde uşakların durduğu tarafa doğru ve içlerinden birisi koşturarak uzaklaştı.

Costis'in başı zonkluyordu ve dünyanın yarısı tuhaf bir şekilde hem karanlık hem de parlak görünüyordu. Bir eliyle acıyan yerini tutuyordu, ama diğer elinden talim kılıcını bırakmamıştı. Kral yumuşak bir hareketle kılıcı elinden çekip aldı. Costis iki elini de suratına yerleştirdi. Canı yanıyordu.

"Özür dilerim," dedi kral.

"Benim hatam," dedi Costis güçlükle nefes alırken kibarca.

Etraflarında kalabalık toplanmaya başlamıştı. "Bakayım."

Costis başını eğdi ve kral uzanıp başını döndürdü. "Bu gözünle görebiliyor musun?"

"Evet, majesteleri."

"Emin misin? Öbür gözünü kapat bakayım."

Costis kendisine söylenileni yaptı. Dünya hâlâ bir garip görünüyordu. Etrafındaki şekiller biraz karanlıktı; ama net görebiliyordu.

"Yassı tarafı isabet etmiştir." Teleus, Costis'in görüş alanının dışında bir yerlerden konuştu.

Kral iç geçirdi. "Keskin kenarıydı," dedi. "Olacak iş mi? Costis, başlangıç alıştırmalarında kafasına darbe yedi. İkimiz için de ne kadar utanç verici."

Utanç verici olduğu doğruydu. Kılıç talimi sırasında rakibin yüzüne vurulmazdı. Düz tarafı yerine keskin tarafıyla vurulmuş olması durumu daha da kötüleştiriyordu. Fakat tek eli ve hiçbir ustalığı olmayan bir rakibin yüzünüze

vurmasına izin vermekse, bir insanın düşebileceği en kötü durumdu. Costis iç geçirdi.

"Benim hatamdı, majesteleri."

"Evet, öyleydi," dedi kral dostane bir tavırla. Costis başını sertçe kaldırıp baktığında, kralı bu sefer farklı olarak tatlı tatlı gülümserken buldu. "Benim de hatam var," dedi özür dilercesine. "Sinirime yenik düştüm."

Uşak çocuk mutfaktan beze sarılı buzla döndüğünde, Costis buzu suratına bastırdı.

"Gidip uzan," dedi kral. "Teleus seni bu öğleden sonraki görev çizelgesinden çıkartabilir."

"Gerek yok, hemen geçer, majesteleri."

"Elbette geçer. İzninin tadını çıkar."

Costis tekrar itiraz edecekti, ama yüzü acıyordu ve günü izinli geçirmek fikri de çekici geliyordu.

"Böylesi daha iyi," dedi kral. "Bu itaatkâr tavrını bozmazsan, yüzbaşı, belki bir gün muhafızların komutanı bile olursun. Kraliçenin seni asla kabul etmeyeceği doğru, ama ikimiz de bir gün suikasta uğrayabiliriz ve sen de veliahtıma muhafız komutanı olarak hizmet edebilirsin. Şansın çok düşük olması, umutlarını kırmasın sakın."

"Hangi şans düşük, majesteleri, suikast mı, yoksa veliaht mı?" diye sordu Costis.

Bir sessizlik oldu.

Costis başını kaldırıp baktı; ne dediğinin ve kiminle konuştuğunun çok geç farkına varmıştı.

Kral şaşkınlıktan ağzı bir karış açık bakakalmıştı. Yanlarında dikilen kalabalık da öyle.

Costis diğer elini de kaldırıp gözlerini örttü ve duyduğu kahkahanın kraldan geldiğini önce fark etmedi.

"Costis, yardımcılarımdan kötü alışkanlıklar kapıyorsun. Bu sefer mazeret olarak boğazına kadar içtiğin su katılmamış şarabı da ileri süremezsin. Başının acıyor olmasına atalım mı suçu?"

"Lütfen, majesteleri, lütfen. Özür dilerim, eğer..."

"Yok," dedi kral, "kesinlikle önemi yok." Costis'in yüzündeki buzu kaldırıp morluğu bir kez daha kontrol etti. "Savunmamı üstlenen muhafızlar böyle maharetli olduğuna göre, suikasta uğramak konusunda neden endişeleneyim ki?"

Costis'in omzuna hafifçe vurup uzaklaştı.

Kötü başlamasına rağmen, Costis günü izinli geçirmekten hoşlanmıştı. Teleus onu neredeyse bütün sabah odasında uzanmaya zorlamış; aldığı darbenin görme yetisini etkilemediğinden emin olana kadar da odasından çıkmasına izin vermemişti. O zaman geldiğinde Costis'in midesi açlıktan kazınmaya ve aylak aylak yiyeceği öğlen yemeğinin hasretini çekmeye başlamıştı.

Tek başına yiyeceğini sanmıştı, fakat yemek salonunda insanlar vardı ve el sallayarak Costis'i yanlarına çağırdılar. Bacağını sıranın üstünden atıp oturduğunda gülümseyen yüzlerle karşılaştı.

"Başlangıç alıştırmasında yüzüne darbe aldın demek?"

Costis geçiştirmeye çalıştı. "Arada sırada bana vurmasına izin vermek zorundayım."

Muhafızlar bu söylediğini önce şöyle bir tarttılar; ardından hep birlikte suratına baka baka kahkahalarla güldüler.

O akşam, düğünden beri alışılageldiği üzere, kralla kraliçe saray ahalisiyle birlikte akşam yemeğine oturdular. Eddis Büyükelçisi Ornon, orada diplomatik sıfatıyla göstermelik

olarak bulunuyordu. Halinden hoşnut olduğu söylenemezdi. Yemeğin ardından, masalar toplanıyor ve dans ediliyordu. Kralla kraliçe ilk dansı ettikten sonra kraliçe tahtına çekiliyor ve kral odada nezaket göstergesi olarak dolaşıp ara sıra da kraliçenin yanına oturmak üzere geri dönüyordu. Ornon kralın hiç şaşmaksızın, her seferinde yanlış insanlarla dans edeceğini biliyordu; kimsenin dansa kaldırmadıklarıyla, nüfuzsuz baronların küçük kızlarıyla, yeğenleriyle ve önemi olmayan evde kalmış yaşlı kadınlarla. İttifak oluşturması beklenen güçlü ailelerin, kendisine takdim edilen yaşça büyük kızlarını ve kadınlarını atlıyordu. Hata yapması bu kişileri tanımamasından değildi. Ornon ona kimlerle dans etmesi gerektiğini söylüyor, fakat kral aklında tutamadığını iddia ediyordu. Ornon kralın, kendini bir politik harekete daha zorlayamayacağı kadar, canına tak ettiğini tahmin ediyordu.

Gecenin geri kalanından pek ümitli olmayan Ornon, tabağındaki yemekle oynadı ve Eddis Hırsızı'nın acı çekişini izlemenin eğlenceli olacağına nasıl olup da inandığını merak etti. Kralın acı çektiği kuşkusuzdu. Başlangıçta genç kral Attolyalıların aleni ya da imalı hakaretlerine, sadece kendisinin anladığı şakalarla karşılık vermişti. Attolyalılar yalnızca kendilerinin üstü kapalı konuşabileceğine inandıklarından, Eugenides'in hazırcevaplıklarını ya hiç anlamıyor ya da daha zekice yorumlarını da tesadüf olarak değerlendiriyorlardı. Ornon birçok kez diline güçlükle hâkim olmuştu. Böyle durumlarda krala ters ters bakmasının bir hata olduğunun aslında çok iyi farkındaydı. Bu davranışı Eugenides'i daha da kışkırtmakla kalmıyor, Attolyalıları da Eddis büyükelçisinin krallarına karşı saygısının olmadığına ikna ediyordu. Buysa onları kızdırmaktan başka bir işe yaramıyordu.

Attolyalılar yanılıyorlardı, Ornon'un Eugenides'e saygısı sonsuzdu. Eugenides, Attolyalıların sandığı gibi bir geri zekâlı olsaydı, nasıl kral olurdu, bunu merak etmiyorlar mıydı? Belki de onu Hırsız kimliğiyle, başını geriye atıp gözlerinde insanın ensesindeki tüyleri diken diken eden bir pırıltıyla bakışını hiç görmedikleri için yanılıyorlardı. Attolyalıların tek gördüğü yalnızca yeni ve konumundan rahatsız bir kraldı. Ornon bile Hırsız'a neler olduğunu merak ediyordu. Düğünden beri Eugenides'te Hırsız karakterinin zerresine bile şahit olmamıştı.

Aslında bunun kendi hatası olma ihtimali vardı. Eugenides'i sinirini kontrol altında tutması ve diline de hâkim olması konusunda uyarmıştı. Eugenides'in bu rolü oynamaktan nasıl nefret ediyor olabileceğini tahmin ediyor ve onun başının dikildiğini ve dilinin de tekrar eski keskinliğini kazandığını görmeyi sabırsızlıkla bekliyordu.

Ornon, kralın zerre kadar onuru yokmuş gibi, birbiri ardına hakaretlere boyun eğmesini istememişti. Eddis Hırsızı daha on yaşındayken bile, tek bir bakışıyla yetişkin bir adamı olduğu yerde dondurabilirdi. O bakışlar nereye gitmişti? Ornon, Eugenides'in Hırsız rolünün, kendine güveninin ve karakterinin önemli bir yönü olabileceğinden endişe ediyordu. Belki de şimdi Eddis'i ebediyen terk edince, ikisi de kaybolmuştu. Şayet durum buysa, Attolya'nın işi zor demekti.

Attolyalılar yalnızca zayıf bir krala ihtiyaçları olduğunu sanıyorlardı. Oysa zayıf kral istikrarsızlık demekti. Kral ülkede gücü elinde bulundurmadığı takdirde, onun yerine bu gücü eline almak isteyecek başka birileri ortaya çıkabilirdi. Bu kişiler güç kazanmak ve gücü ellerinde tutmak için mücadele edeceklerdi. Bu mücadelenin bir kısmı isyanlar ve iç savaş şeklinde aleni olacak; daha çoğu ise gizlice yürütülecekti;

zehirlemeler ve politik cinayetlerle. Kraliçenin iktidarının zayıflaması, ulusu gelecekte zor günlerin beklemesi anlamına geliyordu.

Ornon kraliçeye baktı. İktidarı elinde tutmaya devam edebilirdi belki de. Tahta geçtiğinde kimse ondan iktidarı ele geçirmesini beklememişti. Kraliçe bir ihtimal tahtı tek başına elinde tutmaya devam edebilirdi, ama Ornon onun kaynaklarının sonuna ulaştığı kanaatindeydi. Bölük pörçük baronlukları otoritesine boyun eğmeye zorlamış ve bir araya getirmişti; fakat Mede İmparatorluğu onun küçük ülkesini ve Eddis ve Sounis ülkelerini ele geçirmeyi planlıyordu. Attolya aynı anda hem baronlarını denetim altında tutup, hem de Mede İmparatorluğu'yla savaşamazdı. Attolya bir süre önce Mede büyükelçisini küçük duruma düşürerek onları geri çevirmişti. Küçük düşen büyük elçi, Nahuseresh gücünü kaybetmişti; fakat yeni imparator olan ağabeyiyle birlikte Orta Deniz'in sahiline saldırmak için geri dönmesi için fazla zaman geçmeyeceği kesindi. Bir parça ileri görüş sahibi hiç kimse, Mede'nin eninde sonunda geri döneceğinden şüphe edemezdi.

Döndüklerinde Attolya'daki beylikler Mede karşısında birlik olmak zorundaydı. Kraliçe baronlarını denetim altında tutabiliyor, ama onları bir türlü birleştiremiyordu. Kraliçeyle baronlarının çoğu arasında kanlı bir tarih vardı. Aynı sebeple, baronlardan birisi kral da olamıyordu. Tarafsız birinin tahta geçmesi gerekiyordu. Eugenides gibi birinin.

Ornon başını iki yana salladı. Bütün planlar gerçekleşecek diye bir zorunluluk yoktu. Bazıları başarısızlıkla sonuçlanabilirdi. Eugenides, Attolyalıların hakaretlerine karşılık vermeye çalışmaktan vazgeçmişti. Kendisini sürekli itip kakmalarına izin veriyordu. Eugenides insanların gözünün sürekli

üstünde olmasından hiç hoşlanmazdı, Ornon bunun farkındaydı. Aralarındaki uzun ve karmaşık geçmiş yüzünden, Eugenides'in acı çekmesini izlemekten büyük zevk almayı bekliyordu. Bunun dümeni başıboş kalmış bir tekneyle akıntıya kapılıp şelaleye doğru sürüklenme hissine benzemesiniyse hiç beklememişti.

Ornon bakışlarını krala kaydırdı. Eugenides'in üstünde önceki gece yemekte giydiği ceket vardı. Daha da kötüsü sabahleyin muhafızlardan birinin kafasına tahta kılıçla vurmuştu. Attolyalılar bunun bir hata olduğunu sanıyor olabilirlerdi; ama Ornon, buna inanamayacak kadar iyi tanıyordu Eugenides'i. Eugenides bir şeye sinirlenip kendini kaybetmişti ve bu da zayıf bir krala sahip olmanın en büyük tehlikesiydi. Öfkesine yenik düşen zayıf bir kral, korkunç şekilde yıkıcı olabilirdi. Eugenides'in son zamanlarda bir parça olgunlaştığı doğruydu; ancak bundan önce fevri birisi olarak tanınıyordu.

Masadaki sohbet bir an için kesildi ve bu suskunlukta, masanın yan tarafından birisi krala hitap etti. "Majesteleri," diye sordu masumca, "kuzenlerinizin suratınızı su oluğuna bastırdıkları doğru mu?"

Şarap kadehini masaya bırakmak üzereyken, Ornon birden kalakaldı.

"Üstelik aileniz hakkında ileri geri konuşana kadar da sizi bırakmamışlar, doğru mu?"

Konuşan kişi Ornon'un karşısındaki koridordaydı; ama sesi duyuluyordu. Uzun ve kıvırcık saçları, son moda kıyafetleriyle saray halkı arasındaki gençlerden birisiydi. Dite'nin grubundan birisi olmalı, diye geçirdi aklından Ornon.

Dite ve küçük kardeşi Sejanus, ikisi birden kralın başına özellikle bela olmuş gibiydiler. Dite ne zaman yakınlarda olsa, Eugenides huzursuzlanıyordu. Erondites kardeşlerin birbirlerinden nefret ettikleri düşünülünce, kralın en azından bir tanesiyle iyi geçinmesi beklenirdi; ama geçinemiyordu.

Tabağındaki yemekle oynayıp duran Eugenides, nihayet gözlerini kaldırdı ve Ornon elinde tuttuğu şarap kadehini masaya çarpıp içindeki şarabı etrafa sıçrattı.

Alelacele kadehi düzelten Ornon, Eugenides'in geçmişini aklına getirmiş olduğu için kendine lanet etti; sanki düşünceleri Eugenides'in kindar yönünü yüzeye çıkartacakmış gibi. Bu ruh halinde, Eugenides Ornon tarafından masanın diğer ucundan yollanacak imaları ya da uyarıları büyük olasılıkla dikkate almayacaktı. Zaten Ornon'un suratına bile bakmıyordu. Ornon krala doğru küçük bir ekmek somunu fırlatmadığı sürece, dikkatini üzerine çekemezdi.

Konuşan toprak sahibi, züppe Attolyalı, onaylayıp onaylamadığını görmek için kraliçeden tarafa bir bakış fırlattı; fakat kraliçe başka yöne bakıyordu. Kral omuzlarını hafifçe silkip, "Sizi yanlarına gönderebilirim, gidip kendiniz sorarsınız," dedi.

Adam bir kahkaha attı. Kahkahasında hafif bir aşağılama vardı. "Çok uzun bir yolculuk yapmam gerekir, majesteleri. Cevabı sizden duymayı tercih ederim."

"Ah, yolculuk sandığınız kadar uzun sürmeyebilir," dedi kral tatlı tatlı. "Kuzenlerimin çoğu hayatta değil."

Masanın başköşesinde başlayan suskunluk duvar kenarlarına kadar yayıldı. Attolyalıların tebessümlerinde bir tereddüt ifadesi belirdi.

Kral tebessümlere karşılık vermedi. Ne ima edildiğini anlayanlar, sandalyelerinde rahatsız rahatsız kıpırdandılar.

Attolyayla Eddis arasında çıkan son savaşta, Eddis ağır kayıp vermişti. Eddis nispeten daha zengin ve daha büyük olan Attolya'dan daha büyük kayıplara uğramıştı; fakat savaşın sonunda Eddis Hırsızı, Attolya kralı olmuştu. Ayrıca soruyu soran kişinin Eddisli Eugenides'in, Attolya saray erkânından birisini, cehennemdeki kuzenlerine soru sorması için gönderip gönderemeyeceği konusuyla ilgilenmediği kesindi. Yoğunluğu kendisini bile şaşırtan bir pişmanlıkla, Dite bu ufak şakayı önerdiğinde onu dinlememiş olmayı diledi. Genç adam medet umarak bakışlarını yeniden kraliçeye çevirdi; fakat kraliçe hâlâ başka tarafa bakıyordu.

"Sizi gücendirdiysem, beni bağışlayın, majesteleri," diye mırıldandı genç adam masa örtüsüne bakarak.

Kral cevap vermedi. Ornon'un masanın diğer tarafından fırlattığı endişeli bakışlarla karşılaştı ve Ornon'a, çok iyi tanıdığı, yavaş yavaş yayılan bir gülümsemeyle karşılık verdi. Eugenides kızgındı ve kızdırılmak hoşuna gidiyordu. Tembel tembel, şarap kadehine uzandı ve içinde kalan bir yudum şarabı kafaya dikti.

Başka nereye bakacağım bilemeyen Ornon, kraliçeye baktı. Yakaran bakışları karşılık bulmuş olmalıydı, çünkü kraliçe çok eğleniyormuş gibi gülümseyip Eugenides'e döndü. Kral boş kadehini bırakırken, kraliçe kendi kadehini kaldırdı.

"Benim şarabımı alabilirsin," dedi.

Yakında oturanlar birden irkildiler. Henüz yutmadığı şarap boğazında kalan Eugenides'se boğuluyordu. Salondaki herkes Attolya'nın zorla evlendirildiği ilk kocasını kendi kadehine gizlice attığı zehirle öldürdüğünü biliyordu.

Eugenides omuzlarını silke silke öksürmeye devam etti. Güçlükle nefes alarak başını arkaya attı ve nihayet ciğerlerini alenen gülmek için ihtiyaç duyduğu nefesle doldurdu. İki

yanını tutarak kraliçeye baktı. Kraliçe ifadesiz bir yüzle bakmakla yetinince daha da katılarak gülmeye başladı. Bütün Attolyalılar, giderek artan bir nefretle sahneyi izliyorlardı.

"Çekindiğimden değil, hayatım," dedi hafif gergin bir ses tonuyla, "ama baksana, gerek yok." Elinde testiyle koşturan uşağın, altındaki örtüye şarap damlata damlata doldurduğu kadehini gösterdi. "Gördüğün gibi, benim kadehim de dolmuş."

Sohbet yavaş yavaş tekrar canlandı. Saray halkının yüzündeki rahatsız ifade silindi. Garip ortam dağılmıştı. Bir kez daha, Attolyalılar krallarının şarlatandan başka bir şey olmadığını görmüşlerdi. Bakışlarını tabağına diken Ornon, rahatlamış ve öfkelenmiş halde, Attolyalıların bir felakete nasıl yaklaştıklarını fark etmemiş olmalarına hem hayıflanıyor hem de seviniyordu. Masaların üzerinden, krala hakaret ederek bu tehlikeyi çağıran genç adama baktı. Yüzünün beyazlığından, Eugenides'in gözlerinin içine bakan bu adamın felaketi ne kadar ucuz atlattığının farkında olduğu anlaşılıyordu. Ornon başını çevirip kraliçeye baktığında, tatmin olmuş bir ifade taşıyan gülümsemesiyle ve bakışlarıyla karşılaştı. Kraliçe gücünü ispatlamıştı ve Ornon başını saygıyla eğdi.

Daha sonra, dansa yer açmak için masalar toparlandı. Çekilen sandalyelerin gürültüsü arasında kraliçe konuştu. "Özür dilerim."

"Neden?" diye sordu kocası.

"O genç delikanlı adına. Onu kuzenlerinin arkasından yollamana seve seve izin verebilirdim; ancak donanma erzakıyla ilgili müsteşarlık görevinde."

Eugenides bir baş hareketiyle özrü geçiştirdi ve gülümsedi; ama gülümsemesi mesafeliydi. Attolya onun dışarıdaki avluya yönelttiği bakışlarını takip etti. Kraliçe orada kaybettiklerini gördü. Eugenides de, şüphesiz, kendi kaybettiklerini görüyordu. Attolya onun artık sevgi ve nefretin ötesine geçen kuzenlerini, bir zamanlar hem nefret edip hem de sevdiğini biliyordu.

"Bir dans," dedi kral, "herkesin keyfini yerine getirecektir." Ayağa kalkıp kraliçeye elini uzattı. Müzik başladığında, birlikte platformdan aşağı inen basamakların ilkine adım attılar ve ikinci basamağı inemeden durdular. Yavaş bir ritimle, tek başına başlayan davula birden dağ flütünün neşeli notaları eşlik etmeye başlamıştı.

Bu geleneksel Eddis şarkısı, yeni krala iltifat olsun diye çalınmış olabilirdi; ancak geleneksel Eddis danslarının hepsi için iki eli de kullanmak gerekiyordu. Attolya salonun bir tarafındaki alçak balkondan müziği yöneten ve krala kaybettiği şeyleri hatırlatarak notalarla taciz eden usta müzisyeni aklına getirdi. "Onun derisini yüzeceğim," dedi, ciddiydi.

Attolya'nın, Eugenides'in elini tutuşunda hissettiği dayanılmaz baskı hafifledi. Attolya'nın şarap teklifinin aksine hesapsızca sarf ettiği bu söz, gene de aynı etkiyi yaratmış ve Eugenides'in hissettiği gerginliği azaltmıştı.

"Yerinde olsam yapmazdım," dedi. "Parça seçiminde Sejanus'un parmağının olduğuna ve müzisyenin bir suçu olmadığına eminim. Dans et benimle." Eugenides, enerji ve hınzırlıkla yerinde duramayan bir ifadeyle aniden kraliçeye döndü. Kraliçe birden hüzünlendi. Eugenides'in sınırı bir kez zorlanmış ve Attolya onun kendini kaybetmesine engel olmuştu; fakat onu tasmalı bir köpek gibi kontrol altında

tutması mümkün değildi. Vahşi tabiatı bazen Attolya'yı korkutuyordu.

"Olmaz," dedi sertçe. Teklifi geri çevirmişti ama, Eugenides tarafından basamaklardan aşağı çekildiğinde, hazırlıksız yakalanmıştı. Attolya'nın tökezlemesine ve dengesini bulmak için yalpalamasına rağmen Eugenides elini bırakmıyordu. Saray halkı kraliçelerinin bu şekilde muamele görmesi karşısında gizlemeye bile gerek görmedikleri bir öfkeyle bakıyordu. Kraliçeye düşman olanlar bile, Eddisliye nefret beslemeye başlamıştı. "Saray halkı bizi izliyor," diye hatırlattı Attolya.

"Göz önünde olmamı istediğini sanıyordum," diye sataştı Eugenides.

"Gene de," dedi kraliçe soğuk bir edayla, "bir parça ihtiyatlı olmakta fayda var." Elini geri almak için çekiştirdi, fakat Eugenides bırakmıyordu. Attolya elini kurtarmaya çalıştığı belli olmasın diye pes etmek zorunda kaldı.

"Yapabileceğime inanmıyorsun."

Attolya inanmıyordu.

"Ne düşündükleri umurumda değil."

Attolya bunu biliyordu ve zaten onu kaygılandıran da buydu.

"Olmaz," dedi kraliçe, ama tereddütte kaldı.

Eugenides bunu hissederek gülümsedi. "Kral kim?" diye sordu, kararlı bir tavırla.

Bu Attolya'nın ona karşı çıkamayacağı tek tartışmaydı. Eugenides'in kral olmasını istiyor, Eugenides ise buna bütün iradesiyle karşı koyuyordu.

"Elbette sensin." Attolya'nın boyun eğdiği, fakat bu sefer de sinirlendiği yanaklarının kızarmasından belliydi. Müzik durmuştu ve salona bir sessizlik çökmüştü. Sessiz

konuşmalarını kimse işitememişti; fakat kralın yüzünü görebilen herkes onun ne dediğinin ve kraliçenin de nasıl cevap verdiğinin farkındaydı.

Kendisinden nefret edenlerin yüzüne memnuniyet parıltıları yerleştirerek, Eugenides kraliçeyi müzisyenlerin önündeki açıklığa yönlendirdi. Duracağı noktayı dikkatlice seçercesine zemine baktı ve başını kaldırıp bakmadan önce pabucuyla taşın üstünü hafifçe süpürdü.

"Adımları biliyor musun?"

"Elbette," diye cevap verdi kraliçe bir kez daha, sımsıkı kapalı dudaklarının arasından.

"Elbette," diye tekrarladı kral. "Şey, senin kısmında bir değişiklik yok; yalnızca seni sağ elimle almamı beklermiş gibi elini uzattığında ben sol elimi kullanacağım."

"Basitmiş," dedi kraliçe, elini uzatırken.

"Çok basit," dedi kral ve eli aldı.

Attolya'nın kolundaki gerginliği hafifçe sallayarak geçirdi. "Endişelenme. Hamiathes'in İhsanı'nı burnunun dibinden çalmadan önce, bu danslardan başka dans bilmiyordum."

"Endişeli değilim," dedi kraliçe, buz gibi bir tavırla.

"Güzel," dedi kral. "Ben de öyle."

Müzisyenlere başıyla işaret etti ve önce davul, sonra da flütler başladı. Kral ve kraliçe karşı karşıya durdular ve birbirlerinin adımlarını taklit ederek ve sol elleri kenetlenmiş şekilde dansa başladılar. Attolya'nın kralın sol elini tutması gereken sağ eli, yanında sarkıyordu.

"Neden yalnızca bu dansları biliyorsun?"

"Kimse benimle dans etmiyordu çünkü. Hırsızları kimse sevmez."

Nedenini tahmin edebiliyorum, diye içinden geçirdiyse de, "Meydan danslarını nereden biliyorsun peki?" diye sordu.

Müzik hızlandı.

"Annem öğretmişti. Megaron'un çatısında dans ederdik. Efsaneye göre, Hırsız ve Hırsız'ın seçtiği dans eşi hep emniyette olurmuş."

"Artık kralsın," diye hatırlattı kraliçe.

"Ah, fakat söylediklerine göre kral dans ederse, bütün saray halkı onunla birlikte güvenle dans edebilirmiş."

"Ne beni ne de saray halkını, çatıda dans ettirmeye kalkışma sakın."

"Belki de bu kural yalnızca Eddis'te işliyordur."

Bu danslara meydan dansı denmesinin nedeni bütün dansın ufak kare şeklinde bir alanda yapılması ve dansçıların bu karenin dışına adım atmamasıydı. Çizgi dansındaysa, aynı şekilde, hayali bir çizgi boyunca dans ediliyordu. İki dans da yavaş başlıyordu, fakat müzik devam ettikçe, dansçılar aynı adımları peş peşe tekrar ederek hızlanmak zorundaydılar. Her döngünün sonunda Attolya, dönerek kraldan uzaklaşıyor ve sonra yüzünü yeniden ona dönüyordu. El ele tutuşuyor, birlikte dönüyor ve ardından tekrar başlıyorlardı. Müzik kısa süre sonra sohbet etmelerine imkân vermeyen bir hıza ulaştı.

Attolya savrulurken, saçının çekildiğini hissetti; geri dönerken saçı bir kez daha çekildi. Ardından özenle toplanan saçlarının boynundan aşağı dökülmeye başladığını fark etti. Ayaklarıyla dansın adımlarını takip eden ve tek eliyle kraliçeyi döndüren Eugenides, kraliçe her arkasını döndüğünde saçından bir toka çekmekteydi. Kalan tokalar da gevşedi ve kraliçenin saçı çözülüp omuzlarından aşağı döküldü. Kraliçe döndükçe saçları da savruluyordu; kalan tokalar mermer zemine düşerek kayıp gittiler.

Kraliçe Eugenides'ten birkaç santim uzundu ve Eugenides onun dönüşlerini karşılamak için geri yaslanıyordu. İzleyicilerin şaşkın bakışları altında, Eugenides tek elle ve gözle görülür bir çaba sarf etmeksizin doğa kanunlarına karşı gelmişti. Phresine, kraliçenin en kıdemli yardımcısı, kraliçe rüzgârda savrulan bir alev gibi ve ele avuca sığmaz kral da yeryüzünün ortasındaki ağırlık merkezi gibi dans ederlerken, onları seyretti. İkili bir kere bile bocalamadan giderek hızlandı; en sonunda müzik yetişilmez bir tempoya ulaşmış ve dansçılar birbirlerinden uzaklaşmamak için tek ellerini içeri uzatıp diğerini dışarıda tutarak dans etmekten başka bir şey yapamaz hale gelmişlerdi. Müzik aniden kesildi ve dans bitti.

Kraliçenin saçı ve eteği önce savruldu, ardından yatıştı. Sakince saçını yüzünden çekti ve bir saç tutamıyla saçlarını ensesinde topladı.

Kralın kaçları çatıldı. Yavaşça dönerek çevresindeki zemini gözleriyle taradı.

"Aha," dedi ve uzaklaşarak yerden bir şey almak için eğildi. Geri dönerken elini kuşağına atıp bir avuç dolusu toka çıkardı.

Elindekileri kraliçeye uzattı.

"Müsaade ederseniz kralım, saçımı toplamak için odama çekilmek istiyorum."

"Elbette," dedi kral, kraliçenin evvelce verdiği sinirli cevabı taklit ederek. Eğilerek reverans yaptı.

Kraliçe hafifçe başını eğip arkasını döndü. Basamaklardan geri çıktı, yardımcılarını toplaya toplaya ilerleyerek tahtların yanından ve oradaki kapı aralığından geçti.

Gen tahtına dönmüş ve yüzünde halinden memnun bir gülümsemeyle yerine oturmuştu. Kraliçeyle birlikte salondan çıkarken, Elia'nın ağzının içinde, "Böylece çok şey açığa çıkmış oldu," diye geveledeğini duydu.

"Yalnızca görmesini bilenler için," diye mırıldanarak karşılık verdi Phresine.

Yanlarında durmakta olan Ornon bu fikre sessizce katıldı.

Costis o akşamı taht salonunda yaşananlardan habersiz mutlu mesut bir şekilde geçirdi; babasına ve kız kardeşine uzun zamandır ihmal ettiği mektupları yazdı. Çıkardığı rezaletin ardından yalnızca kısa mektuplar yazmış ve gönderdiğinden daha fazla mektup almıştı. Kız kardeşinin mektupları çiftlikle ilgili incir çekirdeğini doldurmayan ayrıntılarla doluydu. Yeni kuzeninin ve yeni bir buzağının doğuşu aynı cümlede aktarılıyordu. Thalia inekle daha çok ilgiliydi ve Costis'in de aynı ilgiyi duyacağını biliyordu. Costis'in hayatını mahvetmesinden etkilenmemiş gibi davranması Costis'in de yüreğine su serpiyordu.

Oysa etkilenmişti. Costis'in ayıbı ailenin diğer üyeleri tarafından, Thalia'nın ve babasının yüzüne her gün vurulacaktı, ama babası bunun lafını bile etmiyordu. Yalnızca oğluna tam destek verdiğini söyledi. Costis mektup aldığına çok seviniyor ve onları tekrar tekrar okuyordu; ama cevap yazmak kolay değildi.

Karamsar bir ruh haliyle, erkenden uyumaya hazırlandı.

Karamsar ruh hali, bütün gece yakasını bırakmadı.

"Gözün rahatsız ediyor mu, Costis?" diye sordu kral ertesi sabah.

"Hayır, majesteleri."

"Suratını asmaktan vazgeç öyleyse. Kendimi suçlu hissediyorum."

Kahvaltıdan sonra, kral öğretmenleriyle buluşmayı reddetti. "Bahçede biriyle randevum var," dedi kraliçeye, ayrılmak için müsaade isterken. Costis'in hiçbir şeyden haberi yoktu, ama anlaşılan yardımcılar neler olup bittiğini biliyorlardı. Kraliçeyi öptükten sonra, kral taraçanın basamaklarından indi. Yardımcıları ona eşlik etmek için taraçada koşturdular; ama kral basamaklarda onları eliyle geri göndermek için birkaç saniye durakladı. Yanına yalnızca muhafızları alıyordu.

Taraçanın altında kraliçenin bahçesi vardı. Costis bu tabirdeki 'kraliçe'nin kendi kraliçeleri olduğunu varsaymıştı, fakat diğer yüzbaşılardan birinden bu bahçenin uzun yıllardır Attolya kraliçelerinin yalnız kalmak için kullandıkları özel alanları olduğunu öğrenmişti. Bahçe taraçanın kıyısından, üç taraftan çevreleyen ve diğer saray arazisinden ayıran duvara kadar uzuyordu. Kalan tarafta, bahçenin kenarını uzun taş bir tırabzan çevreliyordu. Kraliçenin mahremiyetini korumak için de bu kadarı yeterliydi. Tırabzanın öte tarafında, arazi aşağıdaki açıklığın dimdik yamacına doğru alçalıyordu.

Bahçe, çiçek tarhlarını ayıran çalılarla düzenlenmişti. Birçok yerde, çalılar yapraklı koridorlar ve açık hava odalarının yeşil duvarlarını oluşturacak şekilde yükseliyordu. Bahçenin ortasında, yeşil koridorlarla birbirine bağlanan birkaç oda taraçadan bakıldığında bir labirent görüntüsü veriyordu. Bu gerçek bir labirent değildi; içinde kimse kaybolamazdı. Gene de mahremiyet ve aynı zamanda güvenlik sağlıyordu. Çalılar en azimli saldırganın bile hızlıca aşamayacağı kadar kalındı. Kraliçe muhafızlarını kemerli girişlerde bırakarak labirentin içinde tek başına yürüyebilirdi.

Kral parmaklıklar boyunca uzanan patikayı takip etti. Esen bir yaz meltemiyle tozlar, bahçenin aşağısındaki taş duvara çarpan spiraller şeklinde dönmeye başladı. Tozların bir kısmı bahçeye kadar yükselip Costis'in gözlerini yaktı. Kral rüzgâra sırtını dönüp labirente yöneldi. Kemerli bir girişin önündeki alanda bir manga muhafız, muhafız komutanı ve çevresi muhafızlarla çevrili Küçük Erondites bekliyordu.

Costis onu görür görmez tanıdı. Dite'nin yolu daha önce kralınkiyle kesişmiş ve Costis de onunla birkaç kez karşılaşmıştı. Kardeşi Sejanus'a çok benziyordu, ama koyu saçlarını uzatıyor ve saray halkındaki genç erkekler arasında moda olduğu şekilde kıvırcık yapıyordu. Önü açık işlemeli ceketiyle şık giyinmişti, ama ellerini ceplerine sokmuştu ve aynı anda hem kibirli hem de ürkmüş bir hali vardı.

"Merhaba, Dite," dedi kral. Costis arkasındaydı ve Eugenides'in sesinde yüzünde görülmeyen bir tebessüm ifadesi duydu. Costis yüzünü buruşturdu. Kral, önem sıralamasında Costis'ten daha geride birini bulmuştu. Tek yapması gereken arşiv sekreteri ve kraliçenin casusbaşına 'Kralın Düğün Gecesi' şarkısını kimin yazdığını sormasıydı. Relius kralı herkesin gözünde küçük düşüren kişinin kim olduğunu biliyor olmalıydı.

"Konuşmamız gerektiğini düşündüm," dedi Eugenides.

Costis yanındaki muhafızlarla bakışıp tekrar başını çevirdi.

"Ne hakkında, majesteleri?" Dite yüzsüzlüğe vurmaya çalışıyordu. Costis onun böyle bir şeye hiç kalkışmamış olmasını diledi. Son derece çirkin geçmesi beklenen sahneyi yalnızca uzatacaktı. Dite salağın tekiydi. Güçlü bir baronun vârisi olduğundan, dokunulmazlığı olabilirdi; ama babasının onu korumayacağını herkes biliyordu. Üstelik de oğlunun gördüğü

kötü muamele yüzünden babası kraliçeye yakınmayacaksa, bunu başka hiç kimse yapamazdı.

"Ne hakkında mı? Yazdığın şu çok eğlenceli şarkı hakkında." Dite inkâr etme fırsatı bulamadan, kral Teleus'a döndü. "Diğer girişlerde de muhafızlarınız var. Bütün girişler kapatıldı mı?"

Teleus başıyla onayladı ve kral tekrar Dite'ye döndü.

"Baş başa bir sohbet yapabiliriz, Dite."

"Ne hakkında olduğunu hâlâ bilmiyorum, majesteleri."

"Şey, öncelikle şarkıdaki anlatım yanlışları hakkında. Birkaç hata var. Ayrıntıları duyduktan sonra eminim daha gerçekçi şekilde nakletmek isteyeceksindir." Kral, Dite'nin dikkatini tamamen çektiğinden emin olmak için durakladı. Çekmişti. Etrafındaki herkesin tüm dikkati üzerindeydi artık. "Ağladı."

Dite irkildi. "Majesteleri, ben..."

"Bunu duymak istemiyor musun? Neden, Dite? Şarkına eklemek istemez misin? Kraliçe düğün gecesinde ağladı. Eminim buna uygun bir kafiye bulabilirsin. Birlikte yürüyelim, bak sana daha neler anlatacağım."

"Majesteleri, lütfen," dedi Dite, titreyerek. "Daha fazla duymak istemiyorum. Müsaade ederseniz." Bütün saray halkı, Dite'nin kraliçeye âşık olduğunu biliyordu. Bütün ülke biliyordu. Geri bir adım attı, ama Teleus hemen arkasına geçip kaçmasına mani oldu.

Kral, Dite'nin sırtının ortasına parlak gümüşten bir kancayla son bulan bir kol uzattı ve tatlılıkla ama kararlı bir hareketle onu kemerli girişe yönlendirdi. "Bana eşlik et, Dite," diye ısrar etti.

Costis diğer muhafızlarla birlikte geride kalmıştı; canını acıtacak kadar sıktığı dişlerinin arasından güçlükle soluk alıyordu.

"Alçak herif," diye tısladı arkasından birisi.

"Suikasta uğramaktan korksa iyi eder," dedi bir başkası.

"Rahat durun," dedi Teleus.

"Komutanım..." diye itiraz etti muhafız.

"Kapayın çenenizi," diye payladı Teleus.

Bundan sonra kimse konuşmadı.

Kral ile Dite, yarım saat kadar bahçede dolandılar. Döndüklerinde, Dite'nin süngüsü düşmüştü, ama şaşılacak derecede sakin bir hali vardı.

Kemerli girişten geçer geçmez, Dite döndü ve Eugenides'in önünde diz çöktü. Eugenides dostane bir tavırla, "Ayağa kalk, Dite," dedi yalnızca.

"Teşekkür ederim, majesteleri."

"Yarın benimle öğle yemeği yer misin?"

Dite şık pantolonunun dizine bulaşan çamuru kaçamak bir bakışla kontrol edip başını kaldırdı ve gülümsedi. "Teşekkür ederim, majesteleri, onur duyarım."

Kral gülümsedi. Dite de. Ayrıldılar. Dite tek başına uzaklaştı ve kral, peşinde şaşkın muhafızlarıyla, kahvaltı tabaklarının toplandığı taraçaya geri döndü. Kraliçe de gitmişti. Rüzgâr boş taş döşemelerin üstünden esti.

Gün sona ererken, Dite'nin kralın himayesine sığındığını bütün saray haber almıştı. Costis kendi gözleriyle gördüğünü defalarca zihninde canlandırmasına rağmen hâlâ inanamıyordu. Yatmaya hazırlanırken de bunu düşünüyordu. Çalışma masasındaki mumu üflemek üzereyken, yaklaşan ayak seslerini duydu. Alevin üstünden bakınca Aris'in kapının pervazına dayanmış durduğunu gördü.

"En son haberi duydun mu?" diye sordu Aris.

"Ben de oradaydım," dedi Costis. "Dite'yi kendi gözlerimle gördüm."

Aris yanlışını kendi düzeltti. "En sonuncu değil sanırım. Son sayılabilecek haberi. Dün gece yemekte neler olduğunu duydun mu?"

Costis başını hayır anlamında salladı. Aris askerlerin yemek sofrasında duyduklarını nakletti. "Bir kralın sağ eliyle iş gördüğünü düşünüyorduysan, bizim kral bu fikrini değiştirmiştir herhalde. Onun bir kral gibi davranmadığını düşünüyor olabilirsin, ama kendisi bu görüşte değil sanırım."

Costis bu habere Aris'in beklediği tepkiyi vermemişti.

"Bu hikâyeyi bana anlatmıştı, Aris. Beni asmalarını beklediğim gece. Kral bana kuzenlerinin benimkilerden kötü olduğunu ve kafasını, kendi ailesine küfretmeyi kabul edene kadar suya bastırdıklarını anlattı. Dedi ki..." Costis uygun kelimeleri bulmak için durakladı, "böyle bir şeyi benden başkasına anlatmayacağını söyledi. Ertesi gün öleceğimi düşünüyordu herhalde."

"Bana anlatmadın."

"Elbette anlatmadım," dedi Costis. "Başka birine nakledecek kadar yaşamayacağıma inandığı için bana anlattı bu hikâyeyi. Başkasına tekrarlayamazdım."

Aris şaşırmış görünüyordu. "Saçmaladığımı düşünüyorsun, değil mi?" diye sordu Costis.

"Öyle," diye kabul etti Aris. "Fakat dar görüşlü ve gerçekçi birisi olarak, birilerinin idealleri olduğunu ve onlara bağlı kaldıklarını görmek beni sevindiriyor."

"Kral bu hikâyeyi benden başkasına anlatmadıysa, etrafa yayanın da ben olduğumu düşünecektir. Kılıç talimi yaparken neden bir şey söylemedi acaba?"

"Söyler miydi?" diye sordu Aris.

"Bilmiyorum," diye itiraf etti Costis. "Ama benim boşboğazlı bir dedikoducu filan olduğumu düşünecektir."

"Boşboğazlı ve dedikoduyu para karşılığında satan biri," diye hatırlattı Aris ve Costis'in hayretle baktığını görünce de, gene keyiflenip gözlerini devirdi.

"Kralı küçük duruma düşüren bu dedikodunun değerinin ne olabileceğinin farkında mısın?" diye sordu Aris. "Dite'nin arkadaşının kulağına nasıl ulaştıysa, birilerinin bu işten cebini güzel doldurduğuna emin olabilirsin."

Costis artık dehşet içindeydi.

"Bu hikâyeyi birilerine sattığımı mı düşündü dersin?"

Aris omuz silkti.

Costis özellikle kralı hedef alarak bir küfür savurdu.

Öfkesi ertesi sabah da geçmemişti. İlk fırsatta krala bir şey söylemeye kararlıydı ve bu da birlikte yaptıkları sabah taliminde olmak zorundaydı. Kralın hal ve davranışları özellikle Costis'e diş biliyormuş gibi görünmüyordu. Fakat, diye geçirdi aklından Costis, kralın ifadesi hiçbir zaman gerçek düşündüklerini yansıtmıyor. Orada durmuş, Costis'in aynı gülünç alıştırmayı yapmak için kılıcını kaldırmasını bekliyordu. Costis harekete geçmedi. Omuzlarını dikleştirip mağrur bir ifadeyle durdu ve ağzındaki baklayı alelacele çıkardı.

"Majesteleri, kuzenleriniz hakkındaki o hikâyeyi benim sattığımı düşünüyorsanız..."

Costis bitirme fırsatı bulamadan kral sözünü kesti. "Seni böyle bir şeyle suçlamayı aklımın köşesinden bile geçirmem."

"... sizi temin ederim yanılıyorsunuz," diye ısrar etti Costis. Ancak sözünü bitirdikten sonra, kralın ne dediğini anlayabildi.

Kral bir kahkaha attı. Costis sinirlerine güçlükle hâkim oldu. Çevrelerindeki askerler bakışlarını onlara dikmeye başlamışlardı.

Costis gergin bir tavırla, "Benim hakkımda kötü şeyler düşünüyor olabilirsiniz, aslında ben de kendim hakkında pek iyi düşünmüyorum; ama bu dedikoduyu ben yaymadım."

"Alıcı bulmakta geç mi kaldın? Bir dahaki sefere elini çabuk tutarsın."

Costis çenesini biraz daha yukarı kaldırdı. "Özel olduğunu bildiğim bir bilgiyi yaymaya asla tenezzül etmem."

"Özel hayatını koruduğun kişiden hoşlanmıyor olsan bile mi?"

"Özellikle böyle bir durumda," dedi Costis, bu düşüncenin kendisini tiksindirdiğinin belli olduğunu umarak.

"Anlıyorum." Kral bunu daha da eğlenceli bulmuş gibiydi. "Bu sabah, ilk pozisyonu çalışalım mı? Bu sefer suratına vurmamaya çalışacağım. Çeneni böyle öne uzatarak işimi zorlaştırıyorsun gerçi."

Costis talim alanından küstahça bir tatmin olmuşluk hissiyle ayrıldı. Kendini budala durumuna düşürmüş olabilirdi, aslında düşürdüğünden emindi, ama krala bir parça da olsa gururunun kaldığını göstermişti. Halinden çok hoşnuttu, en azından kraliçe tarafından çağrılana kadar öyleydi.

Costis öğlen saatinde her zamanki gibi kralın dairesinden koşturarak ayrılıyordu. Muhafızların yemek salonunda bir şeyler atıştıracak ve öğleden sonraki görevine yetişecek vakti bulmak istiyorsa elini çabuk tutmak zorundaydı. Kemerinde bir parça peynir ekmek taşımak işini kolaylaştırabilirdi, ama böyle yaparsa üniforma kurallarını çiğnemiş olurdu. Öğlen yemeğini atlayabilirdi, ama midesinin öğleden

sonraki saray toplantılarında guruldamaya utanç verici bir yatkınlığı vardı.

Kraliçenin yardımcılarından birisi, İmenia, koridorda yanına yaklaştı ve Costis ona yol vermek için kenara çekildi, ama İmenia geçmeyip bekledi.

"Kraliçe seninle konuşmak istiyor, yüzbaşı," dedi.

Costis boğulacak gibi oldu. "Benimle mi?"

Hizmetkâr ona dik bir bakış fırlattı.

Costis kekeleyerek bir özür dileyebildi. "Özür dilerim, nereye gitmem gerekiyor?"

İmenia başını hafifçe eğip Costis'in takip etmesini bekleyerek arkasını döndü, Costis de onu izledi. Yardımcıların isimlerini biliyordu ve bunların öğleden sonraki ve akşam yemeklerindeki toplantılarda gördüğü yüzlerle bağlantısını kurmaya başlamıştı. İmenia kraliçenin önde gelen yardımcılarından değildi, ancak en kıdemlilerinden birisiydi.

Başı hafifçe, o da kısmen bütün gün ağzına lokma koymadığı için dönerek kraliçenin dairesinin kapısına ilerledi. İmenia kapıdaki muhafızlara başını hafifçe eğerek işaret etti. Adamlar Costis'e zorluk çıkarmadıkları gibi fark etmemişlerdi bile. Kralı koruyan askerlerden bir şekilde daha etkileyici görünüyorlardı. Kapı eşiğinin ötesinde, kraliçenin muhafızları tavana yakın pencerelerden yansıyan ışıkla parlıyorlardı. Baştan sona, mozaik resimlerle süslü ahşap panellerle kaplı oda, kralın muhafız odasından epeyce büyüktü. Costis öylece kalakaldı.

Kral dairesinin şaşaalı olduğunu sanıyordu; bu odayı gördüğündeyse bu düşüncesi çabucak değişti, oysa daha kabul salonunu değil sadece nöbetçi odasını görmüştü. Çizmelerinin halısız zeminde çıkardığı gürültü, Costis'e buraya duvarlara

hayranlık duymaya gelmediğini hatırlattı. Kılıcını, bekleyen muhafıza teslim etti ve bir saniye yavaşlamayan İmenia'nın ardından seğirtti.

İmenia muhafız odasının öbür ucundaki açık kapılardan birinden geçip bir koridordan ilerledi ve ardından kapısı açık odalardaki pencerelerden gelen ışığın dolaylı aydınlattığı nispeten dar bir koridora saptı. Kapı eşiğinde durarak Costis'i içeri çağırdı. Kraliçe ufak kabul salonunda onu bekliyordu. Odada kraliçenin oturduğu sandalyeden başka eşya yoktu.

Kraliçe sabırsızca Costis'ten tarafa baktı ve doğrudan konuya girdi. "Kral yanında yardımcıları olmadan odasına çekildiğinde neler yapıyor?"

Costis kraliçenin bu soruyu bir gün önce, krala dedikodu yayacak kadar alçalmayacağını söylemesinden önce sormuş olmasını diledi. Aris'in ideal adını verdiği şeylerin bir öbek çubuk gibi yere düşüp dağılırken çıkardığı sesi neredeyse duyabiliyordu. Bu dedikodu yapmak sayılmazdı. Kraliçesi ona doğrudan bir soru soruyordu ya da başka bir açıdan, kralın mahremiyetine ihanet etmesini istiyordu; hükümdarı olan ya da başka bir açıdan, tahtı işgal eden dağlı mütecavizdi. Costis, vicdan azabından kurtulmasını sağlayan tanrılara teşekkür edip cevap verdi, "Bilmiyorum, majesteleri."

"Bilmiyor musun, yüzbaşı, yoksa söylemeyecek misin?"

"Bilmiyorum, majesteleri, özür dilerim."

Kraliçe düşünceli düşünceli baktı. "Hiçbir şey mi?"

Costis yutkundu.

"Söylemek istediğin, bildiğin kadarıyla kralın bütün bu zaman zarfında oturup pencereden dışarı bakmak dışında hiçbir şey yapmadığı mı?"

"Doğru, majesteleri," dedi Costis, gerçeğin bu olmasından rahatlık duyarak.

"Çekilebilirsin."

Costis gerisin geri kapıya doğru çekildi ve muhafız odasından geldiği gibi çıktı. Onu buraya getiren hizmetçi ortalarda yoktu. Costis başını öne eğmemiş fakat kraliçe hazretlerinin huzurundan çekildiği hissinden de sıyrılamamıştı. Bir hükümdar, dedi içinden, böyle olmalı zaten.

Bir sabah muhafızların banyosunda, uşak Costis'in zırhını parlattığı sırada, "Arkadaşlarımdan birisi," dedi "geçen gün bir şey duymuş." Adamın ses tonundan etkilenen Costis de fısıldar gibi konuştu. "Ne duymuş?"

"İki adam konuşuyormuş. Havuzlu kısımlarda nasıl olduğunu bilirsiniz. İnsanlar duyulmayacak kadar sessiz konuştuklarını sanır; fakat her kelime sanki kulağınıza fısıldanıyormuş gibi duyulur."

"Evet," dedi Costis. Banyoların garip kıvrımlarının bazen garip yankıları beklenmedik uzaklıklara taşıdıkları herkes tarafından biliniyordu. "Bu benim de başıma geldi. Ama yalnızca terk ettiği kızları anlatan acemilerin konuşmaları çalındı kulağıma."

"Bu iki kişi kızlar hakkında konuşmuyorlarmış."

"Anlat," dedi Costis.

"Anlatacağım," dedi uşak, "çünkü duyduklarım canımı sıkıyor ve ben de birine anlatıp aklımdan çıkarmak zorundayım. Birisi diğerine işlerin yolunda gidip gitmediğini sormuş ve diğeri de evet, aynen planlandığı gibi gittiğini ve birkaç hafta içerisinde başarılı olacaklarını umduğunu söylemiş. Arkadaşım ilk konuşanın bu sonuca çok memnun olduğunun anlaşıldığını söyledi. Aynen bu kelimeleri kullandı, "bu sonuca çok memnun oldu."

"Yani?" dedi Costis. "Herhangi bir konuda konuşuyor olabilirler, bir çiftliğin idaresi, bir atın eğitimi."

"Hiç sanmıyorum," dedi uşak. Baldır zırhlarını parlatmayı bırakıp Costis'in karşısında dikildi. "Konuşanlar Baron Erondites'le Sejanus'muş."

Elbette Sejanus olacaktı, diye düşündü Costis. "Sanırım," dedi yavaşça, "Baron Erondites eski kralın Muhafız Alayı'nda görev yaptığı ve Sejanus da kral yardımcısı olana kadar muhafızlık yaptığına göre, ikisinin de muhafızların banyosunu kullanma ayrıcalıkları vardır... saray halkından kimsenin konuştuklarını görmesini istemiyorlarsa."

"Kesinlikle," dedi uşak. "Artık, duyduğum şeyi hafızamdan silebilirim." Geri çekilip uzaklaştı. Derin düşüncelere dalan, Costis saraya doğru yöneldi.

Dite'nin ailesiyle tüm bağları kopmuş olmasına rağmen, baron onu mirasından mahrum etmemişti. Anlaşılan baronun Dite'nin aklının eninde sonunda başına geleceğine dair ümitleri sönmemişti. Buna karşın, baron Sejanus'a olan sevgisini göstermekten çekinmiyordu; onu harçlığa bağlamıştı ve kentteki evini de kullanmasına izin veriyordu. Muhafız Alayı'nın sadık bir ferdi olduğunu açıkça belli eden ve babasıyla mesafesini koruyan Sejanus'tu. Onun Muhafız Alayı'na ve kariyerine olan bağlılığının, şahsen kraliçeye olan bağlılığından daha büyük olduğunu düşünenler olabilirdi, ancak kişinin kendi kariyerine olan düşkünlüğü suç sayılmazdı; sayılsaydı kraliçenin hapishanesi mahkûmlarla dolup taşardı. Sejanus babasının ağabeyi Dite hakkındaki görüşünü paylaşıyordu ve bu duygulara Dite de karşılık veriyordu. Ne zaman karşı karşıya gelseler bunu açıkça gösteriyorlardı. Sejanus Dite'ye züppe ve korkak demişti. Dite, Sejanus'a diş göstermiş ve ona kültürsüz domuz diye hitap etmişti, fakat bir

akşam Sejanus'un lir tellerini teker teker kesmesini çaresiz bir öfkeyle izlemek zorunda kalmıştı, arkadaşlarıysa kimden yana olduklarına bağlı olarak, eğlenerek ya da huzursuzlanarak izlemişlerdi. Dite mirastan mahrum edilirse, miras Sejanus'a kalacağı için ağabeyine garez beslemesinde şaşılacak bir taraf yoktu, üstelik davranışlarıyla Attolya'ya karşı bir sadakatsizlik de sergilemiyordu.

Fakat gözlerden ırak, fısıldayarak yapılan bu sohbette, sadakatsizlik kesinlikle vardı. Bir entrika çeviriyorlarmış gibiydi ve Baron Erondites'in dâhil olduğu bir entrikadan da kraliçeye hayır gelmesi mümkün değildi.

Sorun bu bilgiyle ne yapacağıydı. Belli ki uşağın buna canı sıkılmış ve sorumluluğu Costis'e atarak yükü omuzlarından atmak istemişti. Bu çok kötü bir fikir olmamakla birlikte, Costis uşağın başkasını seçmiş olmasını diledi. Şimdi elindeki bu bilgiyle ne yapacaktı?

Relius'a söyleyebilirdi. Costis bu fikirden nefret etmişçesine dudaklarını kıvırdı, fakat kraliçenin casusbaşına anlatmak yapılabilecek en doğru şeydi. Relius bütün saray entrikalarını bilirdi. Bir ihtimal, bunu da çoktan duymuştu. Her hâlükârda bu dedikodu değildi ve centilmenlik kurallarının devreye girmesine de gerek yoktu. Costis harekete geçerken tahta sadakatinden başka bir şeyi göz önüne almak zorunda değildi; bir de kendini korumak zorundaydı tabii. Uşak gibi Costis de bu bilgiyi başkasına aktarabilir ve duyduğunu bile çabucak aklından çıkartabilirdi.

O akşam Costis, Sejanus'un hareketlerini daha dikkatli izledi. Niyetinin kötülüğünden bir kez kuşkulanınca, yaptığı hiçbir şey komik gelmemeye başlamıştı. Kral kendisini serbest bırakır bırakmaz, Relius'la konuşmaya karar verdi.

Öğleden sonra, kralla kraliçe krallık meselelerini dinlemek üzere tahtlarına yerleştiler. En azından kraliçe dinlemek için tahta geçmişti; Costis kralın neyle meşgul olduğundan hâlâ emin değildi. Costis olup bitenlere, Eugenides'ten daha fazla dikkatini veriyordu. Konuşulanların birçoğunu şaşırtıcı derecede ilginç, bazılarını tiksindirici ve bazılarını da dehşet verici bulmuştu.

Kralsa, göründüğü kadarıyla her şeyi sıkıcı buluyordu. Tahta kaykılarak oturmuş ve bakışlarını da ayaklarına ya da tavana dikmişti. Bir saniye bile olsa dinliyor görünmedi ve hatta ara sıra uyukladı sanki; gerçi Costis onun yalnızca sinir bozmak için uyukluyor taklidi yaptığını düşünüyordu. Öyle olsa bile kraliçe sinirlenmişe benzemiyordu. Sanki kral orada değilmiş gibi serinkanlılıkla saray toplantısını yönetti.

Kral konuşulanlara dikkatini yalnızca bir kere, o da Relius'un adamlarından birisi Sounis'in baronlarının krala karşı isyan ettiğini söylediğinde verdi. Sounis'in vârisi Sophos, ortadan kaybolmuştu ve büyük olasılıkla da asiler tarafından kaçırılmıştı. Kral o sırada bile bir yorumda bulunmamıştı. Saray toplantısında yalnızca bir kere, Eddisli danışmanlar tarafından alenen teşvik edildiği için konuşmuştu.

O gün, Eddis birliklerinin nerede konuşlanacaklarına dair tartışmalar bir süredir devam ediyordu. Birliklere ev sahipliği yapan baronlar bu hizmetleri karşılığında para alıyorlardı ve içlerinden birkaçı yük dağılımının adaletsizliği konusunda yakınmışlardı. Eddisli elçilerden bir tanesi krala dönüp birdenbire, "Majesteleri bu konuda ne düşünüyorlar?" diye sordu.

"Ne?" Eugenides gözü açık gördüğü rüyadan uyanmak zorunda kalmıştı. Rahatsız edildiği için kızgın, dik bakışlarını Eddislilere çevirdi.

Ornon öksürerek boğazını temizledi. "Baron Anactirus, birliklerimize destek verme görevinden azat edilmek istiyor. Başka nereye konuşlandırılabileceklerini tartışıyoruz."

"Baron Cletus komşusu. Oraya yerleştirin."

"Ah," dedi Ornon diplomatik bir tavırla. "Mühendislerimizin yaptığı gözlemlere göre, o topraklardaki bir geçit bunu taktiksel olarak tehlikeli hale getiriyor." Geçit, Baron Cletus'un topraklarını bütün önemli yolculuk rotasından ayırdığı için garnizonu taktik açısından tamamen işe yaramaz hale getiriyordu. Bütün bunlar ayrıntılarıyla anlatılırken Costis hepsini dinlemişti. Hepsini yeni baştan dinleme düşüncesi karşısında, iç geçirmemek için kendini güç tuttu; neyse ki kralın aklına birden gelen bir ilham onu kurtarmıştı.

Eugenides elini sallayıp lakayt bir tavırla, "Bir köprü kurun o halde," dedi.

Birkaç kişi küçümsercesine gözlerini devirdi, fakat kraldan fikri sorulmuş ve o da söylemişti; ciddiye alınmasa olmazdı. Tartışmalar köprü inşa etmenin mühendislik ayrıntılarına kaydı. Sonrasında, kraliyet dairelerine kadar birlikte yürürlerken, Eugenides gösterdiği performans nedeniyle kendini tebrik etmişti. "Çok zekice," dedi kraliçe ifadesiz bir tonla. Costis, Eddisli bu elçiyi bir daha hiç görmediğini fark etti. Kimse krala bir daha hitap etmedi ve o da hayal kurma işine geri döndü.

Kralın, kraliyet heyetinin yaklaşan hasat vakti yapacağı yolculuğun organizasyonuyla ilgili raporunu alenen dikkatle dinlemediği bir sırada tahtın arkasındaki kapı açıldı ve Relius orada görevli muhafızların arasından sıyrıldı. Tahta arkadan yaklaşabilmek için salonun arka kapısından girmiş ve kraliçenin kulağına fısıldamak için eğilmişti. Muhafız komutanı

gibi, zorunda kalmadıkça Eugenides'e hitap etmiyor, yalnızca Attolya'yla muhatap oluyordu.

Relius'un mesajı üzerine, Attolya salondakilerin çoğunu dışarı çıkardı. Büyük salona dağılmış durumdaki birkaç kişi çıtlarını çıkarmadan beklediler, duyulan tek ses arşiv sekreterinin bir bekleme odasının kapısına ulaşmak için mermer zeminli açıklığı parmak uçlarında aşarken çıkardığı ayak sesleriydi. Şık deri pabuçlarının topukları yeri hafifçe dövüyordu. Omuzlarından sarkan kısa pelerin, kralınkinden bile çok işlemeli ceketine çarparak dalgalanıyordu. Bekleyen muhafızlar işaret üzerine kapıyı açtılar ve Relius içeri adım attı; biraz sonra yavaş ilerleyen bir gruba eşlik ederek yeniden ortaya çıktı. Adamlardan birisi bir sandalyeyle taşınıyordu ve diğeriyse, gözlerinde sargılar, elinden tutularak getiriliyordu. Üçüncü adam kendi başına yürüyordu ancak ayaklarını sürüyerek yürümesinden yaralandığı anlaşılıyordu.

Kraliçenin huzuruna geldiler ve taht salonunda kalanlar yavaşça etraflarına toplanmaya başladı. Costis'in mahmurluğu bir anda geçmişti.

"Bu adamlar hemen hemen aynı anda yakalandılar," dedi Relius.

"Aynı yerde mi?"

"Hayır, majesteleri. Birisi İsmet'te, diğeri Zabrisa ve biri de başkentte."

Zabrisa ve İsmet, Mede şehirleriydi. Costis, Zabrisa'nın kıyı şeridinde olduğunu biliyordu. Kral, Mede öğretmeniyle buluştuğunda odada bir Mede haritası vardı, ama Costis İsmet'i haritada gördüğünü hatırlayamıyordu.

"Öyleyse ilk yakalanan diğerlerini ele vermedi?"

"Vermedi, majesteleri. Hiçbirinin diğerlerinden haberi yoktu."

"O halde, casus ağındaki kaçak sandığınızdan büyük."

"Öyle sanıyorum. İnanılmaz boyutlarda, majesteleri. Şu ana kadar beni bu olaylar hakkında uyarması gereken kaynaklar vardı... haber almış olsalardı."

"Anlıyorum," dedi kraliçe. Attolya'nın, Mede İmparatorluğu'ndaki casuslarından, garip bir şekilde ses çıkmıyordu. Korkup saklanmış ya da ölmüş olabilirler, diye tahmin yürüttü Costis.

"Bize kim ihanet etti, Relius?" diye sordu Attolya.

"Kraliçem, yarın bu vakit öğrenmiş olurum, size söz veriyorum."

Attolya karşısında duran adamlara döndü. "Mede imparatoru tarafından yakalandıysanız, nasıl geri dönebildiniz?"

"Veliahttan size mesaj getirdik, majesteleri."

"Mesaj neymiş bakalım?"

"Size karşı bir ordu hazırlanıyor, majesteleri. Toplanan asker, silah ve erzakla ilgili hazırlıkları okuttular."

"Birer sandalye getirin," diye emretti kraliçe. Ayakta duran iki adamla, sandalyelerine oturtularak ve arkalarına yastık dayanarak yumuşak bir şekilde ilgilenildiğinde, kraliçe, "Devam edin," dedi.

"Bu ordular muazzam büyüklükte, majesteleri. Bütün imparatorluk karşımıza dikilmeye hazırlanıyor."

"Ana karanın da orduları var. Mede'nin bizi ezip geçmesine böyle kolayca razı olmayacaklardır."

Fakat casus başını iki yana salladı. "Veliaht, ana karanın yalnızca rivayetler üzerine harekete geçmeyeceğini, harekete geçtiğindeyse iş işten geçmiş olacağını söyledi. Ordusu

imparatorluğa yayılmış durumda ve donanma hazır olana kadar da öyle tutacak. Ordusunu limanda toplayana kadar, bizi işgal etmeye hazırlandığını inkâr edecek. Yarımadayı ezip geçmelerinden sonra, Büyük Güçlerin onları çıkarması hiç de kolay olmayacaktır. Veliaht, bunu denemeye bile kalkmayacaklarını, kendi aralarında başka kavgaları olduğunu iddia etti."

"Müstakbel Mede imparatoru, niyetini belli eden bir mesajla sizi bana gönderdiğine göre, kendine güveni tam olmalı. Tecrübelerime göre, patronoi, rakibimin kendine güveni genelde benim en iyi silahım olmuştur."

"Ailem okloi, majesteleri. Kendilerine ait toprakları yok," dedi adam alçak gönüllülükle.

Kraliçe farklı görüşteydi. "Üçünüz de Attolya'ya çok iyi hizmet ettiniz. Hepinize birer parça toprak verilecek. Sekreter bu konuyla şahsen ilgilenecektir." Relius adamlara eşlik ederek onları salondan çıkardı.

Adamlar çıktıktan sonra, kraliçe oturumu yeniden başlatmaya yönelik hiçbir harekette bulunmadı. Bakışlarını boşluğa dikip oturdu. En sonunda kral ağzını açtı.

"Mede beklediğinden daha çabuk toparlandı."

"Şart değil," dedi kraliçe. "Eski imparator henüz hayatta. Veliahtıysa, tahta oturuncaya kadar harekete geçemez. Gene de gücünü umduğumdan hızlı topluyor."

"Arkasında Nahuseresh mi var?"

Attolya başını iki yana salladı. "Korkarım, kendi hırsıyla hareket ediyor. Relius, Nahuseresh'in hâlâ itibarını geri kazanamadığını söylüyor."

"Evet. Relius." Kral durakladı. "Casusbaşın bir yalancı ve bu sefer de," dedi kral yavaşça, "sana yalan söylüyor."

Attolya kaşlarını çattı ve ardından belli belirsiz bir hareketle başını iki yana salladı.

"Relius'u tutuklat," dedi kral. Bir kez daha durakladıktan sonra, şüphe götürmez bir ses tonuyla, "Derhal."

Kral ayağını kaydırmayı başarırsa, yerime muhafız komutanı sen olacaksın. Peki kral Relius'u yok edecek olursa? Yerine kimi geçirecekti?

Costis nefes almaya korkuyordu. Kral, buna yetkisi olmasına rağmen, Relius'un tutuklanma emrini bizzat vermemiş; herkesin içinden kraliçeye talimat vermişti. Şimdi, saray erkânı kraliçenin aralarından birini koruyup korumayacağını görecekti.

"Derhal Teleus'u bulun bana," dedi kraliçe ve ulaklar odadan alelacele koşturdular.

Sen onun bir kral gibi davrandığını düşünmeyebilirsin, ama o düşünüyor.

Salondakiler bal mumundan bir tablo gibi beklediler. Costis kendisi gibi diğerlerinin kafasından da aynı düşüncelerin hızla geçtiğini düşündü. Kraliçe düşünüyorsa bile bunu hiç belli etmiyordu. Teleus huzuruna çıkana kadar bakışlarının yeri bile değişmedi. Kocası Attolya'nın hükümdarıydı ve ülkesi Eddisli askerlerle kaynıyordu. Sekreterinin tutuklanması emrini verdi.

"Sakın bir hata yapmayın, Teleus," diye uyardı kraliçe. "Derhal harekete geçmenizi istiyorum."

Komutan çıkıp gittikten sonra, herkes tablodaki yerine döndü. Zaman ağır ağır geçti. Kimseden çıt çıkmıyor, kimse kıpırdamıyordu. Yalnızca beklediler. Kapılar açıldı, fakat gelen

Eddis büyükelçisiydi. Tahta doğru eğilerek reverans yaptı ve sessizce duvarın önünde bir yere geçip dikildi. Kapılar bir kez daha açıldı; bu sefer Teleus gelmişti. Yanında muhafızları vardı ve onların arasında da arşiv sekreteri. Afallayan saray erkânı bakışlarını tekrar krala kaydırdı. Teleus'un ve Relius'un yüzünden hakikat okunuyordu. Arşiv sekreteri suçluydu.

"Bunu yazarken bulduk," dedi muhafız komutanı, elindeki bir tomar kâğıdı sallarken. "Bizi kapının eşiğinde görünce, zehir içmeye çalıştı, majesteleri."

"İtirafını mı yazıyormuş?"

"Evet."

Relius'u odanın diğer tarafına taşıdılar ve tahtın önüne gelince arşiv sekreteri diz üstü çöküverdi. Bakışlarını, kendini bekleyen eceli dışında hiçbir şey göremeyen, çevresindeki sesler kısık bir uğultudan başka anlam ifade etmeyen bir adam gibi önüne dikmişti.

İfadesiz bir yüzle, gözlerini kraliçeye kaldırdı. "Açıklamama izin verir misiniz?"

Kraliçe bakışlarını ona indirdi ve hiçbir şey söylemedi. Relius'un dudakları konuşuyormuş gibi kıpırdadı, ama arasından kelimeler dökülmedi. Gözlerini bir an için kapattı ve nefesini toparlamaya çabaladı. "Bize kimin ihanet ettiğini bilmediğimi söylerken... yalan söylüyordum," diye kabul etti. "Bunun kendi hatam olduğunu çoktan fark etmiştim. Kentte bir kadını ziyarete gitmiştim. Onu tanıyorsunuz, onun beni ne zaman terk ettiğini biliyorsunuz. Ortadan kaybolunca, benden sıkıldığını sandım; ama aslında ona gereğinden fazla şey anlattığımı ve kadının Mede casusu olduğunu anlamam gerekirdi." Başım ellerinin arasına aldı. "Kraliçem..."

Teleus onu başının arkasından ittirdi, öylesine sert vurmuştu ki Relius tahtın mermer basamaklarına doğru tökezledi.

"Ona majesteleri diye hitap edeceksin!" diye payladı muhafız komutanı.

"Teleus." Kraliçe onu bir kelimeyle dizginlediyse de, kraliçenin aksine, Teleus'un yüzünden bütün öfkesi ve ihanete uğramışlık hissi okunuyordu.

"Peki ya zehir?" diye sordu kraliçe Relius'a. Relius tekrar dizlerinin üstüne kalkmıştı.

"Korkmuştum," dedi.

"Korkmakta haklısın," dedi Attolya. "Fakat masum bir insan, elinin altında zehir bulundurur mu?"

"Kra... majesteleri," diye düzeltti Relius. "Sizi hayal kırıklığına uğrattım," dedi. "Sizi hayal kırıklığına uğrattım, ama yemin ederim kasıtlı ihanet etmedim. Bütün bunları bilesiniz diye kâğıda döküyordum. Sizden bir şey gizlemeye niyetim yoktu. Bana inanmalısınız," diye ısrar etti.

"İnanmalı mıyım gerçekten de?"

Relius'un kraliçeye öğrettikleri doğru idiyse, bu sorunun tek bir cevabı vardı.

Kelime dudaklarında şekillendi, fakat zorladıysa da dökülemedi. Başını iki yana salladı.

"Hayır," diye onayladı kraliçe, yumuşak bir tavırla konuşarak. "Götürün onu buradan."

Relius çıktığında, salonda kimse kıpırdamadı; kraliçenin dikkatini üzerine çekecek ilk kişi olmaktan herkes korkuyordu.

"Başında duracak mısın?" diye sordu kral.

"Durmak zorundayım," dedi kraliçe.

"Ben duramam," diye kabul etti kral.

"Elbette," dedi kraliçe. İnsanları kralla kraliçenin huzuruna alıp çıkarmakla görevli, saray nazırına dönerek, "Burada işimiz bitti," dedi. O gün için saray toplantısının bittiğini işaret ediyordu. Kalan meseleler sonra görüşülecekti. Nazır eğilerek reverans yaptı ve salonu boşaltmaya başladı. Kral ayağa kalkınca, herkes olduğu yerde hareketsiz kaldı ve muhafızları etrafında toplanıp ona eşlik ederek dışarı çıkartırlarken saygıyla eğildiler. Costis geriye bir bakış fırlattığında oda boşaltılırken kraliçenin tahtında tek başına oturmaya devam ettiğini gördü.

Yok, diye düşündü Costis, kral Relius sorguya çekilirken başında duramazdı. Eugenides'in tutsak tutulduğu, sağ elini kaybettiği yer altındaki hücrelere geri dönmesi anlamına gelirdi bu. Bayılacakmış gibi duruyorsa –ve rengi kireç gibi bembeyaz kesildiyse– bunun nedeni Relius'un acı çekeceği düşüncesi değil, kendi anılarıydı.

Kralın dairesine geri döndüler. Kral muhafız odasına gelince durdu.

"Saat kaç?" diye sordu, kafası karışık bir adam gibi eliyle yüzünü sıvazlayarak. Relius'un işini bitirmekte gösterdiği başarıdan memnun olmuşa benzemiyordu.

"Yarıma geliyor, majesteleri."

"Güzel." Odasının kapısından içeri girince, koluyla yardımcılarının önünü keserek kapıya uzandı. "Bir saat sonra kapıyı vurun," dedi. "Ondan önce beni sakın rahatsız etmeyin."

Kapıyı yüzlerine kapattı.

"Anlaşılan, kral zaferinin tadını tek başına çıkarmak için çekildiğinde, sana bile ihtiyaç duyulmuyor Costis," dedi Sejanus. "Deliğine çekilip yaralarını yalamak istediğinde neden aynısını yapmıyor acaba, merak ediyorum? Böylece biz de koridorda dikilip beklemek zorunda kalmazdık."

Costis, kralın büyük olasılıkla sandalyesini çekmeyi istemediğini ve kendisini yalnız bırakmalarını emretmiş olmasına rağmen yardımcılarının odaya girmediklerinden emin olmak için böyle davrandığını geçirdi aklından.

Kapının mandalı ittirilince yerinde sıçradı. Bir mandal olduğundan haberi yoktu. Onun bu şaşkınlığı Sejanus'u güldürdü.

"Her gece aynı şey," dedi. "Küçük kralımız bize güvenmiyor sanırım. Sabahları kapıyı bir okloi gibi çalmak ve açmasını beklemek zorunda kalıyoruz."

Attolya odasına geri döndüğünde yardımcılarını yanından uzaklaştırdı. Pencerenin önündeki koltuğa yerleşti. Kapının kapanırken çıkardığı tık sesi duyuldu, onun dışında tam bir sessizlik vardı.

Kraliçe Relius'u düşündü. Tahta geçtiği ilk sene, zekâsı dışında bir rehberi olmayan genç bir kraliçeyken ve kendini bekleyen bir iç savaş varken, muhafızlar Relius'u kraliçeyi gözetlerken bulmuşlar ve sürükleyerek saklandığı yük arabasının altından çıkarmışlardı. Kimden emir alıyorsun? diye sorduklarında Relius cevap vermişti: Hiç kimseden. Kraliçeyi yalnızca kendisi için gözetliyordu. Çamurlu kıyafetleri içerisinde orada dikilirken, evin kâhyalarından birinin gayrimeşru çocuğu olan Relius kraliçeye hizmet etme sözü vermişti. Düşmanları hakkında bilmek istediği her şeyi önermişti. Relius ona yönlendirme ve entrika ustalığı kazandırmış, erkekleri araç ve silah olarak kullanmayı ve güven duygusunun kesinlikle var olmadığı bir dünyada hayatta kalmayı öğretmişti. Kimseye güvenme, Relius'un verdiği ilk ve en önemli ders buydu.

"Sana bile mi?" diyerek gülmüştü Attolya, gülmeyi bildiği o günlerde.

"Bana bile," diye cevaplamıştı Relius, ciddi ciddi.

Yalnızca acı yoluyla hakikatten emin olabilirsin, diye öğretmişti Relius ona ve Attolya ne pahasına olursa olsun hakikate ulaşmak zorundaydı. Ulusunun güvenliği buna bağlıydı.

Attolya hakikati bilmek zorundaydı.

Attolya'nın çevresindeki sessizlik bulunmaz bir nimetti ve o da bunda huzur buluyordu. Bu kısa an süresince kıpırdamak veya konuşmak zorunda değildi, Relius'un ihanetinden yalanları söküp çıkarmak ya da hareketlerini veya harekete geçmemiş olmasını mazur göstermek zorunda değildi. Kralınsa bu dinginliğin içinde huzur bulması imkânsızdı. O volta atmayı tercih ediyordu. Attolya buna, kralın kafesteki bir kedi gibi sessizce ileri geri dolaşmasına, hâlihazırda birçok kez şahit olmuştu. Fakat hareket etmek kadar hareketi boğmakta da usta olan Eugenides hareketsiz kalmayı çok iyi biliyordu; kayaların üstüne vuran güneş ışıkları gibi. Eugenides, bu dinginliğin Attolya'nın huzura en çok yaklaştığı anlar olduğunun farkındaydı; o yüzden de ona bu imkânı sundu.

Phresine kapıyı tıklayıp akşam yemeği için hazırlanma zamanı geldiğini bildirdiğinde, kraliçe mandalın tıkırtısını duyana kadar bekledi ve ardından yardımcıları içeri çağırdı.

Bir saat dolduğunda, kralın resmî akşam yemeği için üstünü değiştirme vakti gelmişti ve Costis'e izin verildi. Kendisi gibi serbest kalan bir manga muhafızla birlikte sarayın içinden hızlı adımlarla geçerek kışlaya döndü. Saraydan iyice uzaklaşarak taraçaya çıkmışlar ve muhafızların kaldığı

avluyla çevrili kışla binasına inen merdivenlere yönelmişlerdi ki, yolları Baron Susa'yla kesişti.

Baron Susa, ailesinin çiftliğinin bulunduğu arazinin sahibi olduğu için, Costis onu şahsen tanıyordu. Başıyla kibarca selam verdi ve baron kendisine ismiyle hitap edince de şaşırdı. Costis durunca manga da onunla birlikte durdu.

"Askerlerini gönderebilirsin," diye önerdi Susa. "Benimle aynı topraklardan gelen biriyle bir iki laflamak istedim yalnızca."

İstemeye istemeye, Costis adamlarını kışla binasına gönderdi.

"Ee, Costis Ormentiedes," dedi baron, "kral seni sırdaşı olarak görmeye başlamış, yanılıyor muyum?"

Costis adamlarını geri çağırabilmeyi diledi. Relius'un düşüşü yüzünden zaten sarsılmıştı. Adamları yanında olsa, Susa söyleyeceklerine dikkat etmek zorunda kalacaktı, ama artık çok geçti. Susa bir cevap bekliyordu.

"Hayır, efendim, ben böyle olduğunu sanmıyorum, efendim," dedi Costis ihtiyatla. Aris nasıl Sejanus'u kızdırmamaya çalışıyorsa, Costis de Susa'yı gücendirmemeye dikkat etmek zorundaydı. Toprak sahibi olduklarından, Costis'in ailesine zarar vermek Aris'inkilere vermek kadar kolay olmayabilirdi. Susa, arazinin vergisini arttıramaz ya da bir parçasına el koyamazdı ve Attolyalı bir toprak sahibi, arazisi ne kadar küçük olursa olsun kendi topraklarında kanunları uygulama yetkisine sahipti; fakat Susa gene de Ormentiede'ler için hayatı zorlaştırabilirdi.

"Anladığım kadarıyla seni özel hizmetine almış ve hatta tek başına kaldığında yanında tutuyormuş."

"Kral..." Costis yere bakmak için durakladı, bu hareketiyle utancını belli ettiğini umarak. "Kral şaka anlayışını bu şekilde gösteriyor, efendim."

"Aha?" diye onu konuşmaya teşvik etti Susa.

"Talim alanında temel alıştırmalardan başka bir şey yapmıyorum... kralın dikkatini çektiğim günden beridir." Costis utanmış görünmeyi abartıyor olabileceğini düşündü, o yüzden başını kaldırdı ve bir çeşit esas duruşa geçti; bu sırada daha da utanmış görünmeyi başarmıştı. "Akşamları duvar önündeyim, efendim ve öğleden sonraları da saray toplantılarında. Fazladan nöbetler..."

"Bir kapristen mi ibaret?" diye sordu Susa.

Costis'in yüz ifadesi sertleşti. "Böyle bir şey söylemeye cesaret edemem, efendim." Kralın kapris yaptığını söylemek, Susa için bile çizgiyi aşmaktı.

"Şerefi zarar görmüş bir manga komutanını yalnız kabul etmek nedir peki?"

"Majesteleri yardımcılarından biraz ayrı kalmak istedi ve onlar da kendisini tamamen yalnız bırakamayacaklarını söyleyip karşı çıktıklarında, onların yerine beni yanına aldı. Bunun bana bir iltifat değil de kralın o sırada yardımcılarından daha az hoşlanmasıyla ilgili bir durum olduğuna inanıyorum, efendim." Bir cevap için çok fazla 'efendim' mi oldu acaba? diye merak etti Costis.

"Gene de," dedi Susa. "Benimle seve seve paylaşacağın birtakım bilgilere ulaştığına eminim, yüzbaşı."

Costis yüz ifadesinden bu teklifin uyandırdığı dehşet duygusunun belli olmadığını umut etti. Costis topuklarının üstünde dönüp oradan uzaklaşmak istediyse de bunu yapamadı. Susa'ya istediği bilgiyi veremeyeceğinin de farkındaydı.

"Pek bir şey yapmıyor, efendim," dedi Costis. Kraliçenin huzuruna çıktığı zamanı hatırladı. "Tek başına oturup pencereden dışarı bakmak dışında bir şey yapmıyor." Bu bilginin ehemmiyetsizliği yüzünden özür dilercesine omuzlarını silkti.

Susa'nın kaşları kalktı. Ona göre bu bilgi önemsiz değildi. Costis'in gerçekten de önemli bir şeyi ortaya çıkardığı belliydi. "Teşekkür ederim, yüzbaşı." Bir sikke uzattı ve Costis de birkaç saniye tereddüt ettikten sonra, nasıl geri çevireceğini bilmediği için verilen parayı aldı; Susa uzaklaşıp gitti.

Costis sarayın içinden yürüyüp muhafızların kışla binasına indi; kral onu suçlamayı düşünmese de suçlu olduğunun farkındaydı.

• ALTINCI BÖLÜM •

TABURE tatmin edici bir çatırtıyla duvara çarptı.

"Ona oturacaktım ben," diye hatırlattı Aris yumuşak bir tonla. Costis'i beklediği şekilde, yatağın üstünde uzanmaya devam ediyordu. "Sen gelince oraya otururum diye planlıyordum. Bu sefer ne oldu?"

"Çok aptalca bir şey yaptım, o kadar. APTALCA."

"Krala dedikoducu birisi olmadığını mı söyledin?"

"Yok," dedi Costis. "Yani, evet, aslında krala söyledim. Yaptığım aptallık bu değildi."

"Emin misin?"

Başka zaman olsa Costis bunu komik bulabilirdi. "Krala onun hakkında özel bilgileri başkalarına söyleyecek kadar alçalmayacağımı söyledim."

"Ee?"

"Bu öğlen kraliçe beni çağırıp odasında yalnız kaldığımızda kralın ne yaptığını sordu."

"Aha."

"Kraliçe bir şey öğrenmek istediğinde ona cevap vermemem mümkün mü?"

"Hâlâ buradasın –ve soluk alıp veriyorsun– öyleyse sorduğu soruya cevap aldı anlaşılan?"

"Bütün bu süre zarfında pencereden dışarı bakmak dışında bir şey yapıp yapmadığını öğrenmek istedi. Bildiğim kadarıyla yapmıyor dedim. Bu şekilde, ona yeni bir bilgi vermediğimi ve zaten bir şeyden haberim olmadığı için de ona cevap vermeyi reddetmediğimi sanıyordum." Ellerini, Aris'ten bunun makul bir cevap olduğunu söylemesini beklercesine havaya kaldırdı.

"Ee?" Aris'in fikrini paylaşmaya niyeti yoktu. İşin bu kadarla kalmadığından emindi.

"Ee'si, Susa da bana aynı şeyi sordu."

"Aha."

"Aha demeyi keser misin?"

"Ona cevap verdin mi peki?"

"Bir anlamı olmadığını sanmıştım; ama şimdi düşünüyorum da yanıldım galiba. Önemliydi. Önemini ben bilmiyordum yalnızca."

"Fakat kraliçe zaten biliyordu dedin."

"Hayır," dedi Costis. "Kraliçe *tahmin etti*. Sonra da onaylayabileceğim bir şekilde bunun doğru olup olmadığını sordu." Elleriyle yüzünü sıvazladı. "Hepsi de benden zeki görünen ve benden daha çok şey bilen bütün bu insanlardan bıktım usandım. Çiftliğime geri dönmek istiyorum. Bu insanlarla karşılaştırınca ailemle geçinmek daha kolaymış gibi geliyor."

"En azından, bu sefer kimsenin haberi yok," dedi Aris. "Neden bana öyle bakıyorsun?"

"Şey, ona söylemek zorundayım. Zorundayım, değil mi?"

Aristogiton onunla aynı görüşte değildi. İkisi bu konuyu tekrar tekrar tartışıp durdular; Aris, arkadaşını kendini daha fazla tehlikeye atmaması için ikna etmeye uğraşıyordu. Kralın pencereden dışarı bakıp durması, sonuçta, neyi değiştirebilirdi? Baktığı yerde ilginç ne olabilirdi?

Costis bu sorunun cevabını bilmiyordu; tahmin bile edemiyordu. "Ama gene de önemli, Aris. Anlamak zorundasın. Eğer kraliçe ve Susa için önemliyse, bunu ona karşı kullanabilirler demektir."

"Öyleyse kraliçeye söylediğini krala anlat. Bu yüzden kimse seni suçlayamaz ve Susa da bunu yüzüne vurursa, kral kraliçeden öğrendiğini düşünecektir. İşin aslını asla öğrenemez."

Costis başını iki yana salladı. "Susa kendisine saldıracaksa, bunu bilmesi gerekir."

"Neden?" diye sordu Aris. "Yarın zehirlenip ölse umurunda olmaz ki."

"Zehirlenip öldürülmesi umurumda değil, doğru; benimle bir ilgisi olmadığı sürece."

Aris ona kafasından geçenleri tahmin etmek istercesine baktı. "Zehirlenip öldürülmesini istemiyorsun," dedi.

Costis iç çekerek bunu kabul etti. "Boğazına kemik takılıp ölse, umurumda olmaz. Fakat... yalancı sofu bir filozof gibi konuşacağım ama, birilerinin cinayete kurban gitmesini elim kolum bağlı izleyemem, Aris. Böyle insanlarla uğraşmak istemedim hiçbir zaman. Ben asker olmak istiyordum."

"Günün birinde Muhafızların Komutanı olmak istiyordun," diye özlemini dile getirdi Aris.

"Ama sonra bunun ne anlama geldiğini anladım."

"Peki şimdi ne istiyorsun?"

"Az da olsa kendime saygım kalsın istiyorum. Şu noktada bütün hırsım bundan ibaret. Krala Susa'dan ve hazır konusu açılmışken Sejanus'tan bahsedeceğim. Şansım yaver gidecek olursa, belki beni ceza kabilinden Thracia'da ufak bir koloniye sürgüne gönderir."

Kralla konuşmaya karar veren Costis'in uygun bir fırsat beklemesi gerekti. Sabahki kılıç taliminde konuşmaya cesaret edemedi. Etrafta kulak misafiri olabilecek çok fazla insan vardı. Planı, kralın bir kez daha yardımcılarını başından savmasını beklemekti. Kralın son seferinde yaptığı gibi, odasına tek başına kapanmasından endişelenmeye başlamıştı, özellikle de tek başına kalmak isteyince yardımcılarını dışarıda bırakarak kapıyı kilitlediğinden beri. Dahası, Küçük Erondites'i kendi tarafına çekme süreci sırasında, kral kendine yeni bir huzur alanı yaratma şekli bulmuş gibiydi. Randevuları arasında bahçede yürüyüşe çıkıyordu. Kralın programında boşluk bulunan günlerde, bahçeler boşaltılıyordu. Kral muhafızlardan farklı noktalarda beklemelerini istiyor ve daha sonra aralarında tek başına dolaşıyordu.

Costis her sabah talimler sırasında kralla konuşup konuşmamak konusunda kendisiyle mücadele etti, ancak kararsızlığı yüzünden ızdırap çekerek erteleyip durdu. Aris'e söylediği gibi özel konuşmalara uygun bir ortam yoktu. Yalnız konuşmak istediğini krala açabilirdi; fakat son talimdeki teşebbüsünden kralın buna yanaşmayabileceğini biliyordu. Büyük olasılıkla, işitebilecek mesafedeki herkesin dikkatini üzerlerine çekerek ortamı bir komedyaya çevirecekti, bu sırada Sejanus'u da alarma geçirebilirdi. Costis beklemeye devam etti.

Ornon da bekliyordu ve endişeleniyordu. Relius devrilmişti. Arşiv İşleri darmadağın olmuştu. Kral baronlarla neredeyse hiç konuşmuyordu. Saray halkıyla arasına giderek daha büyük bir mesafe koyuyordu. Kraliçeyle herkesin içinde nadiren konuşuyordu; gerçi Ornon'un kulağına gelenlere göre kahvaltıda zorunlu öpücük hakkını talep etmeyi sürdürüyordu.

"Majesteleri," Kralın dikkatini önlerindeki meseleye çekmek için Sejanus'un birkaç kez aynı şeyi tekrarlaması gerekmişti.

"Ne var?"

"Çok üzgünüm, majesteleri, fakat korkarım mavi kemerinizde mürekkep lekesi olmuş."

"Boş verin," dedi kral. "Bana şeyi getirin yeter..."

Neyi getirsinler? diye düşündü Costis. Kral pes edecek ve "Herhangi bir kemer getirin, ne olursa olsun," dediği takdirde, yardımcıları tarzına ya da üstündeki cekete hiç uymayan bir kemer getireceklerdi. Özellikle birini isteyecek olsa, yardımcıları o kemerin de mürekkep lekesi olduğunu ya da temizlenmeye gönderildiğini iddia edecekti. Bu bütün sabahlarını alabilirdi, oysa kral geç kalmıştı. Yardımcıları sahte bir itaatkârlıkla etrafında toplanmışlardı ve Sejanus gözle görülür bir şekilde sırıtıyordu.

"Bana lekelenmemiş, kirlenmemiş veya başka şekilde başına kötü bir şey gelmemiş bütün kemerleri getirin," dedi kral bıkkın bir tavırla. "İçlerinden birini seçeceğim."

Sorun bu şekilde çözülmüştü. Kral zafer kazanmış gibi değil, yorgun görünüyordu. Yardımcıları ilk önce en uygunsuzu olmak üzere gardıroptan kemerlerin çıkartılması ve

getirilmesiyle daha ne kadar oyalanabileceklerini hesaplayarak, izin isteyip odadan çıktılar. Sonunda kralın sahip olduğu bütün kemerler yatağın üstüne atılmıştı ve odadaki eşyalardan sarkıyordu.

Nihayet üstünü değiştiren kral artık odasından çıkmaya hazırdı. Refakatçileriyle birlikte Hephestia'mn tapınağına doğru yollandı. O sabah kılıç talimine gitmemiş ve kraliçeyle kahvaltısını atlamıştı. Bu kralın sarayın üstündeki akropolde inşaatı devam eden yeni tapınağı ziyaret ettiği tek zamandı. Herkesin hatırladığı gibi, Eugenides Büyük Tanrıça'yla son kez konuştuğunda, tanrıça ona sarayın bütün camlarını kırarak karşılık vermişti. O gün kopan fırtına büyük olasılıkla tesadüftü, diye geçirdi aklından Costis, ama insan gene de tereddüt ediyordu ve bugünkü ziyaretin de böyle bir tepki uyandırmamasını diledi.

Sarayı ahırların yanındaki kapıdan çıkarak terk ettiler ve Kutsal Yol'dan yukarı tırmandılar. Hephestia'nın yeni tapınağı, eski Megaron'un temellerinden kalanlar üzerine inşa ediliyordu. Kralla kraliçe de, orada kurulan geçici sunakta evlenmişlerdi. O zamandan beri de, naosun duvarlarını inşa etmek için yeni sahalar döşenmişti. Eski binadan geriye yalnızca temel taşları kaldığından, temelin diğer kısımlarının üstü açıktı ve bazı yerlerde hâlâ mozaiklerle kaplıydı. Bunların üstünde kolonların altındaki temelleri genişletmek için kullanılacak, gelişigüzel yerleştirilmiş taşlar duruyordu. Kral taş yığınlarının arasından kendine yol bulup naosun kapısına ve kendisini bekleyen rahibeye doğru ilerledi.

"Yolculuğunuz burada bitiyor, majesteleri."

"Büyük Tanrıça'dan bir yanıt almak istiyorum ve onun kâhiniyle konuşmaya geldim."

"Kâhin sorunuzu ve cevabını biliyor."

"Soruyu daha teslim etmedim." Kral elindeki katlı kâğıdı kaldırdı.

"Gene de biliyor," diye tekrarladı rahibe.

Kral rahibenin yanından geçip girmek istedi. "Öyleyse cevabını bana verebilir."

Rahibe kolunu kaldırıp kralı olduğu yerde durdurdu. "Vermeyecek."

"Öyleyse ben de bizzat Büyük Tanrıça'ya sorarın."

"Soramazsınız."

"*Benimle* Büyük Tanrıça arasına girebileceğinizi mi sanıyorsunuz?"

"Büyük Tanrıça'yla insanların arasına hiç kimse giremez," dedi rahibe, ama gene de kolunu indirmemişti. Costis acaba kavga mı edecekler diye merak etti, ayrıca kavga ettikleri takdirde ne yapması gerekiyordu? Kralın bir tapmakta şiddete başvurmasına yardım mı etmeliydi? Kralın tapınak inşaatından rahibeler tarafından atılmasını elleri kolları bağlı izlemeli miydi?

Neyse ki, naosun iç kısımlarından otoriter bir ses yükseldi. Kâhin bizzat karanlığın arasından kapı eşiğine çıkmıştı. Şişman bedeniyle, karanlıkta kendi ışığıyla parlıyormuş gibi görünen parlak yeşilden bir entariye sarınmıştı. Tombul parmaklarıyla kralın elindeki kâğıdı kaptı. Kâğıdın katlarını açtı ve okumaksızın, hatta göz ucuyla bile bakmaksızın kâğıdı yırtarak iki parçaya ayırdı. Soğukkanlılığını kaybetmeden, yarılardan bir tanesini kralın eline tutuşturdu.

Eugenides elindeki kâğıda baktı. Arkasındaki adamlar boyunlarını uzatarak ne yazdığını görmeye çalışıyorlardı. Kralın sol eliyle düzgün harflerle alt kısmına attığı imzası dışında kâğıt bomboştu, ATTOLİS.

"İşte cevabınız," dedi rahibe.

Kral kâğıdı avucunun içinde buruşturup yere fırlattı. Tek kelime etmeksizin, tapınağın üstü açık temelinden geçerek kapı aralığından çıktı ve arkasına bakmadan, inşaat çukurlarından birinin üstünden sağlam zemine atladı. Muhafızları ve yardımcıları alelacele peşinden koşturdular. Bakışarak ve omuz silkişlerle gözlerini devirerek yetişmek için hafif bir koşu tutturmaları gerekmişti. Kâhinin tek bir sabahta kralın canım Sejanus'un birkaç ayda üzemeyeceği kadar sıktığı anlaşılıyordu. Eugenides Kutsal Yol'dan saraya ve sarayın kapılarından da dairesine kadar hızını bir saniye olsun kesmedi ve bir kez bile arkasına dönüp bakmadı. Bir celalle dairesine daldı ve orada bekleyen muhafızlar alelacele esas duruşa geçtiler.

Muhafız odasında, nihayet yardımcılarına bakmak için arkasını döndü ve "Çıkın dışarı," dedi hırlarcasına.

Tapınakta şahit oldukları olay yüzünden hâlâ şaşkın olan yardımcılar hiç itiraz etmeden geri çekildiler. Kral, eliyle Costis'i ve koridor tarafındaki kapıyı işaret etti ve ardından yatak odasına girdi. Costis koridor kapısını sessizce kapatıp sandalyeyi pencerenin önüne çekmek üzere kralın peşinden odaya girdi. Kral kendini sandalyeye bıraktı ve Costis gerisin geri odadan çıktı.

Muhafız odasında, dışarıdaki koridor kapısının önünde tereddüt ederek dikildi. Kapı eşiğinden içeri adım atmak ve kralın dikkatini üzerine çekmek sandığından daha büyük bir cesaret gerektiriyordu. Kapı açıktı. Costis kapıyı ilk seferinde açık bırakmıştı ve kral itiraz etmeyince, açık kalması gerektiği sonucuna varmıştı. Kapıya ulaşması ve vicdanını temizlemesi için üç adım atması yeterli olacaktı.

Yerinden kıpırdamadı. Aristogiton'la aralarında geçen tartışmayı tekrar zihninden geçirdiyse de aynı sonuca ulaştı.

Vicdan azabından kurtulmak istiyorsa, krala suçunu itiraf etmek zorundaydı. Sonra kendine olan saygısını tekrar kazanmayı ne kadar istediğini düşündü. Çok istiyordu, nihayet bu sonuca vardı ve kapı aralığına doğru bir adım attı.

Kral ayaklarını sandalyeye ve dizlerini göğsüne çekip oturmuştu. Dizlerinin üstünden pencereden dışarı bakıyordu. O kadar kıpırtısız oturuyor ve gözyaşları öyle sessiz akıyordu ki, Costis ancak nefes alış verişleri arasındaki açıklıktan kralın ağladığını anladı. Anlar anlamaz da, hemen gerisin geri görüş alanından çıktı.

"Ne vardı, Costis?" Kralın sesi kısıktı. Hareketliliği gözünün ucuyla görmüş olmalıydı. İstemeye istemeye, Costis öne doğru bir adım attı. "Özür dilerim, majesteleri."

"Sorun değil, söylemek istediğin bir şey mi vardı?"

Costis başını yerden kaldırıp baktı. Kralın gözyaşlarından hiçbir iz kalmamıştı; öylesine kusursuz silinmişlerdi ki, Costis gördüğünden bile şüphe etti.

"Ih..."

"Ih diyebilmek için mi beni rahatsız ettin?"

Costis ağzındaki baklayı çıkarmak zorunda kaldı. "Buradan oturup dışarı baktığınızı kraliçeye söyledim."

Kral dışarıda dikkatini çeken şey her neydiyse onu izlemeye devam etti. "O senin kraliçen. Sorularını cevapsız bırakamazsın, değil mi?"

"Baron Susa'ya da anlattım."

Kral başını manzaradan çevirdi. Yüzü ifadesizdi. Costis kekeleyerek özür diledi ve açıklamaya çalıştı. O günden beri taşımakta olduğu sikkeyi çaresizce arandı ve krala uzattı. "İstemiyorum," dedi. "Bunu para için yapmadım. Aslında yapmak bile istememiştim."

Kral tekrar pencereden dışarı baktı.

Costis avucunda gümüş sikke elini uzatmaya devam ederek ve sömürgeye sürülme cezasına çarptırılmayı bekleyerek durdu.

Nihayet kral fısıldar gibi bir tonla konuştu. "Özür diliyorum, Costis. Seni çok zor bir durumda bıraktım. Yardımcılarımı içeri aldıktan sonra gidebilirsin."

"Gitmek mi, majesteleri? Muhafızlar bu saat bitene kadar nöbet değişimi yapmıyorlar."

Eugenides başını iki yana salladı. "Artık gidebilirsin," dedi.

"Sikkeyi ne yapayım?"

"Tanrılardan birine adak olarak sun. Tanrıların ya da rahiplerin onun değerini takdir edeceklerine eminim."

Costis kapıdan gerisin geri çıktı gene. Ne düşüneceğini bilemeden, kralın yardımcılarım ve muhafızlarını içeri aldı.

"Nöbetim erken bitti," dedi manga komutanına. Komutan başıyla onayladı ve Costis koridora çıktı.

"Ne o, yüzbaşı, gidiyor musunuz?" diye sordu oradaki muhafızlar neşeyle.

"Nöbetim bitti."

"Erken paydos ha? Tebrikler," dedi muhafızlar. Costis loş koridordan aşağı ilerledi.

Costis yalnızca erken paydos etmemişti. Kralın artık onunla işi kalmamıştı. Araftaki bekleyişi sona ermişti. Kendi kendine mutlu olması gerektiğini söylüyor ama bir yandan da neden daha rahatlamış hissetmediğini merak ediyordu. Kralın ağladığını görmek onu sarsmış olabilirdi, fakat bunu düşünmek istemiyordu. Costis hem vicdanını rahatlatmıştı hem de sömürgelerden birine sürgüne gönderilmemişti;

geleceği artık daha parlak görünüyordu. Kralın pencerenin dışında bu kadar ilginç ne gördüğünü merak etti.

Kaldığı kışla binasına giden dar merdivenlerden inerken, cevap karşısına çıktı. Costis sundurmaya dönüp sonraki basamaklardan inmeye başladığında, sarayın dış duvarındaki bir pencerenin hemen karşısındaydı. Pencere kralın penceresiyle aynı yöne bakıyordu ve orada, yaz güneşinin parlaklığı ve merdivenlerin karanlığıyla çevrili şekilde, manzara da aynıydı. Costis burayı önce geçti ve sonra tekrar bakmak için merdivenlerden geri çıktı. Yalnızca sarayın alt bölümünün çatıları, kent ve kent surları görünüyordu. Bunların ötesinde, Tustis Vadisi'nin uzak kısımlarındaki tepeler ve soluk mavi gökyüzü vardı. Kralın gördüğü değil, yüzü Eddis'e dönük şekilde penceresinde otururken göremedikleri önemliydi.

Costis'in yüreği şefkatle buruldu. Bu zayıf ve hain organı sert bir tavırla fırçaladıysa da, elinde olmadan, çiftliğinden ilk ayrıldığında onu her gün canından bezdiren ev özlemini hatırladı. Kışladaki ilk yazı en fecisiydi. Hayatı boyunca çiftliğinden birkaç kilometreden fazla uzaklaşmamıştı. Üstelik kuzenlerinden ne kadar nefret ederse etsin, onların tanıdık yüzlerini görebilmek için bir aylık maaşından vazgeçmeye razıydı. Muhafız alayında kendine arkadaş edindikçe bu hasta duygu yavaş yavaş azalmıştı, fakat Costis bu duyguyu pencereden umutsuzca dışarı bakan kralın yüzünde gördüğünde tanıyacak kadar iyi hatırlıyordu. Evinize asla geri dönemeyeceğinizi bilmek nasıl bir duyguydu? Havanın yazları asla çok sıcak olmadığı dağları bırakıp, kışın bile karın çok ender yağdığı kıyı şeridine taşınmak nasıl bir duyguydu? Kralın Eddis'ten tarafa bakan pencereleri olan bu yatak odası için, daha muazzam kral dairesinden vazgeçmesinin nedeni de böylece anlaşılıyordu.

Ne olmuştu yani? Costis yeniden merdivenlerden inmeye başladı. Kral memleket özlemi çekiyorsa, bundan Costis'e neydi? Eugenides bunu kendisi istemişti. Eddis'te kalması gerekirdi. Attolya'da kimse onu istemiyordu, kraliçe, muhafızlar, yardımcıları... hiç kimse.

"Lanet olsun!" Costis tekrar durdu. Krala Sejanus'tan bahsetmeyi unutmuştu.

Geri dönmenin hiçbir anlamı yoktu. Bu sefer daha sessiz küfrederek, merdivenlerden inmeye devam etti.

• YEDİNCİ BÖLÜM •

COSTİS odasına döndüğünde, Aristogiton'u suratında kocaman bir gülümsemeyle beklerken buldu. Hiç espriyle uğraşacak hali olmayan Costis, lafı dolaştırmadan, "Görevden alındım," dediği sırada, Aristogiton da haberi verdi, "Terfi ettim."

İkisi birden, "Ne?" dediler.

"Görevden alındım," dedi Costis tekrar.

"Ona yalnızca kraliçeyi değil, Susa'yı da söyledin öyleyse?"

"Evet."

"O da seni hışımla kapı dışarı etti."

"Yok, benden özür diledi ve çok kibar bir tavırla gidebileceğimi söyledi."

"Özür mü diledi?"

"Güzelce."

"Pislik herif."

Costis başını onaylarcasına salladı. "Ondan nefret ediyorum."

"Kendine saygını geri kazanamadın öyleyse," dedi Aris, "bir parça bile olsa?"

"Hayır," dedi Costis. "Bir buğday tanesi kadar bile, bir kum parçası kadar bile. Öfkesinden köpürseydi, beni Thracia'da cehenneme gönderseydi..."

"Sen de bunu hak ettiğini düşünecek ve bir erkek gibi cezana göğüs gerecektin. Farkındasın değil mi, Susa'ya kendin isteyerek bilgi verseydin, şu anda gümüş sikkesinin keyfini çıkaran mutlu bir şerefsiz olabilirdin?"

"Buraya gelirken parayı Miras sunağına bıraktım."

Aris homurdandı.

"Özür dilerim. Senin güzel haberini mahvediyorum. Terfi mi ettim dedin?"

"Bütün mangamla birlikte," dedi Aristogiton, "Üçüncü Bölük'e terfi ettirildik. Görevim yarın başlıyor."

"Üçüncü mü? Sarayda görev yapacaksın yani?"

"Kralın hizmetine verildim." Aris, inanmıyormuş gibi bakan Costis'e gülümsedi. "Seni aşağılamasını izlemeyi iple çekiyordum."

"Fakat bu imkânsız. Sen bu tür bir terfiye uygun değilsin."

"Gözündeki değerimi bildiğim iyi oldu."

Costis gülümsedi. "Çok affedersin. Düşüncesizlik ettim. Üçüncü Bölük'e komutan, hatta daha fazlası bile olmayı hak ediyorsun."

"Şey," diyerek kabul etti Aris, "bu şerefi Müthiş Yakışıklı Legarus'a borçlu olduğumuza eminim."

"Ah," dedi Costis birden olanlara bir anlam vererek. "Onun yakışıklılığının yüzü suyu hürmetine mi terfi aldınız?"

"Bir de soylu ailesinin. Kendi başına terfi alamayacak kadar aptal, ama ben terfi alırsam, benimle birlikte mangam ve mangayla birlikte de..."

"Böylece Legarus da Üçüncü Bölük'ün şerefli bir eri olarak görev yapabilecek. Büyük olasılıkla sarayda çoktan kendine bir kapı bulmuştur."

"Evet, sanırım işin aslı bu; fakat gereksiz bir onur anlayışım olmadığına göre, hak etmediğim halde Üçüncü Bölük'te manga lideri oldum diye yakındığımı duymayı bekleme. Aslına bakacak olursan, kutlama yapmayı düşünüyordum," diyen Aris elinde tuttuğu testiyi kaldırdı. "Ben kutlama yaparken sen de kederini şarapla boğabilirsin," dedi Costis'e.

"Seve seve," dedi arkadaşı.

Saatler sonra Costis Aris'e kafasını kurcalayan soruyu sordu. "Sence Hırsız kral olmak istemiş midir?"

"Elbette," dedi Aris.

Bunu ciddi bir cevap olarak alan Costis, Aris şunu ekleyince hazırlıksız yakalandı: "Sağ elini kesen bir kadınla evlenmeyi kim istemez?"

Costis şaşırarak başını kaldırdı.

"Herkes bunun müthiş bir intikam şekli olduğunu düşünüyor," dedi Aris, "fakat ben olsam gırtlağımı keserdim de gene onunla evlenmezdim, üstelik benim hiçbir tarafımı da kesmedi."

"Bense şey sanıyordum..."

"Onun sadık bir muhafızı olduğumu mu? Öyleyim. Attolya için cehennemin dibine gözümü kırpmadan inerim. O olmasaydı hayatımın sonuna kadar bir tahıl fıçısına eğiliyor olacaktım. Babasının emrinde bir asker olabilirdim ve savaş alanına dalıp kendi kan gölümde boğulabilirdim ve asla da bir manga lideri olamazdım –bir deri tüccarının oğlu için imkânsızdı. Bana bir de şimdi bak, Üçüncü Bölük'te bir manga lideri. Miras rehberimiz olsun, ona tapıyorum. Gene

de gözlerim görüyor, Costis. Onun hakkında, Muhafız Alayı'ndaki bütün askerlerin düşündüğü şekilde düşünüyorum. Acımasız bir kadın."

Öne eğilip parmağını Costis'e doğru uzattı. "Böyle olması da iyi, aksi takdirde kraliçe olamazdı çünkü. Çok zeki, güzel ve dehşet verici. İnsan kraliçesi hakkında böyle düşünebilir, karısı hakkında değil."

Costis aptal aptal gözlerini kırpıştırdı.

"Bedeninde dişilik taşıyan tek bir kemik bile yok ve aklı başında hiçbir erkek de onunla evlenmeyi istemez. Bana sorarsan," diye sürdürdü Aris, "bütün bunlar başından beri Eddis'in planıydı. Onun da dişi yönü olmadığını duyuyorum ve bunu da en iyi biz anlarız. Eddis de Attolya kadar zeki ve acımasız olmasaydı, Eddis'in başında bir kral olurdu. Neyine istersen iddiaya girerim ki, biz kraliçemize ne kadar bağlıysak, Hırsız da kendi kraliçesine o kadar bağlıdır." Aris omuz silkti. "Böyle olunca Hırsız'ı, Attolya'ya kral olmaya Eddis göndermiştir. Zavallı serseri. Ben onla evlenmektense, cehennemin derinliklerine dalmayı yeğlerdim." Costis'e baktı ve yeniden omuz silkti. "Bu benim görüşüm tabii. Şarabıma geri dönüyorum."

Costis başını elindeki şarap kadehine eğerek, kralı kafasından atmaya çalıştı.

"Bu senin meselen değil artık," dedi Aris.

"Kesinlikle değil," diye onayladı Costis.

Kraliçe sinirliydi; fakat masanın üstünde duran belgeleri düzenlerken bunu hiç belli etmiyordu. "Teleus'a, kuzeydoğudaki sınır kalelerinde kimin komutanlık yaptığını sormana gerek yoktu. Bunu zaten biliyordun."

"Biliyor muydum?"

"Onu kışkırtmaya çalıştın."

"Böyle bir şeyi neden yapayım?"

"On gün önce tanışabilmek için Prokep'i görevli olduğu kaleden çağırttın."

"Öyle mi yaptım?"

Kraliçe başını iki yana salladı. Kral, kraliçe ve Teleus arasında garip bir görüşme geçmişti. Teleus bir sopa gibi gergindi ve Eugenides'se sandalyesinde bir l edi gibi yayılmıştı. Kral, Teleus'a Magyar sınırındaki kalede kimin görevli olduğunu ve bölgedeki komutanın göreviyle ilgili raporu sunmak üzere ne zaman başkente geleceğini sormuştu. Teleus bütün sorulara saklayamadığı bir nefretle cevap vermiş ama daha uygun bir tayin konusunda kral kararını verene kadar, Costis'i rutin işlerde görevlendirmeyi kabul etmişti.

Kraliçe belgeleri diplomatik torbalara doldurmaya başladı. "Teleus'la ikiniz iyi geçinseydiniz keşke."

"Teleus bir geri zekâlı gibi davranmasaydı keşke."

Kraliçe onu duyduysa bile, hiç belli etmedi; doldurma işini bitirip torbaları bir kenara koymakla yetindi.

Dağlık Eddis ülkesinde günler, kıyı ülkesi Attolya'ya göre daha kısaydı. Saraydaki aplikler yakıldıktan ve yaz akşamı neredeyse bittikten sonra, Eddis kraliçesi, resmî anlamda tutsağı sayılan Sounis'in kâhinini yanma çağırttı. Kâhin iç bölgelere yaptığı ve yalıtılmış halklara ait efsanelerin farklı anlatımlarını topladığı, gözetimsiz bir keşif gezisinden yeni dönmüştü. Kraliçe de kâhin de, eski Eddis Hırsızı Eugenides'e karşı hem sevgi hem de saygı duyuyorlardı. Kâhin yerine yerleşip şarap kadehini yanına aldığında, kraliçe, Attolya

Büyükelçisi Ornon'dan gelen son derece gizli raporu eline verdi ve sabırla okumasını bekledi.

"Anlıyorum," dedi kâhin. "Ben de, büyükelçi yardımcısının neden öyle alelacele geri gönderildiğini merak etmiştim. Gözünü morartanın Gen olduğunu sanıyordum. İlk morardığında çok güzel duruyordu mutlaka."

"Yok, gözünü morartan Ornon'du," diye açıkladı Eddis ifadesiz bir tonla. "Gördüğünüz gibi, Gen'i sıkıştırmaya çalışarak bunu kendi istedi."

"Anladığım kadarıyla başarısız olmuş," dedi kâhin, yazılanları okumak için sayfaları çevirirken. "Gene de köprünün neden önemli olduğunu anladığımı söyleyemem."

"Cletus da, Anacritus da kraliçenin müttefiki. Üçüncü bir barona, Minos'a, kilometrelerce uzanan bir uçurumu aşan tek köprüyü kullanabilmek için inanılmaz bir geçiş ücreti ödüyorlar. Anacritus otlak araziye ulaşmak için, Cletus halkıysa mallarını pazarda satmak için köprüyü kullanmak zorunda. İkisinin gücü de kendi başlarına köprü inşa etmeye yetmiyor. Attolya yıllardır bir köprü inşa etmek istiyordu, fakat teknik açıdan müttefiki olan Minos'u kızdıracak şekilde alenen taraf tutmadan da bunu yapması mümkün değildi."

"Şimdi köprüyü onun için siz inşa ediyorsunuz."

"Ornon'un başka seçeneği yoktu," dedi kraliçe alayla karışık, "Eddis garnizonu adına inşaata yardım etmeyi teklif etmek zorundaydı."

Kâhin başıyla onayladı. "Bu şekilde Baron Minos'un yakınmaya hakkı olmayacak ve Eddis garnizonunu bir yük olarak gören Baron Anacritus ve Cletus da..."

"Artık hallerinden son derece memnunlar," diye kabul etti Eddis.

"Herkes Gen'i beceriksizin teki sanıyor," diye gözlemini dile getirdi kâhin.

"Ve Ornon'un asistanı da morarmış bir gözle evine döndü," diye cümleyi tamamladı Eddis. "Her açıdan başarılı olundu; Attolya büyükelçisinin eski yardımcısı değilseniz tabii."

Bütün duvarları tablolarla kaplı ufak bir odaydı burası ve tavanı alçaltan özenle işlenmiş pano yüzünden daha da küçük duruyordu. Zeminden başka oturacak bir yer ya da elindeki feneri koyabileceği bir sehpa yoktu, o yüzden babası geldiğinde Sejanus bir müddettir ayakta bekliyordu.

"Buraya gelmemem gerekiyordu," dedi. "Buluşmamız doğru değil."

Erondites homurdandı. "Rapor istiyorum."

"Başardım." Sejanus omuz silkince elindeki fener hareket etti ve gölgeler odanın çevresinde telaşla titreşti. Duvarlardaki satirler bir an dans edip kuyruk sallamışlardı sanki. "Kendini ve kralı küçük düşürmeyen tek bir yardımcı kalmadı. Hepsini başından def etmeye hazır."

"Daha değil," dedi Erondites. "Henüz görevden alınmalarını istemiyorum. Önce kendine o kadını metres seçmesi gerekiyor ki kadın ona kimleri yardımcı olarak seçeceğini söyleyebilsin."

"Sen benim kadar başarılı olamamışsın," dedi Sejanus.

Baron ona ters ters baktı. "Kadın hem güzel, hem de yeni dul kaldı; o salaksa ısrarla kadının kardeşiyle dans edip duruyor."

"Kral kardeşine göz koyduysa, neden onu kullanmıyoruz?"

"Kız boş vakitlerinde tiyatro eserleri okuyor. Dantel işliyor. Saf, bekâr ve işimize de yaramaz. Ablasıysa iki kere dul kaldı ve kralı bir kukla gibi oynatmak için gerekli bütün becerilere sahip. Kral onu seçmek zorunda. Babasına iki kızını

da, ama özellikle küçük olanı bir güzel dövmesini söyledim. Kız kralla bir daha dans etmeyecek. Senin durumun nedir?"

"Ne olmuş bana?"

"Seni de kovmasını istemiyorum. Hepsi gitse de sen kalmak zorundasın."

"Endişen olmasın," dedi Sejanus. "Beni bırakmayacaktır."

"Ben öyle duymadım ama."

"Bana ihtiyacı var. Diğer yardımcıları farkında değil, ama kralla her geçen gün yakınlaşıyor ve ittifak oluşturuyoruz. Diğerlerini kovarken beni yanında tutacaktır."

"Konumunu tehlikeye atma," diye uyardı baron.

"Ah, merak etme sen," dedi Sejanus.

Onlar çıkıp gittikten sonra, Eugenides özenli işlemeli ve delikli ahşap bir panodan çok bir tavan olan kısmın üstündeki kirişlerde hafifçe yer değiştirdi. Karanlıkta bağdaş kurup oturdu ve aşağısında yer alan, uygun şekilde gözden ırak ve kraliyet dairelerinden fazla da mesafeli olmayan odayı zihninde tarttı. Hiç eşya bulunmadığı ve herhangi bir şekilde kullanılmayacak kadar ufak olduğundan, boş kalacağı kesindi. Odayı tasarlayan ve ahşap panonun oymalarını sahte tavan yapmak için kullanan mimar Eugenides'in birkaç kuşak önceki büyük babasıydı. Büyük babası bu odaya 'komplo odası' adını takmıştı.

Bir baykuş kadar sessizce, Eugenides odasına ve yatağına geri döndü. Karanlıkta yattığı yerden, kendi kendine fısıldadı, "Demek Sejanus'la aramızdan su sızmıyor. Bundan haberimin olmaması ne kadar garip. Ve zavallı Heiro da benimle dans ettiği için acı çekiyor. Sejanus, sevgili Sejanus, neler planlıyorsun çok merak ediyorum?"

Ertesi akşam, kral gene Leydi Themis'in küçük kız kardeşi Heiro'yla dans etti. "Güzel iş çıkardınız," dedi kıza.

"Anlayamadım, majesteleri?"

"Dans etmekten kaçınma şeklinizden bahsediyorum; ısrarla dans etmek isteyeceğim şekilde benden kaçındınız." Ayrılırlarken dansı gösterdi.

Tekrar buluştuklarında, sordu, "Birilerinin sizi saf olmakla suçladığını işittim, biliyor muydunuz?"

"Neden bahsettiğinizi anlamıyorum, majesteleri."

"Ben de öyle," dedi kral.

"Majesteleri..."

"Çok mu kötü dayak yediniz, tatlım?"

Kız hafifçe yalpalayınca, kral hemen kolundan yakaladı.

"Yorgunsunuz. Sizi yerinize götürmeme izin verin." Etraflarındaki dansçılar ayrıldılar ve kral kızı açılan aradan geçirdi.

"Dansı ablanızla tamamlayabilirim."

Kız kralın koluna daha da sıkı tutundu.

"Tek bir dans, hayatım," dedi kral. "Sonra söz veriyorum başkasıyla dans edeceğim. Kendini benimle ablanın yırtıcı pençeleri arasına attığın için dayak yemene izin veremem. Aslında, beni neden kurtarılmaya değer bulduğunu da merak ediyorum."

"Belki de, kör olmadığım içindir, majesteleri," dedi Heiro.

Eugenides hafifçe şaşırmıştı. "O halde, adımlarıma dikkat etsem iyi olacak, değil mi? Ve siz de babanıza, kralın kızlarından birine hayranlık duymasının iyi bir şey olduğunu hatırlatın, doğru kız olmasa da. Sizi dayaktan kurtaracaksa, beni her zaman ziyarete gelebilirsiniz." Kızın eline doğru hafifçe başını eğdi.

Eugenides kızın titrediğini hissetti ve omzunun üstünden bakınca babasının yaklaştığını gördü. "Sizin nereme hayranlık duyduğunuzu merak edecektir," dedi Heiro.

"Hiç zor değil," dedi Attolya kralı. "Küpelerinizi beğendiğimi söyleyin ona."

"Majesteleri arkadaşım Leydi Eunice ile dans etmek istemezler mi? Çok güzel kızdır," dedi Heiro alelacele.

"Güzel kızları severim. Başka kim var?"

Heiro birkaç isim daha verdi, fakat babası öfkeyle yanlarına vardığında birden sustu.

"Kızınız kendini iyi hissetmiyormuş," dedi kral, gücenmiş bir tavırla. "Ablasıyla dans etmemi önerdi."

Babasının kaşları düzeldi. Kızına eşlik ederek uzaklaştı. Leydi Themis ve kral dans pistine döndüler.

İki hafta sonra, Costis yemek salonunun önündeki basamaklarda oturuyor, yüksek ve sıkışık binaların arasından süzülen güneş ışıklarının keyfini çıkarıyordu. Ne var ki, bu keyfi uzun sürecek gibi değildi. Güneş sonsuz bir sabırla gökyüzünde ilerliyor ve gölge alan milim milim sürünerek basamakları kaplıyordu. Çok geçmeden, gölge Costis'e ulaşacak ve Costis de ya güneşi izlemek ya da serinlikten hoşnut olmayı öğrenmek zorunda kalacaktı. Şansı yaver giderse, bir karar vermeden önce Aristogiton gelirdi. Aris'in nöbetinin bitmesine fazla kalmamıştı. Costis'le ikisi üç günlük izne ayrılıyorlardı ve izinlerini kentten atla bir gün uzaklıktaki tepelerde avlanarak geçirme niyetindeydiler.

Costis eşyalarını hazırlamış ve günün büyük kısmını bekleyerek geçirmişti. Costis'in hayatı birden tembellik edecek zamanla dolarken, Aris yeni görevleriyle fazlasıyla meşguldü.

Teleus ona geleceği hakkında karar verilene kadar görev durumunun belirsiz olduğunu bildirmişti. Bir ihtimal, kuzeydeki bir sınır kalesine gönderilecekti, hatta eski manga liderliği rütbesine geri de verilebilirdi. Bu parlak umut Costis'i gergin bir beklentiyle dolduruyor ve günler uzattıkça uzatıyordu. Bu arada da, nöbetleri takip etmek ve eğitim kışlalarındaki acemilerin geçit törenlerini denetlemek gibi hafif görevlerle tam yetkili yüzbaşılık rütbesini de koruyordu.

Gölge giderek yaklaşıyordu. Costis birinin basamaklardan koşarak indiğini duyunca başını kaldırıp baktı, acele yetiştirmesi gereken bir mesaj taşıyan bir ulaktır, diye tahmin etmişti; fakat köşeden alelacele dönen ve dar avluya giren kışla hizmetlilerinden birisi değildi. Üniformasından anlaşıldığı kadarıyla köpek barakalarında çalışan çıraklardan biriydi. Adam nefes nefese, Costis'in önüne gelince durdu.

"Ustam beni yardım istemem için gönderdi. Av köpeklerini avluya bırakmışlar. Aralarında kızgınlık döneminde birkaç dişi var ve köpekler kavgaya tutuşmuş durumda. Tek başımıza kulübelerine geri kapatmamız mümkün değil. Yardım etmeleri için muhafızları çağırabilir misiniz, efendim? Ustam kralın hem köpekleri hem de kendisini boğazlatacağından korkuyor."

Costis çırağı yazıhanesindeki nöbetçi subayı çağırmaya gönderdi, ardından da en yakın yemek salonunda avare avare gezen birkaç muhafızı tuttuğu gibi köpek barakalarına gönderdi.

"Neden acele ediyoruz?" diye homurdandı adamlar. "Güzel bir şakayı neden mahvedelim ki?"

"Çünkü köpek bakıcılarının amiri bunu hiç komik bulmayacaktır," dedi Costis.

"Biz de öyle," dedi başka birisi, avluya vardıklarında. Sarayın içinden geçmiş ve av meydanına açılan saray kapılarının dışındaki sundurmaya çıkmışlardı. Oradan aşağı, basamaklarla, havlayan, dalaşan köpeklerden oluşan bir hengâmenin yanına iniliyordu. Gürültü kulakları tırmalıyor ve aşağıda çalışan adamların bağrışmalarını bastırıyordu. Köpek bakıcıları değnekler ve halatlarla uğraşarak köpekleri tek tek sürüden ayırıyorlar ve köpek kulübelerine açılan kapılardan gerisin geri sokuyorlardı. İçeride yardım edebildikleri yerde destek veren saray muhafızları vardı. Kimisi revakın altındaki basamaklarda dikiliyor, arbededen kaçarak merdivenlerden tırmanan başıboş köpekleri yakalıyordu. Av köpeklerinin boyu, adamların bel hizasından aşağıda ve fakat dizinden yukarıdaydı ve yetişkin bir erkeğin yarı ağırlığındaydı. Bir köpeği yakalamak ve ısırılmadan hâkim olmak kesinlikle kolay iş değildi.

Köpeklerden birisi merdivenden koşarak çıktı ve Costis'e yaklaştı; arkasındaki açık saray kapısına yönelmişti. Costis yanındaki adamlarla birlikte bağırıp çağırarak ve el hareketleriyle köpeği geri püskürttüler. Köpek ürkerek basamaklardan gerisin geri indi.

"KAPATIN ŞU KAPIYI!" Costis'in haykırışı gürültüyü bastırmış, fakat ne kastettiğini anlatmak için eliyle göstermesi gerekmişti. İki muhafız, sarayı av meydanından tecrit etmek için üç buçuk metre yüksekliğindeki kapıları iterek kapatmaya koşturdu.

Bunun ardından, Costis diğer çıkışları kontrol etti. Sarayın yalnızca dört girişi vardı; iki büyük giriş kapısı ve iki tane de ufak, kemerli koridor. Büyük girişlerden birisi açıktı ve köpek barakalarıyla ahırlara geri gidiyordu. Normal koşullarda, hayvanlar ava çıkan saray halkıyla birlikte ayrılmadan

önce avluda toplanmak üzere bu kapıdan geçirilerek getirilirdi. Diğer giriş kapısıysa, sarayın dış surlarından, kraliyet arazisine uzanan av yoluna açılıyordu. Bu kapı emniyetli bir şekilde kapalıydı, fakat iki tarafındaki basamaklardan saray surlarına çıkış vardı. Costis, muhafızların merdivenin hem alt basamağında hem de üst basamaklarında dikilerek çıkışı engellediklerini memnuniyetle fark etti. Yeni el kol hareketleri ve işaretlerle, Costis birkaç kişiyi saray bahçesinin girişlerini kapatmaya gönderdi. Ciğerlerini patlatırcasına haykırarak, ahırdan yaba, tırmık ve çalı süpürgesi getirmeleri için de birilerini yolladı. Kralın gelişinden önce köpekleri birer birer kulübelerine sokma ihtimali çok düşüktü. Gözü dönmüş ve havlayan karmaşayı bir bütün halinde sürmekten ve ahır avlusundan geçirerek bu sorunla orada ilgilenmekten başka çare yoktu.

Ne kadar vakitleri kaldığını bilmenin bir yolu yoktu, ama Costis kralın programda çok yakında buradan geçmesinin planlandığını tahmin ediyordu, yoksa köpekler şimdi salıverilmezdi.

İki köpek hırlaşarak ve birbirlerini ısırmaya çalışarak, kendilerini Costis'in ayaklarının dibine attılar ve az kalsın onu yere deviriyorlardı. Köpek bakıcılarının amiri Costis'i dirseğinden yakaladı ve dengesini bulmasına yardım etti. Costis ona planını anlattı ve iki adam farklı yönlere dağılıp, köpek bakıcılarını ve askerleri, köpeklerin etrafını çevirmeleri için toplamaya koyuldular. Adamlar ellerinde çalı süpürgeleri ve tırmıklarla omuz omuza durup, köpekleri girişlerden geçerek kapıların ötesindeki avluya girmeye zorladılar. Costis soluna bakıp elinde kılıcı köpekleri geri püskürten Aristogiton'u görünce afalladı.

"Burada ne işin var senin?" diye seslendi.

"Ne dedin?"

Köpekler bir araya toplandıkça, havlamanın biçimi değişmeye başlamıştı. Costis yeniden seslenmeyi denedi. "Nöbetçi olduğunu sanıyordum?"

"Öyleyim," diye cevap verdi Aris.

"Kral nerede peki?"

"Bahçede. Donanma sekreteriyle buluşacaktı, fakat randevu iptal oldu. Yardım etmek için buraya gelince, kralı bahçede bıraktık," diye bağırdı Aris ve başıyla arkasındaki ufak kemerli kapıları gösterdi.

Gürültü azalmıştı ve birbirlerini artık bağırmaya gerek kalmadan duyabiliyorlardı; ama gene de seslerini yükseltmek zorundaydılar.

"Kral mı iptal etti?"

"Hayır, sekreter."

Kral avludan geçmeyi planlamadıysa, köpekler neden serbest bırakılmıştı? Birileri sekreterin randevusunu iptal edeceğini önceden biliyor olmalıydı. Costis'in dizleri beyninden önce gerçeği idrak etti. Dizleri birden boşaldı ve midesi burulduu. Costis başını kaldırıp saray surlarına baktı; muhafızlar başıboş köpeklerin yolunu kesmek için dikiliyor, bahçeye değil avluya bakıyorlardı. Elleri de titremeye başlamıştı.

"Ah, tanrım," diye Miras'a yalvardı. "Ah, tanrım, tanrım, tanrım."

Aris hâlâ anlamamıştı.

Costis elindeki tırmığı bırakıp Aris'in omuzlarını kavradı. "Kralı nerede bıraktınız?"

"Dar geçitte, su perisi çeşmesinin ve dibindeki havuzun hemen ilerisinde. Sorun nedir anlamıyorum? Girişte Legarus'u bıraktım."

"Diğer giriş peki?"

"Orada bir kapı var. Kilitli. Costis, tanrı aşkına, kapı kilitli ve surlardaki muhafızlarla da arasında otuz metre bile yok."

Costis bir umut arıyordu. "Kralın bahçede olduğunu biliyorlar mıydı? Surlardaki nöbetçilere haber gönderdin mi?"

Hayır, Aris haber göndermemişti.

"Adamlarını topla. Kılıcını bana ver." Costis kemerin tokasına atılıp Aris'in kemerini, kınıyla birlikte kılıcını kaptı ve Teleus'u bulmak için kalabalık avludan deli gibi koşturmaya başladı. Teleus'un da muhafızlarla birlikte gelmiş olması gerekiyordu.

Seslendiğini duyan Teleus başını kaldırıp baktı. Bakışları Costis'inkilerle bir an buluştu, ardından durumu hemen kavrayarak tepesindeki surun üstünde duran muhafızlara bakmak için döndü. Costis hâlihazırda bir elinde çıplak kılıcı, diğerinde de kınıyla, bahçeye en yakın girişe doğru koşturuyordu.

Burası kraliçenin nispeten küçük bahçesi değildi. Çok daha muazzam bir toprak parçası üzerine kurulmuş bir bahçeydi. Costis'e daha önce hiç bu kadar lüzumsuz büyüklükte ve gereksiz engellerle dolu görünmemişti –bodur ağaçları, çeşmeleri, bel hizasındaki çiçek tarhları ve dolambaçlı patikalarıyla, hızlı ilerlemesini imkânsız hale getiriyordu.

Boğazına kemik takılıp ölse, umurumda olmazdı. Bu doğru değildi.

Costis koştururken bir yandan da dua ediyordu. Kendi tanrısı, Miras'a ve kralı bir zarar görmekten koruması için merhamet tanrıçası, Philia'ya. "Ah, tanrıça, ne olur küçük serserinin başına bir şey gelmiş olmasın," diye dua etti. " Ne olur, boş yere yaygara koparmış olayım. Bir hata olsun. Benim aptal

durumuna düşmeme izin ver, fakat kralı koru. Başına bir şey gelmediyse, on çanak dolusu altın koyacağım sunağına."

Göklerdeki tanrılar, tereyağı bıçağı taşıyan bir veledin bile kralı alt edilebileceğinin farkındaydılar. Keskin bir kılıç kadar iyi eğitilmiş ve gözünü kan bürümüş bir suikastçı karşısında kralın ne şansı olabilirdi? Costis çok geç kalmamış olmayı diledi.

Çiçeklerin üstünde kan, yeşil çimenlerin üstünde kan, çeşmenin durgun suları üstünde tomurcuklanan bir gül gibi kan. Costis bunların hepsini kafasının içinde canlandırdı. Suikastçılar üstüne yürüdüklerinde, kral ne düşünecekti? Kendisini korumaları için muhafızları çağıracaktı ve Legarus dışında kimseyi bulamayacaktı.

Costis adımlarıyla patikayı döverek koştu. Uzun dikdörtgen şeklindeki havuzun yanında uzanan bir merdivene ulaştığında, basamakların tepesinden en aşağıdaki basamağa atladı ve havuzun diğer ucundaki merdiveni de bir çırpıda aşıverdi. Arkasında birinin tökezlediğini duydu. Bir homurtu geldi, ardından da suya düşme sesi.

Nihayet çalı engelinin etrafından dolaştı ve koşan adımları duyunca giriş kapısından çalılığa yaklaşan Legarus'la karşılaştı. Kılıcı elindeydi ve Costis de dosdoğru kılıca saplanmadığı için şanslıydı.

"ÇEKİL YOLUMDAN!" diye haykırdı ve Legarus afallayarak geri çekildi.

"Attolya! Attolya!" diye seslendi, Costis çalı engelinin bitişiğinden koştururken. Nefes nefese, engeldeki aralığa ulaştı ve içeri atıldı.

Kral, uzun çalılarla çiçek tarhları arasındaki dar yolda yer alan bir açıklıkta, taş bir bankta oturuyordu. Dibinde sığ havuzuyla bir çeşme vardı. Ayak bileklerinden çaprazladığı bacaklarını uzatmış, havuzun tuğla kenarında dinlendiriyordu.

Şüphesiz bulutların sudaki yansımasını ya da balıkları izleyerek derin düşüncelere dalmıştı. Costis havadaki tek kaşı ve bulmak için dualar ettiği keyifli gülümsemeyi görebiliyordu artık. Bütün o panik, bütün o koşuşturma, hepsi boşunaydı. Sessizce havuzun başında oturan kraldan ve çalı engellerinin arasındaki açıklıkta, elinde çıplak kılıcıyla gölgelerden ürken bir budala gibi duran Costis'ten başka kimse yoktu.

Kral emniyetteydi ve her zamanki gibi Costis'le dalga geçiyordu. Costis'in umurunda değildi. Rahatlayarak, nefes almak için iki büklüm oldu. Kılıcı elinde ve elleri dizlerinin üstünde, krala gülümsediği sırada suikastçılar görüş alanına girdiler.

Çalıların arkasında saklanmış olmalıydılar, fakat Costis bir an için işe büyü karıştığını sandı. Bir dakika önce orada değillerdi, bir daha baktığında bankta oturan narin karaltının tepesinde dikiliyorlardı. Costis anlamsız bir uyarı sözü haykırdı ve tökezleyerek öne doğru bir hamle yaptı, ama av meydanında kalmasıyla buraya gelmesi arasında bir fark yoktu. İlk adımı attığında durum zaten umutsuzdu ve yüksek çalılar arasındaki uzun, dar aralığın yarısını aştığında her şey bitmişti bile. Yapabileceği hiçbir şey yoktu.

Çeşmeye yaklaştığında adımları kendiliğinden yavaşladı. Donakalmış halde, yerde yatan bedene ve yayılmaya devam eden kan öbeğine baktı. Bunu görmeyi hayal etmişti ve aynı zamanda, gördüklerini aklına hayaline bile getiremezdi. Çakıllı patikadaki kana ve cesede baktı. Çimlerin üstünde de kan vardı. Kralın kanı değildi. Ceset de kralın değildi. Costis arkasından yaklaşan ayak seslerini duydu ve dönüp bakınca sığ havuzun içinde sırsıklam Teleus'u gördü. Teleus'un şaşkınlığı yüzünden okunuyordu. Birbirlerine yanaşıp gözlerini ayaklarının dibinde biriken kan gölüne çevirdiler, sonra da

elleri belinde, sırtı kendilerine dönük duran krala doğru döndüler.

"Majesteleri?" Costis'in sesi cılız bir fısıltı gibi çıkmıştı.

Kral başını çevirdi. Her zaman esmer olan teni o kadar solgundu ki, yanağındaki yara izi çevresindeki açık renk zeminde sırıtıyordu. Beti benzi atmış, neredeyse kireç gibi bembeyaz olmuştu. Nedeni korku değildi. Öfkeydi.

Ağır ağır konuştu, "Kral olunca kimseyi öldürmeme gerek kalmayacağını sanmıştım. Bu konuda da yanılmışım, şimdi anlıyorum."

Teleus ve Costis oldukları yerde bir bahçe heykeli gibi dikildiler.

"Muhafızlarım nerede, Teleus?" Ses tonu hâlâ yumuşaktı. Üç kişi ölmüştü ve kralın soluk alış verişleri bile hızlanmamıştı.

"MUHAFIZLARIM NEREDE?" diye haykırdı kral.

Bunu takip eden sessizlikte, etraflarındaki çalılardan gelen ürkek kuş cıvıltıları duyuldu.

"Buradalar, majesteleri." Konuşan Aristogiton'du, dar yolun girişinde, arkasında toplanan adamlarıyla dikiliyordu.

"Daha önce neredeydiler peki?" dedi neredeyse fısıldarcasına; kral bu sefer yalnızca Teleus'a hitap etmişti.

"Avluda serbest bırakılan av köpeklerinin gürültüsü dikkatlerini dağıtmıştı, majesteleri. Saraya dönüşünüzden önce, köpeklerin yakalanmasına yardım etmeye gitmişlerdi." Teleus son derece soğukkanlıydı.

"Anlıyorum," dedi Eugenides. Ayaklarının dibindeki cesede baktı. "Bunu kaldırsınlar ortadan. Şunuysa," biraz ileridekı adamı başıyla işaret etti, "hâlâ hayatta olabilir, kim tarafından gönderildiğini itiraf ettirebilecek birilerinin yanına

taşıyın Costis'le birlikte. Ben saraya geri dönüyorum... artık köpekler güvenli şekilde yoldan çekildiklerine göre... kraliçenin ayaklarına kapanıp özür dileyebilirim."

Kral patikaya adım attı.

"Majestelerinin yalnız kalması doğru olmaz," dedi Teleus.

Eugenides geri döndü. "Sağlığıma gösterdiğin bu ilgiyi takdir ediyorum, Teleus, fakat biraz geç kalmadın mı?"

"Lütfen," dedi komutan alttan alarak. "Costis'i ve manga komutanını alın."

Eugenides biraz düşündü. "Peki," dedi soğuk bir ilgisizlikle.

Aristogiton ve adamları, kendilerini bir el hareketiyle yanına çağıran Teleus'a doğru koşturdular. Teleus, manga komutanına talimat verirken Costis bekledi ve ardından Costis'le Aris, çoktan saraya doğru yola koyulan kralın ardından koşturdular. Eugenides eli hâlâ belinde ağır ağır yürüyordu. Costis onu hiç bu kadar ağırbaşlı görmemişti. Kralın ağzının içinde geveledeği küfürleri duyacak kadar yaklaştıklarında, bu görkemli vakarın bir parçası uçup gitti. Her zamanki yaratıcılığından uzaktı ve sığ havuza vardıklarında, artık aynı kelimeleri monoton bir şekilde durmadan tekrar etmeye başlamıştı.

Bu kadar yavaş yürüyünce, Costis Tanrıça Philia'ya söz verdiği adakları düşünmeye yetecek zaman buldu. Altın dolu on kupa.

Sahip olduğu bütün paraya, kentteki tefecilerden borç alma ihtimalinin olduğu miktarı da ekleyince, Costis bir kupa altın bulabilirdi. Hadi bir kupa da babası verdi diyelim. Rahipler adağın hepsini tek kerede sunmasını beklemezlerdi. Ancak Costis çok oyalanacak ya da sözünü tutamadan ölecek

olursa, o zaman tanrıçayı kızdırma ihtimali vardı. Tanrıçanın kızgınlığı ailesine de yönelebilirdi, böyle olunca amcası da bir ihtimal iki, hatta üç kupa daha altın vermeye razı olabilirdi. Hasat kötü geçerse ya da tanrıçanın kötü niyetinin başka işaretleri de ortaya çıkarsa, aile hazinesini satıp dört kupa daha alabilirdi. Bu şekilde hâlâ dört kupa borcu kalıyordu ve zaten Costis de amcasından para istemektense ölmeyi tercih ederdi.

Costis'in aklından kuyumcu elinden çıkma ve üstü şekillerle süslü, şarap içmekte kullanılan büyük boyutlu kupalar geçmişti. Bunun yerine tanrıçaya normal kupalardan daha küçük olan ayin kupalarından, en sadelerinden sunduğu takdirde, parası birkaç kupa fazlasına yetebilirdi. Üç küçük (ufacık) kupaya gücü yeterdi ve babası da üç tane daha ekleyebilirdi. Ayrıca ordunun verdiği kıyafetleri giyerek, ordu yemekhanesinde pişen yeterince besleyici yemekleri yiyerek kazandığı her kuruşu biriktirirse ve meyhanede bir daha asla arkadaşlarıyla takılmazsa, kalan dört küçük (çok küçük) kupayı da on ya da on beş sene içinde biriktirebilirdi. Verdiği sözü unutup tanrıçanın dikkatinden kaçmış olmasını da dileyebilirdi tabii.

Kral sığ havuza inen merdivenlerin başına gelince durdu. Böğrünü tutmaya devam ederek, Costis'e doğru hafifçe döndü.

Vicdan azabıyla tutuşan Costis dehşet içinde haykırdı, "Hayır! hayır! On kupayı da bulacağım, söz veriyorum!"

Kralın ceketi sonbahar sıcağındaki tepelerin renginde, açık altın sarısıydı ve uygun renkte saten iplikle işlenmişti. Altındaki tunikse zıt, koyu tonda bir dut rengiydi. Kumaş kanı göstermiyordu, fakat kralın parmaklarının arasında toplanmış ve parlak lekesi elinin tersinde karmaşık bir örümcek ağı gibi yayılmıştı.

"Costis," dedi kral, bir cinnetle başa çıkmaya çalışan birinin sabırlı ses tonuyla. "Merdivenlerde bir parça yardımına ihtiyacım var."

Tabii ya. Merdivenler. Böğründeki yara, merdivenlerden inmesini güçleştiriyordu. Costis kendini toparladı ve neredeyse kralınki kadar soluk bir yüzle dikilen Aris'ten tarafa kaydırdı bakışlarını. "Gidip doktoru bul," dedi.

"Hayır!" diye karşı çıktı kral sertçe. Costis de Aristogiton da şaşırarak dönüp ona baktılar.

"Ah, tanrı hepsinin cezasını versin," dedi kral yumuşakça. Yüzünü sıvazlamak için elini kaldırdı ve kanla kaplı olduğunu görünce, tekrar beline koydu. Saray duvarlarına bakmak için ihtiyatlı bir şekilde döndü. Tepedeki muhafız yollarının üstünde dikilen izleyicilerin başları ve omuzları aşağıdan görülüyordu. Kral bakışlarını tekrar araziyi çevreleyen duvarlara çevirdi. Başkaları da vardı.

"Peki öyleyse," dedi yenilgiyi kabul ederek. "Doktoru bulun. Kraliyet dairesinde buluşsun benimle."

Aris ayrıldı.

Eugenides başı öne eğik ve omuzları çökük halde durdu. "Kaç kupa, Costis?" diye sordu başını kaldırmadan.

Costis kıpkırmızı oldu. "On."

"Gümüş mü?"

"Altın."

"Benim hatırım için on kupa altını gözden çıkardın demek?" Başını kaldırıp şaşırarak baktı. "Benden nefret ettiğini sanıyordum."

"Ediyorum."

Eugenides gülmeye başladı ve anında boğulacak gibi olup durdu. Costis dengesini bulmasına yardım etmek için iki omzuna yapıştı.

"Düşme korkum var, batıl itikat işte," diye kabul etti Eugenides. "Merdivenlerden inerken omzuna tutunmama izin ver."

Costis başını eğip omzunu krala sundu.

Kral kıpırdamadan bekledi. "Yanlış kol, sevgili Costis," dedi, ifadesiz bir tonla. Sağ eli olmadığından, yarayı sol eliyle kapatmak zorundaydı.

Costis utanarak, kralın etrafından dolanıp diğer tarafına geçti. Kral ağırlığını vererek kolunu Costis'in omzundan aşağı sarkıttı. Costis doğrulduğunda, kanca gözlerinin hemen hizasında sarkıyordu. Kancanın sivri ucunu gördü. Ucunda bir damla kan vardı ve kralın ceketinin manşeti de sırılsıklam kan olmuştu.

Costis irkildi ve kralın sakatlığını telafi etmek maksadıyla kullandığı kancayı görmemek için başını çevirdi, ancak bu sefer de kendini dosdoğru kralın gözlerinin içine bakarken buldu. Eugenides Costis'in içine sızabileceğinden daha karanlık birer havuza benzeyen kederli gözlerini, Costis'in bakışlarından kaçırmadı. Costis bu bir saniye içinde, saklı olan şeyleri değilse bile kralın bir şeyler sakladığını görebilmişti. Costis'in görmesi uygun olmayan şeyler. Kralı kesinlikle anlamıyordu ancak Costis kraliçesi için nasıl cehennem ateşine dalmayı göze alıyorsa, bu akıl sır ermez kral için de dalabileceğini anladı. Şu ana kadar, ikisi aynı anda zıt isteklerde bulunmamışlardı. İstedikleri takdirde Costis ne yapacağını tahmin edemiyordu.

Kralın kolu omzunu sıkıştırdı ve Costis düşüncelerinden sıyrılıp basamaklardan aşağı inmeye başladı.

Kral sol ayağını acemice bir hareketle basamağa yerleştirdi. Kraldan tıslar gibi bir ses geldi.

Costis ona destek vermek için sağ elini uzattı. Yüzünden kaygılandığı açıkça okunuyor olmalıydı.

"Kupaları ödemekten kurtulmayı mı umut ediyorsun?" diye sordu kral.

Costis elini hemen geri çekince kral bir kahkaha attı.

"Küçük boy mu?"

"Büyük," dedi Costis kafa tutarcasına.

"Yaralanmayayım diye miydi? Çünkü bu şey canımı gerçekten..." soluklanmak için durdu, "gerçekten çok yakıyor."

"Emin değilim. Sanırım güvende olmanız için dua ettim, majesteleri."

"Bu daha da muğlâk," Eugenides bunu zihninde tarttı. "Sözünden kurtulman için ölmem gerekecek."

"Kupaları bulurum, majesteleri."

Kral başını hayır anlamında salladı. "Bütün hayatın boyunca çalışsan gene ödeyemezsin."

Costis'in bu borcu ödemesi mümkün değildi. Cehennem ateşine dalmayı tercih ederdi; fakat böyle bir seçeneği yoktu. Garip olan, insanın birine karşı aynı anda hem böyle bir kızgınlık hem de sadakat duyabilmesiydi. "Ben hallederim," diye kestirip attı Costis.

"Söyleyecek söz bulamıyorum, Costis," dedi Eugenides.

"Hiç belli olmuyor, majesteleri." Bütün hayatı bir kez daha parmaklarının arasından kayıp gidiyordu; oysa son iki haftadır kurtulabileceğine inanmaya başlamıştı. Kralın kendisine gülmemiş olmasını diledi.

Sığ havuzun yanından yürüdüler. Teleus'un suya düştüğü yerde, nilüfer çiçeklerinin arasında büyük karanlık bir boşluk oluşmuştu. Havuzdan çıkarken üstünden süzülüp taşlara dökülmüş olan sular güneşin altında kurumaktaydı. Ezilen

nilüferlerden bir tanesi havuzun kenarından dolaşıp tekrar suya iniyordu. Eugenides tereddüt ederek yeniden konuşmaya başladı. "Benim adıma bu yükümlülüğe girdiğine göre, kraliyet hazinesinden borcu ödemesini isteyebiliriz belki."

Kraliyet hazinesinden on altın kupa eksilse, fark edilmezdi bile. Costis yutkundu.

"Seni gücendirdim mi? Böyle bir niyetim yoktu."

Costis başını iki yana salladı. "Hayır, majesteleri. Teşekkür ederim, majesteleri."

"Hangi tanrıçaya sunalım altınları?"

"Philia."

Philia, Eugenides'in tanrılarından birisi değildi. Attolya'ya aitti. "Anlıyorum. İnsanın elinden geldiğince iyilik yapması güzel bir şey sanırım. Yardım dilediğinde kimin elini uzatacağını bilemezsin."

Costis tanrılara inanıyordu, onlara dua ediyordu ve adaklar adıyordu; ama Eugenides'in yalnızca tanrılara inanmakla kalmadığı, onlarla konuştuğu ve verdikleri cevapları işittiği yönünde söylentiler vardı. Bu düşünce Costis'i huzursuz etti. Tanrılar efsaneler zamanında yeryüzünü adımlamış olabilirlerdi, fakat Costis onları güvenli bir şekilde tapınaklarına çekilmiş şekilde tercih ediyordu.

"Yaşadığım takdirde, tabii," dedi kral. "Ölebilirim de." İç geçirdi. "Yatak odamı görmeye ömrüm yetmeyebilir." Bunlar ölmekte olan birinin can çekişmeleriyse bile sahteler, diye geçirdi aklından Costis ve sığ havuzun diğer ucundaki kısa merdivene eriştiklerinde bundan iyice emin oldu. Ölümle cebelleşen birisi, ilk basamaktan merdivenin tepesine kadar, muzır bir dil derliyormuşçasına, edepsiz kelimeleri birbiri ardına sıralayacak gücü bulamazdı.

Av meydanına gelip de kralın adımları yavaşladığında, Costis bir parça kaygılandı; üstelik bu yavaşlamaya küfürler ve yakınmalar da eşlik etmiyordu. Ardından kendilerine yaklaşan sesler duydu ve kralın birdenbire yavaşlamasının sebebinin çektiği ızdırap değil, yanlarına gelen kişiler olduğunu anladı.

Kalabalık çiçek tarhlarını, nöbetçileri, soyluları ve hizmetkârları çiğneyerek ilerliyordu.

Eugenides bir ses çıkardı. Costis duymak için başını hafifçe eğdi.

"Ah, ıh, ıh," diye mırıldandı kral.

Etrafları bir anda çevrilmişti. Her yönden gelen bir ses bombardımanı ve her yönden bastıran yüzler vardı. Costis'in sahiplerini göremediği eller, kralı çekerek uzaklaştırmaya çalışıyorlardı. Costis de asılınca kral öfkeyle haykırdı. Costis kalabalığın arasından birinin, suikastçının başladığı işi bitirip bitiremeyeceğini merak etti.

"Hey," dedi Costis bağırarak, önünde duran, fakat krala dönük şık giyimli orta yaşlı adama. "Hey!" dedi tekrar ve adam döndü. Costis elini adamın göğsüne yaslayıp ittirdi. Elindeki ve kolundaki bütün kasları bir koçbaşı gibi kullanarak, adamı ittirdi; ta ki arkasındaki adama çarpana ve ikisi birden kollarını havada yel değirmeninin kolları gibi savurarak gerisin geri düşene kadar. Aşağı çekilmekten kaçınmak için, arkalarında kalabalık edenler de geri çekildi ve Costis'in önünde yer açtılar.

Kalabalığın hemen yanında muhafızlar duruyordu. Manzaranın kıyısında, saray hizmetkârları gibi, yalnızca olan biteni izliyorlardı. Görevleri gereği, emir almadıkları takdirde, krala yaklaşmaları mümkün değildi. Costis içlerinden çoğunu

ismen olmasa bile, simaen tanıyordu. Onlara güveni çevresini saran vızıltılı soylulardan fazlaydı.

"Krala yaklaşın!" diye bağırdı ve muhafızlar, kendilerine hitap edildiğinden emin olmaya çalışan şaşkın bir bakışın ardından, yanlarına geldiler. Kalabalığı iterek kendilerine yol açtılar.

Costis, "Kimsenin yaklaşmasına izin vermeyin," dedi.

Costis, tökezleyerek adım atmaya başlayan kralı taşıyor sayılırdı. Costis onun zangır zangır titrediğini hissedebiliyordu. Çiçekler hâlihazırda çiğnendiklerine göre, dolambaçlı patikayı izlemenin bir anlamı yoktu, o yüzden Costis dosdoğru av meydanına açılan çıkış kapısına yöneldi.

Costis başını öksürdüğünü sandığı kralın üstüne eğdi ve aksi aksi homurdandı. Kral kahkahalarla gülüyordu.

"Biraz önce gerisin geri düşürdüğün kişi Baron Anacritus'tu, biliyor muydun?"

"Bilmiyordum ve umurumda da değil. Yardımcılarınız nerede?" diye sordu Costis hışımla.

"Gezintiye çıkmadan önce onları yanımdan uzaklaştırmıştım. Eminim şu anda birileri onlara nasıl büyük bir eğlence kaçırdıklarını anlatıyordur. Çok yakında burada olurlar."

"Yeterince yakında değil ama," dedi Costis.

"Benden bir an önce kurtulmaya çalışıyorsun bakıyorum."

"Neden bir kral gibi davranmıyorsunuz?" dedi Costis tıslar gibi kralın kulağına.

Nihayet av meydanına ulaştılar.

"Ah tanrım, basamaklar," diye mırıldandı Eugenides umutsuzlukla.

Costis iç geçirdi. Kralın önünde uzun bir yol ve bir sürü basamak vardı. Kraliyet daireleri sarayın öbür ucundaydı.

Muhtemelen en iyisi, en yakın merdiveni bulup çatı hattından geçen yürüyüş yolunu bulmaktı. Buradan geçerek sarayın iç kısımlarını aşabilir ve oradan da önce aşağı sonra yukarı giderek odasına çıkabilirdi.

Krala buradan öteye başka birinin eşlik edeceğini düşünerek, Costis önünde uzanan ilk merdiven katına baktı. Sarayın kemerli girişine açılan av meydanına çıkıyorlardı. Eugenides ayaklarına bakıyordu. Kraliçenin gelişini görmedi.

Kraliçe, birer birer yanına gelen telaşlı bir hava içindeki yardımcılarının önünde saray kapısından çıkarak geldi. Basamaklarda duranlar sessizce kenara çekildiler ve kraliçe başını henüz kaldırmayan krala baktı. Muhafızlar kraliçeyi içeri almak için oluşturdukları kordonu bozdular.

Kraliçe Eugenides'e uzanıp yüzüne dokundu. Eugenides ürkek bir ceylan gibi geri sıçradı. O kadar hızlı hareket etmişti ki, Costis onu tutayım derken az kalsın yuvarlanıyordu. Kraliçe sanki ateşe dokunmuş gibi alelacele elini geri çekti.

Çevredeki kalabalık bir ağızdan ani bir soluk aldı ve ardından sessizliğe gömüldü. Avluda her şey, rüzgâr bile soluğunu tutmuş beklerken, kraliçe başını eğmiş krala bakıyor, kralsa ayaklarını seyrediyordu. Costis'in yüreği parçalandı; kral ve kraliçe için ve ikisine de aynı sadakatle bağlı olan kendisi için üzülüyordu.

Kraliçe arkasındaki basamaklara yavaşça adım attığı anda, Eugenides onu bileğinden yakalayıp kendine doğru çekti. Costis'i de yanında sürüklemişti. Boyu uzun olduğundan, kralın destek almak için omzuna bastırarak yükselmesi dengesini bozmuştu. Ağırlığını özenle bir ayağından diğerine aktarması ve kral, Attolya'nın bileğini bırakıp dirsek kısmından elbisesini yakalayarak onu biraz daha kendine doğru çekerken yeniden ayak değiştirmesi gerekti.

Kral elini kraliçenin yanağına götürüp onu öptü. Bu iki yabancının öpüşmesi değildi, bir gelinle damat arasında geçen bir öpüşme de değildi. Karşılarında karısını öpen bir erkek vardı ve bittiğinde, kral gözlerini kapatıp alnını kraliçenin omzundaki oyuğa yerleştirdi; rahat bir soluk alan, sonunda evine dönen bir erkek gibi. "Bahçeyi kontrol ettirmedim," dedi. "Özür dilerim."

Costis hayretten dudaklarının aralandığını fark edip ağzını kapattı. Kralın kolunu omzundan çekmeden uzaklaşması mümkün değildi, ama başka tarafa bakabilirdi ve o da öyle yaptı. Bakışlarını avluya çevirdi; avlu ağızlarının açık olduğunu kendisi kadar hızlı fark edemeyen insanlarla doluydu. Şaşkın yüzler dizi dizi sıralanmıştı. Costis gülecek gibi oldu, ancak kendisi de şaşkınlığını daha tam üzerinden atamamıştı.

"Seni şaşırttıysam, özür dilerim," dedi Attolya.

"Şaşırtmadın," dedi Eugenides. "Ödümü kopardın."

Attolya'nın dudakları kenetlendi. "Bunu kendine de saklayabilirdin," dedi sitem edercesine.

"İnkâr etsem kimse inanmazdı," diye karşılık verdi Eugenides. Costis onun yayılan gülümsemesini duyabiliyordu.

"Yaran kötü mü?"

"Berbat," dedi kral, hiç yaralanmamış gibi bir ses tonuyla. "Bağırsaklarım dışarı çıktı. Karşında dikilirken iç organlarım dışarı dökülebilir ve kimsenin ruhu bile duymaz." Kraliçenin yüzüne dokunmak için elini tekrar kaldırdı; elinden bulaşan kanı silmeye çalıştı, ama yalnızca daha beter yaptı. "Benim güzel kraliçem. Bütün saray halkı sizi izliyor, üstelik bu yüzden onları suçlayamam da."

Gerçekten de saray halkı onları izliyordu. Kraliçe bakmak için başını çevirdi. Bakışları kalabalıkta, buğday başaklarını

biçen bir orak gibi dolaştı. Her yanda aralık duran ağızlar alelacele kapandı. Arka taraftakiler kraliçenin görüş alanından çıkmak için yer değiştirince, bir hışırtı yayıldı. Kraliçe yeniden, yüzünde kocaman bir sırıtışla dikilen krala baktı.

"Yardımcılarınız nerede?" diye sordu kraliçe. İlk kez olarak bakışlarını ani bir ilgiyle Costis'e ve diğer askerlere çevirdi. "Muhafızlarınız nerede?"

"Teleus'la birlikteler," diye cevap verdi Eugenides alelacele. "Costis ve diğerleri neyse ki yakındaydılar. Diğerlerini ortalığı temizlemeleri için bıraktım."

"Anlıyorum. Gene de, ayakta dikilmeniz doğru değil." Kraliçe muhafızlardan birine işaret etti. "Kaldırın."

"Yürüyeceğim sanırım," dedi kral.

"Sedye getirtsek?" diye teklif etti kraliçe masum masum. "Uzanırdınız."

"Savaş alanından taşınan askerler gibi mi? Hiç sanmıyorum," dedi Eugenides. Kolunu Costis'in ensesine biraz daha bastırdı ve basamaklardan çıkmaya başladılar.

• Sekizinci Bölüm •

Kralı yatağına yatırdılar. Sarayın iç kısımlarına vardıklarında, kalabalık seyrelmişti ve son kat merdivene ulaştıklarında, kral muhafızlarının kendisini taşımasına izin verdi. Daha önce taşımayı teklif etmedikleri için, onları tembellikle suçladı. Costis ayıplarcasına bakınca da, "Ters ters bakıp durma, Costis; ölümcül yaralar aldım, biraz daha hassas davranabilirsin."

Oda bir ağızdan konuşan insanlarla doluydu. Suikast girişiminin ayrıntılarını bilenler bu bilgiyi diğerleriyle paylaşıyorlardı. Muhafızlar, muhafız odasında görevli yüzbaşının talimatlarıyla kendilerine çekidüzen vermekle meşguldüler. Kraliçe kapının yanında, yanağında kralın kanlı parmaklarından kalan izleri temizleyen yardımcısına bir şeyler söylüyordu. Yol boyunca geçilen çeşitli kapılardaki nöbetçileri ikna etmeyi başaran son birkaç dalkavuk, orada görevli muhafızlar tarafından içeri kabul edilmeyi bekliyordu. Teker teker, yatağın çevresindeki sessizlik dikkatlerini çekmeye başladı.

Kral bile sessizdi. Bitkin ve rahatlamış bir halde, ölü gibi yatıyordu. Yanaklarının derisi çekilmişti sanki. Terden ıslak saçları, yüzüne yapışmıştı ve gözleri kapalıydı. Tuniğinin

kumaşını sıkı sıkı kavrayan eli, rahatlamış ve yanına sarkmış, böylece özenle topladığı kumaşın gözlerden sakladıkları ortaya çıkmıştı.

Tunikte bir uçtan öbürüne bıçak tarafından açılan bir yırtık vardı. Kumaşın kenarları aralanınca, yatağın baş ucundakiler kralın pantolonunun fark edilmeden ne kadar çok kan emdiğini gördüler. Kralın böğründeki yara ufacık bir yarık değildi. Göbek deliğine yakın başlamış ve göbeğini boydan boya kesmişti. Bağırsak zarı yırtıldıysa, kral birkaç gün içinde mikrop kapıp ölebilirdi.

Bir şey söylemesi gerekirdi, neden söylemedi acaba? diye düşündü Costis. Aslında, söylemişti. Sarayı geçerlerken her adımda yakınmıştı ama kimse oralı olmamıştı. Metanet gösterse ve canının yandığını belli etmemeye çalışsaydı, bütün saray çoktan alarma geçmiş olurdu ve Eddisli askerler işe karışırdı. Kral onları kandırmak istemişti ve kandırmıştı da. Costis ilk kez ızdırap çekmiyormuş numarası yapıp bunu da beceremeyen metanetli birinin, gerçekte ne kadar gizlenmek istiyor olabileceğini merak etti.

Kral sessizliğin farkına varmış olmalıydı. Gözlerini açtı. Herkes karnına bakıyordu; Costis yüzünü inceledi. Kralın gözlerinin odada telaşla dolaştığını ve kapının yanında duran birini görünce rahatladığını fark eden Costis, onun sarayı kandırmaya ya da Eddislileri yatıştırmaya çalışmadığını anladı. Bütün saray paniğe kapılsa bile kralın umurunda değildi. Yarasının büyüklüğünü saklamaya çalıştığı bir tek kişi vardı, o da kraliçeydi.

Costis, kraliçe yatağa yaklaşırken kralın kendini toparlamaya çalıştığını gördü. Yapabileceği onca şey içerisinde, kral kendini beğenmiş görünmeyi tercih etti. "Bak," dedi rol yapmaya devam ederek, "ölümün eşiğinde olduğumu söylemiştim

sana," dedi; ama artık kimseyi, özellikle Costis'le kraliçeyi kandırması mümkün değildi. Kraliçe gözlerini kısıp ellerini pençe gibi sıkmıştı. Korkmamış, sinirliydi. Şu aşamada, Eugenides'in kraliçeyi yarasının hafif olduğuna ikna etmesi olanaksızdı. Costis bir an kralın hafifçe ürktüğünü gördü sanki. Kral bir şey söylemek için ağzını açtı.

"Derin değil," dedi Eddis büyükelçisi yatağın diğer tarafından. Yaraya eğilmiş, yüzünde eleştirel ve hafifçe de hayal kırıklığına uğramış bir ifadeyle bakıyordu. Eugenides bir saniye tereddüt etmedi.

Başını hemen çevirdi. "Çok... derin... diyorum!" diye ısrar etti, öfkeyle.

Bir an afallayan yardımcılarının bir saniye içinde keyfi yerine geldi.

"Majesteleri," dedi Ornon, mağrur bir tonla, "yaka iğnesiyle bile daha derin yara aldığınızı görmüştüm."

"Kendi kendimi yaralamadım ya," diye parladı kral. Bakışlarını yeniden büyükelçiye çevirdi. "Birkaç saniye için de olsa herkesi dehşete düşürüp ilgiyi üstüme çekmiştim, Ornon, neden keyfimi bozuyorsun?"

"Bağışlayın beni, majesteleri," diye karşılık verdi Ornon. "Ama ölüme daha çok yaklaştığınız olmuştu."

Kral başını kaldırıp kraliçeye baktı; kralın açıklamasıyla bir nebze rahatlamayan ama Ornon'a inanan kraliçe Eugenides'e ters ters bakmayı sürdürüyordu. "Böyle giderse bağırsaklarını ben deşeceğim," dedi.

"Size söyledim..." Kral birden öfkeli ve acı dolu bir çığlık attı ve kraliçe dışında herkes yerinden sıçradı. "Tanrılar aşkına, bu da neydi böyle?" diye haykırdı kral.

Elindeki kanlı pamuğu gergin gergin tutan doktor, "İspirto ve fa-faydalı bitkilerden bir karışım."

"Canımı yaktın; seni kan emici sülük. İşkenceci Galen'i dağlarda bırakıp geldim, yerini sen mi almak istiyorsun?"

"Özür dilerim, fakat mi-mikrop kapmamanız için, majesteleri."

"Bu kadar canımı yaktığına göre, işe yarasa iyi olur ve sen de elini tekrar sürmeden önce haber versen iyi edersin."

"Veririm, majesteleri," dedi doktor, yarayı başka bir pamuk parçasıyla özenle silerken.

"Hayran hayran bakman bittiyse, sargı beziyle kapatabilirsin," dedi kral sabırsızca.

Zayıf, sinirli bir adam olan saray doktoru dikkatini yoğunlaştırarak yaraya dikti bakışlarını. "Kesiğin en derin olduğu yerlere dikiş atmak istiyorum. Bir de öncesinde kasları dikmek." Onay almak için kraliçeye baktı.

"Dikişe gerek yok," dedi kral sakınarak.

"Yara derin değil de ondan," diye mırıldandı kalabalığın arasından birisi. Kral sert bakışlarını o yöne çevirdiyse de, konuşan kişiyi bulamadı.

"Petrus uzun senelerdir benim şahsi doktorumdur," dedi kraliçe. "Kraliyet bütçesinden, kentteki hayır işi yapan bir hastanede ameliyatlara giriyor ve bu şekilde birkaç yeni tıbbi teknik deniyor. Dikiş atmak gerektiğine inanıyorsa, izin verelim atsın bence."

"Sadece buraya," dedi doktor, "yaranın nispeten derin olduğu yan tarafa. Kesik boydan boya bu kadar derin olsaydı, suikastçı mutlaka peritona zarar verebilirdi."

"Neye neye?"

"Bağırsağa."

"Ah," dedi kral ve birkaç saniye sonra, "Aah!" dedi. "O neydi öyle, çuvaldız mı?"

"Ha, yok, majesteleri, yok. Gördüğünüz gibi, elimde son derece ince bir iğne tutuyorum."

"İğne gibi durmuyor hiç –daha ziyade, sana para ödemeyen insanlar üstünde çok ameliyat yapıyormuşsun gibi duruyor... Ay! Ay! Ay!"

Costis dehşete düşerek gözlerini kapattı. Kral ölüm döşeğinde bile ağırbaşlı davranamıyordu. Yardımcıların hepsi bir kahkaha patlatmak üzereydiler ve kral, bırakın bunu umursamayı, her saniyesinin keyfini çıkartıyor gibiydi.

Kraliçenin dudakları gerildi.

"Özür dilerim," dedi doktor, çaresizce.

"Bırak özür dilemeyi de elini çabuk tut."

"Majesteleri, ben..." Petrus ağlamak üzereydi.

Ornon doktorun gerisinden kararlı bir sesle konuştu. "Majesteleri, doktoru üzüyorlar." Büyükelçi yatağa biraz daha yaklaştı. Kralla büyükelçinin bakışları kilitlendi.

Eugenides başını çevirdi. "Pekâlâ, ne yapalım?" dedi, suratını asarak. "Söyleyin işine baksın o zaman." Derin bir nefes çekti ve kısa bir homurtuyla, darılmış gibi burnundan verdi.

Ornon doktorun omzuna hafifçe vurarak adamı cesaretlendirdi ve geri çekildi. Doktor bir kez daha yaranın üstüne eğildi. Kral yüzünü buruşturduysa da, sesini çıkarmadı. Doktor bir an afallayarak başını kaldırdı, fakat sonra, bu geçici fırsatı kaçırmamak için hemen dikiş atma işine döndü.

Kral kıpırdamadan yatıyor ve hiç ses çıkarmıyordu. Petrus ilk dikişleri sıkılaştırdığında, kral derin bir soluk aldı; ama sonra soluğunu bırakmadı. Yavaşça ona kadar saydıktan sonra, ağır ağır bıraktı ve yeni bir soluk aldı.

Costis'le kraliçe arasında üç kişi vardı. Costis üçünü de, bir abaküsün boncuklarını iter gibi kenara iterek dizlerinin

üstüne çöktü ve kollarını açıp kraliçeyi, tam yere yığılmak üzereyken tuttu.

Costis kraliçenin yüzünün bembeyaz olduğunu ve ufak el hareketini görmüş, bayılacağını anlamıştı; fakat koşup yakalamaktan başka yapabileceği bir şey yoktu.

"Kraliçe!" diye haykırdı birisi telaşla ve kral kapana yakalanmış vahşi bir hayvan gibi yattığı yerde dikildi.

Doğrulup oturmaya çalıştıysa da, etrafındaki adamları onu yatmaya zorladılar. Kral karşı koydu. Kafası çalışan birisi, kancayı iki eliyle tutup, sivri tarafını yatağa mıhladı. Kafası daha az çalışan birisiyse, kralın diğer kolunu kavramaya yeltenince, yüzünü tutarak ve tökezleyerek gerisin geri çekildi.

"Dikişler, dikişler!" diye çığlık attı doktor.

"Majesteleri, majesteleri!"

"Dikişlerin canı cehenneme!" diye hırladı kral, "Ayağa kaldırın beni."

Tek serbest eliyle kral oturmaya çalışıyor, fakat hep bir ağızdan bağrışan daha fazla sayıda insan onu iterek geri yatırıyordu. Adamlardan birisi, sıkı bir tekme yiyip, yatağın ucundan aşağı yuvarlandı. Doktor bir çığlık daha atarak bütün uğraşlarının boşa gideceğini haykırdı.

Costis bu arbedeye karışmakla bir fayda elde edemeyeceği sonucuna varmıştı. İzlerken Ornon'un öne çıktığını ve adamın birini saçından kavrayıp geriye doğru çektiğini gördü. Adam gerisin geri sertçe yere oturdu ve Ornon ondan boşalan yere geçip kralın yatağına yaklaştı. Elini kralın suratına dayadığı gibi kafasını var gücüyle iterek yastığa bastırdı. Elini suratından çekmeden, eğildi ve kulağına kükredi, "Kraliçenin bir şeyi yok!"

Eugenides kıpırdamıyordu. Yatağın etrafında dikilenler de donup kalmışlardı.

"İrene?" diye seslendi kral.

"Bayıldı. O kadar," dedi Ornon biraz daha sessizce. "Her yerde kan var; kraliçe de sonuçta bir kadın ve çok üzüldü. Bayılması normal."

Costis başını eğip kollarında yatan kadına baktı. Bir ismi vardı. İrene. Attolya dışında bir ismi olabileceği Costis'in aklının köşesinden bile geçmemişti; ama elbette Attolya kraliçe olduğu kadar bir bireydi de. Kollarında yatarken, Attolya şaşırtıcı derecede insansı ve dişiydi. Costis birden onu taşımaktan rahatsızlık duydu ve Hilarion onu kollarından alıp muhafız odasına taşıyınca rahatladı. Kraliçenin yardımcıları tavuk gibi gıdakla gıdaklaya peşinden koşturdular.

Costis ayağa kalktı.

Yatakta, Eugenides rahatsız rahatsız kıpırdandı. "Kan görünce kötü oldu, öyle mi? Benim karım?"

"Herhangi bir kan değil, sizin kanınız," diye hatırlattı Ornon.

Eugenides kolundaki kancaya bakıp bunu zihninde birkaç saniye tarttı. "Evet," dedi. Anılarında kaybolmuş gibiydi. Odada çıt çıkmıyordu. Costis kral ve kraliçeye yeni bir gözle bakmaya çalışırken, odadaki herkesin aynı mücadeleyi verdiğini anladı. Doktor haricinde belki; doktor elinde iğne iplik, gergin gergin verilecek talimatı bekliyordu.

"İşine bak," dedi kral. Dikiş atma işi başladığında bunu fark etmiş görünmedi. Kapı aralığından kraliçenin yattığı yere doğru bakarak, fakat Eddis büyükelçisine hitap ederek konuştu. "Gelecekte," dedi, "doktoru üzmekle yetineceğim."

• Dokuzuncu Bölüm •

"Majesteleri," dedi Costis fısıldayarak.

Eugenides gözlerini açtı ve başını yastıkta çevirdi. Costis yatağın baş ucunda dizlerinin üzerindeydi. Oda karanlıktı. Yatak odasının kapısından, esas duruşta dikilen muhafızların arasından süzülerek giren ışıktan başka bir ışık kaynağı yoktu. Costis'in içeri girmesine hiç zorluk çıkarmadan izin vermişlerdi; onu görmemiş gibiydiler. Neden burada olduğunu biliyorlardı.

Kral gözlerini kırpıştırdı.

"Majesteleri, sizi uyandırdığım için çok özür dilerim, fakat sizden başka kimsenin yardım edebileceğini sanmıyorum."

"Saat kaç?" diye sordu kral, kısık sesle.

"Öksüz nöbeti saati, şafağın sökmesine bir saat kaldı."

"Saat erken, öyleyse" diye mırıldandı kral, "gece değil."

"Majesteleri, kraliçe hepsini idam ettirecek."

"Kimleri?" Kralın gözleri ateşten çakmak çakmaktı.

"Komutanı, arkadaşım Aris'i ve onunla birlikte bütün mangayı. Kraliçe dün buradan çıktıktan sonra hepsini zindana attırdı ve bu sabah da idam edilecekler."

"Bir saat sonra?"

"Majesteleri, kraliçe kıdemli yüzbaşıyı komutanın yerine atadı; ancak askerler ondan emir almayacaklarını söylüyorlar." Telaşla devam etti, "Ona engel olursanız, majesteleri, lütfen, eğer mümkünse? Aris'in tehlikeden haberi yoktu, size yemin ederim. Bahçenin güvenli olduğunu sanıyordu."

"Neden daha önce gelmedin?"

"Uyuyordunuz. Lityum içirdiler."

Kral elini güçlükle yorganın altından çıkardı. "Hatırlıyorum," dedi. "İstemediğimi söylemiştim oysa. Lityum içince ölü gibi uyuyorum." Yüzünü sıvazladı. "Kraliçe idam edilecekleri çağırdı mı?"

"Henüz değil," dedi Costis.

"Ah."

"Majesteleri, lütfen."

"Costis, kraliçenin emirlerine alenen karşı çıkamam."

"Gene de sizi dinleyecektir," diye yalvardı Costis.

"Baş başayken belki. Zamanımız olsaydı. Fakat kraliçe çok kızgın, Costis. Kızmıştır, biliyorum."

Costis başını öne eğdi. Bir gün içerisinde bir sürü imkânsız şeyin gerçekleştiğine şahit olmuştu; son bir tane daha ümit ediyordu.

"Bekle," dedi kral. "Biraz bekle." Başını çevirdi. "Su var mı? Lityum insanın ağzını zımpara kâğıdı gibi kurutuyor."

Costis bir kupaya su doldurup getirdi ve kral içip bitirince tekrar doldurdu. Eugenides suyu içebilmek için yüzünü buruşturarak kendini itmiş ve doğrulup oturmuştu. Derince iç geçirerek görünmez bir uzaklığa dikti bakışlarını. "Kadim dili biliyor musun, Costis?"

Costis basamaklardan adeta uçarcasına indi ve sarayın dolambaçlı koridorlarını aştı. Saatin erken oluşu sayesinde kimsenin yoluna çıkmayacağını ümit ediyordu. Kraliçenin hapishanesine inen merdivene ulaşmak için erken işbaşı yapan mutfak çalışanlarının homurtuları ve yakınmaları arasında mutfaktan koşturarak geçti ve gardiyanın kasıtlı olarak sürüdüğü adımlarıyla hızı kesildi. Costis, adamın uzun ve yavaş adımlarına ayak uymaya zorladı kendini; öne geçmesinin bir anlamı yoktu. Anahtarlar gardiyandaydı ve bütün gardiyanlar gibi o da, kraliçenin hapishanesindeki görevini itinayla yerine getiriyordu. Bir muhafız için adımlarını hızlandıracak hali yoktu.

Gardiyan anahtarlığı çıngırdatarak anahtarı ararken ve ağır ağır hücre kapısının kilidini açarken, Costis sabırla bekledi. Kilit açılınca artık daha fazla dayanamadı ve demir parmaklıklı kapıyı ittirerek açtı. İlk önce yerde oturan Aris'i gördü; dizlerini karnına çekip kollarıyla sarılmıştı. Zincirin fazlalık kısmı ayağının dibinde dolaşık duruyordu. Costis'e bakmak için başını kaldırdı, sonra tekrar düşürdü ve yanında yatmakta olan adamın omzuna yavaşça vurdu. "Vakit geldi, Legarus," dedi usulca.

Legarus ağlıyordu. Diğerlerinin gözlerinde damla yaş yoktu, fakat Legarus ağlıyordu. Sebebi belli, diye geçirdi aklından Costis. Aniden terfi etmelerinin nedeni Legarus'tu; herkes saraydaki bir âşığının yardımıyla olduğunu tahmin ediyordu. Fakat bu terfi Legarus düşünülerek ayarlanmamıştı. Legarus'a iltimas geçiliyor gibi duruyordu ama, işin aslı, birileri o günkü nöbetçilerin acemi olmasını istemişti. Deneyimsiz oldukları için dikkatlerini dağıtmak daha kolaydı. Âşığı Legarus'u önce kullanmış, ardından da ölüme terk etmişti.

Costis, ayağa kalkmakta olan Teleus'a döndü. Teleus Costis'in yüzündeki ifadeyi görünce "Hiç ümit yok, Costis," dedi, ruhsuz bir ses tonuyla.

"Var," diye ısrar etti Costis.

"Yok," diyerek inatla reddetti Teleus. "Aristogiton'un mangasını asla terfi ettirmemeliydim. Onu kraliçenin muhafızlığına atamazdım, aynı hassasiyeti kral için de göstermeliydim."

"Terfi ettirdiğin manga peki? Onların da mı ölmesi gerekiyor?"

"Onlar da hata yaptılar."

Costis omuzlarına yapışıp Teleus'u silkelemek istedi. "Peki ya Muhafız Alayı? Attolya senin yerine Enkilis'i atadı, haberin vardır. Askerler ondan emir almayacaklarını söylüyorlar."

"Kraliçeye kılıçlarıyla bağlılık yemini ettiler."

"Burada yalnızca kılıçlardan bahsetmiyoruz, insanlardan bahsediyoruz. Onlar seni lider olarak kabul etmiş durumdalar. Sen olmazsan, disiplin sağlanamaz, sadakat sorunu bile yaşanabilir. Sen Muhafız Alayı'nın kilit taşısın. Kraliçe seni kaybetmeyi göze alamaz."

"Bunu bilmediğimi mi sanıyorsun?" diye sordu Teleus.

"Kraliçenin fikrini değiştirmek zorundasın."

"Kraliçe de bütün bunların farkında, Costis," dedi Teleus yeisle. "Fikrini değiştirebilecek bile olsam, ben kim oluyorum da müdahale ediyorum? Bu onun kararı."

"Peki ya bir hata yapıyorsa?"

"Ben kimim de, kraliçenin kararını yargılıyorum?"

"O da hepimiz gibi bir insan, komutanım." Costis'in aklına kraliçenin önceki gün kollarında nasıl baygın yattığı gelmişti. "Arada sırada o da mutlaka hata yapıyordur."

"Ah, evet," dedi Teleus kederle. "Ender de olsa yapıyor, fakat hepimiz onun en büyük hatasının meyveleriyle yaşamak zorundayız. Gene de, onun verdiği kararı değiştiremem. O bizim kraliçemiz."

"Öyleyse kararını yeniden gözden geçirmesini isteyin. O kadar. Bunun doğru karar olduğundan emin olmak için biraz daha düşünmesini isteyin ondan."

"Nasıl?" diye sordu Teleus.

Taht salonu, bütün apliklerinde yanan lambalarla ışıl ışıl aydınlıktı. Büyük şamdanlar havada asılı duran muazzam birer ışık çemberi gibi duruyordu. Gün henüz başlamamasına rağmen, büyük bir kalabalık toplanmıştı. Kimsenin muhafız komutanının idama gidişini izleme şansını kaçırmaya niyeti yoktu. Costis'in içeri süzülmesi ve kimseye fark edilmeden kapının yanına geçip dikilmesi her zamankine nazaran kolay oldu. Kral onu Teleus'a mesajı iletmesi ve sonrasında odasına çekilip fırtınanın yatışmasını beklemesi konusunda uyarmıştı, ama Costis gidemiyordu. Teleus'un ne yapmaya karar verdiğinden emin değildi. Gardiyan kapıyı çok erken açmış ve diğer gardiyanlar, mahkûmları kraliçenin yanına götürmek üzere içeri girmişlerdi. Teleus'u ikna etmek için biraz daha uğraşacak vakit kalmamıştı. Alelacele, Costis kelimeleri kadim dilde tekrarlamış ve günlük dile çevirmişti. Teleus'un kadim lisanı konuşup konuşmadığını ve böyle bir anda, aşina olmadığı bu sesler dizisini hatırlayıp hatırlamayacağını bilemiyordu. Costis, Eddis'te bahar festivalinde Hephestia'ya yakarmak için kullanılan bu deyişin, nasıl olup da kraliçeye eski hatalarını hatırlatacağını da bilemiyordu. Tek bildiği, kralın böyle olacağına dair söz verdiğiydi. Costis'in elinden, mahkûmların ve gardiyanların peşinden

gidip taht odasına girilirken de kenara çekilmekten başka bir şey gelmiyordu. Arkadaşının öleceğini öğrenene kadar bekleyecekti. Aris idama mahkûm edilecekse, Costis onu yalnız bırakmayacaktı.

Bütün gözler tahtta oturan Attolya'ya çevrilmişti. Yanında boş duran, birkaç ay öncesine kadar Attolya'nın oturduğu taht, görünmez olsa ya da hiç mevcut olmasa huzurundaki saray halkı için bir şey fark etmeyecekti.

Kraliçe biraz aşağısında dikilen adamlara bakıyordu. Onlar adına konuşmaya yalnızca Teleus yetkiliydi. Teleus ne yöne gideceğine karar veren bir adam gibi, bakışlarını önce soluna sonra sağına çevirdi. Ardından başını kaldırıp kraliçeye baktı. "*Oxe Harbrea Sacrus Vax Dragga Onus Savonus Sophos At Ere.*"

Ani bir sabah meltemi, tavana yakın pencerelerden içeri dolup avizeleri sallayarak mumların alevlerini titretince, salon hafifçe karardı. Titreşen ışıkta, kraliçe öfkeyle kabarmıştı; bir alev gibi aynı anda hem kıpırtısız hem de sürekli hareket edercesine yanıyordu sanki. Elbisesini kavrayan ellerini sıkınca, dizlerine denk gelen noktalarda kumaş kırıştı. Costis boğucu derecede yoğunlaşan havayı içine çekerek derin bir nefes aldı.

"Ne dedin?" dedi kraliçe, Teleus'un tekrarlamaya cüret edip edemeyeceğini merak ederek.

"Bu ihtiyaç anımızda, Büyük Tanrıça'nın bilgeliğine ve merhametine sığınıyoruz," dedi Teleus günlük konuşulan dilde.

"*Ere* sevgi olarak çevrilir, daha çok acımasız bir sevgi, merhamet değil Teleus. Eddis'in Büyük Tanrıçası merhametiyle tanınmamıştır."

"Kraliçem," diye söze başladı Teleus.

"Majesteleri," diye parladı Attolya. Salonda bulunan herkes irkildi, Teleus dışında.

"Hayır," dedi Teleus. "Relius haklıydı; ben yanıldım. Siz benim kraliçemsiniz. Kafam omuzlarımdan ayrılana dek, saray duvarlarından sallanırken ilmik sıkıştığında son nefesimi verene, kalbim son kez çarpıncaya dek benim kraliçem olacaksınız. Sizi hayal kırıklığına uğratmış olmam, sevgimi ya da sadakatimi değiştirmedi."

"Onun merhametini benim adaletime tercih ediyorsun," dedi kraliçe, kralı kastederek. Mesajın nereden geldiğini iyi biliyordu.

"Hayır..." Teleus ellerini yakarır gibi açarak başını suskun bir şekilde iki yana salladı. "Ben yalnızca..." fakat Attolya onu konuşturmadı.

"Öyle olsun o halde. Serbest bırakın." Attolya gardiyanları paylar gibi emir verdi. "Hepsini serbest bırakın." Ardından da tahttan kalktı ve yardımcılarını, muhafızlarını arkasında bırakarak kapıya doğru fırtına gibi yöneldi. Hepsi kraliçenin öfkesi karşısında donup kalmışlardı.

Kapıdaki muhafızlar tereddüt ettiler, kraliçenin maiyeti olmaksızın salondan çıkmak istediğinden emin değillerdi.

"Kapıyı açın!" diye bağırdı Attolya ve muhafızlar yerlerinden sıçrayarak itaat ettiler. Kapıdan hışımla geçti ve ötesindeki koridorda gözden kayboldu. Yardımcıları ve muhafızları hayata dönüp arkasından seğirttiler. Kalabalık yere çarpıp parçalanan bir sürahiden fışkıran su gibi her yöne dağılır ve kraliçenin kullandığı hariç bütün kapılardan çıkarak başka yerde yapacak acil işler bulmaya giderken, zincirlerin şakırtısı ve yere düşerken çıkarttıkları ses dışında salona tam bir sessizlik hâkimdi.

Costis, kalabalığın arasında sıkışmış halde, kendisi de dönüp alelacele uzaklaştı. Thegmis savaş alanında, hatta bahçedeki suikastçıları gördüğünde bile böyle korkmamıştı. Kraliçe yanından geçmişti; o kadar yakındı ki Costis havanın hareketini hissetmişti ve kraliçe başını milim oynatacak olsa ve bakışları karşılaşsa, Costis oracıkta ölebilirdi; öfkesi o derece yoğundu.

Costis hiçbir yerde durmadan ve kimseyle konuşmadan, yuvasına dönen bir porsuk gibi koşturdu. Kışla binalarının taş koridorundan ilerledi ve kendi dairesine açılan ufak kapı aralığından süzülerek içeri girdi. Kendini yatağa bırakarak, sırtını duvara dayadı ve yatağın altında gizlenen kâbuslardan korkan bir çocuk gibi ayaklarını yukarı çekti. Kollarıyla bacaklarını kucaklayıp oturdu. Bir süre sonra esnemeye başladı. İçinde bulunduğu bina sessizdi. Merdivenlerde ya da dışarıdaki avluda, ara sıra ayak sesleri duyuluyordu ama sıra dışı bir şey yoktu. Haykırışlar yoktu, ufak, önemsiz bir muhafızı tutuklamaya gelen ayak seslerinin gümbürtüsü yoktu. Costis bir daha esnedi. Geceyi uyumadan geçirmişti. Başını duvara yasladı ve oturduğu yerde uykuya daldı.

Birkaç saat sonra açlıkla ve tutulan boynunun ağrısıyla uyandı. Canı yanarak gerindi ve er ya da geç odasından çıkmak zorunda kalacağına, çıkmazsa açlıktan öleceğine karar verdi. Görev dağılımı çizelgesini de kontrol etmesi gerekiyordu. Resmî olarak, Costis hâlâ Aristogiton'la avlanarak geçireceği üç günlük iznin keyfini sürmekteydi; ama acil durum yüzünden çizelge değişmiş olabilirdi. Üstelik şu ana kadar tutuklanmadığına göre belki de hiç tutuklanmayacaktı. Taht salonunda oynanan tiyatro sahnesindeki rolü o an için gözden kaçırılmıştı ve gelecekte de kimsenin aklına gelmeyecekti. Tek ümidi buydu. Yemek salonuna yollandı.

Salonda tek tük birileri vardı. Birkaç kişilik asker grupları sıkışık sıkışık oturmuş, ancak fısıltı olarak duyulan bir ses tonuyla sohbet ediyorlardı. Costis kendine bir dilim ekmekle peynir kesti ve bir kâse zeytin alıp günün sıcak yemeğini tabağına doldurdu. Ekmeği sulu yemeğin üstüne koydu, üstüne peyniri yerleştirip zeytin kâsesini de peynirin üstünde dengeledi ve böylece boşta kalan eliyle bir kadeh sulandırılmış şarap kaptı. Tek başına bir masaya oturdu. Yemeğini masaya yerleştirmeyi bitirmeden çevresi dolmuştu.

"Haber var mı?" diye sordu sağında solunda sıraya yerleşen muhafızlar.

"Şafak söktüğünden beri odamdan çıkmadım," dedi Costis.

"Öyleyse sana haberlerimiz var," dedi birisi.

"Olabilir," dedi Costis. "Teleus'la diğerleri serbest bırakıldılar, bu kadarını biliyorum."

"Orada mıydın?"

"Nöbetin yok muydu?"

"Kalabalığın arasındaydım."

"Ay, aptalca bir yer seçmişsin."

"Bir daha yapmam, olur biter," diyerek kabul etti Costis.

"Oradan da odana mı gittin? Sonra olanları duymadın mı?"

"Ne gibi?" diye sordu Costis kayıtsızca.

"Kralla kraliçe arasında kopan kavga gibi."

Costis elindeki kâseyi masaya bıraktı. Muhafızlar fısıltıyla ona olan biteni anlattılar.

Kraliçe taht salonundan çıkınca dosdoğru kralın dairesine gitmişti. "Efendim Kral Attolis'i görmek istiyorum," diye talep etti öfkeyle. Attolya daha önce Eugenides'e hiç kraliyet ismiyle hitap etmemişti.

"Buradayım," diye cevap verdi kral, üstünde geceliği ve entarisi, darmadağınık ve solgun bir halde, ama gene de kararlı. Kraliçeyi beklemekteydi. Kral destek almak için kapı eşiğine dayanmış dururken, odadaki afallamış yardımcıları da, ufak bir alanda şiddetli rüzgâra maruz kalmış anız taneleri gibi dağılmışlardı.

Kraliçe öfkeyle üstüne yürürken Eugenides önce sakince, ardından kendine has öfkesiyle karşılık verdi. "Kimsenin cezalandırılmasına tahammülün yok mu senin?" diye haykırdı kraliçe. "Teleus'u ne pahasına olursa olsun hayatını kurtaracak kadar sevdiğini bilmiyordum!"

"Bir kez daha düşünmeni istedim yalnızca."

"Yeniden düşünülecek bir şey yok!"

"Ona neden ihtiyaç duyduğumu biliyorsun."

"Artık ihtiyacın kalmadı," diye bildirdi kraliçe nihai bir kararlılıkla.

Kral bu kararlılığı duymazdan geldi. "Her zamankinden daha çok ihtiyacım var," diye ısrar etti.

"Başarısız oldu..."

"Bunun tek sorumlusu o değil!"

"Kararlarımı bozmayı düşünüyorsun öyleyse?" dedi Attolya krala meydan okuyarak.

"Bozabileceğimi söylemiştin," diye ifadesiz bir tonla karşılık verdi Eugenides.

Üzerine fazla gelinen kraliçe aniden saldırdı. Kral darbeden kaçınmaya bile çalışmamıştı. Başı savruldu ve alnı kapının pervazına çarptı. Önce şöyle bir yalpaladıysa da dengesini tekrar buldu. O gözlerini açarken, kraliçe çıkıp gitmişti bile.

Afallayarak donup kalan yardımcıları daha kendilerini toparlayamadan, kral çıkıp kapıyı çarparak kapattı. Kapı

kapanırken patlayan bir tabanca gibi gürültü çıkardı ve yardımcıları yerine oturan mandalın sesini duydular.

Sejanus iğneleyici bir yorumda bulunmaya kalkıştıysa da, yorum anlamını yaşanan kafa karışıklığında kaybetti ve krala karşı aniden oluşan beklenmedik ve karamsar bir merhamet duygusunda kayboldu.

"Dün, kraliçeyi sevdiğine inanmıştım," dedi Philologos hüzünle.

"Bence seviyordu," dedi başka birisi.

"Bence kraliçe..."

"Bense," dedi Hilarion, tartışmanın uzamasına izin vermeyerek, "burada bir işe yaramadığımızı ve geceyi uykusuz geçirdiğimiz düşünülürse, en azından bazılarımızın yatmaya gitmesi gerektiğini düşünüyorum." Elini Philologos'un omzuna koydu ve onu, kralın giysi odasının ilerisindeki hücreye benzeyen, yardımcıların uyuduğu odalara açılan kapıya ittirdi. "Kim bilir, belki de uyandığımızda dünyayı yeniden tersine dönmüş buluruz." Bakışlarını, uyarırcasına, odadaki diğer yardımcılarda dolaştırdı, ama sonra tekrar Philologos'a hitap ederek konuştu. "Unutma, krallarla kraliçeler arasındaki aşk bizim gibi daha az önemli ölümlülerin anlayışının çok ötesindedir."

Eddis Hırsızı'ndan kral diye bahsettiği fark edildiyse bile, kimse bir yorumda bulunmadı.

"Kralı sevmiyor," dedi Costis'in sağındaki muhafız. Rahatlamış gibiydi. "Seviyor gibi görünmüş."

Costis itiraz etme fırsatı bulamadan, solundaki konuştu, "Elbette numara yapmıştır; kraliçemiz tahtı elinden zorla alan bir dağlıya tutulacak değildi herhalde."

Costis ağzını bir kez daha araladı.

"Tutulsaydı, ona sadık kalır mıydın?" diye sordu masanın karşısında oturanlardan birisi.

Costis ağzını kapattı.

Etrafındaki adamlar nefretle omuzlarını silktiler. Bu soru aralarında tartışma konusuydu. Kraliçeleri her zaman gözlerinde güzel ve ruhsuz olmuştu ve deli cesareti göstererek öfkeli Attolya'nın karşısına çıktığı için kral hakkındaki fikirlerini değiştirecek değillerdi.

"Ben sadık kalırdım," dedi Costis, vurdumduymaz bir tonla.

Silah arkadaşları onu şüpheli şüpheli süzdüler. Soru o kadar saçmaydı ki, çoktan unutup gitmişlerdi bile.

"O benim kraliçem." Costis karşısında oturan Lepkus'a kaşlarını çatarak, meydan okurcasına baktı. "Bunun dışında her şey önemsiz. Öldüğüm güne kadar ona sadık kalacağım."

Birisi derin bir nefes çekti. Soru artık anlamsızlığından ve mübalağalı tartışmalara konu olmaktan çıkmıştı. Sadakatleri sorgulanıyordu ve bunun da tek bir olası cevabı vardı.

"Elbette," dedi çevresindeki askerler. Bazıları bu sorudan alınırken, hepsi Muhafız Alayı'nın tartışmasız sadakatiyle karşılık verdiler. "Elbette."

"Herkes sadık kalmayabilir," dedi birisi masanın ilerisinden. Costis kimin konuştuğunu göremiyordu. Eğilip baktı. Costis'in eski mangasındaki komutandı. Toprak sahibiydi, okumuştu ve zeki birisi olarak tanınıyordu.

"Eddisliler kralı destekleyecek birilerini bulacaklardır," dedi Exis. "Kral olduğunu ve gücünü arttırmak için onları satın alabileceğini unutmayın. Kraliçenin bize ihtiyacı olacak."

"Kralla kraliçenin arası bozulacak olursa, kim galip gelir dersiniz?" Aralarının bozulacağından herkes çok emindi. Bir

kadın kocasını tokatlayıp, sonra da onu sevdiğini iddia edemezdi. Hiçbir adam tokat yiyip de erkeğim diye ortalarda gezinemezdi.

"Kim galip çıkacak," diyerek omuz silkip fikrini söyledi Exis, "Baron Erondites, tabii ki."

Kralla kraliçe kavga edecek olurlarsa, Baron Erondites ikisi de kendisine karşı koyamayacak derecede güçsüzleşene kadar bekleyecek ve ardından da saldırıya geçecekti. Bu kaçınılmazdı. Masanın çevresindeki askerler hemfikir olarak karamsar bir ifadeyle başlarını salladılar.

"Nereye gidiyorsun, Costis?" diye sordular, Costis ayağa kalkarken.

"Görev çizelgesini kontrol etmeye ve nöbetim yoksa odama. Kaderimi burada beklemeye niyetim yok."

"Şimdi başını çevirme, ama sanırım kaderin yola çıktı bile. Yeni komutan az önce içeri girdi ve sana doğru geliyor."

"Yeni komutan mı?"

"Haberin yok mu? Enkelis, komutanın eşyalarını toplatıp dairesini boşattı bile. Kraliçenin Teleus'u serbest bıraktığım, ancak eski görevine atamadığını söylüyor. Aristogiton'u da kovalamaya kalkıştı, ama Aristogiton onun yüzüne karşı henüz hizmet etme yemininin bozulmadığını ve kraliçe gitmesini söylemediği takdirde hiçbir yere gitmeyeceğini söyledi. Hepimiz kraliçenin Enkelis'i görevine yerleştirmesini bekledik, ama gün neredeyse bitti sayılır ve kraliçe odasından burnunun ucunu çıkarmadı. Aristogiton ve askerleri oda hapsindeler. Teleus'un nerede olduğunuysa kimse bilmiyor."

Yeni komutan masaya vardı ve hepsi saygıyla ayağa kalktılar. Enkelis, Costis'e başıyla işaret etti. "İsteniliyorsun. Üstünü başını düzelt ve benimle gel."

Costis kapıdaki nöbetçilerin arasından geçip kralın muhafız odasına girdi. Sejanus gülümsedi. "Bizim günah keçisi gelmiş gene. Seni hangi rüzgâr attı buraya, Costis? İntikam almayı mı planlıyorsun?"

"Görevdeyim. Görevden alınana ya da kral beni gönderene kadar da görevde kalacağım."

"Kimin emriymiş bu?"

"Komutanımın, Lort Sejanus. Başka kimden emir alacaktım?"

Philologos yataktan kalktığında, dünyanın bir kez daha tersine dönmediğini, aslında aynı bıraktığı gibi durduğunu canı sıkılarak gördü. Kraliçe dairesinden çıkmamıştı. Kralsa nihayet kapısını vurduklarında, yatağından çıkıp kapıyı açmış ve bekleyenlere gözüne gözükmemelerini söylemişti. Eddis büyükelçisini odasına almıştı; ama sohbetin pek tatlı geçtiği söylenemezdi ve Ornon hışımla odadan çıkıp gitmişti.

Hizmetkârları kraliçenin yanına kimseyi almıyor ve mesaj da iletmiyorlardı; ancak birkaçı nedenini açıklamadan odadan ayrıldılar. Danışmanlar kendi aralarında fikir alışverişi yaptılar. Hükümet işleri aksamadan yürüyor, fakat saray sessizlik içinde kaynıyordu.

Costis yemeklerini kralın muhafız odasında yedi. Gece olduğundaysa, duvara bitişik dar sıranın üstünde birkaç saat uyudu. Kral yardımcıları yatak odasına açılan koridorun iki yanındaki nispeten geniş sıralarda nöbetleşe uyudular. Geceleyin kral tarafından çağırılma ihtimallerine karşı hazırda bekliyorlardı; ancak kral kimseyi çağırmadı.

Ertesi gün başka ziyaretçiler geldi. Costis, çelişen sadakat duygusuyla, kimlerin geldiğini zihnine not aldı. Bunlar kralla yeni bir hükümete başlama niyeti taşıyan kişilerdi. Yardımcılar içeri girip, krala onları yanma kabul edip etmeyeceğini sorarken, muhafız odasında beklediler. Kral çoğuna hayır dedi, ancak Dite'nin kısa bir süreliğine içeri gelip yatağının yanında oturmasına izin verdi. Leydi Themis geri çevrildi. Bir saat sonra, küçük kız kardeşi muhafızlar tarafından koridor kapısında karşılandı. Yardımcılardan birine kralı görüp göremeyeceğini sorarken rengi çok solgundu.

"Majesteleri kimseyi kabul etmi..."

"İçeri alın," dedi kral yatak odasından.

Hayretle kaşlarını kaldıran yardımcı, Heiro'ya kapıyı gösterdi. Kız yatağın baş ucuna gidip oturdu.

Bir müddet fısıldayarak konuştular. Kral, kızın elini tutarak, "Umarım, babanız benimle olan dostluğunuzu takdir edecektir."

"Teşekkür ederim, majesteleri," dedi kız tatlılıkla ve çıkıp gitti.

Kral o öğleden sonrayı uyuyarak geçirdi.

• Onuncu Bölüm •

Costis irkilerek uyandı ve dar sıradan yere düşüp tek dizinin üstüne indi. Uyku mahmurluğunu üstünden atmaya uğraştı. Uyuyalı yaklaşık bir saat olmuştu ve kral saldırıya uğradığından beri de en fazla birkaç saat uyku uyumuştu. Birisi çığlık atıyordu. Onu bu çığlıklar uyandırmıştı. Gözlerini ovuştura ovuştura muhafız odasını aştı ve yolunu kapatan kral yardımcılarını kenara iterek, orada dikilenlerin arasından geçti. Önünde neden heykel gibi dikildiklerini merak etti. Ancak kapıya ulaşıp da mandalı açmaya çalışınca nedenini anladı. Kapı kilitliydi. Kral kapının arkasında çığlıklar atıyor, onlarsa içeri giremiyorlardı. Costis kapıyı yumrukladıysa da kapı duvar kadar sağlamdı, açılmadı. Yanında elleri kolları bağlı dikilen kral yardımcılarına bağırdı. "Anahtar! Anahtar nerede?"

"Bizde anahtar yok," diye bağırarak cevap verdi Cleon.

Costis ellerini teslim olurcasına kaldırdı. Hızla çevresinde dönerek, odayı kolaçan etti ve gördüğü ilk muhafızın elinden silahını kaptı. Silahı dirseğinin içine yerleştirerek, kemerindeki deriden fişek kutusunu açtı. Uyku sersemiyken bile, silahını kolayca doldurabiliyordu. Hareketleri ezberlemişti artık.

Kâğıt fişeği dişiyle yırtıp bir kısmını ateşleme gözüne döktü ve kalanını da kovana boşalttı. Hâlâ kâğıda sarılı fişeği namluya bıraktı ve fişeği sürerek silahı doğrulttu.

"Geri çekilin," diyerek, afallamış halde kendisini seyreden adamlara bağırdı. Costis namluyu kapının kilidine yerleştirene kadar ne yaptığını anlamadılar ve ancak ondan sonra kaçarak bir şeylerin arkasına gizlendiler. Silahtan bir ışık ve çatırtılı patlama sesi geldi. Costis gözlerini kırpıştırarak namludan çıkan kıvılcımların devam eden parıltısını geçiştirdi ve dumanın ötesini görmeye çalıştı. Kapıdan eli büyüklüğünde bir parça sıyrılmıştı, ama kilit hâlâ yerinde duruyordu. Costis tabancayı tekrar doldurdu. Odada bulunanlar bir ağızdan bağrıştılar; ama kimse onu durdurmaya yeltenmedi. Costis silahını tekrar doğrulttu. Bu sefer ateş etmeden önce başını öteye çevirdi. Tekrar baktığında, kilidin bükülmüş bir demir parçasından ibaret kaldığını ve kapının hafifçe aralandığını gördü. Rahatlayarak derin bir soluk aldı. Kapıdan sekip kulağının yanından geçen ikinci kurşunun rüzgârını hissetmişti. Üçüncü kez ateş etmek zorunda kalmadığına seviniyordu.

Kral yatağın içinde doğrulmuş oturuyordu; altındaki çarşaflar buruş buruştu. Sağ kolunun güdüğüne dayanmış, bakışlarını kanla kaplı eline dikmişti. Geceliğinde kan lekeleri vardı. Odada başka kimse yok gibiydi; ama Costis gene de krala dönmeden önce odanın her köşesini ve pencerelerin mandallarını kontrol etti. Yaşadığı heyecanın etkisiyle dizleri boşalmaya ve elleri titremeye başlamıştı. O sırada artık kralın çevresini yardımcıları sarmıştı ve hepsi bir ağızdan bir şeyler öneriyorlardı.

"Su içmek ister misiniz, majesteleri?"

"Biraz brendi?"

"Gidin başımdan," dedi Eugenides, uykudan kısılmış bir sesle.

Kralın yardımcıları daha önce Costis'in gözüne hiç böyle mızmızlanan köpek yavruları gibi görünmemişti; ama gene de onları suçlayamıyordu. Büyük olasılıkla Sejanus dışında, hepsi gerçekten sarsılmış görünüyorlardı.

"Bir yudum için yeter, majesteleri," dedi birisi, bir bardak uzatırken.

"Kâbus gördüm o kadar."

"Temiz gömlek ister misiniz?"

"Gidin başımdan!" diye bağırdı Eugenides. *"Gidin başımdan!"*

Yardımcıları bir an için geri çekildilerse de, hemen tekrar yakınlaştılar. Konuşmak için ağızlarını açtılarsa da, kraliçenin kapı aralığından gelen sesi araya girdi. "Sanırım majestelerinin ne istediği çok açık."

Hepsi birden, afallamış vaziyette dönüp ona baktılar.

Kraliçe bakışlarını yeniden onlara çevirdi. "Gidin," dedi, "buradan."

Costis o sırada yatağın ilerisindeydi ve haysiyetini bir parça korumaya çalışarak çıktığı için en sona kaldı. Dönüp arkasına baktı. Kraliçe tereddüt ettiği için bir parça hantal ama aynı zamanda bir ağacın tepesine yerleşen bir balıkçıl kadar zarif hareketlerle yatağın kıyısına oturuyordu. Gayriihtiyari Costis durup izlemeye başladı.

Kraliçe uzanıp yanaklarını avuçlarıyla tutarak kralın yüzüne dokundu.

"Kâbus gördüm yalnızca," dedi kral; sesi hâlâ hafifçe kısıktı.

Kraliçenin sesi sakindi. "Ne utanç verici," dedi kralın sakat koluna bakarak.

Kral o zaman başını kaldırıp kraliçenin bakışlarını takip etti. Kâbus gören bir çocuk gibi çığlık çığlığa uyanmak utanç vericiydi; ama kocasının kâbuslarının sebebi olmak daha da beterdi. "Ah," dedi kral, böğründeki acıdan fazlasını ima ederek. "Ah," dedi tekrar, kraliçe onu kollarına alırken.

Costis şaşkın şaşkın etrafındaki kral yardımcılarına döndü. Onlar da kendisi kadar şaşkındılar ve Costis, kralla kraliçenin kavgalarını nasıl sonlandırdıklarının üzerlerine vazife olmadığını düşündü. Üzerlerine kesinlikle vazife değildi. Tekrar kapıya uzandı. Kilit olması gereken yerdeki deliğe parmağını taktı ve kıymıklı ahşabından çekip çarparak kapattı.

Kral yardımcıları ona kötü kötü baktılarsa da, hiçbiri kraliçenin dikkatini çekecek bir kelime etmedi. Costis'in bakışları, yardımcıların omuzlarının üzerinden muhafızlarınkiyle buluştu.

"Odayı boşaltın," diye emretti.

Buna, yardımcılar fısıltıyla ama hararetli hararetli itiraz etmeye başlamışlardı ki Sejanus'un sesi hepsini bastırdı. "Hangi otoriteye dayanarak kendinize bu derece güveniyorsunuz, sayın manga komutanı?"

Costis karşılık vermedi. Sejanus rütbesini biliyordu ve bu rütbenin pek bir önemi yoktu. Yüzbaşı sıfatıyla bile, bir kral yardımcısının karşısında hiçbir otoritesi olamazdı.

"Verdiğin emri nasıl uygulamayı düşünüyorsun?" diye ekledi Sejanus kızgın ve küçümseyen bir tavırla kelimeleri yayarak ve aynı şekilde Costis de cevabını verdi.

"Gerekirse, silah zoruyla," dedi Costis.

Sejanus'un eli belindeki hançerine uzandı. Hiç tereddütsüz, odanın içindeki muhafızların yarısı ellerini kendi kılıçlarına koydular ve diğer yarısı da tüfeklerini yere dayayıp doldurmaya başladılar.

Costis bakışlarını Sejanus'tan ayırmadı. Öbür kral yardımcıları birer koyundan farksızdı. Sejanus nereye giderse, arkasından gideceklerdi ve Sejanus omzunu kaldırıp nefesini salarak sinirli tavrını bıraktığında, Costis galip geldiğini anladı.

"Majestelerinizi rahatsız etmeyi hiçbirimiz istemeyiz," dedi Sejanus.

Muhafız odasının dışındaki koridorda, Costis muhafızları görevlendirdi. Boş olduğundan emin olmak için kral dairesinin diğer bölümlerini kontrol ettikten sonra, kapıda da kendisi durdu. Koridor kral yardımcılarıyla ve aynı zamanda kraliçenin hizmetçileriyle doluydu. Birisi sıraları koridordan almış ve sandalyeleri de kabul odasından çıkartmıştı. Costis esnemesini güçlükle bastırdı ve zonklamaya başlayan kulağını tuttu. Kulağı şişmiş ve kuruyan kan yüzünden sertleşmişti, Costis bakınca omzuna da kan damladığını gördü. Anlaşılan seken ikinci kurşun, sandığı kadar uzağından geçmemişti. Kraliçenin kıdemli hizmetçisi yaklaşınca Costis gerildi. Phresine, düzgünce örerek yüzünden uzaklaştırdığı kır saçlarıyla yaşlıca bir kadındı. Kadın Costis'e gülümsedi ve elindeki beyaz bezle kulağını silmek üzere yaklaştı. Bez ıslaktı ve lavanta kokuyordu.

"Aferin, yüzbaşı," diye mırıldandı, kanı yavaşça bezle silmeye uğraşırken. İşi bitince, Costis'e bir kez daha gülümsedi ve fazla uzak olmayan bir sıraya oturdu.

Kadının desteği, kral yardımcılarının meşum bakışları karşısında rahatlatıcıydı ve az sonra kadın çıkıp gidince Costis

çok üzüldü. Kraliçenin diğer yardımcısı Luria, koridordan Phresine'ye bir şeyler söylemeye gelmiş ve fısıldayarak konuştuktan sonra, yaşlı kadın ayağa kalkmıştı. Başıyla diğer yardımcılara işaret etti ve kraliçenin hizmetkârları hep birlikte, muhafızlarla kral yardımcılarını koridorda baş başa bırakarak sessizce odadan çıktılar.

Gece bitmek bilmiyordu.

Kral yardımcıları zar atıp kâğıt oynadılar ya da sıralarda yatıp uyudular. Costis ve muhafızları görev yerlerinde beklediler. Costis kraliçeninkiler gibi kralın yardımcılarının da uzaklaşmalarını diledi, fakat kral çağırdığında hazır bulunmaları gerektiğinden büyük olasılıkla bir yere gitmeye niyetleri yoktu. Nihayet çoğu uykuya daldı.

Nöbetçiler gecenin ikinci vardiyasıyla değişti. Costis askerlerini kışlaya gönderdi, ama kendisi görev yerinden ayrılmadı. Yalnızca onun otoritesi yardımcıları muhafız odasından uzak tutabilirdi. Yeni komutan, Enkelis'ten bir haber yoktu; ancak muhafızlarla kral yardımcıları arasında çıkan zıtlaşmayı mutlaka duymuş olmalıydı. Şüphesiz, meseleyi Costis'in halletmesi için bırakmanın ve doğabilecek sorumluluktan kaçınmanın en güvenlisi olduğunu düşünmüşlerdir, diye düşündü Costis umursamaz bir tavırla.

Phresine döndüğünde, koridorun sonundaki orta avluda gri bir ışık belirmişti. Sırtı koridorda duran diğerlerine dönük şekilde Costis'in önünde dikilerek, kadın yakut işlemeli altın bir yüzük çıkardı.

"Benimle gelin, lütfen, yüzbaşı," dedi.

Costis hayretle başını iki yana salladı. Kralın kapısının önünden ayrılması mümkün değildi.

Phresine başını kaldırıp ciddiyetle baktı ve yüzüğü biraz daha yukarı kaldırdı. Attolya kraliçesinin mühür yüzüğüydü. Yüzük elindeyken, Phresine kraliçe adına konuşuyordu. Ona karşı itaatsizlik etmek, kraliçenin doğrudan emirlerine itaatsizlik etmek demekti.

Costis bakışlarını omzunun üstünden önce arkasındaki kapalı kapıya, ardından kraliçenin yardımcısına çevirdi. Kimse söylememiş olmasına rağmen, Enkelis'ten aldığı, kralın kapısını gece gündüz koruma emrinin asıl kaynağının kraliçe olduğunu biliyordu. Koridorda bekleyen kalabalığa baktı, kralla kraliçeyi korumasız bırakmasını haklı gösterecek bir sebep aradı.

"Adamlarım?" diye sordu kadına.

"İstersen, onları burada bırakabilirsin. Onlara ihtiyaç yok."

"Pekâlâ." Kral Costis olmadan da adamakıllı korunabilirdi. Nöbetçi manga liderine, kral ya da kraliçe çağırmadığı sürece kral dairesine kimseyi almama talimatı verdi. Ardından kraliçenin yardımcısının peşine takıldı.

Kraliçenin şaşaalı muhafız odasında, Costis kılıcını ve el koyduğu diğer muhafıza ait silahı teslim etti. Kraliyet dairesinin bundan sonraki bölümlerine silahla girilmesi yasaktı. Rehberinin arkasından bir koridordan ve çeşitli bağlantılı odalardan geçerek ufak bir odaya vardı; bir kanepe, bir çalışma masası ve kapalı bir kapı bulunan ve mobilyalardan, bekleme odası olduğu anlaşılan bir yerdi burası. Kapıyı yavaşça tıklatan Phresine, mandalı ittirip açtı. Ufak tefek bir kadındı ve Costis omzunun üstünden odanın içini

görebiliyordu. Altın yaldızlı bir sandalyede oturmuş kraliçe onu bekliyordu.

Costis gözlerini kırpıştırdı.

Öne doğru düşünmeden ilerledi, ancak aklı kesinlikle başka yerdeydi. Kraliçenin odasından içeri üç adım atınca, ahşap panelli, altın sarısı halı döşeli, şifonyer, bir çalışma masası, birkaç sandalye ve platformun üstündeki altın sarısı örtülü yatağıyla bütün oda görüş alanına girdi. Yatağın direği, savanı ya da perdesi olmadığından içinde uyuyan rahatlıkla görülebiliyordu.

Costis, yastığın üstüne düşen koyu saçı görmeden, yatakta yatanın kim olduğunu anlamıştı. Böyle yorgun olmasa, şaşırmazdı. Eugenides Attolya'nın sarayında canının istediği gibi dolaşabildiğini uzun zaman önce kanıtlamıştı. Belli ki, kralla kraliçe istediklerinde birbirlerinin odasına geçiş yapabiliyorlardı.

"Birkaç saat önce bir iki damla lityum içti, o yüzden sessiz konuşmaya gerek olduğunu sanmıyorum," dedi kraliçe. Costis ona doğru döndü ve alelacele esas duruşa geçti. Yanaklarından saç diplerine yayılan kırmızılığa engel olmanın bir yolu yoktu.

Kraliçe halinden hoşnut görünüyordu.

"Kral uyanana kadar burada kalmanı istiyorum."

"Elbette, majesteleri."

"Ayakta durmak zorunda değilsin."

"Teşekkür ederim, majesteleri."

Costis kıpırdamadı.

"Kral uyanınca hizmetçilerden birine haber verirsin."

"Olur, majesteleri."

Kraliçe çıkıp kapıyı arkasından kapattığında, Costis sarsılmış halde bir soluk aldı ve odayı kolaçan etti. İhtiyatlı adımlarla, yatağa yaklaştı. Kralın başı diğer tarafa dönüktü. Costis, pek az insanın sahip olduğu bir ayrıcalıktan yararlandığının farkında olarak, kralı yakından görmek için eğildi. Eugenides uyurken çok farklı görünüyordu, daha genç ve –Costis uygun kelimeyi aradı– daha uysal. Costis kralın yüzünde bir gerginlik olduğunun farkına varmamıştı, ta ki birkaç damla afyonla yüzünün rahatladığını görene kadar.

Düşünceli düşünceli, yüksek yatağın yanından uzaklaştı. Yakında birkaç kapitone sandalye vardı. Costis önce tereddüt ettiyse de, sandalyeye oturdu. Göğüs zırhının tokaları yan tarafına batınca, bunun bir rüya olmadığını hatırladı.

Sabah güneşi henüz odayı tam aydınlatmıyordu. Gökyüzü hâlâ griydi. Costis esnedi. Dualarını karşılık bulmuşçasına, Phresine elinde bir tepsiyle kapı eşiğinde belirdi. Costis ağzını alelacele kapattı ve oturduğu için suçluluk hissederek ayağa fırladı.

Phresine onu rahatlatırcasına gülümsedi. "Kahvaltı istersin diye düşündüm," dedi.

"Teşekkür ederim, hanımefendi," diye fısıldadı Costis. "Yememin doğru olacağından emin değilim."

"Elbette yiyeceksin," dedi. Kadın yüksek sesle konuşmuyordu; ama fısıldamıyordu da. "Burada nöbet tutmuyorsun. Kralın güvenliğini muhafız odasında bekleyen askerler sağlayabilir. Uyandığında... kendini iyi hissetmezse diye buradasın." Phresine tepsiyi Costis'in yanındaki ufak bir sehpaya bıraktı ve yatağın üstünden uzanarak elini kralın alnına koydu. Kral kıpırdamadı. Kadın elini kaydırarak kralın yanaklarını tuttu ve eğilip oğlunu öpen bir anne edasıyla alnına bir öpücük kondurdu.

Costis afallamış gibi bakıyordu.

Phresine gülümsedi. "Yaşlı bir kadının sahip olduğu ayrıcalıklar bunlar," dedi. "Söz konusu kral bile olsa." Kadın kapıdan dışarı süzüldü ve Costis'i tekrar bir başına bıraktı.

Kraliçenin yatak odası bir petek kadar sarı ve mezar kadar sessizdi. Ara sıra dairenin diğer bölümlerinde dolaşanların ayak sesleri duyuluyordu, ancak yatak odasındaki sessizlik uyku ilacı tesiri yapmaya başlamıştı. Costis uyanık kalabilmek için ayağa kalkıp halıda volta attı ve toplu şekilde dizilmiş mürekkep hokkaları ve kalemleriyle kraliçenin yazı masasına, bir raftaki oymalı boncuklara ve bir sehpanın üstünde duran ufacık testi tasniflerine ilgiyle, ama fazla da yaklaşmadan baktı. Ardından tekrar yerine oturup uyuyan kralı izlemeye başladı.

Eugenides başını bir kez yastığın üstünde çevirmiş ve gözlerini açmıştı. Odayı gözleriyle kolaçan etti, şaşırmış ama fazla da ilgilenmemiş gibiydi. Bakışları Costis'te sabitlendi. Costis sandalyesinde öne eğilip, "Uyumaya devam edin," dedi.

Eugenides itaat ederek gözlerini kapattı.

Costis gülümsedi. Arkasından birinin kıkırdadığını duyunca irkildi. Gülen İleia'ydı; gümüş renkli saç filesinden kaçan ve ensesinde kıvrılan koyu saçlarıyla, kraliçenin en genç hizmetçilerinden. Kollarını kavuşturmuş kapının pervazına dayanmıştı. "Kralın söz dinlediğini bilmiyordum," dedi, yüzünde bir gülümsemeyle.

"Ben demesem de zaten öyle yapacaktı," dedi Costis.

"İşin sırrı bu olmalı," diye kabul etti İleia.

Daha sonrasında Eugenides bir kez daha kıpırdanınca, Costis kralın nihayet uyandığını sanıp rahatladı. Costis yorgunluktan aptallaşmış durumdaydı. Gün çok yavaş ilerlemişti ve

gözleri uykusuzluktan kapanmak üzereydi. Açık tutmayı başarsa bile, gözleri odaklamayı reddediyordu sanki ve kralın uyanmadığını, yalnızca başka bir kâbus gördüğünü idrak etmesi biraz zaman aldı.

Costis yatağın yanında diz üstü yere çöktü.

"Majesteleri?"

Kral aleve değmiş gibi irkildi; ama uyanmadı.

Birdenbire tamamen kaskatı kesilmişti. Gözleri açıktı, ama hiçbir şey görmüyordu. Boğulacakmış gibi oldu ve Costis yaklaştığını anladığı çığlığa engel olabilmek için onu kolundan kavrayıp sertçe sarstı.

Bir anda, kral gözlerini kocaman açmış, yatağın diğer tarafına geçmiş ve sol elinde, ani bir mucize gibi, on beş santimlik bir hançer belirivermişti. Costis ellerini kıpırdatmadan, kolayca görülecek şekilde önünde tuttu ve son derece sakin bir ses tonuyla konuştu.

"Kâbus görüyorsunuz, majesteleri."

"Manga komutanı."

"Beni yüzbaşı atadınız, majesteleri," dedi Costis ihtiyatla.

"Doğru," dedi kral, gözleri yavaş yavaş odağını bulurken.

Hançerin ucunu indirdi. Eli titriyordu, fakat yüzünün rengi yerine gelmeye başlamıştı.

"İrene," dedi usulca.

Costis dönünce kapıda duran kraliçeyi gördü. Bakışlarını yeniden krala çevirdiğinde, kralın yerine gelen renginin gene kaçtığını fark etti.

Kraliçe yatağın ucundan dolaşıp krala yaklaştı ve kollarını ona doladı.

Kral kraliçeye yaslanıp özür dilercesine, "Midem bulanıyor," dedi.

"Elindekini bırak öyleyse," dedi kraliçe, hançeri kralın itiraz etmeyen parmaklarından alarak yatak örtüsünün üstüne fırlattı. Tek kolla krala sarılmaya devam ederek, diğeriyle yatağın yanı başındaki sehpada duran tası aldı. Kral kusarken kraliçe tası tutuyor ve alnını okşuyordu.

"Tanrım, ne kadar utanç verici," dedi kral, başını tekrar yastığa koyarken.

"Başka çare var mı?" dedi kraliçe.

"Senin için söylemesi kolay," dedi kral. "Kusan sen değilsin."

"Ne demem gerektiğini söyle o zaman," dedi kraliçe.

Kral iç geçirdi. Costis'in yanlarında dikildiğini, dünyada başka insanların mevcut olduğunu unuttu ve, "Yalan söyleyen dilimi kesmeyeceğini, gözlerimi oymayacağını ve kulaklarıma kor gibi sıcak teller sokmayacağını söyle," dedi, sarsılmış bir ses tonuyla.

Bir an hiç kıpırdamadan kaldıktan sonra, kraliçe eğilerek kralın kapalı göz kapaklarına birer öpücük kondurdu. "Gözlerini çok seviyorum," dedi. İki yanağından, kulak memesine yakın yerden öptü. "Kulaklarını çok seviyorum ve..." dudaklarına ufak bir öpücük kondurmadan önce durakladı, "o saçma sapan yalanlarının hepsini çok seviyorum."

Kral gözlerini açtı ve kraliçeye, Costis için mutlak ve akıl sır ermez, bir sevgiyle baktı; ancak iki yakın dost arasında olabilecek bir sevgiyle. Bu mahrem ana şahit olduğu için utanarak, kapıdan tarafa bir bakış attı. Kaçmayı düşündüyse de, kapının önünde seren gibi kıpırdamadan duran ve itinayla zemini seyreden kraliçe yardımcılarından ikisi yolu kapatıyordu. Costis yerin yarılmasını ve içine girmeyi, yer döşemelerinin aralanıp kendisini, kapitone sandalyeleri ve ufak üç bacaklı sehpayı hep birlikte içine çekmesini böylece

gözden kaybolmayı diledi. Elbette, bütün bunların çıt çıkmadan, kralla kraliçenin dikkatini üzerine çekmeden olması gerekiyordu.

"Costis burada, İolanthe ve İleia da," diye hatırlattı kraliçe.

"Costis," dedi kral güç duyulur bir fısıltıyla. "Teleus'un gençlik hali sanki. Hiç şakadan anlamıyor, değil mi?"

"Aynısı," dedi kraliçe, belli belirsiz derecede keyifli bir tonla.

Kral yerinde yatmayı sürdürdü, ancak yüzünün rengi yerine geliyordu ve soluk alış verişleri rahatlamıştı. Gözlerini açtı ve üzerine eğilmeye devam eden kraliçeye baktı.

"Özür dilerim," dedi.

"Çok haklısın," dedi kraliçe.

"Öyle mi?" Kral çok şaşırmıştı.

"Fazla özür dileyince sıkıcı oluyor."

Eugenides kıkırdadı. Gözlerini yeniden kapattı ve başını yastığın üstünde sağa sola çevirerek gerilen kaslarını gevşetti biraz. Bir parça daha kendine gelince, "Paha biçilemez bir hazinesin sen."

Sesi de artık kendine geldi, diye geçirdi içinden Costis ve kralın, uyku sersemliğine verdiği konuşma şeklinin aslında aksanı olduğunu fark etti. Yarı uyanıkken Eddis aksanıyla konuşuyordu, bu da çok doğaldı elbette, fakat Costis ya da tanıdığı hiç kimse, kralın aksanını duymamıştı daha önce. Uyanıkken, kral bir Attolyalı gibi konuşuyordu. Costis kralın bunun dışında neleri böylesine mükemmel şekilde sakladığını ve kimsenin aramayı aklına getirmediğini merak etti.

"Kendini daha iyi hissediyorsan, halledilmesi gereken bir mesele var," dedi kraliçe.

"Üstümde geceliğimle mi?" diyerek yerinde kıpırdandı kral, her zamanki gibi itaat etmekte zorlanarak.

"Yardımcıların. Onlarla konuştum. Sen de konuşsan iyi edersin."

"Ah. Onlar beni geceliğimle görmüşlerdi." Kral beyaz çiçek işlemeli koluna baktı. "Senin geceliğinle ilk kez görecekler gerçi."

Kral artık tamamen uyanmış ve kendine gelmişti.

"Önce, İolanthe'nin dilinin altından çıkarmak için sabırsızlandığı baklayı öğrensek daha iyi olmaz mı?"

Mesajı vermek için sabırla beklemekte olan İolanthe, kraliçe kendisine dönünce, "Majestelerinin doktoru burada."

"Beni gecelikle görmeye aday birisi daha," diye mırıldandı kral.

Kapıya geldiğinde Petrus'a iki muhafız eşlik ediyordu ve Petrus, kendi iradesiyle yürümekten çok onlar tarafından ileriye doğru sürülüyormuş gibiydi. Muhafızlar geri çekildiğinde Petrus dizlerinin üstüne çökünce bu izlenim daha da güçlendi. Kraliçe eliyle muhafızlara izin verdi ve onlar da kraliçe doktorla ilgilenmeye başlamadan önce gerisin geri kapıdan çıkıp gittiler.

"Majesteleri, lü-lütfen..." diye kekeledi, kraliçe sözünü kesene kadar.

"Anlaşılan lityumun içinde bir şeyler buldun. Neymiş?"

"*Quinalum*," dedi doktor. "Kralın içtiği lityuma quinalum tozu karıştırılmış." Uzun parmaklarını sinirli sinirli ovuşturdu. "Majesteleri eminim, bunun tapınaklarda kâhinler tarafından tanrıdan mesaj almak için kullanıldığını biliyordur. Kötü amaçla kullanıldığında öldürücü olabilir. Eser miktarda bile..."

"Korkunç kâbuslara sebep olabilir," diye fikrini söyledi kral.

"Evet, majesteleri."

Kraliçe doktoru ölçer gibi süzdü. Kral oturduğunda taht bile matbaa çırağına uygun bir tabure gibi duruyorsa, kraliçe de darmadağınık bir yatağı taht gibi gösterebiliyordu.

Costis'in böylesine utangaç bir adam için büyük bir kahramanlık olarak gördüğü bir çabayla, Petrus kendini toparladı. "Majesteleri," dedi doktor biraz daha sakince, "masum olduğumu kanıtlamam mümkün değil. İleri sürebileceğim tek savunma, cesur bir insan olmadığım ve aptal da olmadığımdır. Kralın ilaçlarına zehir karıştıran ben değilim. Hiçbir şeyin beni bunu yapmaya ikna edemeyeceğine inanın lütfen."

"Bu riski almaya hazır olduğumu sanmıyorum," dedi Attolya.

Adam terlemeye başlamıştı. "Hastahane," dedi, "deneyler ve hastalarınız bana bel bağlamış durumda. Majesteleri, lütfen..."

Kraliçe aniden çenesini kaldırdı. "Pekâlâ," dedi.

Doktor rahat bir soluk verdi. Kaybettiği saygınlığını bir parça geri kazanmaya çalıştı. "Quinalum'un tadı lityum yüzünden anlaşılmıyordu. Başka bir doktor olsa, quinalum olduğunu anlamayabilirdi."

"Ancak korkunç kâbuslar bir ipucu olabilir miydi acaba?" diye sordu kral ifadesiz bir sesle.

"Evet, majesteleri. Sizi muayene etsem nasıl olur?"

Kralın kötü bakışları ve kraliçenin bir baş hareketiyle doktor huzurdan ayrıldı.

Doktor çıkınca, kraliçe yatak örtüsünü çekerek kralın etrafındaki buruşukları düzeltti.

"Ona güveniyor musun?" diye sordu krala.

Costis aralarında geçen bir işaretleşmeyi kaçırıp kaçırmadığını sordu kendi kendine.

"Senin bilmediğin bir şey biliyorum," dedi kral.

"Lityuma, quinalum'u kimin koyduğunu mu?"

"İlaveten onu da."

"Yardımcılarını kabul etsen iyi olur. Uzun zamandır başıboş kaldılar."

"Çok yorgunum," dedi kral, kendini acındırmak ister gibi.

"Hemen." Kraliçe ayağa kalktı ve çıkıp gitti.

Kapıdan içeri dolan kral yardımcıları, yatakla pencereler arasında toplu halde durdular. Costis onlarla kraliçe arasında geçtiği anlaşılan konuşmayı hiç kıskanmıyordu. Kraliçenin yatağının baş ucundaki sandalyeye yakın yerinden ayrılmamıştı ve oradan başka dünyanın her yerinde olmaya razıydı, ancak ne kral ne de kraliçe gitmesine izin vermişti. Kraliçenin krala hatırlatması ve kralın da Costis'in şakadan hiç anlamadığına dair yorumu dışında, ikisi de onu fark etmemiş gibiydiler.

"Eminim, kraliçe performansınızdan hoşnut olmadığını net bir şekilde ifade etmiştir."

"Evet, majesteleri."

"Ceza verme işini bana bıraktı, öyle mi?"

"Evet, majesteleri."

"Önce başınızı kaldırın ve birer kanun kaçağı gibi durmayı bırakın. Kraliçe sizi bir güzel azarladıysa, cezanızı fazlasıyla aldınız demektir."

Costis yüzünü buruşturmamak için kendini zor tuttu. Kraliçeyle aralarında geçen konuşmadan sonra yardımcılarına acımış olabilirdi; ancak onları bağışlamamıştı. Kralın da

bağışlamaması gerektiğini düşünüyordu. Eugenides kraliçeyi nasıl idare edeceğini, herkesin tahmininin ötesinde, iyi biliyor olabilirdi; ama yardımcılarıyla baş edemediği kesindi. Adamların hepsi teker teker başlarını kaldırıp baktılar; çeşitli derecelerde rahatlamış görünüyorlardı. Sejanus pis pis sırıtmaya başlamıştı bile.

Bir tek Philologos işin peşini kolay bırakacağa benzemiyordu.

"Majesteleri," dedi kararlı bir tavırla. "Kendimizi küçük düşürdük. Bunu görmezden gelmeniz doğru olmaz."

"Demek öyle?" Kralın keyfi yerine gelmişti.

"Evet." Philologos için aynı şey söylenemezdi.

"Söyleyin öyleyse," dedi kral, "ne yaparsam doğru olur?"

Philologos cevap verirken gülümsemiyordu. "Bizi kovabilirsiniz; derhal sürgüne göndermeyi bile düşünebilirsiniz."

Diğerleri ona aklını yitirmiş gibi baktılar.

"Bu biraz acımasızca olmaz mı?" dedi kral. "Okul çocuklarına yakışır şakalar yüzünden, babanı veliahdından ve tek oğlundan ayırmak?"

Philologos bunu önceden ayrıntılarıyla düşünmemiş olabilirdi, gene de geri adım atmadı. Sürgün edilirse, babasının arazilerine ve mülküne mirasçı olabilirdi, fakat ülke dışından bunları yönetmesi kolay olmayacaktı. Babasının başka bir oğlu ya da aile arazisine sahip çıkıp koruyacak bir adamla evlenebilecek bir kızı olmadığı takdirde, toprakların ve bakmakla mükellef olduklarının çıkarını düşünerek, genç adamı mirasından mahrum edebilir ve başka birini, bir kuzeni mesela, mirasçı seçebilirdi.

"Okul çocuklarına yakışır şakalar yüzünden?" diye tekrar etti kral.

Philologos dudaklarını yaladı. "Yılan bir okul şakası değil..."

"Philologos," diye araya girdi Hilarion. "Birinin hatasını ifşa etmeden önce, onun da seninle aynı şeref duygusuna sahip olup olmadığını kontrol etsen iyi edersin. Ancak bunu zaten göz önüne aldığın düşünülürse..." krala döndü, "belki de size karşı en ağır suçları işleyenleri sürgüne gönderirken, majesteleri, Philologos'u babasının yanına yollayabilirsiniz."

"Hilarion," dedi kral şaşırmış bir tavırla, "soylu duygularının birden böyle yüzeye çıkmasına çok şaşırdım; gene de hiçbirinizi sürgüne göndermeye niyetim yok. Yılan hadisesi yüzünden bile. Bence hepsi geçmişte kaldı; orada bırakabiliriz."

"Majesteleri, en azından görevimizden uzaklaştırılmamız gerekir," diye ısrar etti Philologos. "Hilarion her ne ima ederse etsin, ben..."

"Yatağıma yılanı yerleştiren sendin," diye cümleyi onun yerine tamamladı kral. "Evet, biliyorum. Hilarion seni kendinden korumaya çalışıyordu. Yılanı kimin koyduğunu biliyorum, yemeğime kumu kimin koyduğunu da. Zavallı saf Aristogiton'a köpeklerin serbest bırakılmasını söyleyen notu kimin gönderdiğini ve en sevdiğim cekete hanginizin mürekkep döktüğünü de." Konuşurken yardımcılarına sırayla baktığı için, gerçekten de bildiği kuşku götürmeyecek biçimde anlaşılıyordu. Az önce üzgündüler, şimdiyse krala dehşet dolu bir ifadeyle bakıyorlardı. Halinden son derece hoşnut ve keyfi yerinde duran Sejanus dışında. Kral nihayet ondan tarafa döndü. "Lityumun içine quinalumu kimin koyduğunu da biliyorum, Sejanus." dedi.

Sejanus küçümsercesine gülümsemekle yetindi. "Elinizde kanıt yok, majesteleri."

"Kanıta ihtiyacım yok, Sejanus."

"Bütün baronların ayağa kalkmasını istemiyorsanız, ihtiyacınız var. Mutlak egemenliğiniz, baronlar size karşı isyan etmedikleri sürece devam edecektir. Baronlar meclisinin herhangi bir üyesinin, kralın aralarından birine karşı muamelesini sorgulayabileceği gerçeğinden söz etmiyorum bile. Baron meclisi kararınızın geçersiz kılınması yönünde çoğunlukla karar verebilir ve elinizde kanıt olmadığı sürece, büyük olasılıkla bunu yaparlar da."

"Elbette, söz konusu kişi hâlihazırda idam edildiyse, ellerinden tazminat talep etmekten başka bir şey gelmeyecektir."

Sejanus krala tepeden bakarak konuştu. "Bu kadar ileri gideceğinizi hiç sanmıyorum, majesteleri. Baronların bir yabancıyı kral olarak kabul etmesi kolay olmadı. Biraz daha üstlerine gidilirse, Eddisli garnizonlara aldırmaksızın bir isyan başlatabilirler."

"Eh, kimseyi kızdırmadan ileri gidebileceğim kadar giderim ben de. Baban Dite'ye yardım etmek için küçük parmağını bile kıpırdatmayacaktır, yanılıyor muyum?"

"Dite mi?" Sejanus şaşırmış görünüyordu.

"Kimden bahsettiğimizi düşündün? Dün onu odama kabul ettim ve o da beni zehirlemeye kalkıştı. Başka kim olabilir? Leydi Themis mi? Belki de kız kardeşidir. Heiro'nun yaşı politik bir suikasta bulaşamayacak kadar küçük değil mi sence?

"Elimdekilerden başka kanıta ihtiyacım yok, Sejanus. Onu bugün yakalatabilirim ve bunu yapacağım da. Dite'nin idam emrini hemen bu akşam verebilirim. Bakalım elleri ve dili olmadan, o ukala şarkıları besteleyip söyleyebilecek mi?"

Sejanus başını ağır ağır sağa sola sallıyordu.

"Babanın umurunda bile olmayacaktır. Bana ailesini bir utançtan kurtardığım ve sana mirasçılık yolunu açtığım için teşekkür bile edebilir." Eugenides gülümsedi. "Senin de

umursayacağını sanmıyorum, haksız mıyım? Ağabeyinden ne kadar nefret ettiğini hepimiz biliyoruz. Sen Sejanus, benim sevgili dostum, bütün yardımcılarımı yanımdan uzaklaştırsam bile seni yanımdan ayırmayacağım."

Sejanus'un beti benzi atmış, mağrur gülümsemesi bir anda solmuştu. "Lityuma zehri ben karıştırdım," dedi birden, karamsar bir edayla.

"Ne?" dedi kral, kulaklarına inanamıyormuş gibi tek kaşını kaldırarak.

"Lityuma quinalumu ben karıştırdım. Rahip bir arkadaşım var. Tozu o buldu ve ben de dün lityumun içine attım."

Kral sordu, "Böyle bir şeyi neden yaptın, söyle?"

"Sizden nefret ediyorum," diye karşılık verdi Sejanus, bir tiyatro oyunundaki repliğini okurcasına. "Attolya tahtında oturmayı hak etmiyorsunuz."

Kral hayretle gözlerini kırpıştırdı.

"Sizi öldüremediğim için çok üzgünüm," dedi Sejanus kindar bir tavırla. "Bir atı bile öldürmeye yetecek kadar zehir koyduğumu sanıyordum."

"Bu durumda, sanırım seni tutuklatmak zorundayım."

"Siz bilirsiniz, majesteleri." Sejanus tekrar kibirli tavrına bürünmüştü.

"Ağabeyini de."

"Hayır!"

"Biraz önce itiraf ettin. Eminim biraz ikna edilince, ağabeyinin suç ortaklığını da kabul edeceksindir."

"Ağabeyimin bu işle bir ilgisi yok. Suçu işleyen benim. Yalnızca ben."

Kral yatak örtüsüne bakarak, elini işlemeli örtülerde dolaştırdı ve hiçbir şey söylemedi. Sessizlik uzadı.

Sejanus yutkundu. Yeniden yutkunduğunda, bu sefer gururunu da yutmuştu. Diğer yardımcıların şaşkın bakışları altında, konuştu, "Majesteleri, istediğiniz her şeyi itiraf edeceğim, yeter ki ağabeyimi suçlamayın."

"Krala karşı suikast girişimini zaten itiraf ettin," dedi kral. "Başka itiraf edeceğin ne kaldı?" Yatak örtüsünün kırışıklarını özenle düzelttiği yerden başını kaldırdı. Kralın yüzünü gören Costis suratına bir darbe yemişçesine afalladı. Attolya bir kraliçe gibi durmayı biliyorsa, Eugenides vücut bulmuş bir tanrıydı sanki; tamamen yabancı bir şeye dönüşmüş, sunağında altın sarısı kumaşa sarınmış duran, dünyevi ihtiraslardan uzak ve hesaplı bir ilah gibi. "Babana bir mirasçı bırakmaya niyetim olduğunu mu sanıyorsun?

Cennetteki tanrılar adına, diye geçirdi aklından Costis, Erondites'in yalnızca iki çocuğu mu vardı?

Costis bir keresinde bir tapınağın depremde yıkılmasına şahit olmuştu. Taşlar arasında önce ufak boşluklar oluşmuş ve bu boşluklar, her bir taş altındakinin üstüne yıkılana kadar büyümüştü. İlk önce sundurmaları destekleyen taşlar, ardından da duvarlar yıkılmıştı. Kral bu şekilde, Sejanus'un ailesinin başına getirdiği felaketin çapını adım adım genişletmişti.

"Babanız kızını ve onun bütün çocuklarını, arzularına karşı gelip evlendiği için mirasından mahrum etti. Bunu resmî yollardan yaptı. Dite'yi de bu nedenle mirasçılıktan çıkartamadı. Aklı başında hiç kimse kendini tek mirasçıya bırakmayacaktır. Dite'yi tutmak zorundaydı çünkü insanoğlu dediğin bir gün var, ertesi gün yok –hastalık, savaş... zehir mesela. Üstelik, Dite'nin kraliçeyle şansının yaver gitmesi ve evlenmesi de mümkündü. Erondites hanedanlığı için ne büyük bir başarı olurdu bu. Fakat Dite başaramadı; kraliçeyle ben evlendim. Zavallı, beceriksiz Dite."

"Şimdiyse, babanız ikinizi birden kaybediyor. Annenizi boşayıp yeniden evlenebilir ve kendine yeni bir mirasçı edinebilir; ancak babanızın bir bebeğe değil, kendini savunabilecek ve babasına destek olabilecek bir yetişkine ihtiyacı var."

"Dite'ye karşı elinizde kanıt yok. Ben de verecek değilim."

"Üstelik baronlar senin çığlık çığlığa edeceğin itirafları da yeterli bulmayacaklardır, öyle mi?" diye sordu kral.

"İtirafımı geri alırım. Hiç etmemiş gibi inkâr ederim."

"Bazı açılardan haklısın. Ama benim de elim tamamen boş değil. Baronların oğulları ve yeğenleri, en hassas baronların bile kötülüğünü kabul edecekleri bir hareket nedeniyle sürgüne gönderilmenin eşiğinde karşımda dikiliyorlar. Ödün vermeyi gerektiren bu göreve senin zorunla getirilmiş olmaları da ne yaman bir çelişkidir." Elini sallayarak yardımcılarını gösterdi. "Senin için yalan söylerler mi sanıyorsun, Sejanus? Benden fazla hoşlanmıyor olabilirler, ancak artık senden nefret ediyorlar. Aileleri de babandan nefret ediyor. Gücünü rüşvetle, ödün vererek ve şantajla sağlamlaştırdı. Ama daha çok şantajdan yararlandı. Hiçbir baron onu kızdırmayı göze alamaz, gene de kendilerini tehlikeye atmadan Baron Erondites'i alaşağı etmenin bir yolu varsa, bütün baronlar bu fırsata balıklama atlayacaktır."

"Gene de Dite aleyhine kullanacağınız hiçbir delil vermeyeceğim size. Özellikle de onu idam edebileceğiniz bir delil."

"Dite'yi idam etmem gerekmiyor, Sejanus. Tek yapmam gereken onu kralı küçük düşürdüğü gerekçesiyle sürgüne göndermek. Bunun için elimde yeterli delil var."

Şu aptal şarkı, diye geçirdi aklından Costis.

Sejanus bunları zihninde tarttı ve ipleri kesilen bir kukla gibi, temelleri üzerine yıkılan bir tapınak gibi kralın

önünde, dişlerini birbirine çarptıracak bir şiddetle dizleri üstüne yığıldı.

"Dite kendini geçindiremez," dedi Sejanus.

Kral onunla aynı görüşteydi. "Hiç parası yok. Babanız yıllar önce desteğini çekti. Kraliçenin hayırseverliği sayesinde geçindi ve aldığı bütün parayı da son kuruşuna kadar harcadı. Bir aya kalmadan, yarımadada bir sokak köşesinde dilenmeye başlayacaktır; iki ay sonra bir somun ekmek için çamurlarda yuvarlanır ve bir yıl sonra da ölmüş olur. Öte yandan, itirafını geri çekmeye kalkışırsan, onun ağzından zorla itiraf alırım ve ardından da vücudunu parçalatarak idam ettiririm. Hangisinin daha iyi olduğuna sen karar ver. Sonuçta, bir bakmışsın yarımadanın batakhanelerinde şarkılarını satarak geçinmeye başlamış."

Sejanus başını ellerinin arasına aldı.

"Babanız onu desteklemeyecektir." Kral darbe üstüne darbe indiriyordu. "Sürgünden aileyi yönetemeyecek bir mirasçı ne işine yarayacak? Babanız bir saniye tereddüt etmeden Dite'yi mirasından mahrum edecek ve kendine yeni bir mirasçı belirleyecektir. Ancak... kendi evladı olmayan birisini seçecek olursa, tahtın onayını almak zorunda. Yani benim. Benim onayım."

Sejanus başını ellerinin arasına iyice gömdü.

"Kuzenlerin, amcaların, bütün gayrimeşru kardeşlerin daha gün bitmeden birbirlerine girecekler. Hepsi de gelecek Baron Erondites olmaya, birbirini sırtından bıçaklamaya çabalayacak. Baban tarafından seçilmek zorundalar; o yüzden de onu kendi taraflarına almaya çalışacaklar. Benim tarafımdan da onaylanmaları gerekiyor, o yüzden de benim beğenimi kazanmak isteyecekler. Hemfikir olamadığımız ve baban bir mirasçı bırakmadan öldüğü takdirde, Erondites

baronluğu tahta geçecek ve ben de onun yerine bir mirasçı atayacağım.

Kral platformun üstündeki yataktan aşağıdaki Sejanus'a baktı. "Erondites baronluğunun ayakta kalması mümkün değil," diye onu temin etti.

Sejanus'un, itinayla manikürlenmiş elleriyle boğduğu nefes alış verişlerini duyuyorlardı.

"Majesteleri." Ellerini indirdiyse de konuşurken başını kaldırıp bakmadı. Sanki son sözünü söylüyormuş ve onu da adam gibi söylemek istiyormuşçasına, bakışlarını yer döşemesine sabitlemişti. "Ağabeyim kraliçeye sadakatle hizmet etti. Size de aynı sadakatle hizmet edecektir. Hayatı boyunca hanedanlığa hiçbir şekilde ihanet etmedi. Lütfen. İntikamınızı benden, hak eden kişiden alın. Ailemden değil. Ağabeyimden değil. İstediğiniz her suçu itiraf edeyim ve beni istediğiniz şekilde de cezalandırın." Dudaklarını yaladı. "Size yalvarıyorum."

"İntikam almaya çalışmıyorum, Sejanus," dedi kralın yeniden doğmuş hali. "Bir adamı yok etmek için bütün aileyi ortadan kaldırmayı düşünemem. Fakat bir aileyi yok etmek için bir adamı ortadan kaldırabilirim. Ağabeyin sürgüne gönderilecek, aile hanedanlığınız yıkılacak. Bunun nedeni senden nefret ediyor olmam değil, Baron Erondites'in herhangi dört baronluğun toplamından daha fazla toprağı ve askeri denetimi altında tutuyor oluşu ve birkaç kez üst üste tehlikeli olabileceğini kanıtlamasıdır. Varlığıyla taca tehdit oluşturuyor ve bu yüzden de varlığını sürdüremeyecek," diye tekrarladı.

Kral, Sejanus'a bütün bunları adamakıllı düşünmesi, bir çıkış yolu bulabilmesi için zaman tanıdı; ancak çıkış yoktu.

Baronun oğlu diğer yardımcılara kısa bir bakış fırlattıysa da, onlar üzerinde bir etkisi kalmamıştı artık. İtirafını geri alacak bile olsa, çok fazla şahit vardı. Bunlar ülkenin en nüfuslu baronlarının küçük oğulları ve yeğenleriydi ve duydukları her şeyi amcalarına ve babalarına aktaracaklardı. Baronlar meclisinin, kralı öldürmeye teşebbüs ettiğini itiraf eden birisini desteklemesi mümkün değildi. Babasının, baronluğunun çöküşünden zevk alacak çok fazla düşmanı vardı. Hiç ümit yoktu ve Dite'nin kaderi de onun ellerindeydi.

"İtirafımı geri çekmeyeceğim," dedi Sejanus. "Dite'yi öldürmek yerine sürgüne gönderirseniz, Dite aleyhinde olanlar dışında, ihtiyacınız olan bütün kanıtları verebilirim."

"Teşekkür ederim," dedi kral.

Sejanus en sonunda başını kaldırıp baktı. Ardından, bir parça çabayla, bir bahsi kaybetmiş birisi gibi omuzlarını silkti. Yenilgiyi kalan onuruyla kabul ederken, geçmişte olduğundan çok daha hoşlanılabilir bir haldeydi. Costis az kalsın onun için üzülecekti.

Sejanus kralı selamladı. "Basileus," dedi, kadim dünyanın efsanevi prensleri için kullanılan eski ifadesiyle.

Omzunun üstünden, kendisini ayağa kaldırmaya gelen muhafızları çağırmak ister gibi baktı ve başka tek kelime etmeden odadan çıkıp gitti.

Sejanus ayrılırken, kral yardımcıları sessizce bakıştılar ancak konuşmadılar. Kraliçe odaya girip bir sandalyeye bıraktı ağırlığını. Kral yüzünü buruşturarak hafifçe doğrulup oturdu ve başını karyolanın başına dayadı.

Kraliçenin yardımcılarından ikisi onunla birlikte içeri girmişlerdi: Chloe ve İolanthe. Sejanus dışında, bütün kral

yardımcıları ve kapitone sandalyenin yanında rahatsız rahatsız dikilmeye devam eden Costis içeride kalmışlardı. Oda insan dolup taşıyordu.

"Doksan sekiz gün," dedi kraliçe, ellerini kucağında kenetleyerek. "Altı ay alır demiştin."

Eugenides yorgandan bir iplik topağı kopardı. "Kendime biraz fazla zaman tanımayı seviyorum. Yapabildiğimde tabii."

"Sana inanmamıştım," diye kabul etti kraliçe, belli belirsiz bir gülümsemeyle.

"Artık öğrenmişsindir." Kral gülümsemesine karşılık verdi. Etraflarındakileri takmıyor gibiydiler.

Kraliçe dinlemek için başını çevirdi. Muhafız odasında bağrışmalar vardı. Costis bir anda gerildi. Eli kılıcını bulmak için kemerine uzandı.

"Dite olsa gerek," dedi kral. "Dış salonda bekliyordu herhalde. Onu da görsem iyi olacak."

Kraliçe ayağa kalktı ve şöminenin önündeki işlemeli paravanın arkasına geçti. Yardımcıları çekildiler. Kral yardımcıları kaldı; beceriksiz ve çaresiz diye bildikleri krallarının, karısına Erondites hanedanlığını altı ay içerisinde yıkmak için söz verdiği ve bunu doksan sekiz günde başardığı gerçeğini sindirmeye çalışıyorlardı.

Dite'nin yüzü, yanında iki muhafızla kapıya geldiğinde, kardeşinin odadan çıkarkenki yüzü kadar beyazdı. O da, kralın yatağına yakın diz üstü çöktü, fakat zemine bakmıyordu. Bakışlarını bir cevap ararcasına kralın yüzüne dikmişti.

"Seni uyarmıştım," dedi kral, ölçülü bir sesle.

"Evet, uyardınız, majesteleri."

"Ve kardeşini de uyarmanı istedim senden."

"Biliyorum, majesteleri. Uyardım. Söylediklerinize inanmamış olmama rağmen, onu uyardım; ancak anlayamıyorum, kardeşim sizi neden zehirlemeye kalkıştı?"

"Kalkışmadı," dedi kral ve Dite şaşkın şaşkın bakmaya devam edince de, açıkladı. "Sejanus seni korumak için suçu üstlendi. Lityuma quinalumu senin karıştırdığını düşündü."

"Ben böyle bir şey yapmadım!" diye itiraz etti Dite.

"Evet," dedi kral. "Ben yaptım."

"Neden?" diye sordu Dite çaresizce. "Neden?"

"O pis şeyden tek yudum bile içmedim," diye parladı kral. "Kâbus görmek için quinaluma ihtiyacım yok; davetsiz geliyorlar zaten. Tanrılar kâbusları bana tevazuyu hatırlatmak için gönderiyor."

Eugenides'de tevazunun eseri yoktu, eğer Costis onun biraz kral gibi davranmasını dilediyse, dualarını kabul olmuştu. Bu yeni durumu biraz rahatsız edici buluyordu.

"Kardeşim suçsuz o halde?"

"Kardeşin suçlu, Dite. İtiraf ettiği suçu işlemedi, o kadar. Yardımcılarımın her birini suç işlemesi için teşvik etti, kandırdı ve zorladı." Bakışlarını yardımcılarına kaydırdı. "Ayrıca babanla birlikte entrika çevirerek kendisi dışında hepsini kovdurmaya kalkıştı. Bu şekilde ben de yerlerine Baron Erondites'in sempati duyduğu kişileri seçecektim. Sejanus'un ve baronun benim için ayarladığı metresin yardımıyla elbette; ne var ki ben onun kız kardeşiyle dans edip durdum –kızın küpeleri harika, bu arada."

"Anlıyorum," dedi Dite, tereddütle.

"Hayır, anlamıyorsun. Ben de öyle. Çünkü Sejanus, yardımcılarımı ayartırken kendini benim gözümde vazgeçilmez hale getirecekti; ancak bunda çarpıcı ve tartışmasız bir şekilde

başarısız oldu. Babanız beni özenle tuzağa düşürmek istiyordu; kardeşinse ölmemi. Bahçeye bakan balkonda durarak suikastçılara beni nerede bulacaklarını gösteren oydu."

"Ama elinizde kanıt yoktu?"

"Gün ışığına çıkarmak istediğim türden bir kanıt yoktu."

"Öyleyse lityuma quinalum karıştırdınız ve Sejanus'un bunu üstlenmesini sağladınız."

"Evet. Onu hapse attırdığıma göre, gerçekten işlediği suçu itiraf etmesi için sorgulatmamı mı tercih ederdin?"

Dite ellerini umutsuzca kaldırdı. "Onu idam ettirecek misiniz?"

Kral başını iki yana salladı. "Hayır."

"Teşekkür ederim," dedi Dite güçlükle soluk alırcasına. "Ah, teşekkür ederim."

"Teşekkür etme," dedi kral, elini kaldırarak. "Bana teşekkür etme. Baban, Sejanus'un serbest kalma ihtimali olduğuna inanırsa, daha yumuşak başlı davranacaktır. Sejanus'u idam ettirmememin tek nedeni bu. Ne yazık ki, aynı nedenle, baban seni sürgünde büyük olasılıkla desteklemeyecektir, Dite."

Dite gözlerini düşürdüyse de şikâyet etmedi. Kral ızdırap çekerek, sol eliyle yatağın yanı başında duran bir sehpanın çekmecesini açmak için sağa eğildi. Bağcığından yakaladığı bir keseyi çıkardı ve sonra, tekrar uzanarak katlanmış bir belge buldu. Yeniden doğrulup oturdu, keseyi yatağın kenarına attı ve belgeyi de Dite'nin eline verdi.

"Kesenin içindeki paranın bir kısmını... aile meselelerini çözmek için kullanabilirsin. Kalan da yarımadaya ulaşmana yetecektir. Ferria düküne seni takdim eden bir mektup yazdım. Sarayın müzisyenliği görevini senin için bekletiyor."

Dite paketi elinde çevirdi. "Ferria," dedi şaşkınlıkla.

"Özür dilerim, Dite."

Dite bu özrü omuz silkerek geçiştirdi. "İdam ettirebileceğiniz halde kardeşimin hayatını bağışladınız ve bana da ailemden ve bu bataktan kaçmam için bir kaçış şansı sundunuz. Ferria sarayında müzik yapmanın benim için ne anlama geldiğini biliyorsunuz. Elime bir kese ve imkânsız sandığım bir düş tutuşturuyorsunuz. Neden özür dilediğinizi anlayamıyorum."

"Çünkü seni sürgüne gönderiyorum, Dite. Babanın servetini yeryüzünden silmeye niyetliyim. Cidden, bana teşekkür borçlu değilsin."

Dite kralın huzurundan ayrılmak için ayağa kalktı. Elindeki kâğıda ve keseye bakmayı sürdürerek, "Sejanus'un sizi neden öldürmek istediğini söylemediniz hâlâ," dedi.

Kralın bakışları kederliydi; yumuşak bir ses tonuyla cevap verdi. "Senin hatırın için, Dite."

Dite'nin başı kalktı.

"Kardeş sevgisi." Kral omuzlarını silkti.

"Sizse yaşamamıza müsaade ettiniz ve bana bunu verdiniz." Elindeki kâğıdı ve keseyi kaldırdı.

"Aramızdaki anlaşmazlığı hallettik herhalde, Dite."

Dite başıyla onayladı. "Evet, benden istediğiniz şekilde onu uyardım."

"Uyarılarına kulak asmamış olması senin hatan değil," dedi kral. "Seni böyle çok sevmesi de. Bu sevgi bir gün Sejanus'un hayatını kurtarabilir; onu elimde tutmaya ihtiyacım kalmadığında."

Dite ona baktı. "Umarım. Yalvarırım, majesteleri. Kardeşim benim için çok değerlidir."

"Gece bitmeden gemiye binmiş olman gerekiyor."

"Merak etmeyin," diye onu temin etti Dite. Bakışlarını bir an için şöminenin önündeki işlemeli paravana ve oradan da krala kaydırdı. Ardından başını hafifçe eğerek gülümsedi ve "Kolay gelsin," dedi.

Kral kıkırdayarak güldü. "Yolun açık olsun, Dite."

Dite ayrıldıktan sonra, kraliçe paravanın arkasından konuşarak çıktı. "Madem sarayımı batak olarak görüyordu, neden bu kadar uzun süre kaldı?"

"Âşık olduğu için," diye açıkladı kral.

"Kime?" diye sordu Attolya.

Kral bir kahkaha attı. "Sana."

Kraliçe bir şey söylemedi, ama yatağın yanı başındaki sandalyeye otururken yanakları hafifçe kızarmıştı. "Şaka mı bu?" diye sordu nihayet.

Bütün saray halkı Erondites'in büyük oğlunun kraliçeye âşık olduğunu biliyordu. Bütün ülke biliyordu. Costis, bunun Sounis'e kadar herkes tarafından bilindiğine emindi.

"Çok saçma," dedi kraliçe.

Kral onayladı. "Toprak kaymasına âşık olmak gibi bir şey bu. Senin dışında herkes farkındaydı."

Attolya başını inanmıyormuş gibi salladı ve konuşmaya yeltendi. Fakat odadaki diğer insanlara bakınca, gerçeğin yüzlerinde yansıdığını fark etti. Yanakları biraz daha kızardı. Tekrar krala döndü.

Kral, "Sejanus'la ağabeyi, birbirlerinden nefret ediyorlarmış numarası yapıyorlardı. Böylece Sejanus'un babasıyla ilişkisi bozulmuyor ve Dite de, kuşkulardan uzak, sana yakın kalabiliyordu; en azından ben ortaya çıkıp seni elde edene kadar bu böyleydi. Sejanus, ağabeyi yüzünden beni

kıskanıyordu. Ölürsem, bir gün Dite'nin aşkını kabul edebileceğini umut ediyordu." dedi.

"Dite ile aranızda hallettiğiniz sorun da," dedi kraliçe vardığa sonuca inanamıyormuş gibi düşünceli düşünceli, "senin onu kıskanman mıydı?"

İnsanların kaderini elinde tutan kral, onların gözünde genç ve âşık bir delikanlıya dönüşmüştü. Bakışlarını düşürerek yatak örtüsüyle oynamaya geri döndü ve cevap verdi, "*Hem de çılgınlar gibi,*"

Kraliçenin dudakları inceldi ve gözleri kısıldı, fakat ustası olduğu kontrol bile bu iş için yeterli değildi ve gülümsemesini örtmek için elini kaldırması gerekti. Güldükçe omuzları hafifçe sarsılıyordu.

"Şimdi kafana bir şey fırlatacağım," diye uyardı kral, kalan gururuyla. "Yardımcılarımın önünde beni küçük düşürüyorsun."

Kraliçe başını kaldırdıysa da eliyle bir süre daha ağzını kapatmayı sürdürdü. Nihayet indirdiğinde, kendini tamamen toplamıştı. "Sanki umurundaydı," dedi kraliçe. Krala dikkatle bakarak ekledi, "Yorgun görünüyorsun."

"Evet," diye kabul etti kral; yorgunluğu yüzünden okunuyordu.

Yüzünde utangaçlıkla açıklanabilecek olan kırmızılık dışında bir renk yoktu. Kraliçe elini kaldırıp alnına koymaya kalkıştı, fakat kral geri çekildi.

"Git başımdan," dedi.

"Madem öyle istiyorsun," diye mırıldandı kraliçe ve ayağa kalktı. "Herkesi gönderip biraz uyuyacak mısın?"

"Evet."

Kraliçe eğilip onu öptü ve odadan çıkıp gitti.

Sanki umurundaydı.

Kralın yardımcıları daha önce üzgün ve dehşet içindeydilerse, kendilerini aptal gibi hissediyordularsa, artık yer yarılmış içine girmişlerdi.

"Biriniz bana kıyafetlerimi getirsin," dedi kral.

"Geceliğiniz ve robdöşambrınız, majesteleri, hemen geliyor."

"Kıyafetlerimi, dedim." Kral iç geçirip yüzünü ovuşturdu. Yorgun bir hali vardı. "Terziden gelen yeni mavi ipekliyi getirin ve ona uyan bir şeyler bulun." Sözlerinde belli belirsiz bir tehdit vardı.

"Elbette, majesteleri." Yardımcılardan birisi başını alelacele eğip kaldırdı ve kapıya yöneldi.

Kral Costis'e yöneldi. "Bana eşlik etmesi için bir manga ayarla."

Philologos saf saf itiraz etti. "Dinleneceğinizi söylemiştiniz."

Kral ondan tarafa kısa bir bakış fırlatmakla yetindi. "Yalan söyledim."

Costis, kraliçenin muhafız odasındaki nöbetçi mangayı bilgilendirdikten sonra, yardımcının elinde kralın kıyafetleriyle koşturarak geçmesini bekledi. Bir başkası bir mesaj taşıyarak çıktı. Çok geçmeden arkasında endişeli yardımcılarıyla bizzat kral dışarı çıktı.

Hilarion acele ederek kralın önünden koşturdu. Önüne geçer geçmez, kralla kapı arasında durup açık açık sordu: "Nereye gidiyoruz, majesteleri?"

Kral başını arkaya yatırıp kısık gözlerinin arasından baktı. Hilarion tedirginlikle yutkunduysa da kral ona cevap vermeyi seçmişti. "Bugün sürgüne göndermeyi tercih edeceğim insanları affettim, saray halkı arasında sevdiğim tek kişiyi

sürgüne gönderdim ve idam ettirmeyi tercih edeceğim bir adamı da ömür boyu hapse mahkûm ettim. Zindana inip kendimi biraz şımartacağım. Sanırım bunu hak ettim. Sizler isterseniz burada kalabilirsiniz."

"Hayır!" diye bağırdı Hilarion, biraz fazla yüksek bir ses tonuyla. "Yani, rica ediyorum, demek istiyorum, majesteleri. Sizi yalnız bırakamayız." Yoksa kraliçe kafanızı uçurur, diye düşündü Costis.

"Muhafızları yanıma alacağım. Onlar yeterli olacaktır."

"Majesteleri." Bu sefer konuşan Philologos'tu. "Hâlâ sizin yardımcılarınız, değil mi?" Sesinde hem yalvarma hem de kaderine razı olma ifadesi vardı.

Kral gözlerini devirdiyse de, pes etti. "Üç kişi gelebilir."

Kral seçimi onlara bırakmıştı. Sejanus gittiğine göre, artık Hilarion ve Sotis ilk isimlerdi. Philologos öne adım attığında Costis bir parça şaşırdı ve diğerleri buna itiraz etmeyince şaşkınlığı daha da büyüdü. Üçü kralı kapının dışına takip ettiler.

Costis bir an tereddüt ettiyse de, peşlerine takıldı. Kraliçe ayrılmasına izin verilene kadar kralın yanında kalmasını söylemişti ve henüz kimse ona izin vermemişti.

Dört kat yerin altına inen büyük merdivenlere ulaştılar. Kral önünde uzanan basamaklara dikti bakışlarını.

"İzin verirseniz yardımcı olayım, majesteleri?" diye önerdi Hilarion.

"Gerek yok."

Kral mermer tırabzanlara tutunarak aşağı indi. Ağır ilerliyor ancak gözle görülür bir zorluk çekmiyordu; fakat zemin kata indiklerinde Costis, kralın terlemiş olduğunu gördü.

Saray zindanlarına inen merdivene ulaşmak için, önce sarayı aşıp mutfağın çevresinden dolaştılar. Zindanlar tamamen

yerin altındaydı ve sarayla, ahır ve köpek barınaklarının arasındaki avlunun altına denk geliyordu. Köpek kulübeleri muhtemelen daha iyi kokuyordur, diye düşündü Costis. Burada olmaktan nefret ediyordu.

Merdivenin dibindeki üçayaklı bir taburede bir gardiyan oturmaktaydı. Kralı görene kadar ayağa kalkmadı ve kalkarken, bunu saklamaya gerek duymadığı bir isteksizlikle yaptı. Hakaret denilebilecek bir yavaşlıkla, hücrelere inen yolu göstermek için öne düştü. Gardiyan odasında, başgardiyan eğilerek krala selam verdi ve kolunun ucundaki kancaya bakıp gülümsemesini gizledi. Kralın hangi mahkûmu görmeye geldiğini biliyor gibiydi.

"Bu taraftan... majesteleri."

Gardiyan hücre kapısını açarken, Costis öne adım atarak, önce iki muhafız ve ardından da kendisi içeri girene kadar kralın önünü kesti. Ancak mahkûmun kimseye bir zararı dokunması mümkün değildi. Uzandığı taşa zincirlenmişti ve bu zincirler, gardiyanlar kadar gereksiz kaçan bir güvenlik önlemiydi. Hücre dışkı ve kusmuk kokuyordu ve kapı açıldığında mahkûm kıpırdamamış, başını bile çevirmemişti. Uzayan sakalı çenesini kaplıyordu, yüzünün geri kalan kısımları morluklarla gölgelenmişti. Kollarını göğsünde kavuşturmuştu, bir eli şiş ve mordu. Parmakları kaba birer sosis görüntüsündeydi ve Costis daha fazla dayanamayıp başını çevirdi. Arkasında dertop yapılmış bir pelerin duruyordu. Bir ara battaniye olarak kullanılmış olabilirdi, ama mahkûm artık onsuz uzanıyordu. Kumaşı tanıyan Costis hayretten donakaldı.

Bankın üstünde yatan adama yeniden alıcı gözle baktı. Kim olduğunu anladıktan sonra bile Costis, bu dayak yemiş ve morluklarla kaplı yüzde, kendinden emin arşiv sekreterini

çağrıştıran hiçbir şey bulamadı; ancak arkasında tomar halinde duran şeyin Relius'un şık pelerininden geriye kalan paçavra olduğu şüphesizdi.

Costis krala yol vermek için kenara çekildi ve kapının yanında yerini aldı.

"Sandalye," dedi kral. Mahkûmu inceleyip ardından Philologos'a döndü. "Biraz da su getirin mutfaktan."

Philologos kapıya seğirtti.

Sandalye getirildi ve gardiyan sandalyeyi kralın yanma abartılı hareketlerle yerleştirdi.

"Arzu ettiğiniz başka bir şey varsa, majes..."

"Arzum," diye lafını kesti kral, ruhsuz bir sesle, "senin yaşayan suretini bir daha görmemektir."

Kapıya doğru gerileyen gardiyanın yüzündeki küçümseyen ifade silinmişti. Yardımcılar neler döndüğünü anlamışçasına bakıştılar. Eugenides getirilen sandalyeye oturdu ve yavaşça arkasına yaslandı. "Pekâlâ, Relius," dedi nihayet, "kraliçenin kaynaklarını tartışmaya hazır mısın?"

Bu yersiz bir soruydu; kaynağı olmayan bir yankı gibi. Sanki bir zamanlar Relius aynı soruyu krala sormuş ve kral da soruya aynı soruyla cevap veriyormuş gibi. Costis omurgasından aşağı bir ürpertinin indiğini hissetti.

Zincirlendiği yerde hareketsiz yatan karaltıdan bir ses yükseldi. "İntikamını almak için daha erken geleceğini sanıyordum," diye fısıldadı Relius.

"Keyfim biraz kaçıktı."

"Duydum. Bazı haberler buraya kadar ulaşıyor."

"Hatırlıyorum." Kral hücreyi gözleriyle taradı, sanki hafızasını tazelemeye çalışıyormuş gibi. "Buna çok benzeyen bir odaydı. Yatacak bir yer olduğunu hatırlamıyorum, fakat belki

de ben görmemişimdir. Kendisi çıktıktan sonra senin beni sorgulamaya geldiğinden kraliçenin haberi var mı?"

Costis yutkundu, her geçen saniye kendini biraz daha rahatsız hissediyordu. Relius, kralı sorguya çekmişti. Eugenides, Attolya'da zindana düştüğü sırada, Relius Eddis Kraliçe'si hakkında bilgi almaya çalışmıştı.

Zindana inip kendimi biraz şımartacağım. Sanırım bunu hak ettim.

Costis hücredeki diğer muhafızlarla bakıştı. Hepsi kıdemli askerdi. Bu tür şeylere daha önce şahit olmuşlardı. Onların bile burada olmayı istemiyor gibi bir halleri vardı.

Relius başını belli belirsiz salladı. "O sırada bilmek istememişti."

"Daha sonra da söylemek gibi bir aptallık yapmadın?"

"Hayır. Ama tahmin etmiştir."

"Sana bir şey söyledim mi?" diye sordu kral sohbet edercesine.

Costis tepeden tırnağa ürperdi.

"Yok," dedi Relius. "Günlük lisanda yalvardınız. Kadim lisanda bir şeyler geveledi niz. Bana kalsa biraz daha zorlardım, ancak öleceğinizden korktum. Ölmenizi istemiyordu." Arşiv sekreteri nihayet başını çevirip krala baktı. "Sizi öldürseymişim keşke."

"Cesur sözler bunlar, Relius."

"Burada kimse cesur olamaz. Ancak aptalca davranabilir. Yalvardığımı duymak için mi buraya geldiniz? Yalvarabilirim. Çoktan yalvardım." Gözleri yaşlarla doldu ve sesi cılızlaştı. "Lütfen canımı daha fazla yakmayın. Lütfen. Lütfen, yeter artık."

Kral başını çevirdi.

"O cesarete sahip miydim, bilmiyorum," diye fısıldadı Relius. "Ancak geri döneceğinizi bilseydim, sizi o zaman öldürtürdüm."

"Bu şekilde konum değiştireceğimizi bilseydin yapardın. Kraliçeye bunca yıl hizmet ettikten sonra, çok şaşırmış olmalısın."

"Buraya düşmek beni şaşırtmadı. Yalnızca sizin de burada olmanıza şaşırdım. En başından beri, sonumun burası olacağını bilmiyor muydum sanıyorsunuz?"

"Bilseydin, ona gene de hizmet eder miydin?" diye sordu kral.

"Seve seve," dedi sekreter hırlar gibi ve nefesi kesilerek öksürmeye başladı; bedeninin kıpırtısız kalarak ulaştığı acı dengesi ve tahammülü bozulmuştu.

O sırada kral öne eğilince Relius bir çığlık attı, fakat kral elini sokup Relius'un başını kaldırdı ve kancayı da, pelerini çekmek için kullandı. Relius'un başını bu geçici yastığa geri bıraktı.

Philologos deri bir testiyle geri döndü.

Sotis testiyi onun elinden aldı ve kralın bir işaretiyle Relius'un ağzına damlatmak üzere eğildi. Sekreter bir kere yutkundu. İkinci kez yutkunamadan, kral kendinden emin bir şekilde, "Artık ondan nefret ediyorsundur herhalde," dedi.

Relius gözlerini devirdi ve bakışlarını krala dikerek ağzındaki kıymetli suyu tükürdü. Kralın gözlerinin içine bakabilmek için başını kaldırmaya çabaladı. "Bu zindanda elli sene kalsam," dedi boğulurcasına "ve kraliçe beni serbest bıraksa, ona yine hizmet etmek için ayaklarına kapanırdım."

Kral çok eğleniyormuş ve duyduklarına ihtimal vermiyormuşçasına başını iki yana salladı. "Bu imkânsız. Sana yaptıklarından sonra, öyle mi?"

"Ona bunu ben öğrettim."

"Demek her şeye rağmen ona hizmet ederdin?"

"Evet."

Neşesi ve şüphesi bir anda silindi ve kral eğilerek Relius'a yaklaştı.

"Ben de öyle." O kadar sessiz konuşmuştu ki, Costis anlamak için aradan kelimeleri seçip çıkarmak zorunda kaldı. Relius'un bunu kavraması çok zordu. Krala boş boş bakabildi ancak.

"Benden ne istiyorsun?" diye fısıldadı. Yaşlar göz pınarlarından süzülüyordu. "Buraya intikam almak için geldin. Sana engel olamam. O yüzden al intikamını. Her şey elinin altında. Sana kimse engel olamaz."

"Bana inanmanı istiyorum."

"Hayır." Zaten ızdıraplar içinde kıvranan bedenini sarsacak hıçkırıkları bastırmaya çabaladığından kesik kesik soluk alıp veriyordu. Yüzü acıyla buruştu.

Sandalyenin ucunda oturan kral eğilip Relius'un kulağına biraz daha yaklaştı. Costis onun sonraki söylediğini değil ama Relius'un haykırışını duydu. "Neye inandığımın ne önemi var? Nasıl olsa ben de yakında Teleus gibi ölmeyecek miyim?"

Kral doğrulup oturdu, yan tarafındaki acı yüzünden yüzü buruşmuştu. "Kulağına ulaşmayan haberler var demek ki. Kraliçe Teleus'u bağışladı."

"Yalancı," diye haykırdı Relius. "*Yalancı.*"

"Şey, aslında evet, öyleyim," diye kabul etti kral, koridordan gelen ayak seslerini dinlemek için başını çevirirken. "Ancak bunun doğruluğunu ispatlayabilirim. Bize doğru yeri döverek yaklaşan ayak seslerinin komutana ait olduğu tahminimde yanılmadığım takdirde tabii."

Kral haklıydı. Gelen komutanla bir manga askerdi. Teleus kapıdan içeri girdi ve kralın sandalyesinin hemen gerisinde durdu.

Konuşmadı. Kralın omzunun üstünden ona katlı bir kâğıt uzattı.

"Tahmin edeyim," dedi kral. "Kraliçem Enkelis'i başka göreve verip yerine seni atadı ve ilk görevin de beni yatağıma geri götürmek?"

Kâğıdı tek eliyle açtı, dizinin üstüne yayarak yazılı mesajı okudu.

Mesaja bakarak gülümsedi.

"Beni tek parça halinde yatağa geri götürmenin zorluklarından seni kurtaracağım Teleus. Sen de burada başladığım işi bitirebilirsin."

Teleus dehşet ve tiksintiyle irkildi. Hücrenin diğer tarafındaki Relius'u görünce yüzündeki şaşkınlık ifadesi yerini üzüntüye bıraktı. Relius umutsuz bir ifadeyle bu bakışa karşılık verdi. Teleus hayattaydı çünkü kral onun için araya girmişti ve görevinin ne olduğunu biliyordu. "Hizmetinizdeyim, majesteleri," dedi Teleus midesi bulanarak.

Eugenides, Teleus'un yüzünü görebilmek için sandalyesinden kalkıp iyice arkasını döndü. "Beni yanlış anladınız, komutan. Onu affediyorum."

Başarısızlıkla, ölümle ve arkadaşının ölümüyle yüzleşen ve nefret ettiği birisi tarafından kurtarılmayı kabul eden Teleus'un gücü artık daha fazlasını kaldırmaya yetmedi. "Kraliçe onu mahkûm ettiler."

Eugenides yaralı ve yorgundu; bir kez daha, elini kaybettiği zindanın duvarları ve leş kokuları arasındaydı. Ciddi bir tavırla, hırlar gibi sordu, "Kral kim?"

Baraj duvarında hızla büyüyen, giderek daha çok suyun sızmasına izin veren bir çatlak gibi, Teleus'un sesi her kelimeyle yükseldi ve sonunda tören meydanının öbür ucundan duyulacak ve ufak bir hücrede kulakları sağır edecek kadar yüksek sesle haykırıyordu. "Bunun bir önemi olduğunu mu sanıyorsunuz?" diye kükredi. "Emirlerinizin burada ciddiye alındığını gerçekten düşünüyor musunuz?"

Kral da ona bağırarak karşılık verdiğinden, Teleus'un haykırdığı diğer sözler kaybolup gitmiş, tesirsiz kalmıştı; söyledikleri duvarlara çarpıyor ve Costis'in kulaklarını kapatmak istemesine yol açan anlamsız bir gürültüye dönüşüyordu. Teleus öfkeliydiyse, kral öfkesinden kabarıp taşıyordu. Teleus ondan bir kafa boyu uzun olmasına rağmen, niyetlendiyse bile, kralı fiziksel üstünlüğüyle bastırmayı başaramamıştı. Havlayan bir köpeğin karşısına dikilen vahşi bir kedi gibi, kral geri adım atmayı reddetti ve Teleus'un gözü arşiv sekreterine ilişene dek ikisi birbirlerine bağırıp durdular. Relius başını çevirmiş, çaresizce gürültüden kaçmaya çalışıyordu. Teleus birden bağırmayı kesince, kralın son sözleri itirazsız çınlamış oldu.

"CANIM NE İSTERSE YAPARIM!"

Başgardiyan kapı aralığından hücreye bakmak için çok kötü bir zaman seçmişti. Kralla ikisinin bakışları birleşti ve başgardiyanın gözleri fal taşı gibi açılırken, kralınkiler yavaşça kısıldı. O sırada kralın yüzündeki öfke kızarıklığı soldu. Kraliçenin mesajı parmaklarının arasından yere düşerken, yüzü de o kâğıt parçası kadar beyazdı. Sandalyeye uzandı, kancası beceriksiz bir hamleyle sandalyenin üstüne çarptı. Sağlam eliyle dengesini bulmak için dönerken yalpalıyordu artık. En yakınında Philologos vardı ve yardım etmek için elini kaldırdıysa da, kendini tuttu. Bekledi. Kral sandalyeyi yakaladı,

bakışlarını bir an boşluğa dikti ve yavaş yavaş yüzünün rengi yerine gelmeye başladı. İki kez konuşmak istercesine ağzını açtı, ama sonra durdu. Ufak bir nefes aldı, sonra biraz daha derin bir soluk ve nihayet başını çevirmeden konuştu.

"Kimin emirlerine uyduğunuzu düşündüğünüz umurumda değil, komutan, her hâlükârda Relius'u saray revirine taşıyacak ve buradaki kasap dışında bir doktor tarafından tedavi edilmesini sağlayacaksınız. Petrus'u bulun. Sizin askerlerinizi ben alıyorum, benimkiler sizinle kalabilir. Costis'i de yere devrilmeden önce yatağına gönderin."

Teleus'un itiraz edip etmeyeceğini görmek için bekledi.

Konuşan, yattığı yerden Relius oldu, sesi incecik fakat cüretkâr çıkıyordu.

"Sadakatimi satın alamazsınız."

Kraldan kahkaha olamayacak kadar sert bir ses duyuldu. Sandalyenin etrafında dolaştı ve sol eliyle böğrünü tutarken sekretere doğru eğildi. "Burada aşağıda kimsenin cesur olamayacağını söylemiştin." Kancasını Relius'un yüzüne yaklaştırdı. Relius gözlerini sıkıca kapattı ve kral kancayı pişman olmuşçasına geri çekti. Izdırapla, dizleri pis zemine değene kadar çömeldi ve tek dirseğiyle Relius'un yattığı ranzaya dayandı. Elini böğründen çekip Relius'un yüzüne doğru kaldırdı, alnına yapışmış saçlarını çekti ve bitkin ve ızdırap içindeki bir adamın anlayabileceği şekilde usul usul konuşarak, "Affedilme sebebin, Relius, benim böyle istiyor olmam. Sadakatini istemem değil," dedi ve sözleri anlaşılıncaya kadar bekledi. "Gede Vadisi'nde bir çiftliğe çekilip keçi besleyebilirsin ve kime istersen de ona sadık kalırsın. Umurumda bile değil.

"Affedildin. Anlıyor musun?"

Relius başıyla belli belirsiz onayladı. Eugenides eliyle sekreterin alnını bir kez daha sıvazladı. Bu sefer gülümseyerek ve yavaş konuşmaya devam ederek, "Petrus'un fazla dikiş atmasına izin verme. Çok feci can yakıyor."

Ağır hareketlerle, ama hiç ses çıkarmadan ayağa kalktı. Yardımcıları kıpırdandılarsa da, yardım etmeye kalkışmadılar. Kral sol eliyle böğrünü tutarak kapıya yöneldi; sol ayağı sağdan daha yavaş ilerliyor, dengesiz adımlar atıyordu. Teleus'un yanından geçerken onun suratına bakmadı.

"Kraliçem, yatağa emniyet içinde dönmenizi sağlamakla görevlendirdi beni," dedi Teleus gergin gergin.

"Dosdoğru yatağa gidiyorum. Relius'u rahat bir yatağa yatırdığınızda, kraliçenize böyle söyleyebilirsin."

Kral çıktıktan sonra, başgardiyan sessizce geri döndü. Teleus, Relius'u üstünde taşıyabilecekleri bir şey istetmişti. "Nereye taşıyacaksınız?" diye sordu başgardiyan. Koridorda beklerken her şeyi duymuştu, sorusu gereksizdi.

"Boş ver," dedi Teleus, terslercesine. Relius'un yanına geçti. "Kaburgalarında kırık var mı?" diye sordu.

"Elimden başka yerde kırık yok, sanırım," dedi Relius fısıldayarak.

Teleus sekreterin başını kaldırmak için eğildi. Bir taraftan pelerini çekerken, dostunun başını nazik parmaklarının üstüne yatırdı. Pelerini Relius'un üstüne örttü. "Çıkar şu lanet olasıca zinciri," dedi ve başgardiyan alelacele söylenileni yerine getirdi. Zincir çıkınca, Teleus dostunu kucağına aldı ve kollarında taşıyarak, hücrenin dışına çıkardı. Muhafızlar arkasından koşturdular.

"Revire kadar böyle çıkartamazsınız," diye seslendi başgardiyan.

"Yorulunca bana verebilirsiniz," dedi muhafızlardan birisi hücreden çıkarken.

"Bana da," dedi diğeri ve kapıdan çıkıp başgardiyanı hücrede tek başına bıraktı.

"Majesteleri," diye bir feryat kopardı Hilarion; sesi Philologos gibi çıkmıştı.

Kral, başını kaldırmadan ve ızdırap içinde basamaklardan çıkmayı sürdürerek, "Yalan söyledim," diye lafını kesti.

Başka seçenekleri olmayan yardımcıları onu takip ettiler. Merdivenden sahanlığa çıkıp yanlışlıkla kraliyet dairesine doğru yöneldiklerinde geride kalmışlardı.

Basamakların bitiminde, Comemnus kulesine yakın bir yerde, saray çatısının etrafında dolaşan yürüyüş yolu başlıyordu. Saray çevresindeki kulelerin hepsinin bir ismi vardı. Comemnus, çatının diğer yerlerinden bir kat boyu yüksekti. Son kraliçenin büyük babası tarafından şaşaalı mimarlık döneminde eklenmiş ve iki renkli taştan yapılmıştı. Kral kuleyi hayranlıkla seyrediyormuşçasına bir an durakladı ve çatının kenarını aşıp gözden kayboldu.

Dehşete düşmüş halde, yardımcıları birbirleriyle bakıştılar. Sessizce dürtüklenen Philologos, "Majesteleri," diye seslendiyse de, cevap gelmedi.

Hilarion elini tuğlalara yerleştirip ihtiyatla tırmanmaya koyuldu; duvarı aşıp boşluğu geçmesi gerektiğinde yoluna nasıl devam edeceğinden emin değildi. Bunu öğrenme fırsatı bulamadı. Kulenin çatısından kralın sesi duyulduğunda, en fazla birkaç ihtiyatlı adım atabilmişti.

"Seni kazığa oturttururum," dedi kral dişlerinin arasından.

Bir kazıkta kolsuz bacaksız can vermek istemeyen Hilarion, alelacele geri çekildi.

Kral bir saati biraz aşkın bir süre sonra çatıdan indi ve yardımcıları ve muhafızları tarafından kraliyet dairesine geri götürüldüğünde Relius çoktan revirdeki yatağına yatırılmıştı.

Revir yolunu yarıladıkları sırada Teleus tarafından gönderilen Costis, yorgunluktan tökezleyerek odasına döndü, kemerini ve göğüs zırhını alelusul çıkarıp kalan kıyafetleriyle kendini yatağa bıraktı.

• On Birinci Bölüm •

Uzun yaz günü bitmek üzereydi. Güneş batmış, fakat henüz gökyüzü kararmamıştı. Son kırlangıçlar binalar arasındaki boşluklarda süzülür ve ilk yarasalar, kanat çırparak görünmeye başlarken, Dite surlarla çevrili Attolya kentinden çıkıp açık sokaklardan geçerek, bineceği geminin beklediği rıhtıma indi. Omzunda çantası ve cebinde kralın verdiği paranın bir kısmıyla, tek başına yola çıkmayı planladıysa, yanlış düşünmüştü. Bestelerini, çalgı aletlerini yanına almak ve bunları taşıması için saraydaki genç uşaklardan birini tutmak zorunda kalmıştı. Uşak, bavulların çokluğunu görünce ücreti anında iki katına çıkardı ve bir el arabası bulmak üzere uzaklaştı. Arkadaşları oyalanmaya özen göstererek, bütün öğleden sonrayı Dite'nin eşyalarını toplamasına yardım ederek geçirmişler, gereksiz ama çok makbule geçen son dakika hediyelerini de yanına aldığından emin olmuşlardı. Dite el arabasının peşinden yürürken arkadaşları da yanındaydı.

Hepsinin keyfi yerindeydi. Erondites hanedanlığı mahvolmanın eşiğine gelmiş olsa da onların kutlama yapacak bir nedenleri vardı. Dite, Ferria sarayına müzik üstadı olmak üzere gidiyordu. Kadim dünyanın eserlerinin tercüme

edildiği ve konaklarda sesli sahnelendirildiği, sanatçıların resim âleminin gidişatını bir gecede değiştirebildikleri, kenti zengin hamilerinin toplumsal statülerini, herhangi bir fiziksel engeli olmayan adamları bütün gün ve neredeyse bütün gece müzik dışında hiçbir işle uğraşmadan tutarak ispatladıkları Ferria'ya.

Arkadaşları Dite'yi gemiye kadar takip ettiler ve eşyalarını ufak kamarasına istiflemesine yardım ettiler. Ardından güvertede dikilip, gökyüzüne, gemiye, tayfalara ve körfeze hayran hayran baktılar. Dite genç adamlardan birini kolundan tutup kenara çekti. Eline iki mektup ve ağır bir kese tutuşturdu.

"Bunları benim için gerekli yerlere ulaştırır mısın, Kos? Kendim yapmam mümkün değil. Kese ve mektuplardan birisi annem için."

"Zenginlik tanrısı adına, Dite, bu kadar parayı nereden buldun? Kralın verdiği gümüşler mi bu yoksa?"

Dite onayladı. "Bir kısmını ayırdım," dedi, "fakat kalanını annemin almasını istiyorum. İhtiyacı olabilir."

"Baban daha genç bir kadınla evlenmeye karar verirse diye mi? Anlıyorum. Öbür mektup kime?"

"Sejanus'a. Kral müsaade ederse, mektubu Sejanus'a verir misin? Ziyaret etmeye çalıştım, ancak beni içeri almadılar. Hiç kimseyle konuşmasına izin yok."

Kos kabul etti. Geminin kaptanı nihayet gelip yarımadaya yolculuk etme niyeti taşımayan herkesin gemiden inmesini istedi. Gemi Thegmis'e doğru yelken açtı ve gece çöktü.

Surlarla çevrili kentin, surlarla çevrili sarayının içinde –altında, leş gibi kokan ve ender bina boşluklarından yanlışlıkla sızmış gibi duran dışında hava olmayan kısımlarında

gece olup olmamasının neredeyse hiç önemi yoktu. Gün boyunca hücrenin dışında yanan fenerler dışında içeri ışık girmiyordu. Sejanus, sırtını arkasındaki duvarın sert taşlarına dayamış oturmaktaydı. Şanslıydı. Birtakım imtiyazlara sahipti. Taş yatağının üstünde bir şiltesi vardı; yüzünden daha geniş olmayan, baca gibi yüzeye çıkan bir hava borusuna bağlı, parmaklıklı bir penceresi vardı. Ara sıra, pencereye yaklaşıp parmaklıklara tutunarak kendini yukarı çekiyor ve yüzünü yaklaştırarak, hapishane kokularıyla yoğunlaşmamış hava solumaya çalışıyordu.

Başgardiyan ona yemek getirdiğinde, ağabeyiyle ilgili bir haber almak için sorular sordu, yalvardıysa da adamdan bir cevap alamadı. Başgardiyan yemeği bırakıp uzaklaştı.

Baron Erondites, sessiz tarlalar ve ahırlar ve ağıllardaki hayvanların seyrek çıkardıkları seslerle çevrili villasında, dalgın bir zevkle akşam yemeğini yiyordu. At sırtında son sürat mesaj taşıyan ulaktan habersizdi. Gece koyulaştı, karanlık serinledi ve çiftliğin ve kentin seslerini bastırdı. Baron Erondites, biten günden hoşnut şekilde yatmaya gitti. Kentte saray suskunluğa büründü. Sejanus da, şarap karası denizin dalgalarıyla sarsıla sarsıla uyuyan Dite gibi, uykuya daldı.

Sarayın revirinde, ay kemerli pencerelerden içeri süzüldü. Tek dolu yatağın yanı başındaki lamba ufacık bir alevle yanarken, karanlık odanın köşelerinde ve yüksek tavanların gizli kısımlarında toplandı. Relius uyanıktı. Revirin diğer ucundaki kapının açılıp kapandığını duymuştu ve kral geniş odayı aşıp kendisine yaklaşırken bakışlarıyla onu takip etti. Kralın adımları pencereden içeri dolan ay ışığından daha fazla ses çıkarmıyordu; taburenin üstüne yerleşirken ve üç

bacağından birine ayak bileğini dolarken de ancak bu kadar ses çıktı. Bir düş bile olabilirdi, Relius hiç emin değildi.

Relius boğazını temizleyip fısıldadı, "Sarayda geceleri yanınıza kimseyi almadan dolaştığınızı duymuştum."

"Geçmişte yapmış olabilirim," diye kabul etti kral. "Bu gece değil." Başını yastıktan güçlükle kaldıran Relius, odanın diğer ucundaki loşlukta dikilen karaltıları seçti.

"Denetlenmediğini bildiğim halde bahçede yürüyüşe çıkmanın cezasını çekiyorum," dedi kral. "Onları yanımdan ayırmamaya söz verdim."

Relius cevap vermedi.

"Sözümden döndüğümde başımın belaya girmeyeceğine emin olana kadar sözümde duracağım," dedi kral. "Biraz zaman alabilir. Attolya biraz..." Eugenides *öfkeli, kızgın* ve *gözü dönmüş* demek istemiyormuş gibi görünerek, uygun bir kelime aradı, "pek hoşnut olmadı diyelim."

Relius gene cevap vermedi. Bekledi.

Kral nedenini biliyordu. "Bir süre önce, bunun çok güzel bir intikam şekli olabileceği geldi aklına, değil mi?" İçinde bulundukları boş odayı göstermek için kolunu kaldırdı. "Gece temiz çarşafların arasında, baş ucunda kâbusları kovalayacak bir lamba ve mangalın sıcaklığıyla yatarken, sabah olduğunda kendini sarayın altındaki şu soğuk ve karanlık ufak odalardan birinde bulacaksın."

Kral, Relius'un aklından düşünceleri sanki bir misinayla çekip çıkartmıştı.

Relius konuşmaya çalıştıysa da beceremedi. "Ah, tanrılar adına," deyip gözlerini kapattı. Örtülerin altında küçücük kalmıştı.

Relius'un söylemekten kaçındığı şeyi kral onayladı. "Sana bunu gerçek olsa da, olmasa da söyleyebilirim. Benim

ağzımdan çıkacak herhangi bir laf, bütün gece yatağında yatıp başına kötü şeyler gelmesini beklemene engel olmayacaktır. Sabahleyin yatağından nöbetçiler tarafından çekilip çıkartılmasan bile, başgardiyanın öğleden sonra geleceğinden ya da sonraki, bir sonraki gece götürüleceğinden endişe edeceksin ve belki, yeterince gece geçtikten sonra, başından beri güvende olduğuna inanmaya başlayacaksın. Fakat şimdiyle o nokta arasında saatler ve günler var, değil mi?" Kral çok sessiz konuşuyordu.

"Sizden merhamet dilenmem mi gerekiyor?" diye sordu Relius, başka tarafa bakarak.

"Bana inanman gerekiyor," dedi kral, kararlı bir tavırla. "Ama gene de inanmayacaksın, değil mi? Kraliçenin ağzından duysan inanır mıydın? Bunun zalim bir oyun olmadığını söylemesi için onu buraya çağırayım mı?"

Relius hayret ve dehşet dolu gözlerle bakmak için bükülerek döndü.

"Hayır!" İtirazı şaşırtıcı derecede güçlü çıkmıştı.

"Nedenmiş"

"Onu hayal kırıklığına uğrattım."

"Sormayı bile düşünmüyor musun?"

"Asla..." Bu kadar güç harcayarak konuşunca acısı ve içinde bulunduğu zayıf durumu hatırladı. Devam edemedi.

"Ben de öyle düşünmüştüm," dedi kral. "Kraliçeyi uykusundan uyandırmak yerine, sana bunu getirdim; önceden yazdığı bu yazıyı."

Eugenides'in elinde bir rulo duruyordu. Relius'a uzattı. "Sen altını tut," dedi. Ruloyu Relius'un göğsüne yaydı. Relius'un ellerinden birisi sargılıydı, ancak kralın kaldırdığı sayfanın ucunu tutmak için diğer elini kullandı. Rulo düzelince, kral

üstünden tuttu ve yatağın kenarına yaydı. Diğer kolunu kat yerine hafifçe bastırarak kıvırdı.

Kendisi sesli okurken, Relius da yazılanları görebilsin diye sayfayı yukarıda tuttu. "Ben, Attolya İrene, bu belgeyle arşiv sekreterim Relius'u, eski hizmetleri ve ona olan sevgim nedeniyle, suçları ve başarısızlıkları yüzünden bağışlıyorum. "

Relius yutkundu. Eugenides kâğıdı bıraktı ve kat yerini düzeltti. Sayfa tekrar kıvrıldı.

"Sana olan sevgisi nedeniyle, Relius."

"Bir kâğıt parçası yalnızca," dedi Relius, gözlerini kırpıştırarak yaşları bastırırken. "Yatağın baş ucundaki lambaya koyarsın, bir anda küle dönüşür."

Eugenides başını hayır anlamında salladı, fakat Relius gözlerini yeniden kapattığı için göremedi. "Relius," Eugenides isteyince arşiv sekreteri gözlerini açtı. "Bunlar kraliçenin sözleri. Mangala düşürsem, kâğıt parçası tutuşacaktır, ancak kraliçenin ağzından çıkanlar bu kadar kolay tükenip gitmeyecektir. Attolya sana yalan söylemez."

Relius başını iki yana salladı, "Kral sensin," dedi.

Eugenides bunu inkâr edecek değildi. "Kral sıfatıyla bu affı ortadan kaldıracağıma inansaydı, asla bu notu yazmazdı. Bu bir yalan olurdu ve kraliçe sana asla yalan söylemez," diye tekrarladı.

"Evet," dedi Relius, sarsılmış bir halde, "söylemez." Rahatlayınca verdiği nefesin ardından derin bir nefes çekti.

"Daha erken gelemediğim için özür dilerim, Relius. Seni bu kadar uzun süre tek başına bırakmak istemezdim."

Kral sekreterin baş ucunda oturdu, Relius uykuya dalana kadar ikisi de konuşmadılar. Kral ayağa kalktığında, bir an iki büklüm oldu, ardından belli belirsiz içini çekip ayağa kalktı.

Sabah olunca, Costis kılıç talimi faslını atladı, hamamda tembel tembel yıkandı ve dosdoğru yemek salonunda kahvaltıya gitti. Tek başına oturmak için bir yer seçti; ama yalnızlığı uzun sürmedi. Muhafızlardan birkaçı anında ayağa kalkıp Costis'in etrafına bir kuş sürüsü gibi kondu. Telaşlı halleri Costis'i huzursuz ettiyse de, onları gücendirmeden kalkması mümkün görünmüyordu.

Neler olup bittiğini öğrenmek istiyorlardı ve en iyi haber kaynağı da Costis'ti.

"Duyduğumuza göre kral Yüzbaşı Sejanus'u uydurma birtakım suçlamalarla tutuklatmış." Onların gözünde, Sejanus hâlâ sadık yüzbaşılarıydı.

"Suçlamalar uydurma filan değildi," dedi Costis, hemen ardından da aslında öyle olduklarını hatırladı.

"İtiraf etti," dedi Costis, fakat muhafızlar onun tereddüt ettiğini görmüşlerdi. O kadar şüpheli bakıyorlardı ki, Costis sertçe eklemek zorunda kaldı. "Sejanus kralı öldürmeye teşebbüs etti."

"Başarılı olmasını hepimiz isterdik, yalan mı?" dedi Domisidon, Üçüncü Bölük'ten bir komutan.

Costis irkildi. Birkaç gün önce olsa, bütün kalbiyle buna katılırdı. Belki de katılmazdı. Eugenides'de göründüğünden fazlası olduğunu ve kraliçenin onu sevdiğini öğrenmeden önce, bahçeye kralın yanına koşturmuştu. Kral hakkındaki fikrini ne değiştirmişti peki? Sejanus hakkındaki şüpheleri değiştirmiş olabilirdi, ancak Costis bunun asıl nedeninin kralın gözyaşları olduğunu düşündü. Tahta yakışmasa bile, kralın da acımasızca dalga geçilmekten, yalnız bırakılmaktan, memleket özleminden, herhangi birisi kadar acı çektiğini anlamasıydı.

Exis, masanın ucunda kaşlarını kaldırmış, Costis'i seyrediyordu. Costis omuz silkti. "Sanırım, Sejanus'un Baron Erondites'in öz oğlu olduğunu hatırlamak faydalı olacaktır."

Muhafızlar ne demek istediğini anladılar. Kral hakkında ne düşünürlerse düşünsünler, Erondites'lerin kraliçe için oluşturduğu tehdidin hepsi farkındaydılar. "En azından artık kraliçenin kralı neden seviyormuş gibi davrandığını anladık. Onu kukla gibi kullanıyormuş," dedi Exis ruhsuz bir ifadeyle.

Costis, "Kral kimsenin kuklası değil," diye uyardıysa da, hepsi kahkahalarla güldüler.

"Kralın yardımcıları gibi konuşmaya başladın," dedi Domisidon. "Onlar da kimseyi inandıramıyorlar."

"Bize bahçedeki saldırıdan bahsetsene," dedi Exis. "Teleus'la senden başka şahit yok ve Teleus'un ağzını da bıçak açmıyor."

Costis hemen cevap vermek istemedi. Bahçede yaşananlar hakkında konuşmaya neden hiç hevesli olmadığından emin değildi. "Dün bütün öğleden sonra uyudum, önce siz anlatın."

Kralın söz verdiği gibi dosdoğru yatağa gitmediğini böylece öğrendi.

"Comemnus kulesinin tepesinde ne işi varmış?" diye sordu Costis.

"Manzarayı seyrediyordu herhalde," dedi birisi.

Costis önceki gün Teleus'un mangasında olan askeri tanıdı. "Onu gördün mü?" diye sordu Costis, biraz fazla çabuk. "Ne tarafa bakıyordu?"

Muhafız ona tuhaf tuhaf baktı. "Görmedim. Ne fark eder ki?"

"Boş ver," dedi Costis telaşla. "Neticede odasına geri götürdüğünüze sevindim."

"Kraliçenin odasına. Anlaşılan orada kalıyormuş."

Başka bir muhafız sohbete karıştı. "Duyduğuma göre tekrar dışarı çıkmak istemiş, ama kraliçenin yardımcıları şarabına lityum koymuş."

"Ben de yiyeceğine koymuşlar diye duydum. Şarabı içmek istememiş, ama gene de anında uyuyakalmış."

Muhafızlar pis pis güldüler.

"Demek yalan söyledi," dedi Costis zorlama bir kahkahayla. "En iyi yaptığı şeyi yapmış."

"Sen daha iyi bilirsin, öyle değil mi?" dedi solundaki adam.

"Bize dövüşten bahsetsene," dedi başka birisi ve masanın çevresindekiler yankı yaparcasına onayladılar. "Suikastçılarla arasında geçen dövüşten bahsetsene."

Başını kaldırınca Costis, Aristogiton'un da elinde bir şarap kadehiyle aralarına katıldığını gördü; ağzı da tıka basa ekmekle doluydu. Costis keyifle gülümsedi. "Seni hapse tıktıklarını sanıyordum?"

Aris yanakları tombul tombul, gülümsemesine karşılık verdi. "Kraliçe dün beni eski rütbeme iade etti; sarayın içinde görevli manga komutanı olarak, rütbemi düşürmedi. Aynı anda, Teleus'u komutan atayıp Enkelis'i de gönderdi."

"Enkelis'i gönderdi mi?"

Fakat bunlar Costis dışında bütün muhafızlar için eski haberdi. Suikast girişimini dinlemek istiyorlardı ve beklemeye de tahammülleri yoktu.

"Aristogiton geç kaldığını, vardığında ancak yerde yatan cesetleri görebildiğini söylüyor. Bize gerçekte neler olduğunu söylesene, Costis."

Costis istemeye istemeye onlara gördüğü kadarıyla suikast girişimini anlattı; üç adam olduğunu, kralın uzun hançeri

birinin elinden kapıp diğerinin gırtlağını kesmek için kullandığını. Sonra da aynı hançeri kaçmaya çalışan üçüncü suikastçıya fırlatmıştı.

"Kendi silahı yok muymuş?"

"Bıçağı nasıl almış öyleyse?"

Costis omuz silkti. Başlarından geçenler eğitim amaçlı bir talim değildi. Bodoslama krala doğru koştururken, olup biteni izleme şansı bulamamıştı. "Her şey çok çabuk olup bitti."

"Anlıyorum," dedi solundaki adam.

Adamın ses tonundan, Costis'in bile bilmediği bir şeyi anladığı belliydi; ancak Costis'in durup sohbet edecek vakti yoktu. Kışla görevlilerinden bir delikanlı bir mesajla dibinde bitmişti. Costis'ten derhal kraliçenin muhafız odasına gelmesi isteniliyordu. Ayağa kalktı. "Gitmek zorundayım." diyerek izin istedi, kimseyi gücendirmek istemiyordu.

"Elbette," dedi masanın ucunda oturan birisi, şarap kadehine bakarak.

Costis tereddüt etti. Masadakilerin ortak bir düşünceyi, artık o her neydiyse, paylaştıkları belliydi. Costis'in konuyu kurcalayacak vakti yoktu. Daha sonra Aris'e sorabilirdi.

Göğüs zırhıyla kılıcını almak için odasına gitmesi gerekiyordu. Oradan da kraliçenin muhafız odasına koşturdu, kılıcını çıkartıp astı. Costis'i beklediği açıkça anlaşılan bir hizmetçi tarafından, birbiri içine geçmiş odalardan oluşan bir labirentten geçirilerek kraliçenin yatak odasına açılan bekleme salonuna getirildi.

Kraliçeyle Ornon oradaydılar.

"Bu kadarına sizin hatırınıza katlanıyor, majesteleri."

"Ne demek istiyorsunuz, büyükelçi?" Kraliçenin sesi buz gibi soğuktu. "Onu yönlendirebilirim, fakat yönetemez miyim?"

"Majesteleri, söylemeye çalıştığım şey, Eugenides'in kimse tarafından yönetildiğine şahit olmadığım, yönlendirildiğine de nadiren şahit olduğum. Olur da, onu parmağınızda oynatır ve aynı anda topuğunuzla da ezecek olursanız, size sonsuza dek minnettar kalacağımı bilmenizi isterim. Gözlerim açık ölmeyeceğim demektir."

Kraliçe bu itiraf karşısında kıkırdadı. Ornon da gülümsemiş, ancak ifadesi anında ciddileşmişti. "Sağlığı iyi değil, majesteleri. Bünyesi eskisine göre ..."

"Ben elini kesmeden öncesine göre mi?"

"Evet, elini kesmenizden öncesine göre." İkisi de gerçekleri yumuşatmakla vakit kaybedecek karakterde değildiler. "Yarası büyük değil, ancak mikrop kaparsa ciddi bir tehlike oluşturabilir ve ölmesini göze alamayız. Majesteleri başka önlemlere başvurmayı tercih edip bunu yedekte tutabilir. Karar sizin elbette." Costis bunun doğruluğundan emin değildi. Eddis, Attolya'nın gırtlağına bir kılıç dayamış durumdaydı ve Costis'in duyduğuna göre, anlaşmanın bazı maddeleri, büyükelçiye kraliçenin üstünde birtakım yetkiler veriliyordu.

Kraliçe düşünmeye devam etti.

Ornon, "Eugenides'in orta avluları zeminden dört kat yüksekten atlayarak aştığına şahit oldum; insanın kanını donduracak bir yükseklik. Üstelik bir keresinde, bazı atlayışlarında mesafeyi aşabileceğine inanmadığını itiraf etmişti. Gene de hepsinden hiç tereddüt etmeden atladı, majesteleri. Hırsızlar eğitilirken kendilerini sakınmak öğretilmez. Tavsiyeme kulak vermeniz için size yalvarıyorum, majesteleri."

"Onları kendiliğinizden çağırma yetkiniz var."

"Böyle bir şey aklımın köşesinden bile geçmez."

Aklından elbette geçmişti ve kraliçe razı olana kadar da vazgeçmeyecekti.

Ornon bir kez daha gülümsedi. "Birkaç kısıtlamayı kabul etti; ama bu onlara illet olmadığı anlamına gelmiyor. Bu kısıtlamalar başka bir kaynaktan gelirse, daha katlanılabilir bulacaktır."

"Neden?"

"Bu şekilde sürekli yakınabilir, o yüzden."

Kraliçe bunun doğruluğunu kabul ederek başıyla onayladı.

"Hemfikir miyiz?"

"Pekâlâ."

Costis'le hizmetkâr alelacele kenara çekildiler ve kraliçe geçerken, Costis başını öne eğdi. Kraliçe çıkınca, Costis kapıya yöneldiyse de Ornon ceketinin koluna asılıp ona mani oldu.

"Hayattaki tek amacın, kralın yatağından çıkmaması olacak, anlaşıldı mı, yüzbaşı?"

"Evet, efendim," diye cevap verdi Costis, bu işin nasıl başına kaldığını merak ettiyse de, bunu soramayacak kadar iyi eğitim almıştı.

Ornon, hafifçe gülümseyerek, sorulmayan soruya cevap verdi. "Açıkçası, kral yardımcılarına kulak asmayacak ve büyük olasılıkla, işine karıştıkları için onları doğduklarına pişman edecektir. Beni de dinlemez, fakat bir ihtimal, o da yalnızca küçük bir ihtimal tabii, senin tavsiyelerini ciddiye alabilir. Oldu da sinirlenir ve seni cezalandırmaya kalkışırsa, bu büyük bir kayıp olmayacaktır," dedi Ornon ve ardından ilave etti, "Politik açıdan, elbette."

"Elbette, efendim," dedi Costis kibar kibar.

"Onu yatakta tutmak için elinden geleni ardına koyma, yüzbaşı. Buna kafasına vurup bayıltmak da dâhil. Kraliçenin hizmetkârları çorbasına lityum karıştırmayı denediler; ama bu da ancak kısa bir süre işe yaradı. Kral gece yarısı, kraliçe

ve hizmetkârları uyuduğu sırada uyanmış. Elinizden geleni yapın, yüzbaşı ve kral sizi idam cezasıyla tehdit ederse fazla üzerinde durmayın çünkü başarısız olduğunuz takdirde, kraliçe kafanızı uçuracaktır." Ornon, Costis'in omzuna hafifçe vurdu ve kenara çekilerek geçmesine izin verdi.

Odanın öbür ucundan bakıldığında bile, kralın durumunun önceki güne göre kötüleştiği açıkça anlaşılıyordu. Başı yana düşmüş vaziyette yatakta yatıyordu. Yüzü solgundu ve genelde koyu olan ten rengi sarımsı bir renk almıştı. Costis'e bakmak için açtığı gözleri alev alev yanıyordu.

"Ne işin var burada?" diye sordu başını kaldırmadan.

Costis dikliğini muhafaza ederek hafifçe eğildi. "Sizi yatakta tutmak için buradayım, majesteleri, çünkü buna sinirlendiğiniz ve kafamın uçurulması emri verdiğiniz takdirde, bu büyük bir kayıp olmayacak. Politik açıdan elbette"

Kral gülümsedi. "Ornon'la konuştuğun anlaşılıyor."

"Evet, majesteleri," dedi Costis, dimdik durmayı sürdürerek.

"Yataktan kalkarsam, cezalandırılacaksın sanırım?"

"Bana öyle söylendi, majesteleri."

"Endişelenmene gerek yok. Şu anda canım pek dans etmek istemiyor. Arpalık bir iş bulmuşsun, çocuk oyuncağı." Esnedi.

Kral çok geçmeden uykuya daldı; Costis bir yandan rahatlarken aynı anda içine bir sıkıntı çöktü. Son derece sıkıcı bir nöbet daha başlıyordu.

Kral neredeyse bütün sabah uyudu. Öğlene doğru şiddetle irkilerek uyandı; ancak bir kâbus yüzünden uyandıysa bile, ne gördüğü aklında kalmamıştı. Kaşığıyla şüpheli şüpheli çorbayı karıştırdıktan ve Phresine tarafından içinde lityum

olmadığına ikna edildikten sonra birkaç kaşık içip uyudu. Öğleden sonra uyandığında, daha iyi görünüyordu, ancak Costis'in rahatlığı uzun sürmedi. Kralın huysuzluğu üzerindeydi ve canı artık iyice sıkılmıştı. Costis'ten tarafa kötü bakışlar fırlatıp duruyordu. Costis idam cezasına hızla yaklaştığını anladı. Ornon'un tavsiyesine uyup, kralın kafasına bir sopa indirmesi mümkün değildi ve bundan hafif bir tedbirin onu yatakta tutmaya yeteceğinden şüphelenmeye başlıyordu.

Phresine imdadına yetişti. Kadın gelip Costis'ten küçük kapitone iskemleyi yatağa yaklaştırmasını istedi ve kralın yanı başına oturdu. Eğilip elini kralın alnına yerleştirdi. Kral huysuz huysuz iç geçirdi.

"Kibarca başımdan gitmeni istesem, gider miydin?"

"Hayır, sevgili kralım. Bu yüzbaşıya kanım zamanla kaynadı ve onu böyle imkânsız bir görevle boğuşurken görmek de hoşuma gitmiyor. Kendinizi yormadığınızdan emin olmak için birkaç dakika kalıp hemen gideceğim."

"Bunu da yiyeceğime lityum karıştırarak yapacaksın, değil mi? Numaran bu sefer sökmeyecek."

"Biliyorum," dedi Phresine. "Yazık."

Kral kadına düşünceli düşünceli baktı. "Çok saçma, farkındasın değil mi?"

Phresine sevimli sevimli ellerini kucağında kavuşturup iş birliğine yanaşmayan bir tavırla oturdu.

Kral yenilgiyi kabul etti. "Bana bir öykü anlat öyleyse," dedi, "vakit geçsin."

"Öykü mü?" Phresine şaşırmıştı. "Öykü bildiğimi de nereden çıkardınız?"

"Hissettim diyelim," dedi kral. "Hadi başla."

Phresine buna yanaşmayınca, "Ya öykü anlatırsın ya da kalkarım," diye tehdit etti kral ve yatak örtüsünü kenara ittirdi.

Phresine sırası gelince yenilgiyi kabul etmesini bildi. "Pekâlâ," dedi ve yatak örtüsünü eliyle düzeltti. "Aklıma bir tane geldi."

"Öğüt çıkarılacak türden olmasın da."

"Ne demek istiyorsunuz, kralım?" Phresine bir kez daha ciddileşmişti.

"Öykünün içinde ben geçmeyeyim, demek istiyorum. Ele avuca sığmaz, keyfine düşkün bir oğlanın yaptığı yanlışı anlaması ve uygun davranışlarıyla herkese örnek olup, bir daha da hırsını çıkarmak için insanların kafasını uçurmamasıyla ilgili bir öykü dinlemek istemiyorum."

Phresine gülümsedi. "Böyle bir şey yapacağınızı hiç sanmıyorum, kralım."

"Yapabilirim. Eddis'e birçok kez teklif ettiğimi hatırlıyorum."

"Böyle bir şey yapacağınızı hiç sanmıyorum, kralım," diye tekrarladı Phresine sakin sakin.

"Evet, yapmam. Öldürmekten nefret ediyorum. Fakat bu sırrı kendine saklamak zorundasın, çünkü hoşuma gitse de gitmese de insanları öldürmek zorunda kalabilirim. Al sana, aklı başında hiç kimsenin kral olmayı istememesi için bir sebep daha."

Phresine kralın zehir gibi şaka anlayışı yüzünden çok üzülmüş göründüyse de, tek kelimeyle yorum yapmakla yetindi. "Çok garip."

"Gördün mü, anladın işte. Öğüt çıkarılacak bir hikâye anlatma bana."

"Anlatmayacağım," dedi Phresine. "Klimun ile Gerosthenes'in hikâyesini duymuş muydunuz?"

"Hayır, duymadım."

"Şaşırmadım. Benim büyüdüğüm yerden, Kathodicia'dan bir hikâye. Her yerden uzak, ücra bir yerdir."

"Oraya gitmiştim."

"Gerçekten mi? Çoğu insan nerede olduğunu bile bilmez."

"Altı yaşındaydım. Büyük babam götürmüştü. Kayalık tepeler dışında hiçbir şey hatırlamıyorum."

"Şey, Klimun kadim zamanlardan önce bütün Kathodicia'nın kralıymış. Büyük bir kral, herkes tarafından saygı duyulan bir hükümdarmış."

"Benimle ilgisi olmadığına emin oldum artık."

"Şışh," dedi Phresine ve hikâyesine başladı.

Klimun'un büyük bir kral olacağı başta belli değildi. Yalnızca, sıra dağlarla çevrili ufak bir vadide yaşayan kendi halkı tarafından tanınan bir prensti, bir Basileus'tu. Kathodicia'da genç kızlar gibi genç delikanlılar da, ergenlik yaşına geldiklerinde ay sarayını ziyaret ederlerdi. Sunağa adaklar bırakır ve genç delikanlının kim olduğuna bağlı olarak, ya tanrıçadan bir iyilik ister ya da bir talepte bulunurlardı.

Phresine gülümseyip bir örnek verdi. "Ah tanrıçam, sana gümüş bir tabak getirdim, senden bu sene bütün koyunlarımın ikiz doğurmasını sağlamanı istiyorum."

Klimun diğer prenslerin kralı, yani Annux olmamıştı henüz ve söylediğim gibi, yönettiği kent güçlü bir kent değildi. Aslına bakacak olursanız, Klimun ay ışığında tapınak yolundan tırmanırken, kentte açlık, hastalık ve ölüm kol geziyordu.

Klimun'un kenti etrafını çevreleyen diğer kentlerle yıllardır savaş halindeydi. Surlarının dışında, tarlalar geçen ordular tarafından yakılıp çırılçıplak bırakılmış ve zeytin ağaçlarının yerinde kökten başka bir şey kalmamıştı. Tarlalar her sene yeniden ekilebiliyordu; ancak yemiş verecek kadar büyüyemeyeceklerini bile bile ağaç dikmenin bir manası yoktu.

Bu yüzden de, barışın olmadığı yerde ağaç da yetişmiyordu. Surların içinde, kent Kathodicia'nın zaferlerinde ele geçirilen kölelerle dolup taşıyordu; ancak Kathodicia da birçok kez yenilgiye uğradığından ve bir sürü vatandaşı hayatlarını diğer kentlerde köle olarak hizmet ederek geçirdiğinden, Kathodicialılar kendi surlarının arasında korku içinde yaşıyorlardı.

Civar kentlerde de durum farklı değildi. Tarlaları doğru dürüst mahsul vermiyor, meyve bahçeleri ölü yatıyordu. Yiyecek bir şey kalmadığında, başkalarından çalmaya bakıyorlardı. En güçsüz kentlerin halkları açlıktan ölmek üzereydi. O yüzden bütün kentlerde koruyucu tanrı ve tanrıçalardan düşmanları karşısında zafer kazanmaları için yardım isteniyordu. Klimun tapınağa çıktığında, herkes onun da aynısını yapmasını ve yenilgiye uğrattığı her kent için tapınağı servetle dolduracağına söz vermesini beklemişti. Klimun böyle yapmadı.

Ricacılar tapınağa genelde gümüş ya da bembeyaz kumaşlar taşırlardı. Kimi zaman pahalı parfümler getirdikleri de olurdu, ancak aslolan tanrıçanın zevkine uygun olarak gümüş ya da beyaz şeyler getirmekti. Klimun bir ağaç sundu. Yanında bir zeytin fidanıyla geldi ve fidanı, tapınağın açık merkezine, ay ışıklarının düştüğü noktaya yerleştirdi.

Daha önce hiç kimseden ağaç fidanı almayan tanrıça, ay ışığıyla süzülerek daha yakından bakmak için aşağı indi. O gece yeni ay vardı ve tanrıça Klimun'a onun yaşlarında genç bir kız olarak göründü. Ay, Klimun'un üstüne daha önce de yansımış ve ışıklarının delikanlıda açığa çıkardıklarını görmüştü.

"İnsanlar genelde bana daha değerli hediyeler getirir, basileus," dedi kız.

"Ah, tanrıçam," dedi Klimun, "Size kentimdeki en değerli gümüşü getirdim. Zeytin ağacının gümüş yapraklarını. Sunağınıza gelen bütün ricacılar gibi ben de sizden bir iyilik

istiyorum. Tanrıçam, lütfen halkım için iyi bir lider olmamı sağlayın. Onlara barış getireyim ve size söz veriyorum, kentin etrafındaki bütün tepeleri sizin onurunuza gümüşle kaplayacağım. Kentin neresinde ay parlarsa, zeytin ağaçlarının gümüş yapraklarına yansıyacak, söz veriyorum."

Tanrıça kenti çevreleyen çıplak dağları ve kesilmiş sıra sıra ağaçları düşündü. "Ağaçlarla çevrilirse güzel görünür," dedi tanrıça. "Pekâlâ, tepeleri zeytin ağaçlarıyla doldur bakalım ve ben de hayatta kalmaları için gereken barışı sağlayacağım. Ancak tapınaktan çıkar çıkmaz gördüğün ilk köleyi serbest bırakmak zorundasın ve bir de ay ışıkları üstüne düştüğü sırada asla yalan söylemeyeceksin."

Klimun razı oldu. Gece bitene kadar sunakta bekledi ve sabah olduğunda, kutsal yoldan aşağı indi. Güneş henüz doğmamıştı ve yol, ağaçların arasında hâlâ karanlıktı. Bir çığlık duydu ve çalıların arasına koşturdu, orada bir köleyle karşılaştı..."

"Hikâyenin bir yerlerinde geçtiğimi biliyordum," diye araya girdi Eugenides.

"Yok," dedi Phresine, "bu mütevazı bir köleymiş."

"Ah."

"Fakat cesurmuş da."

"Benimle alakası yok," diye fısıldadı Eugenides yastığına.

"Şışh."

Köle, bir çeşit hayvanla boğuşuyordu. Klimun kılıcını çektiği sırada, kendisine ait av köpeklerinden birinin nasıl olduysa bir kapana düştüğünü fark etti. Korkan ve öfkelenen hayvan, kendisini kurtarmaya çalışan köleye saldırmaktaydı. Klimun'un gözleri önünde hayvanın boynundaki tasma koptu. Bu Klimun'un sevdiği köpeklerden biriydi ve ilk

önce köleyi değil de köpeği görmüş olmayı diledi. Köpek şüphesiz daha değerliydi, ancak tanrıçaya verdiği sözü hatırladı. Kılıcını salladı ve tam kölenin boğazına saldırdığı sırada köpeği öldürdü.

Klimun, Gerosthenes adlı bu köleye özgürlüğünü verdi ve evine gidebileceğini söyledi. Fakat Gerosthenes'in ailesi uzun zaman önce ölmüştü ve gidebileceği bir evi de yoktu. Klimun'a hayatını kurtardığı ve özgürlüğünü verdiği için müteşekkir olmakla birlikte, yanında kalacağını ve hayatının sonuna kadar ona hizmet edeceğini söyledi.

"Bunun köle olmaktan farkı ne ki?" diye sordu Eugenides.

"Fark seçimde saklı sanırım," dedi Phresine tatlılıkla.

Kral başını çevirdi.

"Bir daha lafımı kestiğiniz takdirde, hikâyenin kalan kısmını dinleyemeyeceksiniz," diye uyardı Phresine.

"Peki, Phresine."

"Güzel."

Phresine derin bir nefes aldığı sırada, kral, "Kral olduğumu söylemiş miydim sana?"

Kadın bıkkınlıkla nefesini bıraktı. "Ben de yaşlı bir kadınım ve hikâye dinlemek isteyen yüksek ateşli çocuklar da lafımı kesmekten vazgeçmek zorundalar, kral olsun ya da olmasın."

"Ben çocuk değilim," dedi kral, çocuk gibi konuşarak.

"Çocuksunuz," dedi Phresine, "ve benim gibi yaşlı bir kadın için karınız bile henüz bebek sayılır."

Eugenides onaylamıyormuşçasına homurdandıysa da, artık nihayet susmuştu ve Phresine hikâyeye döndü.

"Klimun, Gerosthenes'in neden kendisiyle kalmayı seçtiğini bilmese de, buna memnun olmuştu. Gerosthenes'i seviyordu ve ikisi kısa zamanda efendiyle uşak olmaktan çıkıp

arkadaş oldular. Klimun çok iyi bir liderdi ve tanrıçaya verdiği sözü tuttu. Gecikmeksizin zeytin ağaçlarını yeniden dikme işine girişti ve komşu kentlerin prenslerini barış konusunu görüşmek üzere davet etti. Gerçeğe tamamen olmasa da, genelde sadık kaldığı söylenebilirdi. Sonuçta gündüz söylenen bir yalanın, gece çökünce evine dönmeyeceğinden kimse emin olamaz. Diğer prensler onun dürüstlüğüne ve güvenilirliğine inanmışlardı.

Klimun müttefiklerine kendini kanıtladıkça, dürüstlüğüyle ve ilişkilerdeki doğruluğuyla tanındıkça kentler arasındaki barış da yayılmaya başladı. Bütün kentler arasında barış sağlanamamıştı, gene de barış zeytin ağaçlarının giderek büyümesine ve en sonunda da meyve vermesine olanak sağlayacak kadar sürdü.

Tanrıçanın koyduğu kısıtlama, Klimun'a hiç ağır gelmemişti. Zaten doğası gereği dürüst bir insandı ve zamanla dürüst olmayı alışkanlık haline getirdi. Tanrıçaya verdiği sözü kendisine sık sık hatırlatmak zorunda kaldığını hiç sanmıyorum ve belli bir zaman geçtikten sonra da, tamamen aklından çıktı. Yalanları gerçeğe tercih etmeye başladı demek istemiyorum, aksine, prenslerle ve halkıyla ilişkilerinde her zaman dürüsttü. Kibardı ve cömertti. Söylemek istediğim, yıllar birbiri ardına geçtikçe, dürüstlüğe bu kadar bağlı olmasının asıl nedenini unutmuş olduğuydu. Tanrılar dünyayı yarattıklarından beri, ölümlüler ellerindeki nimetlerin nereden geldiğini unutagelmişlerdir.

Fakat tanrıların boş yere pazarlığa oturmazlar ve nedeni de asla unutmazlar. On sene, yirmi sene, hatta bir ömür geçse gene unutmazlar. Her gece ay, ışıklarını yeryüzüne yolladı; Klimun'u özellikle aydınlatıyordu. Tanrıça sözünü bozmasını bekleyerek, prensi izledi.

Yatağında yatmış, Phresine'yi dinleyen Eugenides huzursuz huzursuz kıpırdandıysa da, ağzını açmadı.

Derken, zeytin ağaçlarının meyve verme vakti yaklaştığı sırada, çevre kentlerden birinde, Atos kentinde yeni bir prens ortaya çıktı. Atos'un basileusu ölmüş ve yerine oğlu geçmişti. Eski prens çevre kentlerle bir iki anlaşma yaptıysa da, oğlunu görüşmelerin yapıldığı toplantılara hiç getirmemişti ve herkes, bu delikanlının genç erkeklerin genelde yaptıkları gibi eski anlaşmazlıkları yeniden canlandırıp canlandırmayacağını merak ediyordu.

Klimun, bu genç prensi kendi gözleriyle görmesi ve tehlike oluşturup oluşturmadığını anlaması gerektiğini düşündü. Atos'a gitmeye ve halkın arasına karışmaya karar verdi. Halk savaştan ve intikamdan bahsediyorsa, Klimun nasıl bir hükümdar tarafından yönetildiklerini anlayacaktı. Barıştan ve mahsulden bahsediyorlarsa, Klimun onların iyi bir adam olan prenslerinin izinden gittiklerine emin olacaktı. Prensi kendi gözleriyle görecek olursa da, halkına nasıl muamele ettiğine bakacaktı. Neler olup bittiğini en iyi böyle anlayabilirim, diye düşünüyordu.

Ekin festivali yaklaşıyordu. Bir yabancının dikkatleri üstüne çekmeden kentte dolaşması için uygun bir zamandı. Böylece Klimun yanına yalnızca Gerosthenes'i alarak yola çıktı. Festival başladığı sırada oraya vardı ve herkese çiftçi olduğunu ve çiftliğinin de kentin denetimi altındaki arazinin hemen dışında yer aldığını söyledi. Kent vatandaşı olmadığından, hoş karşılanıp karşılanmayacağından da emin değildi, böyle söyledi; ama kentin insanları yabancılara karşı iyi davranıyorlardı ve onu festivale davet ettiler Klimun yeni arkadaşlarıyla şarap içti ve prensleri hakkında ne düşündüklerini sordu. "Kendin karar verirsin," cevabını aldı meyhanedekilerden. Prens güreş müsabakasında hakemlik yapacaktı.

Klimun artık delikanlı sayılmazdı, ama gene de güreş müsabakalarını eğlenceli bulacak kadar gençti ve katılmaya karar verdi. Sabahki karşılaşmaların hepsinden galip çıktı ve öğleden sonra, gene kazandı. Artık şeref ödülünü kazanmasına tek bir maç kalmıştı. Final maçının hakemi prensti ve Klimun prensi iyice inceleme fırsatı buldu. Prensin mağrur bir havası vardı, ama hile yapabilecek ve kendi vatandaşının kazanmasına izin verebilecekken adil davrandı. Bir yabancının kentin şeref ödülünü kazanması kimilerini rahatsız edebilecekken, prens maçın galibi ve şeref ödülünün sahibi olarak Klimun'u ilan etmekten rahatsız olmuşa benzemiyordu. Prens kraliyet çadırına geri döndü ve Klimun da emekleri karşılığında, bir testi şarap ve akşam yemeğinde prense eşlik etme ayrıcalığı kazandı.

O sırada, Klimun prensle aynı masada yemek yiyip de sonradan tekrar tanıştıklarında onun kendisini hatırlamamasını beklemenin saflık olduğunu idrak etmeye başladı. Prens aldatıldığı için kızabilirdi bile. Böylece, Klimun alelacele bir iki mazeret uydurdu, kalabalığın arasında Gerosthenes'i buldu ve ikisi ellerinden geldiğince çabuk oradan sıvıştılar. Yolda yaşlı bir kadınla karşılaştıklarında, artık kent topraklarından epey uzaklaşmışlardı. Kadın onlara bir atla binicisinin biraz önce yoldan geçtiğini ve alelacele kaçarken gün boyunca festivalde sattığı keklerden kazandığı sikkeleri yola düşürdüğünü söyledi. Sikkeler yoldaki tozun toprağın arasında bir yerlerdeydiler, ancak hava da kadının gözleri de giderek kararıyordu. Kadın yardım etmeleri için Klimun'la Gerosthenes'e yalvardı. Klimun, Atos kentinden iyice uzaklaştıklarına karar verdi ve durup yaşlı kadına yardım etmeye koyuldular.

Atlıların yaklaştığını duyduklarında hâlâ yoldaki sikkeleri arıyorlardı. Kenara çekilip atlıların geçmesini beklediler, fakat biniciler dizginlere asılıp durdular. Atların toynakları tozu dövdü ve başlarındaki binici konuştu.

"Prensimiz birinin kendisiyle yemek yeme davetini neden geri çevirebileceğini öğrenmek istiyor. O yüzden biz de bugün kentte şarap testisini kazanan çiftçiye neden böyle alelacele kentten ayrıldığını sormak için yola çıktık. O çiftçi sen misin?" Atlı dosdoğru Gerosthenes'in elindeki testiye bakıyordu.

Bu gerçekten de çok zor bir durumdu. Yola çöken alacakaranlıkta dikilen Klimun telaşla anlatacak bir hikâye bulmaya uğraştı. Huysuz karısı eve vaktinde dönmesini istiyor olabilirdi. Karısı onun çiftlikten ayrıldığını bilmiyordu ve bunu öğrenmeden geri dönmek zorunda bile olabilirdi. Mutlaka ama mutlaka, prense geri dönmesine engel olacak bir sebep bulmak zorundaydı. Yaşlı kadının parasını aramak için durduklarından beri havanın kararmak yerine aydınlanmaya başladığını fark etmemişti. Ay çıkmış ve Klimun'un arkasındaki ufku aydınlatmıştı; ama Klimun bunu görmediği gibi ay tanrıçasıyla yaptığı pazarlık da aklına gelmedi.

"Phresine," dedi Eugenides, huzursuz olmuş gibi. "Mutlu sonla biten bir hikâye istiyorum, demeliydim. Bu hikâye hoşuma gitmedi. Başka bir tane anlatır mısın?"

Phresine onu duymazdan geldi. Kral dişlerini sıktıysa da, dinlemeye devam etti.

O sırada, elinde testiyle dikilmekte olan Gerosthenes ayın gökyüzüne yükseldiği ufka bakıyordu. Klimun'un verdiği sözü hatırlamıştı, ama elinden ne gelirdi? Klimun konuşmaya hazırlanıyordu. Dudakları aralanmış ve kelimeleri yüreğinden diline ulaşmıştı bile. Gerosthenes'in, "Prensim, yalan söylemeyin," diye bağıracak hali yoktu ya.

"Phresine..." Kral artık iyiden iyiye mutsuz görünüyordu. Costis bir Klimun'un ya da Gerosthenes'in gerçek olduğuna bir an için bile inanmamıştı. Kralın çektiği sıkıntıyı bir parça olsun anlamış mı diye Phresine'nin yüzüne baktı, fakat Phresine gözlerini boşluğa dikmişti ve kralın huzursuzluğunun hiç farkında değil gibiydi.

"Gerosthenes, ne yapsın," dedi kadın, "elindeki testiyi Klimun'un kafasına indiriverdi."

"Pöh," diye homurdandı kral rahatlayarak. Phresine kralın önceki huzursuzluğunu nasıl fark etmediyse, rahatlamasıyla da ilgilenmemiş görünüyordu. Anlatmayı sürdürdü.

Buna herkesten çok Klimun şaşırmıştı. Atlı grubunun gerisinden Atos prensi bizzat çıktı ve Klimun'a arkadaşının neden en iyi şaraplarını Klimun'un kafasında kırdığını sordu.

Klimun da aynı sorunun cevabını merak ediyordu. Gerosthenes'e baktı ve arkadaşının bakışlarını kendi omzunun üstünden takip ettiğinde, onun aya baktığını gördü.

"Gördüğüm kadarıyla siz neler olup bittiğini anladınız," dedi genç prens. "Bize de anlatın lütfen."

Önünde başka seçenek olmadığını gören Klimun denileni yaptı. "Arkadaşım büyük bir şevkle bana, ay ışığının altında asla yalan söylemeyeceğime dair verdiğim yemini ve dürüstçe Kathodicia'nın basileusu Klimun olduğumu söylememi hatırlattı. Ve buraya kentin yeni prensini görmeye ve halkının arasındaki davranışlarına bakarak onun hakkında bir karar vermeye geldiğimi."

"Kararın nedir peki?" diye sordu genç prens.

"Mağrur birisiniz, fakat adilsiniz ve ayrıca, savaş yanlısı olduğunuzu da sanmıyorum."

"İltifat ediyorsunuz," dedi prens.

"İltifat edemem," dedi Klimun, "özellikle de ay ışığının altında."

"Öyleyse sanırım siz babamın herkesin üstünde tutmam gerektiğini söylediği kişisiniz; güvenebileceğim bir prens. Müttefik olalım," dedi prens.

"Bu durumda, söylediklerinizi iltifat kabul etme ve onur duyma sırası benim," dedi Klimun, "fakat sizin güveninize layık değilim." Alçak gönüllülükle, hâlâ yakınlarda bekleyen yaşlı kadına döndü ve "Tanrıçam, size verdiğim sözü bozdum," dedi. "Arkadaşım engel olmasaydı, yalan söyleyecektim. Sizin zeytinler ve benim şehrim bundan zarar görecek korkarım," dedi kederli kederli.

"Yalan söylemedin," dedi tanrıça, gerçekten de, hem Gerosthenes'in hem de Klimun'un anladıkları gibi kadın tanrıçaydı.

"Ama söyleyecektim."

"Arkadaşın sana engel oldu."

"Doğru," diyerek kabul eden Klimun buna inanmak istiyor fakat inanamıyordu.

"Söz verdiğin gibi bir adam olmasaydın, arkadaşın bütün bu süre boyunca senin dostun olmazdı ve ihtiyaç duyduğun anda da imdadına koşmazdı. Ay ışığının görülmemesi gereken bir şeyi aydınlattığını hiç sanmıyorum," dedi ciddiyetle ve ardından da ortadan yok olup Klimun'u rahatlamış bir halde ve bir açıklama bekleyen bir grup atlının arasında dikilirken bıraktı.

"Teşekkür ederim, Phresine," dedi kral alçak gönüllülükle.

"Bir iki yudum çorba içer ve biraz daha uyursanız, bana teşekkür etmiş olursunuz."

"İçinde haşhaş yok değil mi?"

Phresine başını hayır anlamında salladı.

"Güzel. Karımla anlaştık, bundan sonra yalnızca şarabıma zehir katılacak."

Phresine ona biraz daha çorba getirmeye gitti.

Kral bir iki kaşık çorba içip yorgun olduğunu söyleyerek uykuya daldı. Costis buna çok memnun olmuştu. Öğleden sonra kraliçe gelip kralın yanında oturdu ve Costis'i de muhafız odasına gönderdi. Teleus yanında yeni muhafızlarla gelip Costis'e gidebileceğini söyledi.

Costis sarayın kabul odalarının arkasındaki üstü açık, geniş avluyu geçerken ağır bir hava vardı. Costis esnemesini bastırdı ve bütün gün bir şey yapmadığı halde, kendini nasıl bu kadar yorgun hissedebildiğini merak etti. Avludan çıkıp, sarayın ön kısımlarını saray halkının kaldığı daha karmaşık bina topluluklarına bağlayan sayvandan geçti. Sol uçta, kabul salonlarının yanından geçerek terasa çıkan bir koridor vardı. Terastan, dik merdivenlerden inilerek kışla binalarına ve kraliyet muhafızlarının talim alanına ulaşmak mümkündü.

Uykusuz ve sıcaktan bunalmış halde, Costis terastan düşmüş olabilecek birkaç parça kiremidin etrafından dolaştı. O sırada arkasından, patlayan çömlek sesine benzer bir gürültü geldi ve Costis öne sıçrayarak aşağı düşen kiremitlerden kurtuldu. Arkasını dönüp terasta oluşan yeni karışıklığa baktı ve kaçırdığı ikindi uykusunu özlemle anarak, çatılardan sorumlu saray sekreterine düşen kiremitleri haber vermeye gitti.

Bu olaydan sonra uykusu kaçan ve karnı acıkan Costis, yemek salonuna yöneldi. O sabah solunda oturan muhafız, masalardan birinde tek başına oturuyordu. Eliyle işaret edip

yanına çağırınca, kendine bir kadeh şarap dolduran Costis davete icabet etti.

Yakında bir yerlerde oturan Domisidon başını kaldırınca Costis'i gördü ve "Kralın süs köpeği gelmiş," dedi.

Costis'in yanında oturan muhafız güldü, sonra kendine hâkim oldu. "Özür dilerim, Costis, senin suçun yok aslında. En son durumun nedir, haberin var mı?"

Costis düşündü. "Hiçbir fikrim yok. Yüzbaşılıktan kurtulmuştum sözde. Beni sınır kalelerinden birine gönderirler diye düşünüyordum –Prokep kuzeyden dönünce mesela. Böyle bir ihtimal hâlâ var sanırım."

"Kralın hayatını kurtardın ama?"

"Pek sayılmaz. Daha çok kendi başının çaresine baktı." dedi Costis.

"Elbette. Aklımdan çıkmış."

Costis'in omzuna dostane bir tavırla vurup dirsekleriyle dürtüklediler. Fakat bu dostane tavrın arkasında bir şey vardı; küçümseme değil de acıma gibi. Costis yüzlerine karşı kendisine neden acıdıklarını sormak istemedi. Cevabı aslında bildiğinden ve hiç hoşuna gitmeyeceğinden korkuyordu. Costis izin isteyip Aristogiton'u aramak üzere uzaklaştı.

Geceleyin, Relius uykusundan dehşet içinde uyandı. Yattığı revir karanlıktı, yüksek tavanlar yatağının baş ucunda yanan gece lambasının ışığının ulaşamadığı mesafede gözden kayboluyorlardı. Etrafını çevreleyen ağır havaya sessizlik hâkimdi. Battaniye ve yatak örtüsünün hafif baskısının altında korkudan kaskatı kesilmişti ve örtülerden, yataktan kurtulup revirden koşarak kaçmamak için kendini tutması gerekti. Kaçış yoktu, kaçma şansı bile yoktu. Mantığın ötesinde bir

duyguydu bu ve kral konuşana kadar Relius yalnız olmadığının farkında değildi.

"Öksüz nöbeti zamanı," dedi kral yumuşak bir ses tonuyla.

Relius boğulacak gibi nefes aldı ve gözlerini açtığında, kralın yatağın ayak ucundaki alçak iskemlede oturduğunu gördü. Relius'un bakışları altına, kral kalktı, sandalyenin bacağına ayağını takarak yatağın baş ucuna doğru yaklaştırıp tekrar oturdu.

Söylediği şey başta anlamsız gibi görünüyordu, ama durum aslında başkaydı. Öksüz nöbeti sürekli kâbus görenler için en kötü zamandı. Kral bunu kendi deneyiminden biliyor olmalıydı.

Relius başını bir an için kaldırdı. Kral onun bakışlarını takip ederek kapının yanında sessizce dikilen yardımcılarına döndü. Geri dönüp Relius'a baktığında yüzünde neredeyse aynı anda kaybolan bir gülümseme belirdi ve yerini şaşırtıcı derecede sakin bir ifadeye bıraktı. Yatağın baş ucunda Relius gibi konuşmadan oturdu, iradesini kullanarak nefes alış verişlerini yavaşlatıp bedenini rahatlattı. Çevrelerini saran karanlık gittikçe daha az tehdit edici bir hal alıyordu.

"Beni neden kurtardınız, majesteleri?" diye sordu Relius fısıldarcasına.

"Hata mı yaptım sence?"

Relius ağzını açtıysa da tekrar kapattı.

"Hem evet, hem de hayır demek geçiyor içinden," diye tahminde bulundu kral.

"Kendi çıkarlarımla kraliçeninkileri ayırmakta güçlük çekiyorum," diye kabul etti Relius, aynı anda hem ukalaca hem de özür dilercesine konuşarak.

"Sounis'in kâhini gibi konuşuyorsun. O da bir zamanlar aynı sorundan yakınıyordu."

"Büyük risk alıyorsunuz," dedi Relius, "üstelik beni affederek elinize hiçbir şey geçmeyecek."

"Risk altında olan kraliçeydi; üstelik bu risk affedildiğinde değil, ölümünle doğuyordu," dedi Eugenides.

Relius buna bir anlam vermeye çalışırken, kral bekleyemeyip açıkladı.

"Ne demek istediğimi anlamıyorsun. Kraliçe çok güçlü ve sen de bu gücün bir sonu olmadığını, bir kırılma noktası olmadığını sanıyorsun. Teleus'la ikiniz, kraliçenin hâlâ sevebilecek kadar güvendiği birkaç kişiden birisisiniz. Oysa sen, sana işkence edip öldürmesi gerektiğine inanıyorsun."

"Sevdiği için birilerini affettiği takdirde, bir gün önce sevdiği birisi ve ardından da bütün Attolya ona ihanet eder. Bir kraliçe halkının iyiliği için fedakârlıklar yapmak zorundadır," dedi Relius.

"Peki ya feda ettiği şey kalbiyse? Geriye hiçbir şey kalmayana kadar parça parça vazgeçiyorsa? O zaman kalpsiz bir hükümdar olmaz mı, Relius? Halkın iyiliği ne olur o zaman?"

"Kraliçe asla kalpsiz olamaz."

"Evet," dedi kral. "Attolya ölür, Relius, önce aklını yitirir sonra da kalbini. Bunun zaten başladığını görmüyor musun? Yoksa onun gücüne duyduğun inanç yüzünden kör mü oldun? Herkesin bir kırılma noktası vardır; ancak sen ondan sürekli daha fazlasını talep ediyorsun."

Relius düşünürken bir müddet konuşmadı. "Peki ya seninki? Senin kırılma noktanı bulduk sanıyordum."

Eugenides önce irkildiyse de kendiyle dalga geçercesine bir tavırla cevap verdi. "Ornon diyor ki, Her-zaman-söyleyecek-

bir-şey-mutlaka-bulan Ornon, Eddis Hırsızlarının kırılma noktaları olmazmış. Onun yerine patlama noktalarımız var, barut tozu gibi. Bu da bizi tehlikeli yapıyor sanırım."

"Ornon'dan pek hazzetmiyorsunuz," dedi Relius.

"Öyle söyleyemem."

"Doğruları konuşmaktan hoşlanmadığınız için mi?"

Eugenides yüzünü buruşturdu. "Ornon'la ben, zaman içinde birbirimizi tanıyıp saygı duymayı öğrendik," dedi kral.

"Nasıl?"

"Az kaldı savaşı önlemeyi başaracaktı. Kraliçeyi beni yakaladığı anda öldürmeye ikna etmek konusunda harika iş çıkardığını duydum. Mede büyükelçisi tam vaktinde araya girip kraliçeyi kışkırtmasaydı, şu anda güvenli bir şekilde mezarımda yatıyordum ve onca kan da dökülmemiş olacaktı."

"Orada mıydınız?" diye sordu Relius.

"Ornon kısmında yoktum."

Hücresinde yere kusmakla meşguldü; zindanın Relius'un şahsen bulunduğu yerden fazla uzak olmayan bir kısmında.

"Ornon'un size olan saygısı peki?" diye sordu Relius, sohbeti daha güvenli konulara çekerek.

Kral gülümsemekle yetindi. "Hırsızlar hırsızlığı bıraktıktan sonra bile sırlarını ortaya dökmezler, Relius."

Eugenides biraz sonra ayrıldı. Relius düşünceleriyle baş başa yatmaya devam etti. Ne biçim bir insan, diye düşündü, güvenli bir şekilde mezarında yatmaktan bahseder?

Kral muhafız odasından geçip kraliçenin yatak odasına dönerken, "Costis nerede?" diye sordu.

"Öğleden sonra nöbeti bitince izin verildi."

"Kim tarafından? Ben izin filan vermedim."

"Kraliçe onu muhafız odasına gönderdi, majesteleri."

"Öyleyse neden muhafız odasında değil?"

"Komutan öğleden sonra nöbeti bitince ona izin verdi."

"Hemen gelsin."

"Komutan mı?"

"Hayır, geri zekâlı..." Kraliçe karşıdaki kapıda belirince Eugenides sözünü tamamlayamadı. "Uyanmışsın," dedi.

"Phresine uyanamadı," dedi kraliçe.

"Ah?"

"Lityum mu verdin?"

"Önce o başlattı."

Kraliçe gözlerini kısıp ona baktıysa da bir şey söylemedi. Kral eliyle yardımcılarını gösterdi. "Onları ayağıma takılı zincirle gülle gibi sarayın içinde gezdirip geri getirdim."

"Daha sıkı önlemler almak gerekirse, daha büyük bir gülle ve zincir de bulunabilir." Kraliçe döndü ve dairesine girip gözden kayboldu.

"Aman aman," diye mırıldandı Eugenides peşinden giderken, sonuçta Costis'i çağırtmayı unutmuştu. Eddis büyükelçisi tarafından hazırlanan daha sıkı önlemler ertesi sabah şafakla birlikte vardı.

Costis, ertesi sabah çağrıldığını öğrendiğinde henüz üniformasını giymemişti, hatta yıkanmamıştı bile. Aristogiton'un peşine düşüp de bulamadığı sırada, görev tablosunu incelemişti. Aris görevdeydi. Costis'i öngörülen bir gelecekte bekleyen bir görev yoktu ve odasında takılarak sakin ve keyifli bir sabah geçirmişti. Üniformasının parıltılı kısımlarını, kılıcını ve göğüs zırhını güzelce parlattı. Birisi kapının pervazını vurma zahmetine katlanmadan kapı aralığındaki

deri perdeyi araladığında, burnunun ucu ve parmakları cila yüzünden kapkaraydı.

Costis temizlemekte olduğu kılıçtan başını kaldırıp, izinsiz giren kişiye sinirlenmeye hazırlandığı sırada kapıda duranın kışlanın önemsiz uşaklarından birisi değil de, kralın seçkin yardımcılarından İon olduğunu gördü.

İon, seçkinlikten çok uzak bir halde, dehşet içinde Costis'e bakıyordu. "Üstünü giyin. Temizlen. Kraliçenin muhafız odasında olman gerekiyor."

"Ne zaman?" diye sordu Costis, ayağa kalkarken.

"Şimdi," dedi kral yardımcısı, "saatler önce. Kral biraz önce seni istediğinde, orada olman gerekiyordu. Seni dün gece çağırttığını söyledi, ancak ciddi olduğunu düşünmemiştik."

"Kızgın mı peki?"

"Kızgın olan kraliçe."

Costis oyalanmayı bıraktı ve bir testiden çanağa su dökerek yüzünü yıkamaya başladı.

Kraliçe yatak odasının bekleme salonunda bekliyordu. Yanında gene Ornon vardı. İkisi de bekliyorlardı. Costis içeri girince kraliçe ayağa kalktı. Yok, ayağa kalkmadı, diye geçirdi aklından Costis. Yaz göğünde yükselen bir fırtına bulutu gibi dikilmişti. Görevde kalması gerektiğini bilmediğini ve kendisine komutan tarafından izin verildiğini açıklamaya çalışabilirdi ya da doğrudan muhafız odasına koşturup kılıcını alabilir ve kendini kılıcın üstüne atabilirdi. İkisi de büyük olasılıkla aynı sonucu doğuracaktı.

"Kralın ya da benim iznim olmadan, kraliyet dairesinden ayrılmayacaksın," diye emretti kraliçe. "Burada yiyip içip burada uyu. Kral seni gönderene kadar onun huzurundan

ayrılmayacaksın ve seni göndermesin diye de göze girmek için elinden geleni yapmayı ihmal etme sakın."

"Peki, majesteleri."

"Ornon..." kraliçenin bakışları bir an için büyükelçiye kaydı, "bu deneyimin senin için eğitici olacağına inanıyor. Bir şeyler öğrenmeye çalış."

"Peki, majesteleri." Kraliçe onu bir süre süzdü. Costis'in söylemek istediği bir şey varsa, diye ona bu fırsatı vermişti. Fakat Costis sessiz kaldı. Kraliçenin gözlerinde kendini görünce, günlerdir, suikast girişiminden bu yana düşünmediği şeyler aklına geldi –yalnızca ismen yüzbaşı olduğunu, kraliyet dairesine gelmesinin asıl nedeninin başarısızlığı olduğunu, sinirlerine hâkim olmaktaki, yeminini tutmaktaki başarısızlığı olduğunu hatırladı. Görevini ifa etmekteki başarısızlığı. Söyleyecek hiçbir şey yoktu.

Kraliçe, peşinde Ornon'la odadan çıkıp gitti. Costis sarsılmış vaziyette, kralı bulmak için yatak odasının kapısına yöneldi.

Eddis üniformalı iki adam pencerenin yanındaki sandalyelerde oturmuştu. Ufak bir sehpa çekmişler ve kakmalı ahşap üstünde zar atıyorlardı. Kral biraz önce kraliçenin bekleme odasında söylediklerini tekrarlarken, Costis şüpheli gözlerle onlara baktı. Kral darmadağınık kâğıt ve parşömenlerin arasında yatağın üstünde oturuyordu. Yumuşak, işlemeli yatak örtüsüyle hiç bağdaşmayan açık, deri bir posta torbası vardı.

"Gereğinden fazla arkadaşım var zaten," dedi kral. "Muhafız odasına gidebilirsin."

Costis rahatsız rahatsız boğazını temizledi. "Kraliçe kalmamı söyledi."

"Sen de buradan ayrılmaya korkuyorsun, değil mi? Yerinde olsam ben de korkardım. Kal madem. Seni çok sevgili akrabalarım Aulus ve Boagus'la tanıştırayım; nekahet dönemimde bana eşlik etmek için buradalar.

Costis elinde olmadan bunların kafasını oluğa sokan kuzenler olup olmadıklarını merak etti. "Aulus'a dikkat et," diye uyardı kral, iğneleyici bir tonla. "Boğaya yalnızca görünüşte benzemiyor; yanlış bir adımıyla insanları ezmesiyle tanınır."

Aulus yorum yapmadan krala baktı birkaç saniye, ardından sandalyesinden kalktı. Aulus *kocamandı*, Costis o anda gördü. Otururken bu kadar iri durmuyordu; fakat ayağa kalkınca odayı doldurmuştu neredeyse. Yatağın üstündeki evrakı ve raporları toplamak için eğilince gölgesiyle kralı karanlıkta bıraktı.

Kral kancasıyla kâğıtlardan birini yatağa mıhladı. "Okuyorum!" dedi inatla. Aulus hiçbir şey olmamış gibi, yırtılıp kancadan kurtulana kadar kâğıdı çekti. Yırtık sayfayı elinde topladığı kâğıt yığınının üstüne koydu ve hepsini birden mesaj torbasına tıkıştırdı. Ardından krala baktı ve balta sapı kalınlığında parmağını uyarırcasına kaldırdı.

"Sana söyledim. Ters ters konuşmaya devam edersen, uyku zamanı erkenden geliverir." Aksanı kulak tırmalayacak kadar kabaydı ve her kelimeye fazladan bir hece ekliyordu sanki.

"Beni zorla yatakta tutamazsın!"

"Elbette tutabilirim," dedi Aulus sakin sakin. "Sana herhangi bir şey yaptırmaktan daha kolayca hem de. Yorganın bu tarafına uzanırım, Boagus diğer tarafına. Çuvala tıkılmış bir kedi yavrusu gibi elini kolunu bağlarız ve sen uygun bir intikam düşünene kadar, Boagus'la ikimiz, uzak ve son derece gizli bir yere doğru güvenle yola çıkmış oluruz, Attolya

kralının soylu huysuzluğunun erişemeyeceği bir mesafeye." Ardından manidar bir şekilde ekledi. "Ornon söz verdi."

Kral ağzı açık bakakaldı, sonra bir bahane bulmaya çalıştı. "Önemli iş..."

"Gen," diye lafını kesti Aulus. "Güneş doğduğundan beri okuyorsun. Bitkin düştün, dinlenmeye ihtiyacın var."

Eugenides Costis'e bir bakış fırlattı. Costis dikleşip, kralını bu Eddisli devasa dadıya karşı ölümüne korumaya hazırlandı.

Aulus bezgin bezgin iç çekti. "Gen. Uyu artık."

Kral homurdana homurdana yorganın altına kaydı. İri yarı Eddisli, Costis'i de sevindererek, yorganı düzeltti ve kralın üstünü iyice örttü.

Aulus pencerenin yanma gittiyse de zar oyununa dönmedi hemen. Islıkla, Costis'in tanımadığı, uzun yatıştırıcı notalarla dolu sessiz bir melodi çalmaya başladı. Melodiyi ikinci kez tekrarlayamadan, kral uyuyakalmıştı.

Boagus ayağa kalkıp krala bakmaya gitti. Uzun süre tepesinde dikildi ve dikkatle inceledi. Nihayet Aulus'a başıyla bir onay işareti yapıp sandalyesine döndü. Aulus'la ikisi çizmelerini ufak ahşap sehpaya dayayıp rahatça yerleştiler. Tek kelime etmeksizin, dört ayağın ufak masaya nasıl sığacağı konusunu aralarında tartıştılar. Ardından dinlenme fırsatı bulduğunda kaçırmayan profesyonel askerler gibi gözlerini kapattılar; az sonra uyumaya başlamışlardı bile.

Costis kıpırdadığında, yalnızca ağırlığını sol ayağından sağ ayağına geçirmişti, iki Eddisli birden tek gözlerini açıp ona baktılar. Costis bir daha kıpırdamadı. Kral, nöbet trompetleri öğlen için çalana kadar uyudu. Yemeğini yediğinde, Aulus raporlarını geri almasına müsaade etti.

Öğleden sonra, Aulus durduk yerde birden, "Duyduğuma göre, geçen gün zindancını görünce ödün kopmuş."

Gen başını okuduğu sayfadan kaldırmadan, "Ornon ötmüştür gene," dedi.

"Evet," dedi Aulus gülümseyerek.

"Hayır," dedi kral nihayet başını kaldırarak. "Zindancımı görünce ödüm filan kopmadı."

Başını tekrar eğdi –biraz önce okuduğu şeye dönmüş gibi yaparak, ama dönmemişti. Yatak örtüsünün işlemelerindeki iplik topaklarını koparıyordu. Boagus ağzını açtıysa da, Aulus'un bir işaretiyle tekrar kapattı. Beklediler. Aulus sonsuza dek bekleyebilirmiş gibiydi.

"Hepsini neredeyse öldürtecektim, her birini, boğdurup, bağırsaklarını deştirip öldürtecektim."

Costis hücredeyken kralın midesi bulanmış gibi bakışını ve yaşanan uzun sessizliği hatırladı.

"Komutanı da mı?" diye sordu Aulus.

"Ah, kesinlikle. İlk başta o gidiyordu." Eliyle saçını sıvazladı. "Ona canımın her istediğini yapacağımı söyledim," diye itiraf etti.

"Ahh," dedi Aulus. "O da Attolya kralı olduğun için böyle konuştuğunu sanmıştır herhalde?"

"Herhalde."

Boagus başını iki yana salladı. "Canının istediği her şeyi artık gerçekten de yapabilirsin." Eugenides'in bakışı üstüne ellerini pes eder gibi havaya atıp ekledi, "Sanki her zaman yapmıyordun da."

Aulus kıkır kıkır güldü. "Canının istediğini yapabileceğini söylediğini her duyduğumda, kenara para koysaydım, şu anda çok zengin olurdum," dedi ve "şey kadar zengin," diye uygun bir karşılaştırma aradı.

"Ornon koyunlarını kaybetmeden önce ne kadar zengindiyse o kadar," diye cümleyi onun yerine Boagus tamamladı. İki asker güldü, hatta kral bile gülümsedi. Costis'in, Ornon'un kaybolan koyunlarından Eugenides'in sorumlu olduğu yönündeki kuşkusunu desteklercesine, Boagus sordu, "Ornon odaya girince hâlâ koyun gibi meliyor musun?"

Eugenides başını hayır anlamında salladı. "Taç giyme töreninden sonra ilk iş, Ornon beni yanma çekip bunun bir krala hiç yakışmadığını izah etti."

Aulus ve Boagus boş boş baktılar. Eugenides'in yüzü ifadesizdi.

"Gerçekten de böyle mi söyledi?" diye sordu Aulus.

"Evet," diye doğruladı kral.

"Sen ne dedin?" diye sordu Boagus şüpheyle.

"Ona bundan sonra çoban köpeği gibi havlayacağımı söyledim."

Eddisliler bir kez daha kıkırdadılar.

"Yapmıyorsun ama, değil mi?" diye sormak zorunda hissetti Aulus kendini.

Kral ona yüzünü buruşturarak baktı, "Sen beni ne zannediyorsun," dedi ve Aulus gözle görülür şekilde rahatlayınca da ekledi, "Yalnızca ikimiz baş başa kalınca havlıyorum."

Eddisliler bu sefer kahkahalarla gülüyorlardı.

Kral daha sessiz güldü, eliyle böğrünü tutuyordu. Costis bile gülümsedi. Çarçabuk yüzünü toparladı. Kralla birlikte gülmek onun haddine değildi, ama gene de keyfi yerine gelmişti.

Kapıda aniden bir karaltı belirdi. Costis'in eli boş kılıç kemerine gitti. Aulus ve Boagus oturdukları yerde öne hamle yaptılarsa da, birden rahatladılar. Kapıdaki karaltı Ornon'du. Bastırılan kahkahalar, iyice söndürülmeyen bir mumun canlanan alevleri gibi dışarı sızdı.

"Büyükelçi Ornon," dedi Eugenides, hafifçe boğulur gibi çıkan bir sesle. "Ne iyi ettiniz de uğradınız."

"Yokluğumda benim hakkımda konuşup gülüyordunuz herhalde, majesteleri," dedi Ornon, şöminenin yanında duran sandalyeye oturmak üzere odayı aşarken.

"Böyle bir şey aklımızın köşesinden bile geçmez, büyükelçi."

"Neyse, endişelenmeme gerek yok o halde. Sağlığınıza yeniden kavuşmanızın şerefine bir kutlama teklif etmek zorunda kalacaktım. Yalnızca özel davetlilerin katılabildiği bir kutlama, belki." Kralın yüz ifadesi değişirken ekledi, "Kraliyet geçidi mesela?"

"Yapamazsın."

"Şey, bence halkın kalbinde taht kurmanıza yardım edebilirdi, ama majestelerinin hoşuna gitmeyecekse kalsın tabii."

"Teşekkür ederim. Hiç gitmez. Sizi gücendirdiysem özür dilerim."

"Gücendirmediniz." Ornon'un kuru gülümsemesi iki tarafın hanesine kazanılan puanları kaydetti ve anında yok oldu. "Gülmeniz bittiyse, bakıcılarınızı gönderin lütfen. Korkarım size haberlerim var."

"Kötü haber mi?"

Ornon omuz silkti. "Barışa ve Mede'ye karşı üçlü bir ittifak oluşturmakla ilgili umutlarımız için iyi; Sounis'in vârisi için kötü haber."

Kahkahalar söndü ve kral, "Cesedini mi buldular?" dedi.

"Hayır. Henüz değil. Fakat Sounis'in kıyı şeridini tekrar ele geçirdiğini haber aldım. İsyancılar Sophos'u ellerinde rehin tutuyor olsalardı, şimdiye kadar çoktan duyulurdu."

"Anlıyorum."

Ornon Eddislilere işaret etti. "Bize izin verir misiniz?"

Kral bir el hareketiyle Costis'i de odadan dışarı gönderdi.

Costis, Aulus'un karanlık kütlesinin ardından yatak odasından çıktı, giriş odasından ve oradan el işlerinde kullanılan ıvır zıvırlarla dolu bir bekleme odasından geçti –işleme kasnağı, dikiş sehpası, bir arp ve o ortama hiç uymayan kral yardımcıları. Kraliçenin hizmetkârlarından hiçbiri ortada yoktu, yerlerini krala hizmet etmeleri gerekirken ne yapacaklarını bilmeden oturan bu adamlar almıştı. Eddislilere ve Costis'e düşmanca bakışlar fırlattılar.

"Muhafızlara ayrılmış bir oda var," dedi yardımcılardan birisi, sandalyelerden birine yerleşen Aulus'u uyarırcasına.

Aulus arkasına yaslanıp çizmeli ayaklarından biriyle sehpayı yakına çektikten sonra diğerini üstüne yerleştirirken, "Muhafızlara ayrılmış bir oda var, ekselansları, demek istedin herhalde," dedi. Sandalye de sehpa da uyarırcasına gıcırdadılar. "Çok güzel bir oda olduğuna eminim."

Gülümsedi. Kral yardımcıları ne kastettiğini anlamışlardı. Aulus'un kendilerini kandırdığını düşünüyormuş gibi baktılarsa da, içlerinden biri çıkıp da ona blöf yaptığını söyleme cesaretini gösteremedi.

Costis, onun blöf yaptığını hiç sanmıyordu. Aulus prense kesinlikle benzemiyor olabilirdi, ama bunun pek bir anlamı yoktu –Eugenides de krala benzemiyordu sonuçta. Ornon'un kralın yanında duracak ve onu zapt edebilecek birine ihtiyacı vardı; Eugenides intikam almaya kalkışacak olursa bundan zarar görmeyecek birine. Eddis sarayından bir prens en uygun seçimdi. Attolya prensleri hiçbir zaman sıradan asker olarak görev yapmazlardı, ama Eddis'te durum farklı olabilirdi. Costis, Eugenides'in ağabeyi ya da erkek

kardeşi olduğunu hiç sanmıyordu, fakat Eddis'in yakın bir kuzeni ya da saraydaki prenslerden birisi olabilirdi.

Costis o sırada odadaki herkesin manalı manalı kendisine baktığını fark etti. Baronluk sıfatı yoktu, baron çocuğu ya da prens değildi. Bekleme odasında ne işi vardı? Kral yardımcılarının Costis'i orada istemedikleri açıktı. Ne düşündükleri umurumda değilmiş gibi görünerek, fikrini almak ister gibi Aulus'a baktı.

"Hah," dedi Aulus. "Güzel soru." Boagus'a döndü. "Gidip Gen'e sor bakalım, oyuncak muhafızıyla ne yapmamızı istiyormuş?"

Boagus odadan çıktı ve biraz sonra geri döndü. "Costis'in yirmi dört saat muhafız odasında durmasını istiyormuş. Senin de cehenneme kadar yolun varmış."

"Gidiyor musun Costis?" diye sordu Aulus.

Costis başıyla onayladı.

"Hadi öyleyse," dedi Aulus ve Costis çıktı. Costis kapıya yöneldiği sırada Aulus kükrercesine haykırdı, "Asıl senin cehenneme kadar yolun var, aptal herif." Masanın üstündeki biblolar tıngırdamış gibi geldi Costis'e. Yardımcıların yüzünden düşen bin parçaydı. Costis kapıdan dışarı adım attığı sırada, kraliçenin hizmetkârlarından birinin başka bir kapı aralığından içeriye baktığını gördü. O da hiç mutlu görünmüyordu.

Costis öğleden sonranın kalan saatlerini muhafız odasında geçirdi; kral yardımcıları onu nasıl aralarında istemiyorsa, muhafızlar da istemiyorlardı. İçeri girdiğinde kendisini selamlayacaklarını sanmıştı. Nöbetçi yüzbaşıya bir selam verdi. Ancak yüzbaşı onu görmemiş gibi baktı. Şaşıran Costis, kapıda nöbet tutan askerlere ve odanın çeşitli yerlerinde daha rahat yayılmış oturan diğerlerine baktı. Herkes bakışlarını

kaçırdı. Birkaç gün önce birlikte görev yaptığı askerler başlarını çeviriyorlardı. Omuz silken Costis, keçe kaplı sırada kendine bir yer seçip oturdu. Dışarı çıkamasa da nöbeti bitmişti.

Teleus daha sonra muhafız odasına gelip onunla konuşmak için durdu. Bütün öğleden sonra Costis'le başka konuşan olmadı. Teleus kralın ne emir verdiğini sordu ve ardından çıkıp gitti. Kral yardımcıları için yemek getirilmişti. Onlar yemeği bitirdiklerinde, Costis onlardan arta kaldığını düşündüğü yemekleri geçici oluşturulan yemek odasında tek başına yedi. Yemekler artık olsalar da lezzetliydi, en azından yemek salonunda bulacaklarından daha iyiydiler. Phresine ona uyuyacağı yeri gösterdi; penceresi olmayan bir iç oda, dar bir yatak ve küçük bir yüz yıkama leğeni. Bir duvar boyunca sandıklar dizilmişti. Costis bu kasvetli yerin kendisine yer açmak üzere temizlenmiş küçük bir oda olduğunu tahmin etti. Her tarafı müsrifçe para harcanarak döşenen kraliyet dairesinde böyle sade bir köşe bulunabileceğine inanmak güçtü. Kraliyet odalarından daha iyisini bekleyen Costis, hayal kırıklığı içinde uykuya daldı.

Sabah olunca, Costis yattığı yeryüzünden tutulmuş vaziyette kalkıp tıraş oldu ve getirilen temiz suyla leğende yüzünü yıkadı; ardından kralın huzuruna çıktı. Bir tartışmanın ortasında varmıştı.

"Bol keseden vaatlerinle ilgilenmiyorum," diyordu Augus.

"Bana inanıp inanmamanın bir önemi yok," dedi kral. "Sizi kovuyorum. Duygularınız incinmesin diye öylesine söz verdim."

"Peki ya gitmeyi reddedersek?"

Boagus elindeki bıçakla tırnaklarını temizliyordu.

"Bir oda dolusu güçlü kuvvetli ve tecrübeli muhafızım var; eminim iki Eddisliyi dışarı atmaktan büyük zevk alacaklardır; özellikle de bol bol tekmelerseniz ve onlar da karşılığında sizi tekmeleyebilirlerse."

Aulus başını üzgün üzgün salladı. "Beni hayal kırıklığına uğrattın."

"Siz de benim sabrımı tükettiniz. Defolun buradan."

Aulus biraz düşündü, sonra sandalyede arkasına yaslandı. Sandalyeden acı dolu itirazlar yükseldi. "Öğlen vakti. Nöbet trompetleri çalındığındığında. O zaman gideceğiz."

"Ah? Öğlen olunca mucizevî şekilde iyileşeceğim ve siz de endişeli bir anne koyun gibi tepemde dikilmek zorunda kalmayacaksınız, öyle mi? Öğlen olmuş olmamış, ne fark eder sanki?"

Aulus kollarını göğsünde kavuşturup, "Ornon bana üç altın sikke borçlanacak," dedi.

Kralın çatık kaşları düzeldi. "Anlıyorum. Pekâlâ. Öğlene kadar kalabilirsiniz."

"Ve de..." dedi Aulus.

"Öğlene kadar kalmanıza izin verdiysem, bu işin 've de' si kalmamıştır artık."

"Ve de," diye ısrar etti Aulus. "Oyuncağın Costis senle kalacak. Sözünü tutmayıp dinlenmezsen, kraliçeye haber verecek, o da mesajı Ornon'a iletecek ve Ornon da bize."

Aulus sorumluluğu kabul edip etmediğini görmek için Costis'e baktı. Costis de bunun üzerine bakışlarını krala kaydırdı. "Boagus'la ikinizin, kırsal bölgede adı belirsiz bir kaleye gönderileceğinizi sanıyordum," dedi kral.

"Az kaldı," diye onu temin etti Aulus.

Eddisliler öğlen vakti ayrıldılar. Costis kaldı. Kral ara sıra gülümsüyor, ama bunun dışında onu görmezden geliyordu. Belgeleri inceledi, kucak masasında yazı yazdı, konuşmak istediği kişileri odasına çağırttı ve bunu yaptığında, Costis'i girişteki odaya gönderip kapıyı da kapatmasını istedi. Kraliçe ziyarete geldiğinde Costis'ten bekçi köpeği diye bahsetti. Kraliçe Costis'e içtenlikle gülümsedi ve Costis içinin parmak uçlarına kadar ısındığını hissetti.

Gene yalnız yediği bir yemekten sonra Costis bölmesine ve yatağına çekildi. Gece yarısı kapının vurulmasıyla uyandı. Kral çıkıyordu ve söz verdiği gibi Costis'e haber göndermişti.

Relius biraz daha rahatlamıştı. Kral özür dilercesine konuşuyordu.

"Dün gece uğrayamadım," dedi kral, tabureye yerleşirken.

"Teleus bu öğleden sonra Eddisli ziyaretçileriniz olduğunu haber verdi." Bir gece görüşmeyince, aralarındaki arkadaşlık dağılmıştı ve sohbet güçlükle ilerliyordu.

"Özellikle iri yarı olan bütün gece odamda oturdu. Elin nasıl?"

"İyi," diye cevapladı Relius gayriihtiyari, sonra elini hafifçe geri çekti. Eli acıyordu, iyice şişmişti; ama kemikleri kaynamıştı. En azından kolunun ucunda duruyordu. Kralın eli için aynı şey geçerli değildi.

"Relius," kral tatlılıkla konuştu. "Dün gece burada olmam gerekirdi, özür dilerim."

"Bana böyle ihtimam göstermeniz için bir neden yok, majesteleri."

Kral elini Relius'un omzuna koydu. Sahip olduğu tek eli, diye istemeden geçirdi aklından Relius. "Saçmalıyorsun. Kraliçe hakkını kullandı. Sen de öyle."

"Nasıl böyle düşünebilirsiniz?" *Güvenli bir şekilde mezarda.*

"Hırsızlık mesleğinin prensiplerinden birisine benziyor. Düştüğünde, başarısız sonuç kaçınılmazdır ve hatanın bedelini ödersin."

"Ama beni affettiniz."

"Sen bizim meslekten değilsin." Bu üstünkörü bir cevap olmuştu. Kral iç geçirdi. "Düşersen hatanın bedelini ödemeye razı olman gerekir, demeliydim. Sen de razıydın, Relius. Hücrene bunu anlamak için uğradım. Bedel ödemek konusuna gelince, kuzenimin, yani Eddis'in beni kaç kere fazlasıyla hak ettiğim cezalardan kurtardığını tahmin edemezsin. Teleus'la ikiniz başka ne konuştunuz?"

Relius kralın konuyu değiştirmesine izin verdi. "Costis'e kızmış."

"Ben de durumdan pek memnun değilim." Kral sesinin odanın diğer köşesine ulaşıp ulaşmadığına baktı. "O yüzden, sana bir şey sormak istiyorum."

Sabahleyin, Costis ihtiyatı elden bırakmamakla birlikte iyimser bir hava içindeydi. Geceyarısı gezisine rağmen, kral daha iyi görünüyordu. Gözlerinin altındaki morluklar gitmişti, rengi de yerine geliyordu. Kraliçe geldiğinde, kral pencerenin önünde güneşte, işlemeli bir robdöşambra sarılmış vaziyette oturuyordu. Costis daha dik bir esas duruşa geçti, fakat kral kapının açıldığını fark etmemiş gibiydi. Attolya elini kralın omzunun üstünde gezdirdi ve kral ona bakıp gülümsedikten sonra, başını tekrar manzaraya çevirdi.

"Evini mi özledin?" diye sordu Attolya.

"Sophos'u düşünüyorum."

"Anlıyorum."

"Haber var mı?"

Attolya başını hayır anlamında sallarken, kralın yanındaki sandalyeye yavaşça bıraktı kendini.

"Ornon'a göre, hayatta olsaymış duyulurmuş."

"Büyük olasılıkla," dedi Attolya. "Sophos'u sever miydin?"

Kral omuz silkti. "Fena biri değildi –Eddis onunla evlenebilirdi."

"Şimdi kiminle evleneceğini biliyor musun?"

"Sounis'le evlenecektir, herhalde."

"Ama Sounis'ten nefret ediyor," dedi kraliçe.

"O Eddis kraliçesi. Kraliçe fedakârlık yapmak zorundadır."

Attolya önce cevap vermedi, sonra, "Sophos'la evlense mutlu olur muydu?" diye sordu tatlılıkla.

"Sanırım. Karşılıklı birkaç mektup yazmışlardı."

"Seninle neden evlenmediğini hiçbir zaman anlayamadım."

Kral homurdanarak sandalyesine biraz daha gömüldü. "Aklını yitirme ihtimali yüzünden vazgeçmiş olabilir."

Kraliçe gülümsedi. "Sophos'ta ne buldu peki?"

Kralın buna cevap bulması biraz vaktini aldı. "Şefkatliydi," dedi en sonunda.

"Sen değil misin?" diye karşılık verdi Attolya sertçe.

Nihayet kral ona döndü, kaşları şaşkın bir ifadeyle kalkmıştı. Başını hayır anlamında salladı.

"Hayır," dedi kraliçe düşünceli düşünceli. "Değilsin." Sonra gözlerini yalancıktan itiraz ediyormuş gibi kaldırıp, "Ama bana karşı hep şefkatlisin," dedi.

Kral bir kahkaha attı. Kollarını açtı ve kraliçe ona yaslandı.

"Seni *yalancı*," dedi kral.

Kral elbette şefkatliydi. Olmasaydı, Costis çoktan ölmüştü. Kendisine karşı merhametli davranmasa, kraliçe de onu sevmezdi. Costis insan ilişkilerinin karmaşık ve şömine başında anlatılan hikâyelerin itinayla düzenlenen kalıplarıyla uzaktan yakından ilgisi olmayan kıvrımlarını çözmeye çalışıyordu ki, koluna hafifçe dokunulması üzerine döndü. Phresine kapıyı kapatmak üzereydi. Costis bakışlarını Phresine'den, krala ve kraliçeye kaydırdı; kıpkırmızı kesilerek gerisin geri bekleme odasına girdi. Phresine kralla kraliçeyi yalnız bırakarak kapıyı kapattı.

Costis kralı ertesi sabaha dek görmedi. Tıpkı önceki günkü gibi yatak odasının kapısına vardı ve kral yardımcılarından ikisini, İon ile Sotis'i orada beklerken buldu. İon kapıyı açtı ve Costis geçerken pek de sevimli olmayan bir tebessümle gülümsedi. Sotis, öksürerek Costis'in geldiğini duyurdu ve kral okuduğu kâğıtlardan başını kaldırıp baktı. Tam tekmil giyinmişti ve yatak örtülerinin üstünde oturuyordu.

"Ne işin var burada?" diye sordu.

Costis midesine bir tekme yemiş gibi afalladı; kafası karışmış, ne diyeceğini bilememişti.

"Sana ihtiyacım yok. Tamamen iyileştim," dedi kral. "Sıradan görevlerine dönebilirsin." Costis'in arkasındaki kapıya işaret edercesine baktı ve Costis ne hissedeceğini bilemeden, geri çekildi. İon kapıyı arkasından kapattı; bekleme odasında Sotis, Costis geçerken bütün dikkatiyle onun kolundaki kurdeleyi inceliyordu.

Bekleme odasıyla kraliçenin muhafız odasının arasında, Costis 'sıradan görevlerinin' ne olduğunu düşündü ve böyle bir şey olmadığına karar verdi. Kıdemli muhafızların kötü

bakışları altında kraliçenin muhafız odasında aylak aylak kalmasını gerektiren bir görevi olmadığı kesindi. Muhafız odasını geçti, sarayı boydan boya aştı ve hiçbir yerde oyalanmadan kendi odasına döndü. Zırhını çıkardı, göğüslüğünü tekmeleyerek yatağın altına gönderdi ve ardından ayak parmaklarındaki acı yüzünden bir küfür savurdu. Güçlükle nefes alarak, göğüs zırhını yatağın altından çeke çeke çıkardı ve özenli bir şekilde her zamanki yerine astı. Görev başındayken giydiği zırhının geri kalan kısımlarını da düzenli bir şekilde topladı. Ardından, üstünde daha az resmî bir kıyafetle yemek salonuna gitti. Arkadaşları, kıdemli muhafızlar kadar düşmanca davranmayabilirlerdi.

Oysa düşmanca davransalar daha iyiydi. Nedensiz acıma duyguları artmış ve artık görmezden gelinemeyecek raddeye gelmişti. Öfkesi yatışmak yerine artan Costis, Aristogiton'u bulmaya gitti ve onu nöbeti bittiği sırada, iki kışla binasının arasındaki dar bir aralıkta köşeye sıkıştırdı.

Açılış konuşmasıyla vakit kaybetmeksizin, konuya girdi. "Neler oluyor söylesene?" Aslında tahmin ediyordu, ama gene de sordu.

"Ne demek istiyorsun?" Aris, kendisinin bile inanmadığı, sahte bir masumiyetle sordu. Konuşurken yüzünü acı çekercesine buruşturmuştu.

"Kendiliğinden söyleyecek misin, yoksa döve döve mi söyletmem gerekecek?"

"Costis, neden gidip..."

"Hemen," dedi Costis. "Burada."

"Madem ısrar ediyorsun..."

"Evet, ediyorum."

"Suikast girişiminin numara olduğunu düşünüyorlar. Suikastçılar gerçekten saldırmış olabilirler, belki o kısmı bile anlaşmalı dövüştü. Teleus'la senin krala saldıran adamları öldürdüğünüze ve kralın da övgüleri topladığına inanıyorlar."

"Yalan söylediğini mi sanıyorlar?"

"Sonuçta, yalancı..."

"BENİM YALAN SÖYLEDİĞİMİ Mİ DÜŞÜNÜYORLAR?"

O sırada Costis arkasını döndü ve Aris öne doğru bir hamle yapıp onu kolundan yakaladı. Costis omuz silkerek Aris'in elinden kurtuldu; yemek salonuna doğru, geldiği sokak aralığından geri dönmeye başlamıştı bile. Fakat Aris arkadaşını iyi tanıyordu. Kolunu tekrar yakaladı ve bu sefer daha sıkı kavradı.

"Ne yaptığını sanıyorsun sen?" dedi Costis, elinden kurtulmaya çalışarak.

"Asıl *sen* ne yaptığını sanıyorsun?" diye sordu Aris, bırakmayı reddederek.

"Herkese yalancı olmadığımı söyleyeceğim ve aksini iddia eden olursa da, eşek sudan gelene kadar döveceğim."

"Böyle bir şey yapmayacaksın," dedi Aris. "Gerçekten. Bu şekilde kimseyi ikna edemezsin."

"Öyleyse nasıl ikna edeceğim?" Costis'in üzerine diktiği bakışlar giderek sertleşti ve Aris geri çekildi. "Sen de oradaydın," dedi Costis. "Onlara neden anlatmadın?"

"Değildim," dedi Aris. "Saldırganları öldürürken yoktum. Askerlerimle birlikte oraya vardığımda, her şey çoktan bitmişti."

"Ama bana inanıyorsun."

"Elbette, inanıyorum," dedi Aristogiton.

Costis elini kaldırıp Aris'in göğsüne dayadı ve arkadaşını sertçe itti. Aris arkasındaki duvara çarptı. "Hayır, inanmıyorsun," dedi Costis kederli kederli.

"Saldırıdan bu yana konuşmadık," dedi Aris, o da en az Costis kadar kızgındı. "Nereden bilebilirdim? Costis, ona minnet borcun var. Onu yere serdin ve yaşamana izin verdi. Nereden bilebilirdim," dedi bir kez daha. "Kral minnet borcundan yararlanmaya kalkışmış ve sen de ahmakça onur duygun yüzünden buna izin vermiş olabilirdin?"

"Bilmen gerekirdi!" Costis avazı çıktığı kadar bağırdığını fark edip kendine hâkim oldu. Doğruyla yanlışı artık ayırt edemiyordu ve en basit olaylara bile bir anlam vermekte zorlanıyordu. Eddis Hırsızı kral olduğundan beri, hayatında meydana gelen bütün bu çetrefilli terslikler yüzünden önünü göremez olmuştu. Aris'ten daha iyisini nasıl bekleyebiliyordu? "Özür dilerim. Çok üzgünüm." Aris'ten uzaklaştı.

"Costis, bekle." Aris koluna yapıştı. Costis silkinerek onun elinden kurtuldu ve Aris bu sefer onu durdurmaya kalkışmadı.

Sabahleyin, Costis komutanın odasına çağrıldı. Teleus kısa ve özlü bir şekilde ona yeniden manga komutanı olduğunu söyledi. Daha öncekiyle aynı olmasa ve aynı bölükte yer almasa da, emrine bir manga asker verilecekti. Eşyaları dairesinden alınıp diğer subayların yanına, kışla binalarından birindeki yemek salonunun üstündeki odalara taşınacaktı. Costis de aynı şekilde kısa ve özlü cevaplarla görevi kabul etti, ayrılmak için izin istedi ve kapıya yöneldi.

"Costis," Teleus seslenerek geri çağırdı. "Öfkelendiğini belli etmen, deli saçması dedikoduları daha inanılır hale getirmekten başka işe yaramayacaktır."

"Teşekkür ederim, komutanım," dedi Costis. "Bunu aklımda tutmaya çalışırım."

Costis Muhafız Alayı'na öfkesini duyurmak için akşam yemeğinde bir konuşma yapmadı; ama acıyarak bakan herkesin bakışlarına düşmanca karşılık verdi. Yüzüne karşı yalancı demeleri için meydan okuyordu sanki. Teleus'un emrine verdiği manga, boştaki tecrübeli askerlerden ve birkaç tane de acemi kışlasından yeni ayrılmış acemilerden oluşuyordu. Eski askerler, acemileri son gelişmelerden haberdar etmişlerdi, bu yüzden ilk birkaç gün Costis'i acıyan bakışlarla süzdüler. Costis'in kafası bozuk olabilirdi, ama gene de adil davrandı ve yenilere sorun çıkarmadı.

İzinli olduğu gecelerde, Costis diğer muhafızların arkadaşlığına çok da ihtiyacı olmadığına karar verdi ve Attolya kentinin meyhanelerine inmeye başladı. Üç kez kavgaya karıştı. Başında bir uğursuzluk filan olmalıydı çünkü atılan birkaç yumrukla kapanması gereken kavgalar büyüdü, bıçaklar çekildi ve eşyalar uçuştu. Üçüncü seferinde, nöbetçiler tarafından tutuklanıp Teleus'un karşısına çıkartıldı. Teleus onu bir yabancı gibi süzüp rütbesine leke sürecek olursa, tekrar erliğe dönebileceğini ve Muhafız Alayı'ndan da çıkartılacağını hatırlattı.

Costis aslında bu tavsiyeye kulak vermek istiyordu; fakat ertesi gün bir şekilde kendini yeniden bir kavganın ortasında buldu. Costis iki sarhoşun arasında kaldığında, bir meyhanenin önünde dikiliyordu. Adamlar eski asker olduklarını iddia ettiler ve ondan bir şişe şarap ısmarlayarak hizmetlerine saygısını göstermesini istediler. Bu sık karşılaşılan bir numaraydı ve Costis reddedip yanlarından uzaklaşmaya çalıştı.

Sarhoşlarsa buna kızdılar; yoldan geçen bir yabancı müdahale etmemiş olsaydı, Costis'in başı yine belaya girecekti. Sarhoşlardan birisi Costis'i kolundan yakalarken, diğeri kemerinden hançerini çekti. Neyse ki, oradan geçen yabancı tam vaktinde bıçak çeken saldırganın kafasına bir tabure indirmişti. Sarhoşlar üstünlüklerinin kalmadığını görünce, kavgaya olan ilgilerini çabucak kaybettiler ve yalpalayarak kaçtılar. Costis yabancıya teşekkür ederken, adam başlarında toplanan kalabalığa bakıp, kendilerini kent bekçisinin önünde durumu izah etmeye çalışırken bulmadan, bir an önce oradan sıvışmayı önerdi. Costis bunun akıllıca bir tavsiye olduğuna karar verdi ve kalabalığın arasına karışmayı ve muhafız komutanının huzuruna çağrılmasını gerektiren başka bir neden yaratmadan kışlaya dönmeyi başardı.

Yatağının üstüne oturmuş sandaletlerini çözerken, Costis aslında kavga arandığını kendine itiraf etti. Her gün kralın kendisine ihtiyaç duymadığını ve bu yüzden yanından uzaklaştırdığını söylüyordu –bunda alınılacak bir şey yoktu. Bir zamanlar kralın gözünde bir değeri vardı ve bu kadarını bilmek ona yetmeliydi. Krallar böyleydi işte, akıl sır ermiyordu. Eugenides bunu sarayın bahçesinde açıkça ispatlamıştı. Costis yanlış anlamıştı. O kadardı. Kendi durumunun, Erondites'e karşı sürekli ihtiyatlı ve saygılı davranan kral yardımcılarından daha iyi olduğunu düşündü. Erondites'in düşüşünün ardından başladıkları uyarılara kimse kulak asmıyordu. Saray halkı Eugenides'e karşı daha temkinli davranıyordu; ama bunun nedeni artık onu kraliçenin oyuncağı olarak görmeleriydi. Costis'in kulağına geldiği kadarıyla, herkes kralın her zamanki kadar zararsız göründüğü ve yardımcılarının da

saçma sapan davrandıkları kanaatindeydi. Costis bütün bunların dışında kaldığı için sevinmeliydi. Yatağa giderken, söylediklerine inanabilmeyi diledi.

Aris de bu sırada fazla uzakta olmayan kendi dairesinde volta atıyordu. Costis saraydan alınmış, Aris saraydaki görevine devam etmişti. Çalışırken yolları hiç kesişmedi ve Aris ne zaman onu arasa Costis kentin sokaklarında kaybolmuş oluyordu. Aris, suikastın gerçek olmadığı dedikodusunu ilk kimin çıkardığını öğrenmeye çalıştı. Bunun cevabını zaten bildiğinden ve dedikoduyu çıkaranın Laecdomon olduğundan endişe ediyordu.

• On İkinci Bölüm •

EDDIS kraliçesi, üstü darmadağınık kâğıtlarla kaplı çalışma masasının önünde oturuyordu. Parmaklarına ve tek yanağına mürekkep bulaşmıştı. Sounis'in kâhinin geldiği duyurulunca, işinden başını kaldırıp gülümsedi. "Saygıdeğer mahkûmumuz nasıllar bugün?" diye sordu.

Kâhin kaftanına iyice sarınıp masanın yanındaki sandalyeye yerleşti. "Tutsaklığa gayet iyi alıştım," dedi, "fakat sabah serinliğini dinçleştirici bulmakta zorlanıyorum ve güzel, sıcak ülkeme geri dönmek istiyorum."

"İstediğiniz zaman gidebileceğinizi biliyorsunuz, değil mi?" dedi Eddis.

"Ne yazık ki, güzel ve sıcak ülkem şu anda kendini iç savaşla tüketmekle meşgul ve ellerine fırsat geçse boğazımı seve seve kesecek çok sayıda insan var. Üstelik kral da bunların arasında; hain, hilekâr ve iflah olmaz eski Hırsız'ınız tarafından kendisine hizmet vermekten alıkonulduğum için beni suçluyor. Korkarım, Sounis beni çağırtana kadar buradaki 'tutsaklığım' devam edecek.

"Bu sabah saray toplantısında Sounis'in işgal ettiği topraklardan bahsedildiğini duymuşsunuzdur. Ortalığın yatışmasına

ve Sounis'in sizin salıverilmeniz için pazarlığa oturmasına fazla zaman kaldığını sanmıyorum. Gittiğinizde sizi özleyeceğim."

Kâhin, kraliçeye sevgiyle gülümsedi. "Ben de sizi özleyeceğim, Helen. Beni neden görmek istemiştiniz?"

"Ornon'dan gelen son raporu görmek isteyeceğinizi düşündüm."

"Elbette," dedi kâhin. "Diplomatik torbayla mı geldi, yoksa elçi yardımcılarından birini daha mı eve gönderdi?"

"Normal mektupla geldi. Ornon'un endişesi giderek artıyor."

"Eugenides hâlâ soytarıyı mı oynuyor?"

"Evet, ama Ornon daha çok dileğinin gerçekleşmesinden korkmaya başladı. Baron Erondites'in düşüşünü duydunuz mu?"

"Duydum; Ornon'un dileği neymiş peki?"

"Şey, yardımcısının manevrasını onaylamadı, ama Ornon da Eugenides'in iktidarı eline alması için her yolu deniyordu. Umudunu daha çok mantıklı tartışmalara bağladı sanırım ve her fırsatta Eugenides'e nutuk çekiyor. Başarılı olursa, Eugenides'in Attolya kralı olacağıysa daha yeni yeni kafasına dank etmeye başladı."

"Bu sevindirici bir haber olmaz mı?"

"Attolya," dedi kraliçe üstüne basa basa, "Kralı."

"Anlıyorum," dedi kâhin ve anlamıştı da. "Komşularımız arasında çok güçlü bir kral ve çok güçlü bir kraliçe olacak demektir. Fakat aynı zamanda da güçlü bir müttefik," diye hatırlattı kâhin. "Eugenides'i size karşı sadakat yemininden azat etmediniz, değil mi?"

Eddis başını hayır anlamında salladı. "Eugenides hiçbir zaman bana sadakat yemini etmedi. Hırsızların hiçbir Eddis

hükümdarına karşı sadakat yükümlülüğü yoktur, yalnızca Eddis'e karşı vardır."

Kraliçe, kâhinin şaşkın bakışlarını tebessümle karşıladı. "Eddis Hırsızları her zaman tahtın rahatsız edici müttefikleri olmuşlardır. Hükümdarlar Hırsız'la araları bozulursa, kendilerini yerinden etmeyi onun hakkı ve sorumluluğu olarak göreceğine dair ufak bir korku duyarlar. Hırsız'ı denetim altında tutmanın çeşitli yolları var elbette. Her zaman yalnızca tek bir Hırsız olur. Mülk edinmeleri yasaktır. Aldıkları eğitim ister istemez onları bağımsızlaştıran bir yalnızlık durumu yaratır ki aynı sebeple tahta tehdit oluşturabilecek müttefik edinmeleri de imkânsızdır. Sandığınız kadar kötü bir hamle değil."

"Bunlardan neden haberim yoktu?" diye sordu kâhin, kendi gözündeki akademik değeri ciddi zarar görmüştü.

Eddis güldü. "Hiç kimse Hırsız hakkında konuşmaz da ondan. Fark etmediniz mi?"

Kâhin başıyla onayladı. Hırsız ya da eski Eddis Hırsızları hakkında konuşmak konusunda batıl bir isteksizlik sezmişti. Bu konuda konuşmak neredeyse tabuydu. Hazır kraliçenin kütüphanesinden yararlanma fırsatı varken, Eddis tarihi hakkında daha ayrıntılı bir araştırma yapmak istemiş, fakat Hırsızların orada da bahsinin geçmediğini görüp şaşırmıştı.

"Eugenides'in muhafız komutanına söylediği bir şey hakkında bir dedikodu geldi kulağıma," dedi.

"Bunu nasıl duydunuz?" diye sordu Eddis, hayret içerisinde.

"Muhafızlarınızdan birini sarhoş ettim," diye itiraf etti kâhin. "Fakat duyduğum şey doğru mu? Eddis Hırsızı'nın gerçekten de canının istediği her şeyi yapma özgürlüğü var mı?"

"Yanında buna denk düşen bir sorumlulukla tabii," diye hatırlattı kraliçe.

"Yemini olmasa da," dedi kâhin, "Eugenides'in size ya da çıkarlarınıza ihanet edebileceğine aklınız yatıyor mu?"

Eddis başını çevirdi, "Sophos öldüyse..." dedi.

"Ölüp ölmediğini bilmiyoruz," diye araya girdi kâhin. Eddis ve Eugenides gibi kâhin de, Sounis'in kayıp veliahdından bir türlü umut kesemiyordu. İkisinden farklı olarak, kâhin bir de Sophos ortadan kaybolduğunda Eddis'te güvende olduğu için vicdan azabı duyuyordu; oysa Sounis'te olmasının kralın yeğenine bir faydası dokunmayacaktı. Sounis kralı, kâhinin veliahdı eğitmesini yasaklamıştı. Kâhinin Sophos üstündeki nüfuzundan korkmuş ve Sophos'u başkası tarafından eğitilmek üzere başkentten uzağa göndermişti.

"Fakat Sophos bir yerlerde rehin tutulmadığı, öldüğü takdirde," dedi Eddis kraliçesi, "Sounis'le evlenmemin doğru olacağını kabul ediyorsunuz, değil mi?"

Kraliçe ona bakmak için döndü, fakat bu sefer bakışlarını kaçırma sırası kâhindeydi. "Evet," diye cevap verdi istemeye istemeye.

Daha fazla bir şey söylemeye gerek yoktu. İkisi de Eugenides, Attolya kralı olduğu takdirde, şahsen beslediği sevgi ne kadar büyük olursa olsun, bireylerin değil, ulusların çıkarını düşünerek karar vermesini gerektirecek zorlu ve üzücü durumlarla karşılaşacağını anlamışlardı.

Relius revirden ayrılmış, ancak kendi dairesine dönmemişti. Kendi odasında, etrafını saran belgeler, şifreler ve geçmiş çalışmaları yüzünden bütün entrikalarının ortasında kalacaktı. Bu odalar, şüphesiz, artık kilit altındaydı. Kişisel eşyaları çıkartılır çıkartılmaz, yeni arşiv sekreterine devredileceklerdi. Relius buna üzülmüyordu. Eski hayatının bu kadar uzaklarda kalmış olması hayret vericiydi. Yalnızca eski

çalışmalarını aklına getirmeye çalıştığında kederleniyordu ki, bunu da çok sık yapmıyordu. Üstünde uzun süre durduğu şeyler, çocukluk anıları ya da pencerenin önünden uçarak geçen bir kuş oluyordu. Çoğunlukla, yeni doğmuş bir bebek gibi, boş ve düşüncelerden uzak yatağında uzanıyordu. Günleri tarif edilemeyecek kadar huzurluydu.

Karanlık düşünceler, gecenin ilerleyen saatlerinde uyuyan sarayın gizemli sesleriyle uyandığında aklına üşüşüyordu. Kral çoğu gece yanındaydı. Dostça, rahat ve kafa dağıtıcı tavrıyla, Relius'un kâbuslarını ve vicdan azabını rahatlattı. Bazı geceler hiçbir şey söylemeden oturdu; yalnızca varlığıyla rahatlattı. Diğer gecelerde, sezgilerini ve Attolya sarayına dair komik eleştirilerini de ekleyerek günün olaylarını aktardı. Relius kralın bunları yalnızca kafasını dağıtmak için değil, biraz da kendini rahatlatmak için anlattığından şüpheleniyordu. Ara sıra, tiyatro oyunlarından ve şiirden konuştular. Kralın tarih bilgisi muazzamdı. Birkaç gece, Relius bitkin düşene kadar tarihteki büyük olayların farklı yorumlarını tartıştılar.

Kralın iddiaları sık sık, "Kâhin diyor ki," ya da "Kâhine göre"lerle süsleniyordu. Relius'la kâhin birçok kez karşılaşmışlar, ancak hiçbirinde akademik konulara girmemişlerdi. Relius eski rakibine ilişkin bu yeni bakışla büyülenmişti adeta. Yeterince iyileşip de başkentten uzaklara çekildiğinde, kâhine bir mektup yazıp Öklit, Tales ya da kuzeyden gelen, evrenin merkezinin dünya değil de güneş olduğuna dair fikir üzerine bir tartışma açabileceğini düşündü. İyileştikçe ve anıları giderek uzaklaştıkça Relius, tereddütlü de olsa, önünde yeni bir hayatın uzandığını hayal ediyordu.

Baş ucundaki gaz lambası aydınlıktı. Kral uğrayacaksa, bu saatlerde gelirdi. Kapı hafifçe vurulduktan sonra açıldığında,

Relius başını çevirdi, fakat unuttuğu dünya kırılan bir dalga gibi var gücüyle bastırınca dudaklarının ucuna gelen selam soldu. Kral kapı eşiğinde duruyordu, ancak yalnız değildi. Kolunu kraliçenin koluna dolayarak onu odanın içine yönlendirdi. Eugenides bir sandalye kaparken, kraliçe yatağın yanı başında durdu ve sonra oturdu. Relius yatakta yatmayı sürdürdü; gözlerini kraliçenin bakışlarından çekemiyordu, kraliçe de onun bakışlarına yakalanmıştı sanki.

Eugenides bir suskun yüzden diğerine baktı. "Konuşacaklarınız vardır." Karısının yanağını eliyle okşadı ve eğilip yanağına hafif bir öpücük kondurdu. Relius'un özlemi bir parça yüzünde yansımış olmalıydı çünkü kral gülümseyerek ona döndü.

"Kıskandın mı, Relius?" Eugenides hiç çekinmeksizin ve alay ediyor gibi görünmeden, eski sekreterin saçını geriye ittirdi ve onu da öptü.

Hareketin gülünçlüğü şüphesiz olmasına rağmen, kral çıkarken Relius gözlerini kırpıştırarak yaşları uzaklaştırdı. Öpücük yumuşaktı ve eğildiği sırada kralın gözlerinde gülümseme yoktu.

Baş ucundaki lambanın ışığı normalden yüksek bir ses çıkararak titreşti. Kraliçe en sonunda konuşarak, "Seni hayal kırıklığına uğrattım, Relius," dedi tatlılıkla.

"Hayır," diye itiraz etti Relius. Hareket ettiğince uyanan bütün acılarını göz ardı ederek, dirseklerinin üstünde doğruldu. Kraliçenin onun suçluluğu konusunda yanılmaması zaruriydi. "Sizi hayal kırıklığına uğratan benim. Benim..." ardından tereddütle ekledi, "majesteleri."

Üzgün bir tavırla, kraliçe sordu, "Artık senin kraliçen değil miyim?"

Sarsılan Relius, "Her zaman," diye fısıldadı, ruhu nefesinden dünyaya yayılırken.

"Düşünmem gerekirdi," dedi kraliçe. "Geçmişi yeniden canlandırıp durmak yerine, gelecek için daha fazla umut beslemem gerekirdi."

"Başka seçeneğiniz yoktu," diye hatırlattı Relius.

"O yüzden, bunun da bir diğer *zorunlu* fedakârlık olduğunu düşündüm; birlikte yaptıklarımız gibi. Yanıldım. Sana hep güvendim, Relius, bütün bu yıllar boyunca; bu güvenden hiç vazgeçmemem gerekirdi." Öne eğilip beyaz nevresimin kırışıklıklarını eliyle düzelterek, yatak örtüsünü çekti. "Kendimizi bağışlayamayız," dedi. Relius kendini hiçbir zaman bağışlamayacağını, bağışlanmayı hak etmediğini biliyordu; fakat Eugenides'in kraliçenin ihtiyaçları konusunda söyledikleri geldi aklına. Revirde geçirdiği yalnız geceler boyunca bunu zihninde tartmıştı. "Birbirimizi bağışlayabiliriz belki?" diye önerdi kraliçe.

Relius dudaklarını sıktı, fakat başını sallayarak onayladı. Bu affı hak etmiyordu, ancak kraliçenin vicdan yükünü kısmen de olsa hafifletecekse kabul edebilirdi.

Kraliçe sordu, "Kralın hakkında şimdi ne düşünüyorsun? Fevri? Tecrübesiz?... Saf?" Kraliçe Relius'un sözlerini tekrarlıyordu. Temin edecek şekilde sakin ve ızdırap verecek kadar tanıdık sesi, Relius'un taşıdığı gerilimi ve utancı hafifletti.

"Biraz genç," dedi Relius boğuk sesle.

Tek kaşını hafifçe kaldırarak, şaşırma sırası Attolya'daydı.

Relius başını iki yana salladı. Nutku tutulmuş, kendini yanlış ifade etmişti. "On ya da yirmi sene daha, demek istedim..." Düşüncelerini kelimelere dökerken tereddüt ediyordu; dile getirmekle umutlarının gerçekleşmesini engelleyecekti sanki.

Attolya anlamıştı. "Altın çağına var mı demek istiyorsun?"

Relius başıyla onayladı. "Bunu göremiyor. Kral olmak istemiyor."

"Bunu kendisi mi söyledi?"

Relius hayır anlamında salladı başını. Söylenmesine gerek yoktu. "Şiirden konuştuk," dedi, hâlâ tereddütlüydü "ve Aristophanes'in çiftçiler hakkında yazdığı yeni komediden. Benim için ufak bir çiftlik seçtiğinizi söyledi ve buna dair bir oyun yazmamı önerdi." Relius bütün hayatını sezgileri üstüne kurmuş bir adamdı. "Eugenides kral olmak için evlenmedi. Kral oldu çünkü sizinle evlenmek istiyordu."

"Benim gücüme ortak olmayacağını ya da ülkeyi yönetmeye kalkmayacağını söylüyor. Göstermelik kral olarak kalmak niyetinde."

"Buna izin vermeyin," dedi Relius ve ardından, sınırı geçmiş olmaktan korkarak kendini toparladı. Kraliçe tatlılıkla onun endişelerini uzaklaştırdı.

"Benim hükümdarlığım yeterli değil mi, Relius?" dedi. Belki yüzünde gülümseme yoktu, ancak sesinde vardı ve onun ses tonundaki en ufak değişikliği bile çok iyi tanıyan Relius, bu gülümsemeyi işitince rahat bir soluk aldı.

"İktidarın iplerini elimde ne kadar güçlü tutarsam tutayım, bir kocam olmadığı sürece, baronlarım bu gücü birinin ele geçirmesinden korkacak ve birbirleriyle savaşmak zorunda kalacaklar. Ancak bu hedefe hem kendilerinin hem de komşularımızın ulaşamayacağına iyice emin olurlarsa, barış sağlanacaktır, Relius. Ah, aralarında birkaç aptal ve savaş çığırtkanları her zaman çıkacaktır, ama ikimiz de biliyoruz ki savaşıyorlar çünkü birbirlerinden korkuyorlar. Bir kral olursa ve gücü elinde tutarsa, baronlar birleşeceklerdir.

"Mede'nin sınırlarımıza dayanmasını geciktirmek için elimden geldiğince zaman kazanmaya çalıştım," dedi Attolya. "Mede yeniden saldırıya geçtiğinde, Attolya birlik olmazsa, hepimiz; kral, kraliçe, toprak sahibi, köylü, hepimiz kaybedeceğiz. Fakat Eugenides'in kral gibi mi görüneceği yoksa gerçek bir kral mı olacağı yalnızca bana bağlı değil, Relius."

"Karşı mı çıkıyor?"

"Konumunu savunmayı da, sahip çıkmayı da reddediyor. Yalnızca... başını öbür yöne çevirip duymazdan geliyor. Ona ne yol gösterebiliyoruz, ne de yönlendirebiliyoruz. Eddis büyükelçisi her şeyi, sanırım zorbalık da dâhil denedi ve başarısız oldu. Bence korkuyor."

"Ornon mu, Eugenides mi?"

"İkisi de aslında. Ornon her geçen gün biraz daha uçurumun eşiğindeki bir adam gibi durmaya başladı. Fakat bence Eugenides de korkuyor."

"Neden?"

"Başarısız olmaktan," dedi Attolya, Relius en azından bu korkuyu anlayabilirmiş gibi. "Gücümü elimden almaktan."

"Bu sizin gücünüzü ancak arttıracaktır."

"Biliyorum," diye onu yatıştırdı Attolya. "Ben korkuyorum, demedim. O korkuyor, sanırım. Kendindeki güç tutkusundan korkuyor. Gücü yönlendirmeye alışkın, ama bunu daha önce hep gizli kapaklı yapmış. Ona kral sorumluluğunu üstlenmesini emredebilirim, elbette. Ondan istediğim her şeyi yapacaktır."

"Bu yalnızca sizin hükümdarlığınızı güçlendirecektir, onun değil."

"Böyle olunca da," diye kabul etti kraliçe.

Relius yanında oturan kraliçeyi süzdü. Attolya fazla endişeli gözükmüyordu. "Kraliçem, bence denginizi buldunuz, Eugenides de öyle."

"Çok inatçı," diye hatırlattı Attolya, "çok da güçlü."

"Erondites'in düşüşünde gerçek doğasını belli etti, şüphesiz?" diye sordu Relius.

"Ona bir daha alıcı gözle bakmak için baronlar akın akın yatak odama doluştular."

"Ve?" diyerek konuşmaya teşvik etti Relius.

"Eugenides aptal aptal sırıtıp, üstünü başını düzeltti."

Relius pöhledi. "Herhalde baronlar bunun baştan beri sizin planınız olduğu, kralın beyinsiz bir alet olduğu dedikodusunu yaymışlardır."

"Aynen." Kraliçe başıyla onayladı. Başını eğmiş kucağında hareketsiz duran ellerine bakarken, Relius da büyük ihtimalle, kralın aptal rolü oynamasına şahit olduğu sahnelere benzeyen sahneyi hayalinde canlandırdı.

"Onu gerçek yüzünü açığa çıkarmaya zorlamalısınız," diye uyardı Relius.

Attolya başını kaldırdı ve Relius gözündeki yaşları görünce dehşet içinde kaldı. "İnsanları yönlendirmekten ve irademe uygun davranmaya zorlamaktan bıktım. Keskin bıçaklı tekerlekleriyle yol alan bir savaş arabasına benziyorum, dostlarım ve düşmanlarım arasında ayırım yapmadan, en yakınımdakileri tırpan gibi biçip geçiyorum."

"Sizi yarı yolda bırakan benim," diye hatırlattı Relius.

"Bana hizmet ettin, bense karşılığında sana işkence ettim ve kral müdahale etmeseydi idam da ettirecektim. Eugenides beni seviyor ve ben de bu sevginin karşılığını onu nefret ettiği bir şey yapmaya zorlayarak veriyorum. Akşamları, dans

ettikten sonra, genelde tahta dönmüyor; başkalarıyla dans ediyor ya da salonun içinde her yeri dolaşıyor. Saray halkı onun ilgisini herkesle paylaşarak, nazik davranmaya çalıştığı kanaatinde. Eugenides'in her seferinde boş bir yer seçtiğini ve saray halkının peşinden gittiğini bir tek ben görüyorum. Kendi kuyruğundan kaçmaya çalışan bir köpek gibi. Birkaç saniye tek başına kalmak istedi ve bunu az kalsın canıyla ödeyecekti. Relius, Eugenides kral olmaktan nefret ediyor."

Relius, geçen gecelerde kendisine arkadaşlık eden kralı, derin sohbetlerini ve kralın kahkahalarını düşündü.

Bir kez daha, kraliçeye mahcup bir tavırla karşı çıktı. "Eddis Hırsızları her zaman saray halkından uzak kalmışlardır, majesteleri. Hayatı boyunca neredeyse hiç arkadaşı olmamış ve buna alışkın değil. Fakat *mahremiyet* ve *özel hayat* için başka kelimeler de kullanılabilir. *Yalnızlık* ve *yalıtılmışlık*. Onu açılmaya teşvik edin. Bunu istese de istemese de o halka ait. Dünyanın onun nasıl bir kral olduğunu görmesi lazım."

"Bu ona neye mal olursa olsun, öyle mi?"

"Ülkesine verebilecekleri varken, hiç kimse yalnızca kendisine hizmet etmeyi seçemez. Kimse kendi arzularını, toplumun arzularından önde tutamaz."

"Kendine iyi bak," dedi kraliçe tatlı bir ses tonuyla. "Kendine iyi bak, sevgili dostum."

Relius kıpırdamadan yatmayı sürdürdü.

"Fazlasıyla etkili bir tırpan olduğum kesin," dedi kraliçe.

Relius belli belirsiz gülümsedi. "Sizi söyleme derdinden kurtarayım. Beni Gede Vadisi'nde bekleyen bir ev yok değil mi?"

"Gede Vadisi'nde değil, hayır. Modrea'da; orta avlusu ve alt kattaki çalışma odasının yanı sıra açık avlusuyla iki katlı bir ev. Arkasında keçi beslemek için ufak bir arazi."

Relius bekledi.

"Ya da yanımda kalabilirsin. Sana hâlâ ihtiyacım var. Attolya'nın sana ihtiyacı var."

Relius'un sessiz gözlerinde yaşlar birikti. Gözlerini kapattı ve karanlıkta Gede Vadisi'ndeki ya da Modrea'daki evi düşündü, alt katında çalışma odası, şüphesiz bir çeşmesi olan ve keçi melemeleriyle ve huzurla dolu evi.

"Beni sen var ettin," dedi kraliçe tatlılıkla.

Relius gözyaşlarının arasından gülümsedi. "Yüzlerce kez beni biçip üstümden geçebilirsiniz, kraliçem, buna ancak memnun olurum. Fakat başarısızlığa uğradım ve tükendim. Bu halde size nasıl faydalı olabilirim, bilemiyorum."

"Başarısız olduğun doğru değil, Relius ve kendi iyiliğim için de, tükenmediğini umut ediyorum. Nasıl faydalı olacağın konusuna gelince, bekleyip birlikte görelim, ne dersin?"

Relius, Modrea Vadisi'ndeki sessiz çiftlik hayallerinden üzüle üzüle vazgeçip teklifi kabul ettiğinde, kraliçe ona artık kendisi de kraliçe tarafından yönlendirildiğine göre, kralın nefret ettiği görevi üstlenmeye zorlanması konusunda fikrini değiştirip değiştirmediğini sordu.

"Kral üstünde de bu kadar başarılı olmanızı umut edebilirim ancak," dedi Relius.

Attolya karşısındaki hedefin zorluğunu kabul etti. "Bütün Mede İmparatorluğu'nu bile yönetmek daha kolaydı," dedi. "Ornon onun yönlendirilemeyeceğini söylerken haklıymış. Nasıl olup da hâlâ umudunu kesmeden denediğini anlayamıyorum."

"Sanırım size zemin hazırlıyor ve hamlenizi yapmanızı bekliyor."

"Hamlemi zaten yaptım," dedi Attolya. "Düğün gecemizde. Düğün gecemizde olanlar kulağına gelmiştir şüphesiz?"

Relius başını çevirdi. "Sizin... ağladığınızı söyledi," dedi fısıldarcasına.

"O da ağladı, bunu duymamışsınızdır elbette," dedi kraliçe, hatırlayınca hoşuna gitmiş gibi. "İkimizin de sulu gözlülüğümüz üzerimizdeydi."

"Dite'ye de bahçede bunu mu anlattı?" diye sordu Relius, bulmacanın parçalarını birer birer yerine yerleştirirken.

"Galiba. İkisiyle de yüzleşmedim. O akşamın romantik ayrıntılarını duymak ister misiniz? Muhafız alayının yarı yarıya azaltılması gerektiğini söyledi ve ben de kafasına sürahiyi fırlattım."

"O sırada mı ağladı?"

"Yok, eğildi," dedi Attolya ifadesiz bir ses tonuyla.

Kraliçenin neşeli konuşmasından cesaret alan Relius, "Sizi eli maşalı bir ev kadını olarak hiç düşünmemiştim."

"İşte, sevginin dönüştürücü gücü nelere kadir, görüyorsun."

"Muhafızlar," dedi Relius düşünceli düşünceli.

"Seni de endişelendiriyorlardı," dedi Attolya.

"Sayılarını azaltacak mısınız?"

"Bunu neden yapamadığımı biliyorsun. Mede ordusu büyürken ve baronlarım da bölücülük yapmayı sürdürürken olmaz. Muhafız alayı, ordumun sadık atan kalbi konumunda."

"Üstelik Eugenides göstermelik kral olmayı sürdürdüğü müddetçe, baronlar bölücülük yapmayı bırakmayacaklardır."

Attolya bekledi.

"Eugenides kral olma fikrine direniyor. Ve?" diye kraliçeyi konuşmaya teşvik etti.

Attolya ellerini çaresiz kalmış gibi havaya kaldırdı. "Muhafızların sayısını azaltmayı kabul ettim."

Relius bekledi.

"Onun Teleus'a sorması ve Teleus'un da kabul etmesi şartıyla."

Relius sesli bir kahkaha attı. Artık iyileştiğinden, gülünce canı yanmıyordu

Kraliçe dişi bir kıkırdamayla, "Yanlış hatırlamıyorsam, bir keresinde sen de benimle böyle başa çıkmıştın. Baronlar konseyinin onayını aldığım takdirde, okloi sınıfından bir generali atayabileceğimi söylemiştin," dedi.

"Haklıydım da," dedi Relius. "Baronlar konseyinde etkili olabileceğinizi gösterdikten sonra, istediğiniz herkesi atayabilirdiniz."

"Doğru yapmış mıyım peki?"

"Kesinlikle. Teleus üstünlük taslayan birine boyun eğmeyecektir. Mantıklı bir şekilde açıklansa da dinlemez; inatçılığı buna engel olur. Kendini kurtarmak için de taviz vermez, ama bir kral karşısında boyun eğecektir. Teleus, Eugenides'in kral olduğuna ikna olursa, bunun tek nedeni karşısındakinin bir kral olmasıdır. Muhteşem bir taktik, kraliçem."

"Bunları senin ağzından duymak çok güzel," dedi Attolya fısıldarcasına, hâlâ kucağında dinlenen ellerine bakarak. "Tavsiyelerini özledim."

Kraliçe eteklerini toplayıp kalkmaya hazırlandı. Relius onu durdurmak için tereddüt ederek elini kaldırdı. "Kraliçem," dedi, "yıllardır bana güvendiğinizi söylediniz?..."

Attolya'nın genelde sesinde sakladığı tebessüm yüzünde belirdi. Bu Relius'un daha önce görme ayrıcalığına sahip olduğu bir gülümsemeydi. Bu ayrıcalığı en fazla birkaç kişiyle paylaştığının farkındaydı. Bu kişilerden birinin kral olduğunu bilmek onu mutlu ediyordu. "Evet, Relius," dedi kraliçe,

gülümseyerek. "Sana güvendim ve hayır, bu seni izletmediğim, casuslarımın peşine casuslar, hatta onların peşine de casuslar takmadığım anlamına gelmiyor."

"Güzel," dedi Relius rahatlamış gibi.

Kraliçe başını iki yana sallayıp onu uyardı, "O günler artık geride kaldım, sevgili dostum. Koşulsuz güvenimi kazanarak, yeni bir kademeye yükseldin. Rahatsız olmanı gerektirecek bir şey yok. İnandığın felsefede bir boşluk olduğunu öğrendim. Hiç kimseye güvenmezsek, hayatta kalamayız." Eğilip Relius'u öptü, ardından eteklerini topladı ve birkaç saniye sonra odadan çıkmıştı bile. Relius sessiz odada, bu yeni felsefeyi düşünmek üzere, tek başına kalakaldı.

Devlet olayları gelişmeyi sürdürüyordu. Kraliçe krala sevgisini her şekilde belli etti ve bu gerekli bir hile olarak görüldü. Saray halkı Eugenides'e ihtiyatla yaklaşıyorlardı; kraliçenin elinde yalnızca bir oyuncak bile olsa, tehlikeli bir oyuncak olduğu belliydi. Muhafızlar, komutanları namına kırılmış gibi davranmayı sürdürdüler. Ana karanın büyük devletleri, Mede İmparatorluğu'nun savaş hazırlığı yaptığı dedikodularına kibarca kulak tıkarken, Sounis kralı da yavaş yavaş ülkesinin denetimini yeniden eline alıyordu. Ancak kayıp veliahttan, Sophos'tan henüz bir haber alınmamıştı. Sejanus, krala suikast komplosu suçlamasıyla yargılandı; suikastçıların Sounis tarafından gönderildiği yönünde kanıtlar sunuldu. Kraliçe, adı olup sanı olmayan kralın talimatıyla, Sejanus'un idamla cezalandırılmak yerine iç bölgelerde bir yerde hapsedilmesini emretti. Suikastçılardan sonuncusu hapishanede ölmeden önce, Attolya'daki eski Mede Büyükelçisi Nahuseresh'in emriyle Sounis kralına hizmet ettiğini itiraf etti.

Kral yardımcıları durmuş, süren yıkımın boğuk gürültüsünü dinliyorlardı. Ağır ahşap kapının öbür tarafından gelen sesler, sürecin tüm şiddetiyle devam ettiğini işaret etmekteydi. Her çatırtıda irkilip yüzlerini buruşturdular. Kralla birlikte yatak odasında değil de, muhafız odasında oldukları için şükrederek, İon'la Sotis bakışıp gözlerini yuvarladılar.

Kral bir hafta kadar önce kendi dairesine dönüş yapmıştı. Nerede uyuduğu konusuysa, tam bir muammaydı. Yardımcıları onu yatağına yerleştirdiklerini ve sabah kapıyı vurduklarında da, kralın kapının kilidini açtığını biliyorlardı. Ancak bildiklerinin bundan ibaret olduğunun artık farkındaydılar.

O sabah Eugenides, yeni Arşiv Sekreteri Baron Hippias'la yapılan görüşmede, Sounisli suikastçıların Nahuseresh tarafından gönderildiğini haber almıştı. Sonrasında kral kraliçeden kibarca müsaade istemiş ve yabancı bir büyükelçiyle yiyeceği öğlen yemeği için üstünü değiştirmek gibi basit bir gerekçeyle odasına dönmüştü.

Kral üstünü değiştirmemişti. Onun yerine konuşmaksızın el hareketleriyle yardımcılarını yatak odasından dışarı yollamış ve cömert bir gülümsemeyle kapıyı arkalarından kapatmıştı. Ardından da, gürültüden de çıkartılabildiği kadarıyla, odadaki kırılabilecek her şeyi kırmaya başlamıştı.

İçerideki gürültü kesildikten bir süre sonra kapının kilidinin açıldığı duyuldu. Kral kapının sürgüsünü çekti ve kapıyı ardına kadar açıp odanın ortasına döndü. Yardımcıları tereddütle yıkım alanına adım attılar. Halının her yerine sandalye kırıkları dağılmıştı. Yatağın üstünden sarkan fırfırlı perdeler lime limeydi.

"Bunu kraliçeye anlatacak kişi kolları ve bacakları kesilerek idamı göze alır." Kral fısıldar gibi konuşuyordu. Yardımcıları artık gergin değillerdi, dehşet içindeydiler.

"Majesteleri," dedi İon. Kral duymamıştı. İon dudaklarını yalayıp tekrar denedi. "Majesteleri," diye fısıldadı. Kral dönüp ruhsuz bir ifadeyle baktı. "Ben-ben... sizi temin ederim... bu odadakilerin hiçbiri bu konuyu ağzına almayacaktır."

Kral eliyle yüzünü sıvazladı. "Bu yeterli olacaktır," dedi. "Giysi odasında üstümü değişeceğim. Cleon ve İon bana eşlik edebilir. Diğerleri..." etrafındaki enkaza baktı, "sizler de odayı elinizden geldiğince temizlersiniz."

"Kutsal sunaklar adına," diye fısıldadı Lamion, kral çıkınca. "Sarayda bunu duymayan birilerinin kalacağına gerçekten inanıyor mu?"

Philologos yatak perdelerinin kadife şeritlerini parmaklarının arasından geçirdi. Yanındaki yatak direği art arda kazma saplanmış gibi harap olmuştu. Ahşabı kıymık içinde kalmış, delik deşik olmuştu. Delikler şaşılacak derecede derindi.

"Ayrıntılardan haberleri olmayacak. En azından bizden öğrenemeyecekler."

"Buna gerek yok," dedi Hilarion.

Philologos parmaklarını deliklere soktu.

Yardımcılar sandalyelerden kalanları toplamaya koyuldular. Bakışları çaresizce, farklı renklerde patlayan mürekkep lekeleriyle kirlenmiş duvara kaydı. Kırılmayan cinsten mürekkep hokkaları halının üstündeydi. Daha narin olan seramik mürekkep hokkaları topukla ezilip paramparça edilmişti. Yan duran mürekkep hokkalarından bir tanesi yeşim taşındandı. Alçı sıvalı duvarda bir oyuk açmıştı. Kralın çalışma masasının üstünden aşağı süpürülen bir dizi yazı aracı altında duruyordu. Kalemler ve uçları, kâğıtlar ve yazarken tutması için kullandığı kâğıt ağırlıkları, hayal kırıklığı ve öfkenin sessiz bir ifadesi olarak etrafa saçılmıştı.

Yardımcılar sessizce gözlerinin önündeki bu kanıtları, Hippias'la görüşmeden dönen kralın sakin tavrıyla karşılaştırdılar.

"Küçük kralımız, insanların kendisini öldürmeye çalışmasından hoşlanmıyor."

"Kendisini öldürmeye kalkıştılar diye sinirlenmedi," dedi Philologos sertçe.

"Bunu da nereden çıkardın, sevgili Philo?"

Fakat Philologos küçük görülmekten bıkmıştı. "Sandığın kadar aptal değilim de ondan, Lamion," dedi, "sen öylesin ama."

Lamion bunun ucunda gerçekten de bir hakaret olduğunu idrak ettiğinde, Hilarion dizginlercesine elini koluna yerleştirmişti bile.

"Peki, Philologos, anlat da biz de bilelim o zaman."

"Nahuseresh kendisini öldürmeye çalıştığı için kızgın değil," dedi Philologos. "Karşılığında gidip Nahuseresh'i öldüremeyeceği için kızgın."

"Kral olduğu için," diye kabul etti Hilarion.

"Hayır, kral olduğu için değil," dedi Philologos, aptallıklarından iğreniyormuşçasına. "*Tek eli olduğu için*," dedi, kralın ızdırabını içinde hissederek.

Kral yardımcıları etraflarındaki karışıklıkta, lime lime olana kadar kesilen kumaşlarda ve delik deşik karyola direğinde dolaştırdılar bakışlarını. Ardından Philologos'a yeni bir saygıyla baktılar.

"Kraliçenin duymasını da *bu yüzden* istemiyor."

Kimse karşı çıkmadı. Dikkatlerini ellerinden geldiğince etrafı temizlemeye, duvarın tamirini ayarlamaya verdiler ve aralarında, saray halkına kralın bu öfke nöbetinin kesinlikle

başka bir nedenden değil Nahuseresh'e olan nefreti yüzünden kaynaklandığını nasıl ima edeceklerini tartıştılar.

Costis taş basamaklardan nefes nefese tırmanıp son titreşen lambanın yanından geçti ve sarayın çatısını dolaşan karanlık yürüyüş yoluna tırmandı. Aris tepede onu bekliyordu. Arkalarında iç sarayın kararılık kütlesi yükselmekteydi. Önlerindeyse, birkaç karanlık sokağında yanan ışıklarıyla kent ve onun da ötesinde, gemilerin loş ışıklarının denizin koyu karanlığında parıldadığı liman uzanıyordu. Costis bir ürperti hissetti. Gece havası serindi ve Aristogiton'un gönderdiği ulak, kapısının çerçevesine vurup onu öksüz nöbetinin erken saatlerinde uyandırdıktan sonra sarayı koşturarak aştığı için ter içinde kalmıştı.

"Ne oldu?" diye sordu, hiç açıklamasız böyle sürüklenmek hoşuna gitmemişti. "Gönderdiğin adam hiçbir..."

"Şışşh," deyip dış surları işaret etti. Aşağıdaki aydınlık avludan çıktığı için gözleri karanlığa henüz alışamayan Costis, arka plandaki gökyüzünde soluk bir gölge gördü.

"Bu o olamaz..." diye fısıldadı Costis.

"Kral mı? Evet, o," dedi Aris.

"Mazgallı siperlerin üstünde oturuyor." Costis bu surların üzerinde birçok kez devriye gezmişti ve bu siperleri avucunun içi gibi biliyordu. Siper duvarlarından yukarı doğru daralarak yükselen mazgallar yaklaşık elli altmış santim yüksekliğinde ve bir metre uzunluğundaydı. Costis'in bakışları altında, kral siperin ucuna kadar ilerledi ve aradaki boşluğu aşıp diğerine atladı.

Costis ağzını açıp "Neden kimse aşağı inmesini söylemiyor?" diye sorduğu anda, Aris'in neden kendisini sıcak

yatağından çıkarıp çağırttığını da anladı. "Hayır," dedi. "Benden bunu istemeyin."

"Costis, lütfen."

"Lanet olasıca yardımcıları nerede?" diye tısladı Costis.

"Arkanda," dedi İon.

Costis arkasını dönünce karanlıkta dikilen bir avuç adamla karşılaştı. Kralın yanındayken ona karşı hiç de dostça davranmamışlardı. Bekleme odasının sıradan askerlere göre olmadığını açıkça ima etmişlerdi ve şimdi de, aşağı düşüp bütün kemiklerini kırmadan önce, krala surlardan inmesini söylemesini istiyorlardı.

"Canınız cehenneme," dedi Costis. Arkasını döndüğü gibi merdivenlere yöneldi.

"Costis, lütfen," diye yalvardı Aris.

"Beni ilgilendirmez," dedi Costis. "Üstelik, büyük olasılıkla bu tür şeyleri sürekli yapıyordur."

"Bu doğru olsa bile," dedi İon ruhsuz bir ses tonuyla, "elinde şarap tulumuyla yaptığını sanmıyorum." Dikkatli bakınca, Costis diğer sipere atlayan kralın elinde sallanan şarap tulumunu gördü.

"Beni ilgilendirmez," diye inat etti Costis, aynı şekilde ruhsuz bir tavırla.

"Beni ilgilendiriyor," dedi Aris, onu kolundan yakalayarak. "Nöbetçiyim. Düşecek olursa, Costis, asılacağım garanti."

Costis cevap vermedi.

"Hepimizi asarlar," dedi Hilarion. "Neden karışmak istemediğini anlayabiliyorum. Bize iyilik borçlu değilsin, ama şerefim üzerine yemin ederim, Costis, onu surlardan indirdiğin takdirde, dile bizden ne dilersen."

Costis adımlarını hafifçe sürümeye özen göstererek, yavaş yavaş yaklaştı. Kralı birden ürkütmek istemiyordu.

"Costis," dedi Eugenides, başını çevirmeksizin. "Seni yatağından çıkartıp buraya sürükleyeceklerini tahmin etmeliydim. Özür dilerim."

O sırada, Costis'in yüreğini ağzına getirerek hafif bir yalpalamayla dönmeye çalıştı.

Başı öne eğik, elindeki deri tulumu boynundan sallaya sallaya kral mazgalların üstünde yürüyordu. Costis onunla aynı hizada seğirtti.

"Majesteleri, lütfen aşağı inin," dedi Costis telaşla. Kral mazgalların neredeyse sonuna gelmişti ve oraya ulaştığında olabilecekleri düşününce Costis dehşete düşüyordu.

"Neden? Costis, düşmem merak etme."

"Sarhoşsunuz."

"O kadar da değil," dedi kral. "Bak." Şarap tulumunu Costis'e fırlattı. Ödü patlayan Costis tuluma yapışırken kral da baş aşağı döndü ve dar taşın ucunda tek elinin üstünde dengede durdu.

"Aman tanrım," dedi Costis.

"Hayır, *benim* tanrım," dedi kral neşeyle. "Bu duruma uygun düşen tanrıya seslenmek isteyebilirsin. Sonuçta, senin tanrın büyük olasılıkla ışık ve oklar ve bu tür şeyler tanrısı olan Miras'tır. Benimkisiyse, dengenin ve Hırsızların koruyucu tanrısı; ama sanırım artık teknik olarak Hırsız sayılmam." Doğruldu. "Şansımı fazla zorlamasam iyi olacak galiba," dedi.

"Keşke zorlamasanız," dedi Costis, bayılacak gibi. "Tanrınızı kızdıracaksınız."

"Costis, benim tanrım her-on-kişiden-dokuzunun-inandığı, her-köşede-rahibi-olan türden ve sürekli inananları

tarafından rahatsız edilen bir tanrı değil. Beni sürekli gözlüyor ve sana tamamen aptalca gelen bu hareket de, aslında yalnızca inancımın bir göstergesi. Şarabı geri ver bana."

Kralın kuzenlerinin onunla nasıl baş ettiklerini hatırlayan Costis, şarap tulumunu uzattı. Kral elini uzattığı anda Costis'in niyetini sezdi ve Costis eline yapışıp kendisini emniyetli bir yere çekmeden önce geri çekildi. Kral küçük bir çocuk gibi güldü ve kollarını sallayarak dengesini buldu.

"Costis," dedi sahte bir gücenmişlik ifadesiyle, "hile yapıyorsun."

"Ne kastettiğinizi anlayamadım, efendim."

"Sana güvenebileceğimden emin değilim."

"Bana hayatınızı bile emanet edebilirsiniz, kralım."

"Aynı şey şarap için geçerli değil anlaşılan. Geri ver şunu."

"Aşağı inip kendiniz alın."

Kral bir kahkaha daha attı. "Aulus görse, seninle gurur duyardı, Ornon da öyle. Çabuk öğreniyorsun."

Ancak Costis ne Aulus'un cüssesine sahipti ne de kralla bir geçmişi vardı. Üstelik Aulus hasta ve yatağa mahkûm bir Eugenides'le uğraşmak zorunda kalmıştı. Costis bu avantajlardan hiçbirisine sahip değildi.

Kral karanlıkta kıkırdadı, Costis önce elinde olmadan buna karşılık verdiyse de, anında kral kadar kendi davranışlarından da bıktığını fark etti.

"Düşünüyordum da," dedi kral. "Ne hakkında düşündüğümü bilmek ister misin?"

"Yalnızca aşağı inmeyi düşünüyorsanız ilgileniyorum," dedi, bıkkınlığını belli ederek.

"Burada bir şaka mı seziyorum, Costis?"

"Benim de bir şaka anlayışım var, majesteleri."

"Aferin sana," dedi kral. Geldiği yoldan geri dönmeye başlamıştı. Costis, şarap tulumunu sıkı sıkıya tutarak peşinden gitti.

"Majesteleri, lütfen aşağı inin. Arkadaşım Aris çok iyi bir insandır ve o duvardan düştüğünüz takdirde, bu yüzden asılacak; çoğunlukla iyi insanlar olan bir manga askeriyle beraber. Yardımcılarınızın asılıp asılmaması çok umurumda olmamakla birlikte, eminim onları da seven bir sürü insan vardır. O yüzden lütfen, ama lütfen, aşağı iner misiniz?"

Kral gözlerini kısarak ona baktı. "Bu kadar çok kelimeyi art arda sıraladığını hiç duymamıştım. Neredeyse kendini ifade ettiğini bile söyleyebiliriz. Nahuseresh'i düşünüyordum," dedi, asıl konuya geri dönerek. Omzunun üstünden Costis'e baktı. "Birini tek elle boğazlayamazsın, bunu biliyor muydun?" dedi ciddi ciddi. "Belki de tek elim olmasının sebebi budur. Tek elle kötü bir kral olabilirim belki, ama tanrılar şahidimdir, iki elim olsaydı, kral olamayacaktım."

"Majesteleri..."

Kral eliyle yüzünü sıvazladı. "Bir de tam seni düşünüyordum ki, çıkıp geliyor ve bana duvardan inmemi söylüyorsun, seni sersem."

Tekrar çevresinde döndü ve mazgal boyunca yürüyüp Costis itiraz etmek için soluk alma fırsatı bulamadan, diğerine atlayıverdi.

"Bana güçlük çıkartıyorsun Costis, çünkü sana, şu anda seni bekleyen kaderden daha iyisini borçluyum –damdan düşen bir kiremitle ölmekten daha iyisini demek istiyorum."

Dikkati dağılan Costis, "Yalnızca bir kazaydı," dedi, konuşurken bir yandan da olayı yeniden değerlendiriyordu. Eski kırıklar kolayca önceden yere saçılabilirdi. Sarayın her tarafındaki çöp yığınlarında kırık kiremitlere rastlamak mümkündü.

Kral, Costis'e bakmak için bütün gövdesiyle döndü; dengesini yeniden bulmadan önce birkaç saniye sendeledi.

"Çatı kiremitlerini nereden duydunuz?" diye sordu Costis.

"Ben bilge bir adamım, her şeyi bilirim. En azından her yere peşimde dört yardımcı, bir manga muhafız, bir muhafız lideri ve başıboş bir subayla gitmek zorunda kalmadan önce biliyordum. Dürüst olmak gerekirse," diye kabul etti kral, "duymamıştım. Az önce sen söyledin. Destekli bir atış yaptım o kadar; bu en yaygın suikast şeklidir. İşte sana politik kavrayış ve sezginin özü; iyi tahmin yürütmek. Söyle bakalım Costis, bu süzme cahilliğinle, başka şekillerde de canına kastedildiğini fark edebildin mi?"

Costis bir an düşündü. "Evet," dedi, tereddütle, "olabilir." Sonra ikna oldu –bunun bu kadar az çaba gerektirmesine şaşırmıştı. "Evet."

"Evet," diye onayladı kral. "Kralın sırdaşı olarak tanınmak tehlikelidir. Meyhanelerde çıkan bıçaklı dövüşler, saldırgan sarhoşlar ve yolunu şaşıran oklar. Başka var mı?"

"Bunlar da mı tahmindi?" Costis şaşkınlıkla bakakalmıştı.

"Hayır."

"Bilge olduğunuz için bildiniz."

Kral başını hayır anlamında salladı. "Relius'tan işinin ehli iki adamını sana gözkulak olmaları için görevlendirmesini istedim. Hayatının sonuna kadar seni muhafız odasında tutamazdım. Sense, sersem gibi çoktan çıkıp bir öbek kiremidin altına atmışsın kendini."

"Hangi adamlardan bahsediyorsunuz?"

"Bir tanesiyle bıçaklı kavganın ardından meyhanenin önünde karşılaştın."

Costis karşılaştığı yabancıyı hatırladı.

"Onların da gücü bir yere kadar yetiyor, tabii. Gözleyebilirler, ama ellerinden hiçbir şeyin gelmediği zamanlar var. Şans eseri kurtuldun. İşte böyle böyle," dedi kral. "Kullanılmış bir eldiven gibi kaldırılıp atılmaya karşı duyduğun aleni öfkenin, seni koruyacağını düşünmüştüm, fakat anlaşılan işe yaramamış.

"Seni iç bölgelerde bir yerde saklayabilirim, ama dürüst konuşmak gerekirse, Attolya'da güvenebileceğim fazla kimseyi tanımıyorum. Kuzenim Eddis'ten seni saklamasını isteyebilirdim, sana karşı daha da dürüst olacağım, bunu yapmak zorunda kalırsam kendimi çok küçük düşürürüm." Costis'e bakıp, "Küçük düşmekten nefret ederim," dedi. Böğrünü sıvazladı ve Costis onun Sejanus'u düşündüğünü anladı. "Onu o balkonda gördüm, ama ne yaptığını merak ederek orada öylece oturdum, bir aptal gibi." Kendinden iğrenircesine başını salladı ve duvar boyunca ilerledi. Costis de peşinden.

"Umarım, şuradaki çatılardan saraya atlayabileceğimin farkındasındır." Altındaki boşluğa bir bakış fırlattı ve kederli kederli ekledi, "Şu anda böyle bir şeye kalkışsam, büyük olasılıkla iç organlarım yere yapışacaktır. Fakat bu bana seninle ne yapacağıma dair bir fikir verdi. Sabahleyin Teleus'a seni Muhafız Alayı'ndan ayırmak istediğimi söyleyeceğim. Bu hiç hoşuna gitmeyecek," diye bilgilendirdi Costis'i, anlayışsız bir tavırla. "Ancak elden ne gelir, senin de suratıma yumruk atmaman gerekirdi... çok uzun zaman öncesinde kaldı bunlar."

Costis kralı talim alanında yere serdiğinden bu yana gerçekten de uzun zaman geçmiş gibiydi. Bunu yapan başka bir askerdi, hayatın ne kadar karmaşık olabileceğine dair en ufak bir fikri bile olmayan dar kafalı bir asker.

"Gerçekten," dedi kral, "bu gece çok şeyi düşündüm. Maiyetimdekilere rağmen."

"Şarabı da bu yüzden mi aldınız? Düşünmenize yardım etmesi için."

"Ah, evet, şarap. Şarap, hakikatten kaçmak içindi, Costis. Ama işe yaramadı. Yaradığını da hiç görmedim zaten, gene de ara sıra deniyorum, şarabın doğasında bir şeyler değişmiş mi diye görmek için."

"Hakikat mi, majesteleri?"

Kral kafasını Costis'e doğru uzattı. "Sana söyleyecek değilim, Costis, seni sersem. Ondan kaçmaya çalışıyorum, unuttun mu? Kendimden ve tanrılardan gizlemeye çalışıyorum. Tanrıların bizim için ayarladıklarını takdir etmezsek, tepelerinin tası çok fena atabilir çünkü. Tanrıların sana armağan ettiği bir şeyi geri çevireceksen Costis, çok ama çok dikkatli olmalısın." Parmağını uyarır gibi salladı. "Günlerini etrafındaki, bir kral gibi davranman gerektiğini düşünen insanlarla geçirdiğini söyleyemezsin onlara. Nefret ettiğin adam Kara Boğaz'ın ötesinde katıla katıla gülerken, çenesini tutmayı bilmeyen geri zekâlıların sana ne kadar şanslı olduğunu söylemesine bir gün daha katlanamayacağını; üstelik elinden hiçbir şey gelmediğini çünkü hayatında ilk defa olarak kurtulamadığın bir felaketin içinde kapana kısıldığını da." Eugenides arkasını döndü ve mazgalın üstünde gerisin geri yürüdü. Yalpalamadı ama bir sonraki sipere tek bacağının üstünde gergin bir iniş yaptı.

Omzunun üstünden seslendi, "Hayatımda ilk defa içinden çıkamadığım bir kapana kısıldım, biliyor musun?" Acı bir kahkaha attı. "Çıkmak istemiyorum de o yüzden, Costis. Ne kadar nefret ettiğimi öğrenirlerse, elimden alabileceklerinden korkuyorum." O sırada durakladı, sanki ne söylediğinin, sesli itiraf ettiklerinin hepsinin yeni farkına varıyormuş

gibi. "Aman tanrım," dedi, "şarap gerçekten de işe yaramıyor değil mi?"

Gövdesini çevirdi ve tekrar Costis'e doğru döndü, fakat hareketin hızı durmasına izin vermeyince, gerisin geri birkaç titrek adım attı. O sırada gözleri fal taşı gibi açıldı, Costis loş ışıkta gözlerinin akını görebiliyordu. Eugenides toparlanmak bir yana daha da geriledi. Tek ayağı boşluğun üzerindeydi. Kral elini uzatıp boşluğu yakaladı ve imkânsız olmasına rağmen, boşluğun üstünde havada asılı kaldı.

"Tanrım," diye fısıldadı kral ve bunu dua etmek için söylememişti.

O sırada Costis, kralın sesi kadar net başka bir ses duydu. "Yatağına git artık," diyordu.

Ardından kral Costis'e doğru düştü ve Costis onu yakalayabilmek için elindeki şarap tulumunu alelacele kenara fırlattı. Ayakları yere değdiğinde kralın dizleri büküldü ve Costis kendi dizleri de boşalmasına rağmen onu tuttu. Costis kimin daha çok sarsıldığından emin değildi. Kral her nefesi içinde tutarak derin nefesler çekti. Costis'in aklına doktorun dikiş atışı geldi; ama bu seferki daha çok bir yerini kesen ve hemen ardından aptallık edip sıcak demire elini koyan bir adamın nefes alış verişlerine benziyordu. Kral nihayet doğrulduğunda Costis onu hemen bırakmadı ve kral da kendisini çekmedi. Tek eli Costis'in omzunda, başı öne eğik şekilde, titremesi geçene dek bekledi. Sonra cılız bir kahkaha attı ve başını iki yana salladı.

Costis'i ittirip kendisini bekleyen yardımcılarına doğru yalpaladı.

Gördüğünün ve duyduğunun yanlış olduğuna inanmaya çalışarak Costis de peşinden koşturdu. Kendi kendine, kralın ve kendisinin, hatta ayaklarının altındaki taşların ince bir

dokudan başka bir şey olmadığının ve evrendeki tek gerçek şeyin bir an için mazgalların üstünde kralla birlikte durduğunun doğru olmadığını söylüyordu.

"Şairlerin dizelerinin bir miktar aldatma taşıdığına inanmaya başlıyorum, Costis," dedi kral, omzunun üstünden. Sesi neredeyse normale dönmüştü. "Belki de birileri şairlere yalan söylemiştir. Yanılıyor da olabilirim tabii. Menara savaşından önceki gecede tanrılar Ibykon'a ne dediler biliyor musun?" diye sordu kral. "En azından, Archiochus'a göre ne dediler?"

"Cesaretle ilgili bir şeyler," dedi Costis, kafasındaki düşüncelere gömülmüştü; ama aynı zamanda onları düşünmemeye de çalışıyordu. Tanrılar, tapınaklara ve uzak dağların ya da uçuşan bulutların tepesine aitti. Bir tanrının konuştuğunu duyma fikri bütün hislerini isyan ettirmişti.

Kral şiirden alıntı yaptı:

Ayağa kalk ve öldür. Göğüs kafesini düşmana doğrult.
Düşmanın mızrağı ayaklarının dibine düştüğünde,
Bir ok gibi dimdik dur.

"Ve Roma için..." diye sürdürdü kral.

"Yalnızca senin için, Büyük Evlat,
Kader mutlak iktidar bahşetmiş.
Zaman her şeyi değiştirir,
Bir tek şey dışında.
Yalnızca senin için
İktidar yelkenini şişiren rüzgâr,
Yönünü bir an için bile değiştirmiyor."

"Mellino'dandı bu."

"Bunu biliyorum," dedi Costis. "Bir keresinde hocam şiirin tamamını ezberletmişti."

"Hayır, benim için, 'Ödülün zafer olacaktır,' filan yok. Ah, hayır, bana gelince yalnızca, 'Mızmızlanmayı bırak,' ve 'Yatağa git artık.'" Homurdandı. "Tahmin etmem gerekirdi. Ortaya çıkmalarını gerçekten istemiyorsan, tanrıları asla çağırmamalısın, Costis."

Yardımcılarının toplaştığı ve Aristogiton'un da endişeli endişeli beklemekte olduğu yere varmışlardı.

"Artık yatağıma gideceğim sanırım," diye yardımcılarını bilgilendirdi kral, sanki bir şey söylemeye cüret edip edemeyeceklerini görmek istiyordu; edememişlerdi elbette. Tek eli gene Costis'in omzunda, onu hafifçe iterek ve dengesini bulmak için yaslanarak, basamaklardan inmeye başladı. Birdenbire çok bitkin düşmüş gibiydi; gene de tereddütsüz adım atıyor, nispeten geniş ana koridordan, dar geçitlere, sarayın yan cephelerine ilerleyerek kraliyet dairesine dönüyordu. Yardımcıları ve muhafızları da peşinden.

Bir aydınlığa ve çevresinde dolaşan merdivenlere geldiler. Kral merdivenlere yöneldi. Yardımcılardan birisi bir anlığına itiraz edecek gibi elini kaldırdıysa da, bir şey söylemeden elini indirdi. Merdivenlerden çıkıp, Costis'e bir şekilde tanıdık gelen bir koridora ulaştılar. Gerçi tam hatırlaması için küçük bir çalışma odasına ulaşıp içinden geçmeleri ve daha büyük bir orta avluya varmaları gerekti. Buraya daha önce gelmişlerdi.

"Kahretsin," dedi kral, altında uzanan orta avluya bakarak.

Yardımcıları rahatsız rahatsız kıpırdandılar. Bu sefer içlerinden gülerek ve haz alarak seyretmiyorlardı. Geçmişte böyle davrandıklarınıysa hatırlamak bile istemiyorlardı.

"Bu sefer etrafından dolaşmaya niyetim yok," dedi kral bıkkınlıkla. "Sizler uzun yoldan gidebilirsiniz," diyerek yüzünü buruşturdu. "Bense tanrımın sözünü dinliyor ve oyalanmadan yatağıma gidiyorum." Tırabzana oturup iki bacağını üzerinden aşırdı ve yardımcıları kendisine engel olma fırsatı bulamadan, altındaki kirişe indi. Kralı tutmakta geç kalan Costis'e, "Ne o, endişelendin mi yoksa?" diye sordu.

"Majesteleri, biraz önce..." Costis durdu.

"Biraz önce ne?" Kral haince onu konuşmaya teşvik ediyordu.

İki dünya bir araya gelse Costis'e, kralın biraz önce saray surlarından aşağı düşmesine ramak kaldığını ve Costis'in de, Hırsızların Tanrısı tarafından ayan beyan kurtarıldığına şahit olduğunu söyletemezdi.

Kral gülümsedi. "Ne oldu? Dilini mi yuttun?"

"Majesteleri, sarhoşsunuz," diye yalvardı Costis.

"Evet, ben sarhoşum. Senin mazeretin ne peki?" Tanrıları görmesine ve işitmesine imkân olmayan şeyleri işitmesi için bir mazereti yoktu.

Kral insafa geldi. "Emniyet duygusu bir yanılsamadır, Costis. Bir Hırsız her an düşebilir ve eninde sonunda tanrısı bir gün düşmesine izin verecektir. İster üç kat yukarıda olayım, isterse üç basamak, kaderim her daim tanrının ellerindedir. Beni korur ya da korumaz; burada ya da merdivenlerde olmuşum hiç fark etmez."

Yardımcıları boşu boşuna kendilerini tırabzanlara attılar, ama krala ulaşmaları imkânsızdı. Onları görmezden gelerek, kirişlerin üstünde ilerlemeyi sürdürdü. Makaskirişlerin,

çatıdan kirişlerle birleşmek üzere dikey indikleri yerlerde, becerikli hareketlerle yaslanıp etraflarından dolaşıyordu.

"Deli bu adam," diye geveledi birisi ağzının içinde. "Gözü dönmüş bir deli."

Costis bundan emin değildi. İnanmamış olsa bile, çatıda ne gördüğünden emindi. Ertesi gün bunun bir düş olduğuna inanarak uyanacak bile olsa. Ertesi gün, Muhafız Alayı'nın bir üyesi olmayacağım, diye geçirdi Costis aklından.

"Majesteleri," dedi Costis, yardımcıları bastıran bir sesle. Kral çok hafif yalpalayarak döndü. Yanından aşağı inen makaskirişine elini koydu.

"Evet?"

"Bana, çatıdan düşen bir kiremitle ölmekten daha iyisini borçlu olduğunuzu söylediniz."

"Evet?"

"Bir şey isteyebilir miyim?"

Kral biraz düşündü. "İstemesine istersin," dedi kral, "ama ben cin değilim, dilekleri gerçekleştirmek benim işim değil."

"Sabahleyin muhafızlarla kılıç talimine gelin."

Kral görmekte zorluk çekiyormuş gibi gözlerini kısarak ona baktı. "Costis? Sabahleyin başım nasıl ağrıyacak, en ufak bir fikrin var mı?"

"Teleus'la sabahleyin konuşacağınızı söylediniz, gelecek misiniz?

"Neden?" diye sordu kral, şüphelenerek.

"Yaranız iyileşti. Biraz talim yapmanın sakıncası olmaz." Kral şüpheyle bakmaya devam edince de ekledi, "Ben istiyorum çünkü."

"Pekâlâ," dedi kral nihayet. "Pekâlâ, talim alanında olurum. Pöh," diye söylendi uzaklaşırken.

Costis ve yardımcılar, onun orta avluyu geçmesini yürekleri ağzına gelerek izlediler. Kral diğer tarafa ulaşana ve diğer taraftaki balkona tırmanana dek hiç kimse ne konuştu ne de kıpırdadı. Costis o zaman arkasına dönüp yardımcılara baktı.

"Bedelim bu," dedi Costis. "Sabahleyin onu talim alanına getirin."

"Sabahleyin ne halde uyanacağından haberin var mı?"

"Costis... sandığın kadar kolay..."

"Kolay," diye ısrar etti. "Daha düne kadar onunla gayet güzel uğraşıyordunuz. Hepiniz."

"O zaman başkaydı."

"Öyleyse, hiçbir şey değişmemiş gibi yapmanız gerekecek. Kralı, sabahleyin kılıç talimine getirin."

Tereddüt ediyorlardı.

"Dile bizden ne dilersen, derken, aklımdan gümüş geçiyordu," diye kabul etti Hilarion.

"Benim geçmiyordu."

"Pekâlâ," diyerek pes etti, "eğer bedeli buysa anlaştık; ama senin de aklım yitirdiğin böylece ortaya çıkmış oldu."

Yardımcılar kapı aralığına ve oradan da merdivenlere yöneldiler. Costis bir kat aşağıdaki sundurmada durdu ve yardımcılarla bir manga muhafızın gidişini izledi. Sonra yolda birkaç kez kaybolarak odasına geri döndü.

Sabah olunca Costis erkenden uyanıp giyindi. Yemek salonuna indiğinde salonu bomboş buldu ve o günkü hamur işlerinden bir parça kaptı. Talim alanına ilk inenlerden birisiydi. Diğerleri esneme egzersizleri yapıyor ve birbirleriyle laflıyorlardı. Costis'i görmezden geldiler. Costis gerginliğini belli etmemeye çalışarak dolandı. Kral gelmezse, tek başına

talim yapmak gibi garip bir durumla karşı karşıya kalacaktı. Kimsenin kendine kılıç çekmeyeceğini zaten daha önce keşfetmişti. Buraya kadar çıkıp geldiğine göre, bir çeşit talim yapmadan buradan ayrılmasına gururu el vermezdi. Kralın sözünde durması için dua etti.

İyi uyuyamamıştı, siperlerde duyduğu ses kulaklarından gitmemiş ve gece boyunca bir uyuyup bir uyanmıştı. Güneşin ilk ışıklarıyla, yaşananların o bölümü karmakarışık bir kâbus gibi görünüyordu artık. Costis böyle olmasını kesinlikle tercih ediyordu.

Nihayet kral göründü. Geç kalmıştı ve talim alanı yavaş yavaş dolmaya, muhafızlar Costis'in dikildiği boş alan dışında alanın her yerine yayılıp çiftler halinde talim yapmaya başladıklarında gelmişti; yüzünde hâlâ uyku kırışıklıkları duruyordu. Gelir gelmez de, duvarın önündeki çeşmelerden birine gidip yüzünü suya soktu. Başını sallayıp havaya su sıçrata sıçrata saçlarını savurdu. Açıklığı uzun adımlarla geçtiği gibi yardımcılarını arkada bırakarak Costis'in yanına geldi.

"İlk alıştırmayla başlayalım mı?" Kafasını eğmiş manşetinin düğmesine bakıyordu. Düğme iliklenmemişti ve aynı anda hem kılıcını garip bir açıyla tutmaya, hem de düğmesini iliklemeye uğraşıyordu.

"Hiç sanmıyorum," dedi Costis ve kral başını kaldırır kaldırmaz da kılıcını kafasına doğru savurdu.

Costis çok yakında durmuyordu ve kral da anında geriye sıçradı. Kılıç zarar vermeden burnunu sıyırıp geçti.

"Ne yaptığını sanıyorsun sen?"

"Kılıç talimi, majesteleri."

"Genelde başlamadan önce kılıçlar çarpıştırılır ve savurmadan önce 'Başla!' filan gibi bir şeyler söyleyerek giriş yapılır."

"Kılıcınızı kaldırırsanız, kılıçlarımızı çarpıştırabiliriz, majesteleri."

"Dövüşmek istemiyorum ki."

"Ben de öyle tahmin etmiştim," dedi Costis ve kılıcını yeniden savurdu.

Kral bir kez daha geri sıçradı. Düğmesini hâlâ ilikleyememişti.

"Lanet olsun, Costis, aklını mı yitirdin sen?"

"Hayır, majesteleri."

"Seninle dövüşmeyeceğim."

"O zaman ben de ölü bir adam sayılırım, majesteleri."

"Ih?"

"Yaptığımız kısa zamanda bir kılıç talimine benzemeye başlamazsa, yardımcılarınız beni tutuklatacaktır. Bu tarafa doğru geliyorlar."

Kral etrafa şöyle bir göz attı. İki yanlarındaki muhafızlar işlerini bırakmış, izlemeye koyulmuşlardı.

"Beni idam edecekler, majesteleri," dedi Costis, neşeli neşeli. "Belki öncesinde işkence de ederler."

"Bunun olmasına izin vermeyeceğimi filan mı sanıyorsun?"

"İzin vermeyeceğinizi biliyorum."

"Bunun tek sebebi senin için aklımda başka bir iş olması."

Costis gülümsedi.

Kral somurttu. "Bu resmen zorbalık."

Costis kılıcını kaldırdı. Kral ölmesini istemiyordu ve bunun nedeni halletmesini istediği başka işler olması değildi. Onu güçlü kişilerin intikamından korumak için görevinden uzaklaştırmıştı. Dün gece yaşanan garip olaylar unutulmuştu. Tek önemli olan kralın ona ihanet etmemiş olmasıydı. Costis kendini harika hissediyordu.

Bir saniye sonra elinde tuttuğu kılıç şangırdayarak yere düştü. Costis bakışlarını kılıcından acıyan parmaklarına ve oradan tekrar kılıca kaydırdı.

"İşte," dedi kral hain hain. "İşimiz bitti. Ben yatmaya gidiyorum." Yardımcıları oldukları yerde durmuşlardı. Muhafızlardan bir ikisi izlemeye koyulmuştu.

"Hiç sanmıyorum, majesteleri." Costis kılıcını eline aldı ve yeniden kaldırdı.

Bu sefer kral, Costis'in gardını üstten aşıp düz tarafıyla yanağına vurana dek kılıçları birkaç kez çarpışmıştı.

"Kılıcını çok indirme," dedi Eugenides.

Costis, kralın ilk talimlerinde yaptığı yorumu hatırlayınca kıpkırmızı kesildi. Hayatında karşılaştığı en iyi kılıç ustasıyla haftalarca talim yapmıştı ve tavsiyesine kulak asmadığı için yerinde sayıyordu.

"Bitti mi?" diye sordu kral.

"Hayır, majesteleri."

Kral iç geçirdi. Birkaç adım geriledi. Bir yandan Costis'i ihtiyatla gözlerken, kılıcı dişlerinin arasına aldı ve düğmesini iliklemekten vazgeçip manşetini kıvırdı, ardından kılıcı tekrar eline geçirdi.

"Hazırım," dedi.

Başladılar.

"Bugün hayatta olmamın tek nedeninin," dedi kral hamleler arasında sohbet edercesine, "suikastçıların kasıla kasıla gezen bir beceriksiz olduğumu sanmaları olabileceği hiç aklına geldi mi, Costis?"

Hayır, Costis'in aklına gelmemişti. "Güvenliğinizi sağlayacak muhafızlarınız olacak," dedi.

"O zaman da güvenliğimi sağlamaları gerekiyordu. İkna olmuş değilim."

"Olacaksınız," diye ısrar etti Costis.

"Ah, demek öyle," dedi kral. "Kılıcı nasıl kullandığımı görüp, birden, her sözümü dinlemeye başlayacaklar öyle mi? Hiç sanmıyorum, Costis."

Bu kadar kolay olmayacağının Costis de farkındaydı. Kraliçenin daha önce de taliplileri olmuştu, üstelik bunlar arasında kılıç kullanmayı bilenler de vardı; ama Costis hiçbirisinin peşinden sokağın karşısındaki meyhaneye kadar bile gitmezdi. Gene de, Costis muhafızların kralı tanıdıkları takdirde, peşinden gideceklerini biliyordu. Sadece bunu kelimelere nasıl dökeceğini bilemiyordu ve durup düşünemeyecek kadar da sıkışık bir durumdaydı.

Kral saldırdı ve Costis kendini savundu. Kral baldırına sert bir darbe indirdi. Geri geri sıçrayarak, Costis kılıçları ayırdıysa da kral üzerine yürümeye devam edip iki darbe daha indirdi; birisi aynı baldıra, diğeri de dirseğine. Costis daha hızlı geriledi. Kral gözlerini kısarak onu izledi.

"Açıkçası, Costis," dedi, "hepsi senin gibi dövüşüyorlarsa, ikna olmam çok zor."

Bu sefer Costis'in kılıcı yay çizerek havaya yükseldi ve bir tangırtıyla yere düştü. Costis almak için kılıcının yanına gitti.

"Artık duramayız Costis," dedi kral ve tekrar saldırdı.

Costis kılıcını kaptığı gibi geri çekildi. Sağında solunda talim yapanlar yer açmak için kenara açıldılar ve ardından etraflarında toplandılar; ilgilenmiyormuş gibi yapma numarası bir anda bitmişti.

"Söylesene, Costis," dedi kral, Costis kaygılı gözlerle kendisini izlerken, "bunu sen istedin. Neden?"

"Şerefime gölge düşürdünüz."

"Ben mi senin şerefine gölge düşürdüm? Suratıma yumruk atan kimdi?"

"Sizin talimatınızla yalan söylediğimi sanıyorlar. Teleus'la ikimizin bahçedeki suikastçıları öldürdüğümüzü ve sonra da takdirleri sizin toplamanıza izin verdiğimizi."

"Ah, o mu?" dedi kral, omzunu silkerek. "O senin şerefin değil, Costis, insanların senin şerefin hakkındaki fikirleri. Hiçbir önemi yok; ha, belki, şerefi parlak, ışıltılı madalyalarla karıştıran aptalları kandırmak gibi bir önemi olabilir."

Tahta kılıçlar birbirlerine çarptı ve Costis tekrar geri sürüldü. İzleyici çemberi aralandı ve çevrelerini sararak yeniden kapandı. Haftalarca alıştırma yaptıktan sonra bile, solak birisiyle dövüşmek kafa karıştırıcıydı. Kralın kılıcı ters açıdan ve Costis'in karşılayacağından emin olamayacağı kadar hızlı geliyordu; o yüzden geriledi. Çember ona yer açmak için genişledi, fakat adamlar tezahürat yapmaya başlamışlardı.

"Hadi ama, Costis," diye bağırdı birisi. "Yanlış tarafa gidiyorsun."

Söylemesi kolay, diye geçirdi içinden Costis. Onun koluyla, baldırı acımıyordu ve yüzü de, sıcak ütü bastırılmış gibi yanmıyordu.

Diğer izleyiciler, Costis'in, bir yüz karası olsa bile, içlerinden birisi olduğunu hatırlıyorlardı. Birkaç kişi onun tarafını tutarak tezahürat yaptı ve Costis bir an coşkuya kapıldı. Derin bir nefes alıp kendini toparlamaya çalıştı. Kral üzerine geldiğinde, yerinden ayrılmadı. Kral o bitmek tükenmek bilmez saatler boyunca çalıştıkları şekilde, başlangıç alıştırması

tarzında saldırdı. Costis, kılıcıyla savunma yaptı, kolu gayri-ihtiyari hareket ediyordu. Kral bir kez daha saldırdı, gene başlangıç alıştırmasıyla. Costis savundu. Kralın kendisini yenmesine izin vererek onun üstün gözükmesini sağlaması gerekeceğini sandığı ilk talimlerini hatırladı. Onun yerine kral Costis'i üstün göstermeye çalışıyordu. Eugenides ilk alıştırmayla saldırmayı sürdürdü; daha hızlı ve daha sert, Costis her seferinde savunma yaptı. Fakat kolu bu işe kafasından daha iyi hâkimdi. Düşünmesine gerek yoktu, tepki vermesi yeterliydi –kralın darbeleri giderek artarken Costis de giderek bir dehşet duygusuna kapılıyordu. Başka bir saldırıya geçecek olursa, Costis kendini müdafaa edemeyecekti. Kralın tahta kılıcı kolunu ya da kaburgalarını ya da kafasını kıracaktı; fakat Costis artık dayanamayacağını düşündüğü sırada kral hızını kesti ve geri çekildi. Muhafızlar sessiz bir hayranlıkla izliyordu.

"Hazır mısın?" diye sorunca, Costis başıyla onayladı. Bu kısımda Costis'in durumu hiç iyi görünmüyordu. Maskara olmuştu. Costis çok çabalamasına rağmen kendini müdafaa etme şansı bulamadı. Kral seri hareket ediyordu; kılıç kullanmayı düello etmek için değil savaş alanında kullanmak üzere öğrenen Costis'in hiç beklemediği açılardan saldırıyordu.

Etrafındaki muhafızların bağırarak verdikleri öğütler de bir işe yaramıyordu.

Kral, Costis'in gardım yarıyor, altından bir açık bulup baldırından ya da dizinden yakalıyordu veya üstünden aşıp kafasına indiriyordu. Darbeler canını yakacak kadar güçlüydü; ama işini tamamen de bitirmiyordu. Üstelik her darbede kral, Costis'in daha önce hiç duymadığı haşin bir ses tonuyla, bağırarak talimatlar veriyordu. "Gardım düşürme!"

Şak. "O kadar açığa savurma!" Şak. "Kendini öyle açıkta bırakma!" Şak. "Kılıcını çok indirme!" Costis'in takati her darbede bir parça daha tükenmekteydi. Savunması çökmüştü. Kılıcını düşürdü ve ardından tekrar düşürdü. Costis afallayarak olduğu yerde kalakaldı.

"Nasıl –nasıl yaptınız bunu?"

"Olmaz!" diye haykırdı kral. "Karşımda bir soytarı gibi dikilmene izin veremem. Kılıcını al!" dedi kükrercesine ve Costis'e saldırdı. Panikleyen Costis kılıcına doğru atıldıysa da ıskaladı. Kral kılıcını, saldırılara açık kalan kaba etlerine indirdi. Costis feryat ederek, kılıcına doğru yalpaladı ve yere düştüğünde, sürünerek kralın elinden kaçmaya çalıştı. Belden dönüp sonraki darbeyi savuşturmayı başarmıştı. Muhafızlar artık gülmekten kırılıyorlardı. Costis ayağa kalkıp kılıcını kaldırdı ama o da gülüyordu ve elindeki kılıcı titretmeden tutamıyordu. Kral üzerine gelmeye başlayınca geri çekildi. Kendini müdafaa ediyormuş gibi bile göstermekten vazgeçip, kılıcı önünde sağa sola salladı; ta ki sırtı bir duvara çarpana ve avlunun köşesine kadar gerisin geri sürüklendiğini anlayana kadar.

Kral kollarını kavuşturmuş, karşısında dikiliyordu; kılıcı elinden sarkmıştı. "Artık bitirdik mi?"

Costis kralın arkasında, gülümseyerek ve rahatlamış halde duran askerlere bir göz attı.

"Evet, majesteleri," dedi.

"Güzel," dedi kral. "Kahvaltı etmek istiyorum. Banyo yapmak istiyorum." Cılız bir sesle ekledi, "Dün gece çok içmişim, başım ağrıyor."

Tahta kılıcını sağ kolunun altına sıkıştırdı ve elini Costis'e uzatıp onu sıkıştırdığı köşeden çıkardı.

Costis ağır hareket etmeye çalışarak inleye inleye öne geldi. Dövüşün heyecanı geçince, aldığı darbelerin bir kısmının pek de hafif olmadığını anlamaya başlıyordu.

"Fazlasıyla hak ettin," dedi kral. "Daha özür bile dilemedin."

"Ç-çok özür dilerim, majesteleri," dedi Costis telaşla.

"Tam olarak ne için özür diliyorsun?" diye ısrar etti kral.

"Ne olursa," dedi Costis. "Her şey için, doğmuş olduğum için."

Kral kıkırdadı.

"Bundan sonra benim ve tanrımın hizmetinde olacak mısın?"

"Evet, majesteleri."

"Öyleyse gel buraya," dedi kral, ona yardım ederek, "düşerek ölmeyeceğinden emin olabilirsin; bizzat tanrının kendisi düşmene izin vermediği sürece."

• On Üçüncü Bölüm •

"Majesteleri" dedi ciddi bir ses ve kral Costis'e arkasını dönüp baktı. Ortamın neşesi birden sönüvermişti. Muhafızlar oldukları yerde rahatsız rahatsız kıpırdandılar.

"Teleus," dedi kral. Tebessümü soldu, komutana sorar gibi bir ifadeyle baktı.

"Bir erkek, kefaretini aldığı morluklarla ödeyebiliyorsa, borçlarını kapatmak isteyecek başkaları da olabilir."

"Hiç sanmıyorum, Teleus," dedi kral ve etrafından dolaşmaya kalkıştı. Teleus önünü kesmek için yer değiştirdi.

"Borcundan bu kadar kolay kurtulabileceğini sanmıyorum, Teleus," dedi kral, "üstelik çabalayarak da bir yere varamazsın."

"Sunabileceğim fazla bir şey de yok zaten, majesteleri," diye onayladı Teleus. "Size rakip olmak dışında."

Costis'ten tarafa bir bakış fırlattı; ne ima etmeye çalıştığı açıktı.

Kral başını hayır anlamında salladı; yemi kabul etmemekte kararlıydı.

"Seni yenecek olursam, Teleus, muhafızlar buna izin verdiğini düşüneceklerdir. Boşu boşuna neden uğraşayım?"

"Peki ya ben sizi yenecek olursam?"

"Beni yenmene izin vereceğim gün daha gelmedi, Teleus."

"İzin vermeniz gerekmeyebilir, majesteleri."

Kral onu uyardı. "Teleus kelleni uçurabilirim."

"Şüphesiz, majesteleri." Başını itaat edercesine eğdi ve kral uzaklaşmaya başlayınca, ağzının içinde, "Emir vererek," diye geveledi.

Kral durup başını kaldırdı. "Kılıçla da yapabilirim, Teleus."

Teleus geri çekilip gardını aldı.

"Pekâlâ," diyen kral kendi kılıcını kaldırdı. "Fakat var gücünle karşı koymak zorundasın. Benim için uğraşmaya değiyor, biliyorum; ama senin uğraşına da değmesi için ne yapabiliriz? Ortaya bir iddia koymaya ne dersin, Teleus? Seni yenersem, kraliçe muhafızların sayısını yarıya düşürür. Sen kazanırsan, muhafızlar aynen kalır."

Etraflarını çevreleyen muhafızlar dehşet içinde bakıştılar.

Teleus çenesini öne uzattı. "Ona muhafızların gücünü azaltması için baskı yaptığınızı biliyorum," dedi Teleus. "Buna izin vermektense, ölmeyi tercih ederim."

"Ölmene gerek yok, Teleus. Dövüşten galip çık yeter."

Uğraşıp didindiği her şeyin mahvolduğunu düşünen Costis'in kenara çekilip alanı onlara bırakmaktan başka çaresi kalmamıştı. Dönüp duvarın önündeki bir sıraya oturmaya ve morluklarıyla ilgilenmeye hazırlanıyordu ki, kralın çığlığını duydu. Hızla arkasını döndüğünde kral havadaydı; iki ayağı da yere değmiyordu. Gökyüzü birden masmavi olmuş, sabah sisi dağılmıştı; güneş ışıkları gökyüzünde, taşların ve kralın üzerinde parıldıyordu ve her şey bir an için, tapınaklardaki heykeller gibi donup kaldı. Kral kılıcın düz tarafıyla Teleus'un savunmasız ensesine bir darbe indirdi.

Teleus devrilen tuğlalar misali yere düştü. Düşerken kılıcını attı ve iki eliyle boynunu tutup yüzünü toprağa gömerek ızdırabını bastırmaya ve nefes almaya çalıştı. Denetim dışı gelen titremeler yüzünden bacakları seğirdi ve ürperdi.

Kral ona doğru baktı ve en yakındaki uşaklardan birine telaşsız bir tavırla seslendi. "Buz getirin."

Çocuk koşturdu ve askerler kenara çekilerek ona yol verdiler. Kral, Teleus'un yanına gidip önce çömeldi, sonra da yere oturdu.

"Bunu yapabileceğimden haberin yoktu, değil mi?" diye sordu, sohbet ediyormuşçasına.

"Yoktu, majesteleri," dedi Teleus, boğulur gibi.

"Büyük babam bu şekilde birini öldürmüştü, tahta kılıcın keskin tarafıyla."

"Eddis Hırsızları'nın bu kadar savaşçı ruhlu olduklarından haberim yoktu."

"Değildirler, aslında. Fakat herkes gibi benim de iki büyük babam var, Teleus." Teleus gözlerini yuvarlayıp ona baktı ve kral, "Büyük babalarımdan birisi Eddis kralıydı."

"Ah," dedi Teleus.

"Gerçekten de, ah," dedi kral. "İşte buz geldi." Uşak çocuğun elindeki kanvas torbayı aldı ve içindeki buz kütlesine dokundu. Ardından, torbayı sert zemine yerleştirip kolunun ucundaki metal kolluğu kullanarak buzları ufaladı ve torbayı Teleus'un ensesine yerleştirdi.

"Daha iyice mi?" diye sordu.

"Pek değil," dedi Teleus.

"Costis torbayı biraz tutsun öyleyse. Gördüğüm kadarıyla benim Aristogiton'la halletmem gereken bir mesele var."

Ayağa kalkıp uzaklaştı. Costis, Teleus torbayı kendisi tutup ayağa kalkana kadar onun yanında kaldı. Teleus etrafına bakındı. Costis de. Kral, Aris'in mangasındaki askerlerden birinin etrafını çevreleyen kalabalığın ortasındaydı.

Costis sordu, "Aris nerede?"

Muhafızlardan birisi dönüp şaşırarak onlara baktı. "Aris'in kafasına çoktan çakıp gönderdi. Ona karşı insaflı davrandı," diye ekledi, ensesindeki buz torbasını tutan komutana imalı imalı bakarak. "Şu anda Meron'un üstünde çalışıyor."

Costis itiraz etti, "Hepsiyle birden dövüşemez."

Aris yanlarına geldi ve Costis ona döndü. "Ne yaptığını zannediyorsun sen?"

Aris omuz silkti. Komutanın fark etmeyeceğini umarak da sessizce ekledi, "Seni hırpalaması kimsenin umurunda olmadı. Hatta eğlenceli bile buldular. Ama komutanı yere serince sinirlenmeye başladılar. Sana yaptığının aynısını bana da yaparsa, rahatlayacaklarını düşündüm; ama yapmadı. Kılıçlarımız üç kere birbirine değdikten sonra kılıcımı elimden alıp yanağıma vurdu."

Aristogiton, komutanın dinlemediğini sanıyordu ama umutları oracıkta boşa çıktı. Teleus arkasını dönüp, "Sonra ne oldu?" diye sordu sertçe.

"Sonra Meron'u çağırdı. Bütün mangaya saldıracağı aklımın köşesinden bile geçmemişti, komutanım."

Costis kaygılı bir ses tonuyla ekledi, "Komutanla dövüşürken kendini yaraladı sanırım. O atlayış bütün gücünü tüketmiş olmalı."

"Bence de öyle. Meron'dan sonra durmak zorunda. Ne oldu, Aris?"

"Laecdomon, efendim. Size anlatmadım ve başka kime söyleyebileceğimi de bilemedim, fakat köpekleri yakalamaya

yardım etmemizi isteyen Laecdomon'du. O önerdi. Tutuklandığımızdaysa, hücrede bizimle birlikte değildi. Başka bir hücrede tutulduğunu söyledi ama kraliçe bizi affedene dek onu hiçbir yerde görmedim."

"Anlıyorum," dedi Teleus karamsar bir tavırla. "Şu anda nerede?"

"Bilmiyorum."

"Bu sabah burada değildir belki de," dedi Costis ümitle.

"Hayır," dedi Aris. "Biraz önce buralardaydı."

"Kralla dövüşmek için ortaya çıkacağını mı düşünüyorsun?"

"Bence Laecdomon Erondites'in adamı, komutanım. Toprak sahibi değil ve ailesi baronun arazisinde yaşıyor. Baronun neler hissettiğini herkes biliyor."

"Tahta bir kılıçla birini öldürebilirsin," dedi Costis, kralın sözlerini tekrarlayarak.

"Sonrasında neler olacağı umurunda değilse tabii," dedi Teleus. "Laecdomon başına gelecekleri umursar mı?"

"Bilmiyorum," dedi Aris. "Baron ailesini ödüllendirecektir."

"Kral yorgun olmayan bir rakibi yenemez," diye uyardı Costis, "üstelik Laecdomon'un yalnızca kılıç talimi yapmadığını da bilmeyecektir."

"Endişelenmeyin," dedi Teleus. "Her ne kadar bunu çok istesem de, burada elim kolum bağlı dikilip kralın bir fanatik tarafından tahta sopayla yere serilip öldürülmesini izleyecek değilim. Laecdomon'u bulun ve dışarı çıkartın."

Aris'le Costis kalabalığı yararak uzaklaştılar. Kral rakibiyle işini bitirmişti. Meron göğüs kafesinde kralın kılıcının çarptığı yeri ovuşturup gülümsedi. Kral kalabalığın arasında mangada dövüşeceği bir sonraki kişiyi aradı. Kalabalığı kendi gözleriyle de tarayan Teleus, adama geri çekilmesini işaret

etmekte geç kalmıştı. Teleus, kralın arkasından, askerin dikkatini çekmek için el salladı ve dudak hareketleriyle sessiz bir emir verdi.

Fakat muhafızın suratındaki ifadeyi kral gözden kaçırmamıştı ve başını tek omuzunun üstünden yavaşça çevirip Teleus'a baktı. Bakışlarını rakibine çevirdi. "Bana zorluk çıkarmamanı mı söylüyor?"

Afallayan muhafız başını hayır anlamında salladı.

Kral başını iki yana salladı. "Yok, yok, bu yetmez. Komutana yaptığım teklifin aynısını sana da yapmak zorundayım. Beni mağlup edersen, kraliçe Muhafız Alayı'nı yarıya indirmeyecektir; karşımda yenilirsen, alay küçülür."

Adam paniklemiş halde bakışlarını Teleus'tan krala kaydırdı.

"Gene de kolay bir rakip olmanı söylüyor, değil mi? Arkamdan bunları anlatmaya çalışıyor. Kardeşlerin ne diyor peki? Muhafız alayı bu konuda ne düşünüyor?"

"Göster gününü!" dedi birisi kalabalığın gerisinden, kim olduğunun bilinmemesinden güç alarak.

Kral başıyla onayladı. "Hadi Damon. Yapabilirsin, biliyorum. Yorgun olabilirim, ama gene de elinden geleni ardına koymaman gerekecek."

Damon saldırdı. Kahkahalar atarak, kral geri çekildi. Damon yeniden saldırdı ve rakipler kılıçlarını çarpıştırmaya başladılar. Şayet Damon krala fazla güçlük çıkarmamayı hesapladıysa bile, niyeti kısa süre sonra, kral kılıçlar birbirine değdiğinde öne eğilip kulağına bir şey fısıldadıktan sonra tamamen değişti. Kralın ne söylediğini kimse duyamamıştı, ama etkisi inanılmaz oldu.

Damon, Costis'ten de Aris'ten de daha ustaydı. Kral çabuk ve etkili tekniğini kullanmıyordu. Gücünü hiç boşa sarf

etmeden, dikkatlice ve tam gerektiği şekilde saldırdı. Ara sıra soluğunu toparlamak için geri çekiliyordu ve sol bacağını bir parça sakınmaya başlamıştı.

Damon bastırıyor, fakat kral her seferinde elinden kurtuluyordu. O sırada kral Damon'un gerilemesine ve gerilerken de kılıcını ancak savurmasına izin veren bir seri hareketle birkaç kez üst üste saldırdı ve ıskaladı.

"Kahretsin," dedi kral. "Seni hakladığımı sandım."

Damon gülümsedi. "Ben de öyle."

Eugenides abartılı bir iç geçirdi. "Ah, bastır bakalım öyleyse," dedi bir yandan kılıcını kaldırarak. Damon'a dokunacak hızda bir hamle yapamayacak kadar yorgundu; ama Damon da kralın savunmasını geçebilecek kadar usta değildi. Hamleleri birbiri ardına savuştururken, kral neşeli neşeli laflıyordu. "Bu geçen sefer de işe yaramamıştı. Gene deneyecek misin?" Sinirlenen Damon becermesi mümkün olmayan hamleler yapınca, kral kılıcını elinden aldı. Kral kılıcıyla kafasına hafifçe vurup "Bitti," derken Damon itaatkâr bir tavırla bekledi.

Kılıcını sağ kolunun altına sıkıştıran Gen, terden sırılsıklam olan saçlarını eliyle, yüzünden çekti. Ardından Damon'la beraber duvarın önündeki çeşmeye yürüdüler; aşağı sarkan kılıcının ucu yere değerek peşinden sürükleniyordu. Arkasından birisi seslendiğinde, birlikte ancak birkaç adım ilerlemişti. Kral dönüp baktı.

"Laecdomon. Elbette. Seni nasıl unutabildim?"

"Bilmiyorum, majesteleri. Artık hatırladığınıza göre, beni yeniden unutmayacağınızı ümit ediyorum."

Muhafızlar sessizliğe gömüldüler. Teleus öne doğru adım atıp konuşmaya hazırlandıysa da, kral onu kovaladı. Teleus,

Laecdomon'un görmezlikten geldiği tehdit edici bakışlar atmakla yetinmek zorunda kalmıştı.

"Ah, seni unutacağımı sanmıyorum, Laecdomon. Arkadaşlarına yaptığım teklif senin için de geçerli. Beni mağlup edersen, Muhafız Alayı'nı küçültmeyeceğim," dedi kral. Yüzünü buruşturdu ve kılıcını ağzına paralel konuma getirip iki elini serbest bırakacak şekilde uzun kısmını dişlerinin arasına aldı. Kollarını sallayıp yorgun kaslarını rahatlatmaya çalıştı. Tükürür gibi bir hareketle kılıcı yeniden eline aldı.

"Bunu gerçek bir kılıçla yapmış olsaydınız, epey geniş bir gülümsemeniz olurdu."

"Buradaki herkesin talim kılıcını kullanma şeklimle sorunu olduğu dikkatimden kaçmadı, Laecdomon. Belki sen bana sebebini söylemek istersin?"

"Talim kılıcının esası, askere gerçek kılıcı kullanmasını öğretmektir, majesteleri, siz bu amaca aykırı hareket ediyorsunuz. Burada, Attolya'da," dedi özenle, Eugenides'in yabancılığının üstüne basarak, "talim kılıcına, gerçek bir silaha duyulan saygıyla davranmayı öğreniriz, böylece bilinçsizce kazalar da önlenmiş olur."

"Ah," dedi kral, keyfi yerine gelmiş gibi, "Eddis'teyse, elimizde hangi silahı tuttuğumuzu hatırlamayı öğreniriz."

Kılıcını kaldırdı. "Hazır mısın?"

"Hazırım," dedi Laecdomon.

"Başla öyleyse."

"Komutanım?" dedi Costis, kaygılı bir tavırla.

Teleus omuz silkti. "Müdahale edemem, Costis. Eğer kral göz göre göre bu tuzağa düşmek istiyorsa, onu durdurmaya yetkim olamaz."

Endişeyle karşılaşmayı izlediler.

İki adamın çevresindeki askerlerin çıtı çıkmıyordu ve çok gergindiler. Laecdomon'u destekleyecek şekilde kimse bağırıp çağırmıyor ve yorum yapmıyordu. Burada söz konusu olanın bir kılıç müsabakasından fazlası olduğunu herkes biliyordu; ama gene de Laecdomon'un tavrındaki bir şey insanları onu desteklemekten alıkoyuyor gibiydi. Muhafız alayının hayrı için, kralın yenmesini istemiyorlardı; ama Laecdomon'u desteklemeye de hevesleri yoktu; o yüzden orada dikilip sessizlik içerisinde seyrettiler.

Laecdomon etrafında dönerken, kral sol bacağını kollayarak, sağ ayağının üstünde döndü.

"Komutanım," dedi yakınlardaki bir subay fısıldayarak. "Majesteleri burada."

Kraliçeyle hizmetkârları talim alanına girmişlerdi. Alana giren tek izleyici kraliçe değildi; saray halkının büyük çoğunluğu da toplanmaya, talim alanının üzerindeki balkonda ve yukarısındaki surlarda sıralanmaya başlamıştı. Costis Teleus'a giderek büyüyen bir beklentiyle baktı.

Teleus kraliçeye doğru ilerledi. Kraliçe hizmetçilerine bir tente ve sandalye getirmelerini emrediyordu. Onun mevcudiyetini fark ettiklerinde, muhafız askerler kenara çekilip ona açık bir görüş alanı bıraktılar. Teleus yanına yaklaşırken, kraliçe de sandalyesine oturdu ve sükûnetle elbisesinin kıvrımlarını düzeltti. Hizmetçileri arkasına dizildiler. Kralın yardımcıları onların iki yanına yerleşti. Teleus kraliçeye sessizce bir şeyler söylemek üzere eğildi.

Kraliçenin havaya kalkan eli ona mani oldu. Eliyle Costis'i yanına çağırdı.

"Bu fikir senden mi çıktı?"

"Hayır, majesteleri, yani evet, benimle kılıç müsabakası yapmasını istediğim doğru, ama işlerin buraya varacağı

aklımın köşesinden bile geçmedi." Teleus'tan tarafa bakmamak için çaba sarf etti.

"Kocam işin içinde olunca, genelde herkes afallıyor anlaşılan."

"Majesteleri," dedi Teleus, "onlara engel olmak zorundasınız."

"Ben mi? Krala hangi yetkiye dayanarak emir verebilirim?"

"Siz istediğiniz takdirde, duracaktır," diye ısrar etti Teleus.

Kraliçe başını hayır anlamında salladı.

"Öyleyse ben engel olurum," dedi Teleus ve döndü.

"Komutan." Kraliçenin ses tonu yumuşaktı, ancak Teleus itaat ederek arkasını döndü.

"Kralı öldürecek," diye uyardı.

"Öyle olmayacağını umalım."

"Hem yorgun hem de yaralı. Laecdomon onu tek vuruşla öldürebilir. Çok geç olmadan onu tutuklamama izin verin."

"Kralı mı?"

"Laecdomon'u," dedi Teleus neredeyse paylarcasına, kraliçenin şakasının farkına varmayarak.

"Hangi nedenle? Kılıç müsabakası yapmak istemesi dışında elimizde bir kanıt var mı?"

"Bırakın tutuklayalım, kanıtı ağzından sonra alırız."

Kraliçe başını iki yana salladı.

"Neden?" diye sordu Teleus umutsuzca.

"Kral pes etmeyecektir de ondan, Teleus," dedi Ornon yanlarına yaklaşırken. "Fark etmişsinizdir," dedi. "Eugenides mızıldanır, şikâyet eder, en aşikâr sorumluluklarından bile kaçmaya çalışır. Kendini beğenmiş ve dediğim dedik olabilir, insanı delirtebilir; ama asla pes etmez." Ornon omuz silkti. "Asla."

"Gene de, sizin yerinizde olsam paramı rakibine yatırmazdım. Eugenides'in geri çekildiği olmuştur," Ornon önce kraliçeye sonra uzaklara baktı. "Ama neticede kaybettiğine hiç şahit olmadım. Galip gelene kadar ısrar eder. Kazanana kadar hiçbir müsabaka onun için bitmiş sayılmaz." Ornon omuz silkti. "Pes etmeyecektir ve müdahale ettiğiniz için de size müteşekkir olmayacaktır."

Bir feryat duyuldu ve yeniden kılıç dövüşüne döndüler. Costis gibi kral da geri çekiliyordu. Laecdomon kılıcıyla hızlı darbeler indirerek ilerledi; kralı giderek daha büyük bir süratle ittiriyordu. Nihayet kral karşılık verdi. Şiddetli bir kapışma oldu ve kılıçlardan birisi havalanıp yere düştü. İlk anda, kılıcı kimin düşürdüğünü bilmek mümkün değildi. Ardından iki adam ayrıldı ve herkes Laecdomon'un kılıcının hâlâ elinde olduğunu gördü.

Pes etmiş bir tavırla kral elini kaldırdı.

Nefesini tutarak, Costis bunun sonuçta bir kılıç müsabakası olması için dua etti. Laecdomon kafasını hayır anlamında salladı. Eugenides gülümsedi.

"Majesteleri!" Teleus seslenip Laecdomon'u hedef alan yayları gösterdi. Costis onların geldiklerini görmemişti; ama en bariz çözüm yolu buydu. Kral başını iki yana salladı.

"Yenilgiyi kabul edebilirsiniz, majesteleri," diye önerdi Laecdomon kınarcasına.

"Hiç sanmıyorum," dedi kral, sırılsıklam terliydi ve yorgunluktan nefes nefese kalmıştı. "Gerçi işin bittiğinde, kraliçeye hesap vermek zorunda kalabilirsin. Ama bunu en başından beri biliyordun zaten, değil mi?"

Laecdomon kayıtsızca omuz silkti.

Eugenides de omuzlarını silkti. "Eddis'teki uygulamaya göre, geri adım atamam; o yüzden burada da atmayacağım. En iyi hamleni yap bakalım, Laecdomon."

Yüzünde pis bir sırıtış ve bütün zindeliğiyle, Laecdomon kılıcını hazırlayıp kralın kafasını hedef alarak savurdu. Costis'le beraber birkaç kişi daha haykırmıştı; ama darbe hedefini bulmadı. Parmaklarını kesme tehlikesi olmadığı için, kral keskin olmayan kılıcı havada yakalayıp kavradı. Sağlam bacağının üstünde tam bir dönüş yaptı; aynı zamanda kılıcı kabzasına yakın bir yerinden tuttu. Göz kırpması kadar bir süre geçti ve donup kalan kalabalığın sessizliği içinde duyulan tek ses kendi kılıcının kabzası kaburgalarına alttan gömüldüğünde Laecdomon'un ciğerlerinden boşalan havaydı.

Laecdomon boş bir şarap tulumu gibi yere yığıldı. Kral kılıcı yanına atınca kılıç yüzünün yanında tangırtıyla yere düştü.

"Bunun tahta bir kılıç olduğu," dedi kral, sessiz boşluğa, "aklından çıktı herhalde."

Kalabalığın arasında muhafızlardan birisi neşeli bir çığlık atınca Muhafız Alayı'nın geri kalanı da ona katıldı. Surlarda sıralanan saray halkı da neşeyle tezahürat yapıyordu. Kulakları sağır ediyor, diye geçirdi içinden Costis, eşarplarını sallayan kadınlara, soyluların ve askerlerin benzer şekilde açılmış ağızlarına bakarken.

Eugenides tezahüratlara tepki vermedi. Kendi tahta kılıcına doğru topallaya topallaya yürüyüp almak için sarsak bir hareketle durakladı. Kılıcı arkasında sürüyerek, bu sefer kraliçeye doğru topalladı ve yaklaştığı sırada avlu sessizleşti; kral kraliçenin önünde diz üstü çöküp kılıcı kucağına yatırdığında herkes susmuştu.

"Kraliçem," dedi.

"Kralım," diye karşılık verdi kraliçe.

Kralın kederle boyun eğişini yalnızca çok yakında duranlar görebildiler.

Kraliçenin yanağını yavaşça okşamak için elini kaldırdı. Bütün avlu soluğunu tutmuş izlerken, "Kahvaltı etmek istiyorum," dedi.

Kraliçenin dudakları gerildi ve şöyle derken başını iki yana salladı, "Sen iflah olmazsın."

"Doğru," diye onayladı kral, "üstelik başım ağrıyor ve banyo yapmak istiyorum."

Teleus öne doğru bir adım attı. "Majesteleri Muhafız Alayı'nın banyosunu kullanmak isterler belki. Daha yakın ve sizi aramızda görmekten şeref duyarız."

Kralın biraz düşünmesi gerekti. "Evet," dedi. "Güzel olur. Arkasından da kahvaltımı ederim."

Ciddi bir tavırla Teleus, kralın kalkmasına yardım etmek için elini uzattı. Kraliçe ikisine de gülümsedi. Costis gizleyemediği bir gülümsemenin bütün yüzüne yayıldığını hissedebiliyordu. Etrafına bakınca herkesin gülümsediğini gördü ve aynı anda bunun nedenini de anladı; Attolya'nın artık bir kralı vardı.

• On Dördüncü Bölüm •

Costis hamam kısmında acıyan yerlerine özen göstererek yıkanıp tökezleye tökezleye buhar odasına geçti. Üst sıralardan birine tırmandı ve iç çekerek arkasındaki tahta panellere yaslandı. Kral henüz gelmemişti. Muhafızlar aralarında istedikleri gibi sohbet etmekte serbesttiler. Costis gözleri kapalı onları dinledi. Muhafızların banyosuna çağrıldığında kralın tepkisini hatırlayınca gülümsemesi soldu. Yalnızca muhafızlar buraya kabul edildiklerine göre, kral bu teklifin bir onur olduğunu biliyor olmalıydı; fakat Costis kralın tereddüt ettiğini görmüştü.

Buhar odasının kapısı açıldı ve Costis, kralı yanında Teleus ve yüzbaşılarla birlikte gördüğünde bunun nedenini anladı. Buhar odasına kıyafetlerini çıkarmadan, hatta kolunun ucunda metal bir kolluk ve kancayla gelmek çok saçma olurdu. O yüzden de Eugenides de herkes kadar çıplaktı; ama kimse kıyafetlerini böyle bir şeyi gizlemek için kullanmadığından, Eugenides herkesten daha çıplak kalmıştı.

Kral sürekli uzun çan kollu Mede kıyafetlerini seçiyordu çünkü kralın bileğindeki kasları gören bir asker, onun gücünü Attolyalıların yaptığı gibi, yanlış tahmin etmezdi. Ucunda el

olmayan diğer bileği, garip şekilde sıska ve narin duruyordu. Costis gözlerini kralın eline dikmemeye çalıştı ve onun yerine, kendini kralın bedenindeki yara izlerine bakarken buldu. Göbeğindeki boydan boya çizik koyu kırmızıydı; ama kralın vücudunda başka yaralar da vardı: dizlerinin ve dirseğinin çevresinde yırtıkların, bileklerinin çevresinde yalnızca zincir izi olabilecek açık renkli parlak şeritlerin yanı sıra, göğüs kafesinde, kollarında sert darbelerden kalan izler ve baldırında da bir tane uzun yara vardı. Bunun dışında bazıları yeni, bazılarıysa neredeyse yok olmak üzere birçok morluk göze çarpıyordu. Costis bunları kimin yapmış olabileceğini merak etti.

Costis ve yanındaki muhafızlar, krala ve Teleus'a üst sırada, buharın en sıcak olduğu kısımda, yer açabilmek için kenara kaydılar. Kral açılan alanın önüne geçip basamaklara doğru adımlamaya başlayınca, muhafızlar bacaklarındaki kasların yorgunluktan seğirdiğini, yüz ifadesinin de kararduğını fark ettiler. Tırmanmaya başlayan Teleus dönüp krala elini uzattı. Eugenides bu teklifi kabul edince Teleus onu yukarı çekerek sıcak sıranın üstüne çıkmasına yardım etti.

Kral küfürler savurarak ve iç çekerek arkasına yaslandı. Başını Costis'e çevirdi ve hiç rahatsız olmadan morlukları açıklığa kavuşturdu. "Ornon bana tahta sopayla vururken bir saniye tereddüt etmez," dedi.

Kral yalnızca başlangıç alıştırmalarını yaparak talim yapmamıştı. Sarayın içinde nasıl istediği gibi dolaşabiliyorsa, Eddis büyükelçisiyle gizli gizli talim de yapmış olmalıydı.

"Yanlış kanıya kapılma, Costis," dedi kral. "Başlangıç alıştırmaları çok önemlidir."

Kıpkırmızı kesilen Costis başını çevirdi. Odanın diğer tarafından, Costis'ten daha cesur birisi sordu, "Bütün bu yara izlerini biz mi yaptık?"

Kral gözlerini kocaman açıp başını eğdi ve kendi bedenine, sanki yara izlerini ilk kez görüyormuşçasına baktı. "Beni yalnızca köpekler ısırdı sanıyordum, Phokis. Sen de mi aralarındaydın?"

"Hayır, değildim, majesteleri," dedi Phokis, arkadaşlarını güldüren bir telaşla.

"Neyse ki, bunlar yüzünden seni suçlamak zorunda değilim," dedi kral. "El ve ayak bileklerimdeki kalıcı süslemeler için de. Bunlar Sounis'in kibar birer hediyesi." Elini kaldırıp etrafını saran beyaz izlere baktı. "Aslında çok hoş bir çift oluşturuyorlardı, ama çifti bozuldu." Kraliçeyle karşı karşıya gelişinin neticeleri hakkında bu kadar rahat olması karşısında, muhafızlar ağızları açık bakakalmışlardı.

"Gerçi bunu yapan belki aranızdan birisidir," dedi Eugenides, omuz çukuruna yakın kısa beyaz bir lekeye dokunarak. Teleus'a baktı. "Öyle mi?"

Komutan başını iki yana salladı.

"O askeri başka yere mi gönderdin? İntikam anlayışım seni kaygılandırıyor mu yoksa?"

"Kaygılanmam mı gerekiyor?" diye sordu Teleus, dobra dobra.

"Buna gerek yok," dedi kral. "Öte yandan, bana bir daha böyle bir sabah yaşatırsanız, hepinizi zincirletip Yarım Ada'da gladyatör olarak satmak zorunda kalabilirim."

Yeniden kahkahalar yükseldi. "Böyle bir sabah daha yaşamayacaksınız, majesteleri," diye söz verdi Teleus. "İtiraf edeyim, bu sabahı ben de çok iyi geçirmedim."

"Bunu duyduğuma sevindim. Seni bir sopayla dövmenin bu kadar etkili olacağını bilseydim, aylar önce yapardım."

Teleus düşünceli düşünceli cevap verdi. "Bu sabah olanların, talim kılıcıyla enseme yediğim darbenin ötesinde

olduğunu düşünüyorum." Ciddi bir ifadeyle krala baktı. "Tanımadığınız birisine sadakatinizi sunmak kolay olmuyor; özellikle de bu kişi kendini göstermekten kaçınıyorsa."

Eugenides'in gözlerinin içine baktı ve bu sefer bakışlarını kaçıran kral oldu.

Kral yeniden Teleus'a bakıp şöyle dedi, "Bir kabahatim olduysa, affola, Teleus."

"Önemli değil, majesteleri, en sonunda kendinizi gösterdiniz ya."

Kral bakışlarını önce kendi çıplaklığına, sonra komutana kaydırdı. "Şaka mı yaptın biraz önce?" diye sordu.

"Çok ender de olsa, ara sıra ben de şaka yapıyorum. Laecdomon'la ne yapacağınıza karar verdiniz mi?"

"Bırakın gitsin," dedi kral.

"Çok merhametli olduğunuzu düşünenler çıkabilir," dedi Teleus.

"Ama sen öyle düşünmüyorsun,"

Teleus başını hayır anlamında salladı. "Dosdoğru Erondites'e gidecek ve baron da onu öldürtecektir.

Kral onayladı. "Erondites, herkes tarafından bilinen bir hainle arasında bağ kurulması tehlikesini göze alamaz ve Laecdomon'un sağda solda konuşmasından da çekinecektir. Laecdomon bir çukurda ölü bulunduğunda, Erondites'in kendisine hizmet edenlere nasıl davrandığını herkes öğrenmiş olacak."

"Peki ya Erondites'in elinde ecelini bulmazsa?" diye sordu Teleus.

"Gene de gitmesine izin vermeyi tercih ederim. Kendini rezil ettiyse, ona fırsat verdiğim içindi. Bir köpeği kışkırtırsan, o da ısırır."

"İnsanlarla köpekleri bir tutamayız." Teleus, Costis'e ters ters bakmak için hafifçe eğilmişti. "Bir insanın kendisini kontrol etmesi beklenir."

"Sizin için söylemesi kolay, komutan."

"O kadar da kolay değil," diye onu temin etti Teleus, "ama gene de suratınıza yumruk indirmedim."

"Doğru," diye kabul etti Eugenides, dudağının kenarıyla bile olsa gülümsemeden. "Ama ben de indirmeniz için sizi kışkırtmadım."

Eugenides bekledi. Teleus'un gözleri fal taşı gibi açıldığında, Eugenides komutanın tahmin ettiği şeyi onayladı.

"Size yem atmıyordum," dedi kral. "Costis'e atıyordum."

Costis afallayarak arkasına yaslandı. Hayatının akışını değiştiren o fevri davranış, yüzbaşılığa atanması. Bunların hiçbirisi tesadüf ya da kralın keyfi davranışları değildi. "Mede dili üzerine notları da siz hazırladınız," diye kralı suçladı Costis, o ufak harflerin ne kadar biçimli de olsalar, sol eliyle yazan birini gammazladıklarını fark ederek.

"Onları bana siz gönderdiniz."

"Öyle," diye kabul etti kral.

"Neden?"

"Aksanın korkunçtu," dedi kral Mede lisanında, kusursuz bir aksanla. "Artık epey düzeldi."

"Ama neden?" diye sordu Costis, daha fazlasını bilmek isteyerek. Teleus kollarını kavuşturmuş bekliyordu; konuşmaksızın o da aynı soruya iştirak etti.

"Bazen bir adamın fikrini değiştirmek istiyorsanız, ona yakın olan kişinin fikrini değiştirmekle başlamanız gerekir." Eugenides, Costis'ten tarafa bir işaret yaptı, ama aslında Teleus'la konuşuyordu. "Arşimet kendisine yeterince uzun bir kaldıraç

verilirse, dünyayı bile yerinden oynatabileceğini söylemiş. Benim de Muhafız Alayı'nı etkilemem gerekiyordu. Ve de seni."

"Benim fikrimi değiştirebilmek için mi Costis'i etkilediniz? Benim fikrim neden bu kadar önemli olsun?" diye sordu Teleus. "Yerime başkasını atayabilirdiniz."

Kral omuz silkti. "Kraliçenin Muhafız Alayı'nı küçültmesini istiyordum ve o da bana, ancak *senden* onay alırsam yapacağını söyledi. Ee, Muhafız Alayı'nı küçültebilir miyim?"

"Karar sizin. Kral sizsiniz."

"Asıl sorun da bu, Teleus. Ben kral mıyım? Bana sakın rahipler tarafından atandığımı veya şu ya da bu baronun ayaklarımın dibinde anlamsız yeminler ettiğini söyleme. Söyle bana, Kral kim?"

Teleus anlamamış gibi yapmaya kalkışmadı. "Sizsiniz, majesteleri."

"Öyleyse, Muhafız Alayı'nı küçültebilirim?"

"Evet, majesteleri."

"Teşekkür ederim." Kral ayağa kalkmaya hazırlandı.

"Gene de o dövüşten galip çıkmadınız."

Kral gerisin geri sıranın üstüne oturup Teleus'a meşum bir bakış fırlattı.

"Asla pes etmiyorsun, değil mi? Ne demek istedin biraz önce?"

"İddiayı siz ortaya attınız, majesteleri," diye hatırlattı Teleus. "Laecdomon dövüşten galip çıksaydı, Muhafız Alayı'nı küçültmeyecektiniz."

"Eddis'te karşılaşmalar ilk darbe indirilene kadar devam eder."

"Attolya'da da öyle."

"İlk darbeyi ben indirdim işte."

Teleus kollarını kavuşturdu. "Karşılaşmanın amacı, kılıç ustalığını geliştirmek, majesteleri, şov yapmak değil. Gerçek bir kılıçla yapılamayan bir hareket, kabul edilemez."

"Kılı kırk yarıyorsun, Teleus. Relius'la mı konuştun, yoksa Ornon'la mı?"

Teleus inat etmişti bir kere. "Çıplak elle, birinin kılıcını elinden alamazsınız."

"Àh, Teleus, ah. Ne kadar inatçısın," dedi kral, başını kederli kederli sallayarak. "ve bir o kadar da yanılıyorsun." Elini yumruk yaparak Teleus'a uzattı ve bir çiçek gibi yavaş yavaş parmaklarını açtı. "Bu hareketi tahta kılıçla çalıştım ve gerçek kılıçla da yapabiliyorum."

Teleus, küt parmaklarından birisini kaldırıp kralın avucundaki yeni iyileşmiş deriye dokundu. "Suikastçının kılıcı. Ne diyeceğimi bilemiyorum, kralım."

Eugenides omuz silkti. "Arkamı kollayacağına söz ver."

Teleus başıyla onayladı. "Her zaman arkanızdayım, majesteleri, son nefesimi verinceye kadar."

"Pekâlâ öyleyse," dedi Eugenides ve ayağa kalktığı sırada, Teleus düşünceli düşünceli konuştu, "Ornon'un, sizin başarınızdan neden bu kadar emin olduğunu anlıyorum artık."

Eugenides ihtiyatlı adımlarla üst sıradan aşağı indi. "Ornon büyük olasılıkla kafamın kırılacağını umut ediyordu; fakat yanlış bir kanıya kapılarak beni desteklemeni istemiyorum, Teleus. Ornon aklından bu sirk numaralarını geçirmiyordu. Laecdomon gerçek bir tehdit oluşturduğu anda, bağırsaklarını deşeceğimi biliyordu. Unuttun galiba?" Sakat kolunu kaldırdı ve kesik uzva bakarken, ikisi de eksik elinin yerine takılan ölümcül silahı hatırladılar.

"Uzun kollu gömlekler giyerek, utanıyormuş gibi yapıyor ve insanların unutmasını sağlıyorsunuz," dedi Teleus.

"Evet. Fakat hakikat her zaman gözlerinizin önündeydi."

"Öyleyse, Muhafız Alayı yarı yarıya küçülecek," dedi Teleus kederle.

Kral pes edercesine iç geçirdi. Teleus'un önünde dikilerek, "Teleus, Muhafız Alayı kraliçeyi var etti. Onu yok da edebilir. Şu anda sadakatlerini garanti edebilirsin, fakat yirmi sene sonra ne olacak? Ya kırk sene sonra? Garanti edemeyeceğini biliyorsun; ama gene de Muhafız Alayı'na bundan on, on beş, otuz sene sonra bile insanları kral yapacak ya da tahttan indirecek gücü veriyorsun. Er ya da geç, Muhafız Alayı'nın sadakati de herkesinki gibi satın alınabilir hale gelecek ve taht da en yüksek ücreti ödeyene kalacaktır. Tarihin akışı böyle, Teleus. Değiştirilemez. Özel bir Muhafız Alayı tutmak, çiftliği koruması için bir kurt beslemeye benziyor. Diğer kurtları uzak tutsa da er ya da geç seni kendisi yutacaktır. Çocuklarıma böyle bir miras bırakamam."

"Kraliçemizi güvende tutuyoruz," dedi Teleus, ızdıraplı bir sesle. "Bu her zaman böyle oldu."

"Sen benim arkamı kolla, Teleus; kraliçeyi ben korurum."

Daha rahat hareket eden, ama gene de sol bacağını sakınan kral, muhafızları arkada bırakarak kapıdan çıktı ve şüphesiz dışarıda bekleyen yardımcılarının yanına döndü.

"Kraliçeyi güvende tutabilecek mi? Phokis tek eliyle boynunu kırabilirdi."

"Ona elini süremedi ama."

"Söylediklerinden şüphe ediyor musunuz?"

Muhafızlar başlarını iki yana salladılar.

"Basileus," dedi, buharların arasında gözlerden gizlenen birisi. Diğerleri aynısını tekrarladılar. "Basileus."

Bir tek Teleus onaylamamıştı. Costis ona baktı, şaşırmamıştı. "Basileus, halkının prensiydi; günümüzde kral dediğimiz cinsten," diye izah etti Teleus. "Buysa..." diye işaret etti kapalı kapıyı, "zamanını tamamlamadan önce Attolya'dan fazlasını yönetecektir. O bir *Annux*, kralların kralı."

• YAZARIN NOTU •

ATTOLYA, Sounis ve Eddis'i anlatan bu hikâye de yalnızca kurgudan ibaret. Tarihî gerçeklik taşımıyor. Bu elbette, gerçek dünyaya ait insan tasvirlerinin ve olayların kitaba sızmadığı anlamına gelmiyor; ama bunlar bile kurgusal unsurlar taşıyorlar. Milattan önce yedinci yüzyılda Archilochus adında bir şair vardı. Şiirlerinden bir kısmı zamanımıza ulaştıysa da kitapta yer alan şiirler onun değil. *Kuşlar ve Kurbağalar* isimli bir komedi yazan Aristophanes adında bir oyun yazarı gerçekten de yaşadı. Yalnızca çiftçileri konu alan bir oyun yazıp yazmadığını bilmiyorum; ama yazdıysa bu çok komik olurdu. Tasvir ettiğim tanrılar da gerçek değil, ben uydurdum. Hikâyelerin geçtiği çevre, çağdaş Yunanistan ve antik Yunan'ın neye benzeyebileceğine dair tahminlerim temel alınarak anlatıldı. Gene de olaylar Yunanistan'da ve antik çağlarda geçmiyor. Ateşli silahlar, cep saatleri, pencere camları ve matbu kitaplarıyla, antik çağdan çok Bizans dönemini andırdığı kanaatindeyim.

ATTOLYA KRALI

MEGAN WHALEN TURNER

"ÇALAMAYACAĞIM HİÇBİR ŞEY YOK."

Eddis Hırsızı Eugenides bu kez tüm hünerini ve zekâsını konuşturmuş, koskoca bir krallığı, Attolya tahtını çalmıştır. O artık Attolya kralıdır. Ne var ki Attolyalılar için hâlâ bir yabancı, tahta çıkmayı hak etmeyen bir budala, devlet işleriyle uzaktan yakından ilgisi olmayan bir kukla kraldır. Ya da zekâsını hafife alanları pişman edecek bir düzenbaz...

"Turner'ın yarattığı dünya öylesine canlı ki, karakterler bir yana, neredeyse mitlerine bile inanacağım."

—Kristin Cashore

Hırsız'la, Newberry Honor Book ödülü kazanan yazar ailesiyle birlikte Ohio'da yaşamakta.

ISBN 978-605-5506-51-3
9 786055 506513